

5. DALGA İKİNCİ KİTAP

Sisters Planet

SONSUZ DENİZ

RICK YANCEY

PEGASUS

DÜNYA'DAKİ YEDİ MİLYAR İNSANI NASIL YOK EDERSİNİZ? İNSANLIKLARINI YOK EDEREK...

İmkânsız başarıp ilk dört dalgadan sağ çıkan Cassie kendini yepyeni bir dünyada bulmuştur; insanları birbirine bağlayan temel güven duygusunun artık olmadığı bir dünyada...

5. Balga yeryüzünü yutmaktadır. Cassie, Ben ve Hileci, amansız Susturuculara rağmen hayatta kalıp ekiplerini korumaya çabalarken Ötekilerin acımasız nihai amacıyla yüzleşmek zorunda kalacaktır.

Yaşam ve ölüm, umut ve çaresizlik, sevgi ve nefret arasındaki son savaşta tüm insan ırkının imhasına engel olmak ve geriye kalan azıcık umudu yaşatmak mümkün müdür?

RICK YANCEY

SONSUZ DENİZ

İngilizceden Çeviren:
Uğur Emre Yürük

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 1094

Gençlik: 197

Sonsuz Deniz

Rick Yancey

Özgün Adı: The Infinite Sea

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2015

ISBN: 978-605-343-571-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Rick Yancey, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla DeFiore and Company'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Sonsuzluğın koruyucusu Sandy için

*Cömertliğim uçsuz bucaksız denizler gibi,
Denizler kadar derin sana olan sevgim,
Sana ne kadar verirsem o kadar çoğalıyor bende kalan,
Sonsuz çünkü ikisi de.
—William Shakespeare¹*

1 *Romeo ve Juliet* (Çev. Özdemir Nutku). Türkiye İş Bankası Yayınları, İstanbul: 2010.

BUĞDAY

Artık hiç hasat yapılmayacaktı.

Bahar yağmurları atıl tohumları canlandırmış, parlak yeşil renkli tomurcuklar uzun süren bir uykudan sonra yatağından doğrulan insanlar misali nemli topraktan dışarı fışkırmıştı. Bahar yaza dönerken, parlak yeşil başakların sapları kızararak kehribar rengine bürünmüştü. Günler uzamış ve hava ısınmıştı. Girdap gibi dönen, devasa, simsiyah bulutlar yağmur getirmiş ve başakların kahverengi gövdeleri, ekin örtüsünün altındaki ebedi alacakaranlığın içinde parıldamaya başlamıştı. Buğday başakları dirilmiş ve kır rüzgârında, olgunlaşan boyunları eğilmişti; dalgalanan bir perde, ufka kadar uzanan uçsuz bucaksız, kaynayan bir denizi andırıyorlardı.

Hasat mevsimi geldiğinde buğday başağını sapından koparacak, başağı nasırlı ellerinin arasında ezip samanını üfleyecek bir çiftçi kalmamıştı etrafta. Buğday tanelerini çiğneyip narin kabuğunu dişlerinin arasında kıracak orakçılar da yoktu artık. Bu tarlanın sahibi olan çiftçi vebadan ölmüştü ve ailesinden geri kalanlar en yakın kasabaya kaçmıştı. Onlar da gittikleri yerde kadere yenik düşmüş, 3. Dalga'da telef olan milyarlarca kişinin arasına karışmışlardı. Çiftçinin büyükbabası tarafından inşa edilen eski çiftlik evi, sonsuz bir kahverengi denizle çevrili, terk edilmiş bir ada haline gelmişti. Günler kısalmış, geceler soğumaya başlamış ve buğday, kuru rüzgârda çatırdamıştı.

Buğdayı yaz fırtınalarının dolusundan ve şimşeklerinden koruyan şans, soğuk hava karşısında bir şey yapamamıştı. Sığınmacılar eski çiftlik evine vardıklarında buğday başakları çoktan ölmüştü, sert bir kırığının demir yumruğuyla katledilmişlerdi.

Son hasat mevsiminin arifesinde henüz birbirine yabancı olan beş erkek ve iki kadın, dile getiremedikleri bir yeminle birbirine bağlanmıştı artık; sayıca az da olsalar bir arada duracaklardı.

Erkekler verandada dönüşümlü olarak nöbet tutuyorlardı. Gündüzleri bulutsuz gökyüzü, cilalanmışçasına parlak mavi bir renge bürünüyor, güneş ufukta alçaktan seyrederken soluk kahverengi buğday başaklarını parıltılı altın rengine boyuyordu. Geceler ise nazikçe gelmiyor, adeta öfkeyle Dünya'nın üzerine çöküveriyordu, kahverengi buğday başakları da yıldız ışıklarının altında gümüşü bir renk alıyordu.

Makineleşen dünya son nefesini vermişti. Depremler ve tsunamiler sahil şeritlerini darmadağın etmişti. Veba milyarlarca kişinin canını almıştı.

Ve verandada durup ölü buğday başaklarını izleyen adamlar, başlarına şimdi neyin geleceğini merak ediyorlardı.

Bir öğleden sonra adamlardan biri verandada nöbet tutarken ölü buğday başakları denizinin ikiye ayrılmaya başladığını gördü ve birinin hızla buğday örtüsünü yarıp eski çiftlik evine doğru koştuğunu anladı. Adam içeridekilere seslendi ve kadınlardan biri verandaya çıkıp onun yanına geldi. Uzun buğday saplarının sanki toprak onları yutuyormuşçasına kahverengi denizin içine gömülüşlerini izlediler. Onlara doğru gelen her kimse veya *her neyse* yüksek buğday saplarının arasında görülmüyordu. Adam verandadan ön bahçeye indi ve tüfeğini buğday tarlasına doğrulttu. Kadın verandada, geri kalanlar ise evin içinde yüzlerini cama yaslayarak bekliyorlardı ve kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Buğday perdesinin açılmasını bekliyorlardı.

Perde aralandığında tarlanın içinde bir çocuk beliriverdi ve bekleyişin sessizliği sona erdi. Kadın verandadan aşağı atıldı ve adamın elindeki tüfeğin namlusunu kenara itti. *O daha bebek. Küçük bir çocuğu mu vuracaksın?* Bunun üzerine adamın yüzü kararsızlıkla ve

hafife aldığı her şeyin ona ihanet ettiği düşüncesiyle buruştu. *Nereden bileceğiz*, diye kadına çıkıştı. *Artık neyden emin olabiliriz ki?* Çocuk tarladan tökezleyerek çıktı ve yere yığıldı. Kadın yanına koşup çocuğun kirli yüzünü göğsüne basturarak onu yerden kaldırdı. *Soğuktan donmuş. Onu içeri götürmeliyiz.* Ve böylelikle adam eski dünya ile yenisi arasında ezilip kaldı; eski benliği ile başına gelenlerden sonra dönüştüğü hali arasında... ve kalbinde tarttığı o tüm dile getirilemeyen sözlerin ağırlığıyla. *O daha bebek. Küçük bir çocuğu mu vuracaksın?* Kadın, adamın yanından geçti, verandanın basamaklarını çıkıp eve girdi. Adam, başını dua eder gibi eğdi, ardından yalvarırcasına havaya kaldırdı. Tarlanın içinden başka birilerinin çıkıp çıkmayacağından emin olmak için birkaç dakika daha bekledi çünkü ufaklık bir oğlan çocuğunun, yalnız, savunmasız ve onu koruyacak kimse olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalabilmesini aklı almıyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Adam, eski çiftlik evinin salonundan içeri girdiğinde kadın, çocuğu kucığında tutuyordu. Onu bir battaniyeye sarmış ve ona su vermişti. Çocuk bardağı soğuktan kızarmış minik parmaklarının arasında tutuyordu. Diğer ev sakinleri odanın içinde toplanmış ve tek kelime etmeden, şaşkın gözlere bu çocuğa bakıyordu. *Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?* Çocuk sızlandı. Tanıdık birilerini bulmak için gözleriyle odadaki yüzlere birer birer baktı. Ancak hepsi ona yabancıydı, tıpkı dünya sona ermeden önce ev sakinlerinin birbirlerine yabancı oldukları gibi. Çocuk mızırdanarak üşüdüğünü ve boğazının acıdığını söyledi. Boğazı *uf* olmuştu.

Çocuğu kucığında tutan kadın, ağzını açmasını işaret etti ve çocuğun boğazındaki iltihaplı dokuyu gördü ancak gırtlığının yakınına yerleştirilmiş olan saç kılı inceliğindeki teli fark edememişti. Kadın ne ince teli ne de o telin ucuna bağlı olan minik kapsülü gördü. Küçükün

SONSUZ DENİZ

boğazına bakmak için ona doğru eğildiği sırada, çocuğun içindeki düzenegin nefesteki karbondioksiti tespit etmek üzere ayarlanmış olduğunu asla bilemezdi.

Nefesimiz tetikti.

Çocuklarımızsa silah.

Eski çiftlik bir anda patlayarak buharlaşıverdi.

Buğday tarlasının yok olması biraz daha zaman aldı. Çiftlik evinden, civarındaki müştemilatlardan veya her yıl bereketli hasatlara ev sahipliği yapan tahıl ambarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sonra yangın, kuru ve esnek buğday saplarını da yutarak küle çevirdi. Günbatımında çayırılığın üzerinden sert bir kuzey rüzgârı esti ve külleri gökyüzüne savurdu. Kül bulutu yüzlerce kilometre sürüklen-dikten sonra çorak toprağın üzerine gri ve siyah kar taneleri halinde kayıtsızca serpildi.

— 1. KITAP —

I

SİÇAN
SORUNU

Dünya, zembereğinden boşalmış bir saat gibiydi.

Rüzgâr buzlu parmaklarıyla pencereyi kazırken bunu duyabiliyordum. Eski otelin küflenmiş halılarında ve çürümüş duvar kâğıtlarında kokusunu alabiliyordum. Ve Fincan uyurken onun göğsünde hissedebiliyordum; kalbinin atışında, soluk alıp verişinin ahenginde, soğuk havaya karışan sıcak nefesinde... Saat zembereğinden boşalıyordu.

Cassie Sullivan odanın karşısında, pencere başında nöbet tutuyordu. Ay ışığı, arkasındaki perdenin aralığından içeri sızıyor, nefes alıp verişle çıkan donmuş hava buharını aydınlatıyordu. Erkek kardeşi onun en yakınındaki yatakta uyuyordu, bir battaniye yığınının altında kıvrılıp kalmıştı. Cassie bir pencereye, bir o yatağa bakıp dururken başı bir saatin sarkacı gibi salınıp duruyordu. Onun başını çevirişi ve soluklarının ritmi, tıpkı Kuzu'nun, Fincan'ın ve benimki gibi, saatin zembereğinden boşaldığına işaret ediyordu.

Yataktan kalktım. Fincan uykusunda inledi ve battaniyelerin altına iyice gömüldü. Postallarım ve yatağın ayakucundan aldığım parka dışında tamamen giyinik olmama rağmen soğuk, göğsümü sıkıştırarak üzerime çöktü. Postallarımı ayağıma geçirirken Sullivan beni izliyordu, sırt çantamı ve tüfeğimi almak için dolaba yöneldiğim sırada da gözlerini benden ayırmadı. Pencereye, onun yanına gittim. Gitmeden önce ona bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum. Birbirimizi bir daha göremeyebilirdik.

"Demek buraya kadarmış," dedi. Açık teni ay ışığında parlıyordu. Çilleri burnunun ve yanaklarının üzerinde yüzüyor gibiydi.

Tüfeğimi omzuma astım. "Buraya kadarmış."

"Gerzek lakabını anladım. Algısı biraz kıt. Ve Kuzu'yu da... çünkü Sam minnacık. Fincan da öyle. Zombi'yi tam çözemedim; Ben sebebini söylemiyor. Tahminimce Pastacı da onun tombikliğiyle alakalı. Fakat Hileci ne iş?"

Bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıştım. Artık Zombi ve erkek kardeşi dışında kimseye güvenemiyordu. Hileci ismi de onun paranoyasını depreştiriyordu. "Ben insanım."

"Tabii." Perdelerin arasındaki boşluktan iki kat altımızdaki, buzla kaplanmış, parıltılı otoparka baktı. "Bunu bana daha önce de söyleyen oldu. Ve ben de salak gibi ona inandım."

"Koşullar göz önüne alındığında o kadar da salakça bir hareket değil."

"Bana rol yapma, Hileci," diye beni tersledi. "Evan hakkında anlattıklarına inanmadığını biliyorum."

"Sana inanıyorum. Ama onun hikâyesi aklıma yatmıyor."

Sullivan beni parçalamadan önce kapıya yöneldim. Konu Evan Walker olunca Cassie Sullivan'ın üzerine gidilmezdi. Bu konuda ona kin gütmüyordum. Evan, Cassie'nin uçurumun ucunda tutunduğu o minik dal parçasıydı. Evan'ın yokluğunda o dala daha sıkı tutunmaya ihtiyaç duyuyordu.

Hiç ses çıkarmamasına rağmen Fincan'ın bana baktığını hissedebiliyordum; uyanık olduğunu biliyordum. Yatağıma döndüm.

"Beni de yanında götür," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. Daha önce bunu yüzlerce kez konuşmuştuk. "Fazla uzak kalmayacağım. Yalnızca birkaç gün."

"Söz mü?"

Hayatta olmaz, Fincan. Elimizde sözlerden başka değerli bir şey kalmamıştı. O yüzden çok akıllıca harcanmalıydılar. Küçük kızın alt dudağı büküldü ve gözleri doldu. "Hey," dedim yumuşak bir tonla. "Sana bu konuda ne demiştim, asker?" Ona dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Birinci önceliğimiz neydi?"

"Kötü şeyler düşünmek yasak," diye cevap verdi görev aşkıyla.

"Çünkü kötü şeyleri düşünmek bizi ne yapar?"

"Bizi yumuşatır."

"Peki, yumuşarsak ne olur?"

"Ölürüz."

"Peki, ölmek istiyor muyuz?"

Fincan başını iki yana salladı. "Henüz değil."

Yüzüne dokundum. Soğuk yanaklarından aşağı ılık gözyaşları dökülüyordu. *Henüz değil.* İnsanlığın ne kadar az zamanı kaldığı düşünülürse, bu küçük kız muhtemelen orta yaşlı sayılırdı, Sullivan'la ben ise ihtiyardık. Peki ya Zombi? Asarınatika.

Zombi beni lobide bekliyordu, parlak sarı bir poların üzerine kayak ceketini giymişti; bu kıyafetlerin ikisini de oteldeki kalıntıların arasında bulup giymişti çünkü Sığınak Kampı'ndan kaçarken üzerinde sadece bir doktor önlüğü vardı. Kirli sakallı suratına bir kızılık oturmuştu. Onda yadigâr bıraktığım kurşun yarası iltihap kapmış olmalıydı; Sığınak Kampı'ndan kaçışımız sırasında tekrar açılmış, on iki yaşındaki doktorumuz onu dikmişti. Zombi tezgâha yaslanmış ve bir elini beline koymuş halde her şey tıkırındaymış gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ben de fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım," dedi Zombi. Koyu renkli gözleri sanki dalga geçercesine parlıyordu, gerçi bunun sebebi yüksek ateş de olabilirdi.

Başımı iki yana salladım. "Fincan..."

SONSUZ DENİZ

“Ona bir şey olmayacak.” İçimi rahatlatmak için o yürek yakan gülümsemesini salıverdi. Zombi verilen sözlerin paha biçilemez olduğunu pek kavrayamamıştı yoksa onları böyle gelişigüzel etrafa saçmazdı.

“Beni endişelendiren Fincan değil. Bombok görünüyorsun, Zombi.”

“Havadandır. Tenimi mahvetti.” Esprinin ardından ikinci bir gülümseme koyuverdi ve ona aynı şekilde karşılık vermemi beklercesine öne eğildi. “Gün gelecek, Er Hileci, söylediğim bir şeye güleceksin ve o zaman dünya ikiye yarılacak.”

“Bu sorumluluğu almaya hazır değilim.”

Zombi kahkaha atarken göğsünün derinliklerinden gelen bir hırıltı duydum. “Al.” Bana mağaraların broşürlerinden bir tane daha uzattı.

“Bende bir tane var,” dedim.

“Sen bunu da al, belki ötekini kaybedersin.”

“Kaybetmem, Zombi.”

“Pastacı’yı da seninle yolluyorum,” dedi.

“Hayır, öyle bir şey yapmıyorsun.”

“Komuta bende. Dolayısıyla yolluyorum.”

“Pastacı’ya burada daha çok ihtiyacın var.”

Başını salladı. Ona hayır diyeceğimi biliyordu ama son bir kez daha denemekten kendini alıkoyamamıştı. “Belki de vazgeçmeliyiz,” dedi. “Yani, burası *o kadar da* kötü değil. Birkaç bin tahtakurusu, birkaç yüz sıçan ve on-on beş tane de ceset var ama mekânın manzarası şahane...” Hâlâ espri yapıyor, hâlâ beni güldürmeye çabalıyordu. Elindeki broşüre baktı. *Yılın 365 günü hava yirmi üç derece!*

“Tabii kar altında kalmazsak veya sıcaklık tekrar düşmezse. Bu şekilde yaşamayı sürdüremeyiz, Zombi. Zaten gereğinden fazla kaldık.”

Anlayamıyordum. Bu meseleyi canını çıkartana kadar irdelenmiş olmamıza rağmen Zombi hâlâ cesedi tekmelemeyi sürdürüyordu. Arada sırada Zombi lakabının nereden geldiğini kısmen anlayabiliyordum.

“Denemek zorundayız ve bunu körlemesine de yapamayız,” diye devam ettim. “Hayatta kalanların o mağaralara sığınmış olma ihtimali var ve önümüze *hoş geldiniz* paspası sermek için hazır olmayabilirler, özellikle de Sullivan’ın şu Susturucularından biriyle tanışılarsa.”

“Veya bizim gibi acemi erlere rastladılarsa,” diye ekledi Zombi.

“Bu yüzden gidip orayı şöyle bir gözetleyeceğim ve birkaç gün içinde geri döneceğim.”

“Sözüne bağlı kalacağına inanıyorum.”

“Ben söz falan vermedim.”

Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Aslında milyonlarca şey vardı... Belki de birbirimizi son kez görüyorduk ve o da böyle düşünüyor olmalıydı çünkü şöyle dedi: “Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Karnına bir kurşun sıktım ve bu yüzden ölebilirsin.”

Zombi başını iki yana salladı. Gözleri ateşle parlıyordu. Dudakları solmuştu. Ona neden Zombi adını vermişlerdi ki sanki? Bu kehanet gibi bir şeydi. Onu ilk gördüğümde talim alanında yumruklarının üzerinde sınav çekiyordu; yüzünü öfke ve acıyla buruşturmuştu, yumruklarının altındaki asfalt kan gölüne dönmüştü. *Bu çocuk kim,* diye sormuştum. *Onun adı Zombi,* demişlerdi ve bana onun vebayla savaşıp hastalığı yendiğini söylediklerinde inanamamıştım. Vebadan kimse sağ çıkamazdı. Veba bir idam cezasıydı. Yine de talim çavuşu Reznik, Zombi’nin tepesinde durmuş, avazı çıktığı kadar ona bağırırken, Zombi üzerinde mavi tulumuyla bir sınav daha çekmenin imkânsız olduğu raddeye gelmesine rağmen kendini zorluyordu. Kendisini vurmam için bana emir vermesine neden şaşırdığımı da

bilmiyordum; bunu Kuzu'ya verdiği, yerine getirilmesi imkânsız bir söz için istemişti. Ölümün gözlerinin içine baktığınızda gözlerini ilk kırpan ölüm olursa hiçbir şey sizin için imkânsız değildir.

İnsanların zihinlerini okumak bile. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Hayır. Bilmiyorsun."

"Bana veda öpücüğü verip vermemeyi düşünüyorsun."

"Bunu niye yapıyorsun?" diye sordum. "Benimle flört etmeye çalışıyorsun."

Omuzlarını silkti. Tıpkı tezgâha yaslanan vücudu gibi çarpık bir gülümseme takındı.

"Normal bir şey çünkü. Normalliği özlemiyor musun?" diye sordu. Gözlerini benimkilere dikmişti, hep bir şeyler arıyordu ama ne aradığından asla emin olamıyordum. "Bilirsin işte, bir cumartesi gecesi arabaya yemek söylemek, sinemaya gitmek, Twitter'da gezinmek gibi şeyler yani."

Başımı iki yana salladım. "Benim Twitter'ım yoktu."

"Ya Facebook?"

Biraz sinirlenmeye başlamıştım. Bazen Zombi'nin buraya kadar gelebilmiş olmasına inanmakta zorlanıyordum. Kaybettiğimiz şeylere takılıp kalmak, asla var olamayacak şeyleri ummakla aynı kapıya çıkıyordu. İki yol da sonu hüsrana varıyordu. "Önemi yok ki," dedim. "Bunların hiçbirisi mühim değil."

Zombi genzinin derinlerinden gelen bir kahkaha attı. Kahkahası sıcak bir kaplıcanın içinden fişkıran ısınmış hava gibi yüzeye çıkmıştı. Artık sinirli değildim. Cazibesini takındığının farkındaydım ve her nasılsa onun ne yaptığını bilmem de bu etkiyi azaltmaya yetmiyordu. Zombi'ye uyuz olmamın bir diğer sebebi de buydu.

"Komik," dedi. "Eskiden tüm bunların çok önemli olduğunu sanırdık. Asıl önemli olan ne biliyor musun?" Cevap vermemi bekliyordu. Bir espri tuzağına çekildiğimi hissettim ve sessiz kalmayı tercih ettim. "Okul zili."

İşte beni köşeye sıkıştırmıştı. İşin içinde bir hile olduğunu sezmiştim ama kendimi bunu engelleyemeyecek kadar çaresiz hissediyordum. "Okul zili mi?"

"Dünyadaki en alelade melodidir. Ve bütün bunlar sona erdiğinde okul zilleri yine çalacak." Konuya devam etti. Belki de espriyi anlamadığından endişe ediyordu. "Bir düşünsene! Bir okulun zili çaldığında her şey normale dönecek. Çocuklar koş a koş a okula gidecekler, sağda solda sıkılarak oturup son zilin çalmasını bekleyecekler ve o akşam, o hafta sonu ve önlerindeki elli yıl boyunca ne yapacaklarını düşünecekler. Tıpkı bizim gibi onlar da derslerde doğal afetleri, salgın hastalıkları ve dünya savaşlarını okuyacaklar. Bilirsin işte: 'Uzaylılar Dünya'ya geldiğinde yedi milyar insan öldü', sonra zil çalacak ve herkes öğle yemeğine gidip yağlı patates kroketlerden şikâyet edecek. 'Yuh, yedi milyon insan ölmüş, bu çok üzücü... O kroketlerin hepsini yiyecek misin?' İşte normallik *budur*. İşte asıl önemli olan *budur*."

Yani espri yapmıyordu. "Yağlı patates kroket mi?"

"Peki, tamam. Söylediklerimin hiçbir anlamı yoktu. Ben salağın tekiyim."

Zombi gülümsedi. Kirli sakallarla çevrili ağzında dişleri daha da beyaz görünüyordu ve madem lafını etmişti, onu öpmeyi ve bıyıklarının beni gıcıklayacağını düşünmeye başlamıştım.

Bu fikri kafamdan attım. Verilen sözler paha biçilemezdi ve öpüşmek de bir bakıma söz vermek anlamına gelirdi.

2

Yıldızların karanlığı yarıp geçen parlak ışığı otobanı inci beyazına bürümüştü. Kuru otlar, yapraksız ağaçlar ıslıl ıslıl parıldıyordu. Bu ölü toprakların üzerinden esip geçen rüzgâr dışında dünya kış sessizliğine bürünmüştü.

Terk edilmiş bir arazi aracının yanına diz çöktüm ve otele son bir kez baktım. Beyaz badanalı, kare şeklindeki sıradan yapıların arasında; beyaz badanalı, iki katlı ve kare şeklinde, sıradan bir yapıydı. Sığınak Kampı'ndan geriye kalan devasa çukurun yalnızca altı kilometre uzağındaydı. O devasa çukurun mimarını onurlandırmak için buraya Walker Oteli adını vermiştik. Sullivan bize o otelin Evan'la önceden ayarladıkları buluşma noktası olduğunu söylemişti. Buranın suç mahalline fazla yakın olduğunu ve savunmasının da çok zor olacağını düşünmüştüm. Hem Evan Walker da ölmüştü; Zombi'ye buluşmanın iki kişilik bir iş olduğunu hatırlatmıştım. Ancak itirazım reddedilmişti. Walker gerçekten de onlardan biriye hayatta kalmanın bir yolunu bulmuştur diye düşünüyorlardı.

"Nasıl?" diye sormuştum.

"Orada kaçış sondaları vardı," diye cevap vermişti Sullivan.

"Ee?"

Kaşlarını çatıp derin bir nefes almıştı. "Ee'si... Evan onlardan biriyle kaçmış olabilir."

Birbirimize bakıp hiçbir şey söylememiştik. Sonra Zombi söze girmişti: "Şey, sonuçta *bir yere* sığınmak zorundayız, Hileci." O za-

man henüz mağara broşürlerini bulmamıştı. “Ve adamın da günahını almayalım.”

“Niye almayacaktınız?”

“Gerçekten de söylediği gibi biriye,” Zombi, hâlâ bana ters ters bakan Sullivan’a dönmüştü, “verdiği sözü tutacaktır.”

“Beni bulacağına söz vermişti,” diye açıklamıştı Sullivan.

“Orada bir kargo uçağı gördüm,” demiştim. “Ama kaçış sondası falan yoktu.”

Sullivan’ın çilli yüzü kızarıvermişti. “Kaçış sondası görmedin diye illa...”

Zombi’ye dönmüştüm. “Bu hiç mantıklı değil. Bizden binlerce yıl ilerideki bir varlık kendi türüne ihanet ediyor... Peki niçin?”

“Neden, nasıl kısmı bana anlatılmadı,” demişti Zombi hafiften gülümseyerek.

“Bu adamın hikâyesinin tamamı çok tuhaf,” demiştim. “İnsan bedenini işgal eden saf benlikler... Bedene ihtiyaç duymuyorlarsa bir gezegene de ihtiyaç duymazlar.”

“Belki de gezegeni başka bir şey için istiyorlardır.” Zombi kendini zorluyordu.

“Niçin? Hayvancılık için mi? Tatilde devremülk olarak mı kullanacaklar?” Beni rahatsız eden başka bir şey vardı. İçimi yiyip duran minik bir ses şöyle diyordu: *Bu hikâyede uyuşmayan bir şeyler var.* Ancak o şeylerin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Ne zaman peşine düşsem elimden kaçıyorlardı.

“Bütün detayları dinleyecek kadar vaktim yoktu,” diye parlarmıştı Sullivan. “Bebek yaştaki kardeşimi bir ölüm kampından kurtarmaya odaklanmıştım.”

Fazla üstelememiştim. Kızın kafası sanki patlayacakmış gibi duruyordu.

Şimdi otele son bir kez bakarken, binanın ikinci katının penceresinde o kafanın silüetini seçebiliyordum. Bu çok, çok fenaydı; şu an bir keskin nişancı için kolay bir hedefti. Sullivan'ın bir sonraki Susturucu tecrübesi, ilki gibi bir aşk masalıyla sonlanmayabilirdi.

Eğilerek yolun kenarını çevreleyen ince ağaç sırasının içine daldım. Buzdan kaskatı kesilmiş sonbahar kalıntıları postallarımın altında çıtırdıyordu: yumruk misali kıvrılan yapraklar, leşçil hayvanların etrafa saçtığı insan kemikleri ve çöpler. Soğuk rüzgâr, peşinde hafif duman kokusunu taşıyordu. Dünya bir yüzyıl daha yanmaya devam edecekti. Yangınlar; ahşaptan, plastikten, kauçuktan ve kumaştan yaptığımız her şeyi yutacaktı. Ardından su, rüzgâr ve zaman; taşı ve çeliği öğütüp toza çevirecekti. İnanması ne kadar da güç; şehirlerin uzaylı bombaları ve ölüm ışınlarıyla yanıp kül edileceğini hayal edip dururduk. Ancak onların bunu yapmak için sadece Tabiat Ana ve zamana ihtiyaçları varmış.

Ve Sullivan'ın dediğine göre insan bedenlerine de ihtiyaç duyorlardı; bir bedene ihtiyaç duymamalarına rağmen hem de.

Sanal bir varlığın fiziksel bir gezegene ihtiyacı olmaz.

Bunu ilk söylediğimde, Sullivan kulak asmamış, Zombi de pek önemi yokmuş gibi davranmıştı. Sebebi ne olursa olsun, sonuçta hepimizi öldürmek istiyorlar, demişti Zombi. Geri kalan her şey teferruattı.

Belki... Ama hiç sanmıyorum.

Sıçanlar yüzünden.

Zombi'ye sıçanlardan bahsetmeyi unutmuştum.

3

Gün doğarken, Urbana'nın güney yamaçlarına ulaşmıştım. Tam planladığım gibi yolu yarılamıştım.

Kuzeyden gelen bulutlar gökyüzünü kaplamıştı; güneş, gök kubbenin altında yükseliyor, ufku parlak bordoya boyuyordu. Günbatımına kadar ağaçların tepesine sığınacaktım, ardından açık tarlalara doğru yola koyulup şehrin batı kısmına yönelecektim. Ve tepemdeki bulutların beni bir süre daha koruması için dua edecektim, en azından şehrin diğer tarafındaki otobana tekrar ulaşana kadar. Urbana'nın etrafından dolanmak yolumu birkaç kilometre uzatıyordu ancak bir şehri gündüz vakti dolaşmaktan daha riskli bir şey varsa o da bunu geceleyin yapmaktır.

Ve her şey risk almakla alakalıydı.

Donmuş topraktan sis bulutu yükseliyordu. Soğuk çok keskindi. Yanaklarımı yakıyor, aldığım her nefeste göğsümü acıtıyordu. Genlerimin en derinlerine işlemiş olan kadim bir arzuyla bir ateş başında olmayı istedim. Ateşi ehlileştirmek bizim tarihteki ilk büyük adımımızdı: Ateş bizi korumuş, sıcak tutmuş, fındık ve orman meyvelerinden oluşan beslenme alışkanlığımızı protein zengini etle değiştirerek beyinlerimizin gelişmesini sağlamıştı. Şimdiyse ateş, düşmanımızın cephanesindeki silahlardan biri haline gelmişti. Kara kış yerleştikçe, göze alınamaz iki risk arasında ezilir hale gelmiştik: donarak ölmek veya düşmana yerimizi belli etmek.

Sırtımı bir ağaca yaslayıp yere otururken broşürü çıkarttım. *Ohio'nun En Renkli Mağaraları!* Zombi haklıydı. Bir sığınağımız

olmadan bahara kadar sağ çıkamazdık ve mağaralar da bizim en iyi... belki de tek şansımızdı. O mağaralar düşman tarafından ele geçirilmiş veya yok edilmiş ya da yabancıları gördükleri yerde vuran insanlar tarafından mesken edinilmiş olabilirdi. Ancak o otelde geçirdiğimiz her gün karşı karşıya olduğumuz risk on kat artıyordu.

Mağaralardaki fırsatı değerlendiremezsek geriye başka bir alternatifimiz kalmıyordu. Geriye ne kaçacak ne de saklanacak bir yerimiz kalıyordu ve savaşma fikri de deli saçmasıydı. Saatin zembereği boşalıyordu.

Bu ihtimali Zombi'ye anlattığımda bana çok fazla kuruntu yaptığımı söylemişti. Gülümsüyordu. Ardından gülümsemesi solmuştu ve "Aklına girmelerine izin verme," demişti. Sanki bir futbol maçındaydık da benim devre arasında cesaretlendirilmeye ihtiyacım vardı. *56-0 yeniliyor olabiliriz ama sen o şeref golüne odaklan!* Böyle zamanlarda içimden onu tokatlamak geçiyordu, ona tokat atmamın bir yararı olmayacaktı tabii fakat bana daha iyi hissettireceği kesindi.

Ayaz duruldu. Havaya bir suskunluk hâkim oldu, fırtınadan önceki sessizlik gibi. Kar yağarsa kapana kısılacaktık: Ben bu ormanda, Zombi ise otelde. Mağaralara hâlâ yaklaşık otuz kilometre yolum vardı. Gündüz vakti açık tarlalarda yola koyulmayı mı göze almalıydım, yoksa karın gelmemesini umarak günbatımına kadar beklemeli miydim?

R'li sözcüğe geri dönersem... Her şey risk almakla alakalı. Bunu yapan sadece biz değiliz. Onlar da risk alıyorlar: Kendilerini insan bedenlerine hapsedip ölüm kampları kurarak, soykırımlarını tamamlamak için çocuk askerler eğiterek; bunların hepsi göze alınan delice ve aptalca riskler. Örneğin, Evan Walker; uyumsuz, mantık yoksunu ve sapına kadar *tuhaf* işte. Başlangıç saldırıları son derece etkiliydi, yüzde doksan sekizimizi ortadan kaldırmışlardı, hatta 4. Dalga bile

aklıma yatıyordu; kimse kimseye güvenemezse elle tutulur bir direniş örgütlemek de son derece zor olacaktı. Ancak bundan sonra dâhiyane stratejileri saçma bir hal almaya başlamıştı. İnsanları Dünya'dan silmeyi planlamak için tam on bin yılları varken bulabildikleri en parlak yöntem *bu* muydu? Sürekli düşünüp durmaktan kendimi alamadığım soru buydu işte, Fincan ve sıçanlarla geçirdiğim geceden sonra da aklımdan hiç çıkaramamıştım.

Ormanın içine ilerlerken arkamdan, sol yanımdan gelen hafif bir inilti sessizliği bozuverdi. Bu sesi hemen tanıdım; onlar buraya geldiğinden beri bunu binlerce kez duymuştum. Tıpkı tıkalı bir otobandaki trafiğin uğultusu gibi, İstila'nın ilk günlerinde neredeyse her zaman ve her yerde duyulan, arka fonda sürekli işitilen bir sestir bu: acı çeken bir insanın iniltisi.

Göz teçhizatımı sırt çantamdan çıkardım ve merceği dikkatlice sol gözümün üzerine yerleştirdim. Ne yaptığımı bilerek, paniklemeden... Panik nöronların işleyişini durdurur. Ayağa kalktım, tüfeğimin sürgüsünü kontrol ettim ve sesin geldiği yöne doğru ağaçların arasında yavaşça ilerledim. Arazinin çevresinde "Taşıyıcılar"ın o meşhur yeşil parıltısını aramaya başladım. Sis, ağaçları perdeliyordu; dünya beyaza bürünmüştü. Ayak seslerim donmuş toprakta gök gürültüsü gibi çıkıyordu. Soluk alıp verişimse adeta sonik patlamalardı.

Narin beyaz örtü aralandı ve yirmi metre ötede bir ağacın dibine çökmüş bir silüet gördüm, ellerini dizine koymuş, başını geriye atmıştı. Silüetin başı, göz teçhizatımda parlamıyordu, bu da onun bir sivil olmadığına işaret etti; evet, o 5. Dalga'nın bir parçasıydı.

Tüfeğimi başına doğrulttum. "Ellerin! Ellerini göreyim!"

Ağzı açıktı. Boş bakan gözlerini, buzla parıldayan çıplak ağaç dallarının örttüğü gri gökyüzüne dikmişti. Ona bir adım yaklaştım.

Yanında benimkiyle aynı model bir tüfek duruyordu. Onu yerden almak için uzanmadı.

“Manganın geri kalanı nerede?” diye sordum. Cevap vermedi.

Silahımı indirdim. Ben tam bir salağım. Böyle bir havada onun soluklarının buharını görebilirdim, değil mi? Ama o nefes almıyordu. Az önce duyduğum inilti bu askerin son nefesine ait olmalıydı. Soluğumu tutup etrafımda yavaşça üç yüz altmış derece döndüm fakat etrafta ağaçlardan ve sisten başka hiçbir şey, kulağımda patlayan kalp atışlarım dışında hiçbir ses yoktu. Acele etmeyip, hiçbir şeyi gözden kaçırmamaya kendimi zorlayarak cesede bir adım yaklaştım. Panik yapmayacaktım. Panik insanı öldürürdü.

Silahı benimkiyle aynıydı. Üniforması da öyle. Göz teçhizatı da arkasında, yerde duruyordu. Bu herif sapına kadar 5. Dalga'dandı.

Yüzünü inceledim. Bana belli belirsiz tanıdık geliyordu. Tahminimce Gerzek'le yaşıt, on iki veya on üç yaşlarında olmalıydı. Yanında diz çöküp parmak uçlarını boynuna bastırdım. Nabızı atmıyordu. Yarasını tespit edebilmek için ceketini açıp kana bulanmış gömleğine baktım. Karnından, yüksek kalibreli tek bir kurşunla vurulmuştu.

Sesini duymadığım bir kurşunla. Bu çocuk ya uzun süredir burada yatıyordu ya da onu vuran, bir susturucu kullanıyordu.

Susturucu.

Sullivan'ın anlattıklarına göre, Evan Walker kendi başına koca bir mangayı ortadan kaldırmıştı, hem de geceleyin, yaralı ve sayıca dezavantajlı haldeyken. Tek başına koskoca bir askeri üssü havaya uçurmadan önceki ısınma turuydu. O zamanlar Cassie'nin hikâyesine pek inanmamıştım. Şimdiyse ayaklarımın dibinde ölü bir asker yatıyordu. Mangasının tamamı kayıptı. Ben de ormanın sessizliği ve sisin süt beyazı perdesi altında tek başıma kalakalmıştım.

Artık bu hikâye bana o kadar da inanılması güç gelmiyordu.

Hızlı düşün. Panikleme. Tıpkı satranç oynar gibi. İhtimalleri iyi tart. Riskleri ölç.

İki seçeneğim vardı: bir şey olana kadar veya gün batana dek yerimden kıpırdamamak ya da bu ormandan hızlıca çıkmak. Bu çocuğu her kim öldürdüyse ya kilometrelerce uzaklaşmıştı ya da bir ağacın arkasına çökmüş, temiz bir atış yapmayı bekliyordu.

İhtimaller katlanmaya başladı. Bu askerin mangası neredeydi? Hepsi ölmüş müydü? Onu vuran kişinin peşine mi düşmüşlerdi? Onu vuran kişi kafayı yiyen erlerden biri olabilir miydi? Mangasını boş versem bile destek birlikleri geldiğinde ne olacaktı, peki?

Kasaturamı çıkardım. Cesedi bulmamın üzerinden beş dakika geçmişti. Burada olduğumu birileri fark etseydi çoktan ölmüştüm. Hava kararana dek bekleyecek ancak 5. Dalga'nın başka bir kaçağının daha üzerime gelmesi ihtimaline karşı da hazır olacaktım.

Parmağımı, yara izinin altındaki minik şişliği bulana kadar ensesine bastırdım. *Sakin ol. Tıpkı satranç oynar gibi. Hamle yap ve karşı hamleye hazırlan.*

Yara izi boyunca yavaşça bir kesik açtım ve saçmayı bıçağın ucuyla kanırtarak çıkardım. İzleme cihazı bir kan damlasına yapışmış vaziyette duruyordu.

Böylece nerede olduğunuzu her zaman bileceğiz ve sizi emniyette tutacağız.

Risk, bir göz teçhizatına yakalanmaktı. Bunun karşısı da düşmanın sadece bir düğmeye basarak beynimi kızartabilmesiydi.

Kanla kaplı saçma tanesi. Ağaçların korkunç sessizliği, yakama yapışan soğuk ve birbirine dolanan parmaklar misali ağaç dallarının arasından kıvrılan sis. Ve zihnimde Zombie'nin sesi: *Çok düşünüyorsun.*

Saçmayı yanağım ile dişetimin arasına soktum. Aptal kız. Önce onu bir silseydim keşke. Çocuğun kanının tadı ağzıma gelmişti.

4

Yalnız değildim.

Onu göremiyor veya sesini duyamıyordum ancak onu hissedebiliyordum. Vücudumun her bir santimi izlendiğim dürtüsüyle karıncalanıyordu. Olayların en başından beri var olan bu his artık rahatsız edici biçimde tanıdık bir hal almıştı. İlk on gün boyunca sessizce yörüngede süzülen ana gemi insanlığın düzeninde çatlaklar yaratmıştı. Tıkanan otobanlar, terk edilmiş havaalanları, tıka basa dolan ilkyardım koğuşları, tecrit edilen hükümetler, yiyecek ve benzin kıtlıkları, bazı yerlerde ilan edilen sıkıyönetimler, bazı yerlerde de kanunsuzluklar. Aslan uzun çimenlerin içinde pusuya yatmış bekliyor, ceylan ise havayı kokluyordu. Saldırıdan önceki o korkunç sessizlik. Av olmanın nasıl bir şey olduğunu on bin yılda ilk defa hatırlamıştık.

Ağaçlara kargalar üşüşmüştü. Parlak siyah kafaları, boş bakan kara gözleri, kambur silüetleri bana parklardaki banklarda oturan minik, yaşlı adamları anımsatıyordu. Yüzlercesi ağaçlara tünemiş veya yerde zıplayıp duruyordu. Yanımda yatan cesede baktım, gözleri tıpkı kargalarınki kadar boş ve dipsizdi. Kuşların neden buraya geldiğini biliyordum. Acıkmışlardı.

Ben de acıkmıştım, bu yüzden kurutulmuş et ve son kullanma tarihi henüz geçmiş olan jelibondan oluşan kumanyamı çıkardım. Yemek yemek de bir riskti çünkü izleme cihazını ağzımdan çıkarmam gerekiyordu. Ancak tetikte olmalıydım, tetikte olmak içinse yakıt

ikmalî yapmam gerekiyordu. Kargalar beni izlemeye koyuldular, sanki lokmamı çiğneyişimi duymak istercesine başlarını kaldırıyorlardı. Sizi *koca götlüler. Ne kadar aç olabilirsiniz ki?* Saldırlardan geriye milyonlarca ton et kalmıştı. Vebanın zirvede olduğu günlerde kalabalık kuş sürüleri gökyüzünü kaplamış, gölgeleri alev alev yanan yeryüzünü karartmıştı. Kargalar ve diğer leşçil kuşlar 3. Dalga'nın bitiş düdüğü çalmıştı. Hastalık bulaşan cesetlerden beslenmiş ve virüsü yeni beslenme alanlarına yaymışlardı.

Yanılıyor olabilirdim. Belki de ben ve şu ölü çocuk yalnızdık. Dakikalar geçtikçe kendimi daha güvende hissediyordum. Eğer biri beni izliyorsa, onu ateş etmekten alıkoyan tek şeyin ne olduğunu biliyordum: Askercilik oynayan başka geri zekâlı çocuklar ortaya çıkacak mı diye bekliyordu.

Kahvaltımı bitirdim ve saçma tanesini tekrar ağzıma soktum. Dakikalar geçmek bilmiyordu. İstila'da tanıdığınız ve sevdiğiniz herkesin vahşice ölmesine tanık olduktan sonra insanın kafasını karıştıran en büyük özelliklerinden biri de olaylar hızlanırken zamanın yavaşladığını fark etmektir. Medeniyeti inşa etmemiz on bin yılımızı almıştı, aynı medeniyetin başımıza çökmesiye sadece on ay sürmüştü. Geçen her gün bir öncekilerden on kat daha uzun sürüyordu, geceler de gündüzlerden on kat daha uzundu. Bu saatlerin sıkıcılığından daha ıstıraplı olan ise onların her an bitebileceği korkusunu yaşamaktı.

Kuşluk vaktinde sis dağıldı ve kargaların gözlerinden daha küçük taneler halinde kar atıştırmaya başladı. Yaprak kımıldamıyordu. Orman, rüyayı andıran bir beyazlığa bürünmüştü. Kar bu şiddetle atıştırmaya devam ettiği sürece hava kararana kadar sıkıntı çekmeyecektim.

Tabii uyuyakalmazsam. Yirmi saatten uzun süredir uyuyordum. Kendimi ısınmış ve rahat hissediyordum, biraz da kafam dumanlanmaya başlamıştı.

Bu hafif sessizliğin içinde paranoyam depresiverdi. Nişangâhıyla kusursuz bir biçimde başımı hedeflemiş olmalıydı. Ağaçların tepesinde konuşlandığından, çalıların arasında pusuya yatan bir aslan gibi hareketsizce durduğundan emindim. Ben onun için bir bilmeceydim. Paniklemeğe başladığımı tahmin ediyordu. Bu yüzden ateş etmiyor, olayların gelişmesini bekliyordu. Yanımda bir cesetle burada beklememin mutlaka bir sebebi olmalıydı.

Ama paniklemedim. Ürkmüş bir ceylan gibi fırlayıp kaçmadım. Çünkü ben tüm korkularımın toplamından daha büyüğüm.

Onları korkuyla yenemezsiniz. Korku, inanç, umut hatta sevgi de bir işe yaramazdı. Yalnızca öfke sonuç verirdi.

Sullivan, Vosch'a, *Siktir git!* demişti. Onun hikâyesinde beni etkileyen tek kısım buydu. Ağlamamış, dua etmemiş, yalvarıp yakarmamıştı.

Her şeyin sona erdiğini sanmıştı. Her şey sona erdiğinde, yelkovan son saniyeyi vurduğunda; ağlamanın, dua etmenin ve yalvarmanın zamanı da geçmişti.

"Siktir git," diye fısıldadım. Bunu söylemek kendimi daha iyi hissettirmişti. Yüksek sesle bir kez daha yineledim. Sesim, soğuk havada uzaklara yayıldı.

Sağ tarafımdaki ağaç kümesinin orada kargalar aksice gıklayarak siyah kanatlarını çırpıyorlar ve göz teşhizatımda, kahverengi ve beyaz tonların arasında minik, yeşil bir nokta beliriverdi.

İşte buldum seni.

Bu atışı yapmak zor olacaktı. Zordu fakat imkânsız değildi. Hayatım boyunca elime hiç silah almamıştım. Ancak düşman beni Cincinnati'de bir dinlenme tesisinin dışında saklanırken bulduktan sonra elime bir tüfek tutuşturmuştu. O andan sonra talim çavuşu, karargâhtan bu mangaya bir hileci sokup sokmadıklarını sesli olarak düşünmüştü. Altı ay sonra o herifin kalbine bir mermi sıkılmıştı.

Benim bir hünerim var.

Parlak yeşil ışık yaklaşıyordu. Belki de onu fark ettiğimi anlamıştı. Bunun bir önemi yoktu. Tetiğin pürüzsüz metalini okşadım ve göz teçhizatımda ışık topunun büyümesini izledim. Belki de menzilinin dışında olduğumu düşünüyordu veya daha iyi nişan alabilmek için pozisyon alıyordu.

Bunun bir önemi yoktu.

O, Sullivan'ın sessiz tetikçilerinden biri olmayabilirdi. Belki de sadece kurtarılmayı bekleyen, kaybolmuş, çaresiz bir kazazedeydi.

Mühim değildi. Artık sadece tek bir şeyin önemi vardı.

Risk alabilmek.

5

Oteldeyken, Sullivan bana bir benzin istasyonunun arka odasında bir askeri vurduğunu ve sonrasında kendini ne kadar kötü hissettiğini anlatmıştı.

"Elindeki silah değilmiş," diye açıklamaya çalışmıştı. "Bir haçmış."

"Bunun ne önemi var ki?" diye sormuştum. "Elinde bir bez bebek veya bir paket M&M's de olabilirdi. Seçim yapma şansın mı vardı?"

"Yoktu. Ben de *bunu* kastediyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bazen kendini yanlış yerde, yanlış zamanda bulursun ve gerçekleşen olaylar hiç kimsenin suçu olmaz. Sen sadece için rahat etsin diye kendini kötü hissetmeye zorluyorsun."

"İçim rahat etsin diye kötü hissetmeye mi zorluyorum?" Çilli yüzü öfkeden kızardı. "Bu mantıklı bile değil."

“Masum bir adamı öldürdüm ama bakın nasıl da pişmanlık duyuyorum,” diye açıklamaya başladım. “Ölen ölmüş bir kere.”

Bana uzunca bir süre dik dik baktı. “Hah! Vosch’un neden seni ekibe aldırmaq istediğini şimdi anlıyorum.”

Siluetin başındaki yeşil parlaklık bana yaklaşıyordu. Ağaçların arasından geçiyordu ve artık elindeki tüfeğin parıltısını durgun kar yağışı altında seçebiliyordum. Bunun bir haç olmadığından emindim.

Tüfeğimi kucağıma aldım ve sanki kestiriyormuş veya buz tutmuş çıplak ağaç dallarının arasından süzülen kar tanelerini izliyormuşçasına başımı ağaca yasladım. Dişi aslan uzun çimlerde pusuya yatıp beklemeye koyuldu.

Kırk beş metre uzağımdaydı. Bir M16 piyade tüfeğinin namlu çıkış hızı saniyede yaklaşık 1 kilometredir. Bir kilometre bin metredir, dolayısıyla bu adamın dünyada bir saniyenin üçte ikisi kadar ömrü kalmıştı.

Bu süreyi akıllıca kullanmasını umuyordum.

Tüfeği doğrulttum, omuzlarımı dikleştirdim ve halkayı tamamlayacak olan kurşunu ateşledim.

Ağaçlardaki karga sürüsü havalandı, siyah kanatlarını çılğınca çırpıp çatlak ve öfkeli sesleriyle bağıştılar. Yeşil ışık topu yere yığıldı ve bir daha kalkmadı.

Bekledim... Bekleyip ne olacağını görmek daha akıllıcaydı. Beş dakika. On... Hiç hareket yoktu. Hiç ses çıkmıyordu. Kar yağışının kulak tırmalayan sessizliği dışında hiçbir şey... Kuşlar etrafta olmayınca orman son derece boş geliyordu. Sırtım hâlâ ağaca yaslı halde yavaşça ayağa kalktım ve birkaç dakika daha bekledim. Şimdi tekrar o yeşil parlaklığı görebiliyordum, yerde yatıyor ve hiç kıvıldamıyordu. Ölü

askerin cesedinin üzerinden geçtim. Donmuş yapraklar postallarının altında çatırdadı.

Her bir adımım geçen saniyelere eşitti. Vurduğum adama giden yolu yarılanmıştım ki yaptığım şeyi anladım.

Fincan, düşmüş bir ağacın yanında top gibi kıvrılmış yatıyordu. Yüzü geçen yıldan kalan kuru yaprak parçalarıyla kaplanmıştı.

Bir dizi boş bira dolabının arkasında ölmek üzere olan bir adam, kanlı bir haçı göğsüne bastırmıştı. Onu öldürenin seçim yapma şansı yoktu. Cassie'ye hiç şans tanımamışlardı. Risk yüzünden. Hem Cassie hem de onlar için riskti.

Fincan'ın yanında diz çöktüm. Gözlerini acıyla ardına kadar açmıştı. Soluk ışık altında, koyu kızıla bulanmış ellerini bana uzattı.

"Fincan," diye fısıldadım. "Fincan, burada ne arıyorsun? Zombi nerede?"

Ormanda etrafı taradım ancak ne onu ne de bir başkasını görebildim. Küçük kızın göğsü hızla inip kalkıyor, kanı köpürerek dudaklarından aşağı sızıyordu. Boğuluyordu. Ağzını temizlemek için başını nazikçe yere çevirdim.

Küfrettiğimi duymuş olmalıydı. Beni bu şekilde bulmuştu, kendi sesim yüzünden...

Fincan çığlık attı. Haykırışı sessizliği bir bıçak gibi yarıp geçti, ağaçların arasında yankılandı. *Bu kabul edilemez.* Elimini sertçe onun kanlı dudaklarına bastırdım ve susmasını söyledim. Ormanda bulduğum çocuğu kimin vurduğunu bilmiyordum ancak bunu her kim yaptıysa fazla uzakta olamazdı. Tüfeğimin sesi onu bu yana çekmediyse bile Fincan'ın çığlığı buna neden olacaktı.

Kahretsin, kapa çenenini. Kapa. Öyle arkamdan gizlice yaklaşarak, burada ne halt ettiğini sanıyorsun, seni küçük pislik? Aptal. Aptal, aptal, aptal.

Dışlerini delicesine avuç içlerime sürtüp durdu. Minik parmaklarıyla yüzümü arıyordu. Yanaklarım onun kanına bulanmıştı. Boşta kalan elimle ceketini sıyırdım. Yarasına kompres yapmalıydım yoksa kan kaybından ölecekti.

Gömleğini yakasından tuttum ve aşağı doğru yırtarak göğsünü açtım. Kumaş parçasını tampon yaparak göğüs kafesinin hemen altına, içinden kan fışkıran kurşun yarasına bastırdım. Ona dokunmamla beraber boğuk bir iniltiyle irkildi.

“Sana bu konuda ne demiştim, asker?” diye fısıldadım. “Birinci önceliğimiz neydi?”

Avcumun altında nemli dudaklarını oynattı. Ancak hiçbir şey söyleyemedi.

“Kötü şeyler düşünmek yasak,” dedim. “Kötü şeyler düşünmek yasak. Çünkü kötü şeyler düşünmek bizi yumuşatır. Yumuşatır... ve biz yumuşayamayız. Bunu yapamayız. Yumuşarsak ne olur?”

Orman tehditkâr gölgelerle dolmuştu. Ağaçların arasından bir çıtırtı geldi. Bu ses donmuş toprağa basan bir postaldan mı çıkmıştı? Yoksa buzla kaplanan bir dal mı kırılmıştı? Yüzlerce düşman tarafından çevrelenmiş olabilirdik. Veya hiç kimseyle.

Seçeneklerimizi gözden geçirdim. Pek fazla yoktu ve hepsi de baktandı.

Birinci seçenek: Burada kalacaktık. Peki, ne için kalacaktık? Ölü askerin mangasının akıbeti belli değildi. Çocuğu her kim öldürdüyse onun akıbeti de belli değildi. Ve Fincan, tıbbi müdahale olmadan hayatta kalamazdı. Küçük kızın sadece sayılı dakikaları vardı.

İkinci seçenek: Kaçacaktık. Peki, nereye kaçacaktık? Otele mi? Oraya geri dönene kadar Fincan kan kaybından ölebilirdi. Bunun yanında küçük kızın oradan ayrılmasının geçerli bir sebebi olabilirdi. Mağaralar mı? Urbana'dan geçme riskini alamazdık, bu da saatler

boyu, kilometrelerce açık alanda ilerledikten sonra güvenli olmayan bir yere varmakla sonuçlanabilirdi.

Üçüncü bir seçenek daha vardı. Olanaksızdı ama akla yatan tek plandı.

Kar yağışı hızlandı ve puslu hava iyice bastırmaya başladı. Bir elimle Fincan'ın yüzünü kavrayıp diğer elimle yarasına bastırdım. Bunun umutsuz bir çaba olduğunu biliyordum. Kurşun onun bağırsaklarını deşmişti; yarası ölümcüldü.

Fincan ölecekti.

Onu bırakmalıyım. Hem de hemen.

Ama bunu yapmadım. Yapamadım. Sığınak Kampı'nın havaya uçtuğu gece Zombi'ye söylediğim gibi, "Sadece bir kişinin artık öneminin olmadığını düşündüğümüz an, onlar kazanmış demektir." Ve bu sözler şimdi beni Fincan'a bağlayan zincirlerdi.

Kar altında, ölüm sessizliğine bürünen korkunç ormanın içinde küçük kızı kollarıma aldım.

6

Onu yavaşça yere yatırdım. Yüzü artık tamamen solmuştu, kar beyazından yalnızca biraz koyuydu. Ağzı açıldı, gözkapaklarını kırıştırdı. Bilincini kaybediyordu. Bir daha uyanacağını hiç sanmıyordum.

Ellerim titriyordu. Kendimi tutmak için çabalıyordum. Fincan'a o kadar kızgındım ki... Bunun yanında kendime de öfkeliydim; Ötekilerin dünyaya gelirken beraberlerinde getirdikleri yedi milyar olanaksız ikileme, yalanlara, insanı delirten tutarsızlıklara ve tüm

o dile getirilemeyen, verilip yerine getirilemeyen, saçma, umutsuz, aptalca sözlere de öyle.

Sakin yumuşama. Şu an, burada önemli olan şeyleri düşün; sen bu konuda iyisin.

Beklemeye karar verdim. Ancak fazla kalamazdım. Belki Fincan son nefesini verdikten sonra içimdeki yumuşaklık geçecek ve düzgün bir şekilde düşünebilecektim. Olaysız geçen her dakika, daha zamanımın olduğuna işaret ediyordu.

Ancak dünya zembereğinden boşalan bir saat gibiydi ve olaysız geçen dakikalar artık yoktu.

Onun yanında kalmaya karar verdikten bir kalp atımı kadar sonra pervanelerin ritmik uğultusu sessizliği delip geçti. Helikopterlerin gürültüsü büyüğü bozmuştu. Gerçekten neyin önemli olduğunu bilmek, nişancılıktan sonra en iyi becerimdi.

Fincan'ı canlı ele geçirmelerine izin veremezdim.

Onu alırlarsa, hayatını kurtarabilirlerdi. Ve onu iyileştirirlerse ardından Harikalar Diyarı'na sokacaklardı. Zombi hâlâ otelde güvende olabilirdi. Belki Fincan hiçbir şeyden kaçmamış, sadece beni bulabilmek için oradan sıvışmıştı. İkimizden birinin ayağı takılır da tavşan deliğine düşersek herkesin sonu gelirdi.

Tabancamı kılıfından çıkardım.

Karar verdiğimiz dakika... Keşke bir dakikam olsaydı. Keşke otuz saniyem olsaydı. Otuz saniye bir ömür gibi gelirdi. Bir dakika ise sonsuzluk kadar.

Silahımı Fincan'ın kafasına dayadım ve başımı gri gökyüzüne kaldırdım. Kar taneleri tenime düşüyor, erimeden önce bir anlığına orada kalıyorlardı.

Sullivan'ın Haçlı Asker'i vardı, şimdi ben de kendiminkini bulmuştum.

Hayır. Asker bendim. Fincan ise haçtı.

1

Sonra onu hissettim, ağaçların arasında ayakta duruyordu. Hareketsizce beni izliyordu. Başımı çevirdiğimde onu gördüm, ağaçların kara gövdelerinin arasında duran ve onlara nazaran daha açık renkli, insan silüetindeki bir gölgeydi. Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Nasıl olduğunu anlayamasam da bu gölgenin sahibinin, çocuğu ve mangasından geriye kalanları öldüren kişi olduğunu kavramıştım. Nişancının bir acemi er olmadığını da biliyordum. Çünkü silüetin başı göz teçhizatımda yeşil bir renkte parlıyordu.

Kar taneleri döne döne dökülmeye, soğuk hava iyice bastırmaya başladı. Gözlerimi kırptım ve gölge ortadan kayboldu. Tabii eğer o gölge gerçekten var idiyse.

Aklımı kaybediyordum. Çok fazla değişken ve çok fazla risk vardı. İstemsizce titremeye ve en sonunda irademi kırmayı başardıklarını düşünmeye başladım. Evimi elimden alan tsunamiden, ailemi elimden alan vebadan, umutlarımı elimden alan ölüm kampından sağ çıktıktan sonra bu küçük kızın benim attığım kurşunla ölmesi artık son noktaydı. Bitmiş, tükenmiştim. Zaten hiçbir zaman, "acaba"lara tutunmamıştım, hep "Ne zaman?" diye sormuştum.

Helikopterler yaklaşıyordu. Başladığım işi bitirmek zorundaydım yoksa Fincan gibi ben de yere serilecektim.

Tabancamın namlusunun üzerinden, ayaklarımın dibindeki o soluk, melek gibi yüze baktım. Masum kurbanım, benim haçım.

Yaklaşan Black Hawk helikopterlerinin gürültüsünün yanında, aklımdan geçen düşünceler ölmek üzere olan kemirgenlerin çaresiz ciyaklamalarını andırıyordu.

Aynı sıçanlar gibi, değil mi, Fincan? Aynı sıçanlar gibi.

8

Eski otelde haşereler cirit atıyordu. Soğuk hava hamamböceklerini öldürmüştü ancak tahtakuruları ve halı güveleri gibi diğer haşarat hayatta kalmıştı. Oldukça da açlardı. Bir günde her yerimiz ısırlıklarla dolmuştu. Veba sırasında cesetlerin getirilip bırakıldığı bodrum katı sineklere aitti. Otele vardığımızda sineklerin çoğu çoktan ölmüştü. İlk gün bodruma indiğimizde yerde o kadar çok sinek ölüsü vardı ki kara kabukları postallarımızın altında çıtırdıyordu. Bodrum katına bir daha inmemiştik.

Binanın tamamı kokuşmuştu, Zombi'ye camları açarsak kokunun dağılabileceğini ve bazı böcekleri öldüreceğini söylemiştim. O da bana, "Donarak ölmektense böcekler tarafından ısırılır veya sürekli kusarım, daha iyi," demişti. Bunu söylerken de insanı dayanılmaz cazibesinde boğan o gülümsemesini takınmıştı. *Sakin ol, Hileci. Uzaylı çılgınlığıyla geçen sıradan bir gün işte...*

Böcekler ve leş kokusu Fincan'ı rahatsız etmemişti. Onu delirten sıçanlardı. Duvarları kemirip içlerine yerleşmişlerdi. Geceleri onların kemirme ve tırmalama sesleri Fincan'ı (dolayısıyla beni) uyutmuyordu. Yatakta dönüp duruyor, mızırdanıp huysuzlanıyordu. Genel olarak

da bu konuya kafasını takıyordu çünkü içinde bulunduğumuz durumla ilgili diğer düşünceler kötü bir yerde son buluyordu. Dikkatini dağıtmak için boş bir çareyle ona satranç öğretmeye başlamıştım. Bir havluyu satranç tahtası, bozuk paraları da oyun taşları olarak kullanıyorduk.

“Satranç aptal insanların oynadığı aptal bir oyundur,” demişti bana.

“Hayır, bu son derece demokratik bir oyundur,” diye karşılık vermiştim. “Akıllı insanlar da oynayabilir.”

Fincan göz devirmişti. “Beni kolayca yenebileceğin için bu oyunu oynatıyorsun.”

“Hayır, sadece satranç oynamayı özledim.”

Fincan’ın ağzı açık kalmıştı. “Özlediğin şey *bu* mu, senin?”

Havluyu yatağa yayıp bozuklukları dizmiştim. “Hiçbir şeyi denemeden yargılama.” Satranç oynamaya hemen hemen onun yaşlarındayken başlamıştım. Babamın çalışma odasındaki bir sehpanın üzerinde güzel bir satranç takımı dururdu. Parlak, fildişinden piyonlar. Sert bakışlı şah. Mağrur vezir. Asil duruşlu at. Heybetli fil. Oyunun tabiatında her taş kendi gücüyle bütüne katkı sağlıyordu. Hem basit hem de karmaşık bir oyundu. Vahşiceydi; aynı zamanda da zarıftı. Biraz savaş, biraz dans gibiydi. Sonu vardı ancak ebediydi. Satranç hayatın ta kendisiydi.

“Peniler, piyon olsun,” dedim. “Beş sentler kale, onluklar da atlar ve filler. Çeyreklikler de şah ve vezir.”

Fincan başını iki yana salladı. *Salak Hileci*. “Çeyreklikler ve onluklar nasıl ikiye taş olacak ki?”

“Yazı tarafı: atlar ve şahlar. Tura tarafı: filler ve vezirler.”

Fildişinden taşların soğukluğu. Altlarındaki keçe kaplamanın cilalı ahşap üzerinde fısıldayan gök gürültüsünü andıran kayışı. Babamın

SONSUZ DENİZ

gölgelerle kaplı yüzü tahtanın üzerine eğik. İnce yapılı ve kirli sakallı. Gözlerine kan oturmuş, dudaklarını büzmüş. Nefesinde ekşi-tatlı bir alkol kokusu var, parmaklarıyla sinekkuşunun kanat çırpışını andıran bir ritim tutuyor.

Buna kralların oyunu denir, Marika. Nasıl oynanacağını öğrenmek ister misin?

"Buna kralların oyunu denir," dedim Fincan'a.

"Şey, ben bir kral değilim." Küçük kız kollarını kavuşturdu. Beni kasar. "Damayı severim ama."

"Öyleyse satranca bayılacaksın. Satranç, damanın hormonlusudur."

Babam tınaklarını sehpaye vuruyordu. Sıçanlar duvarın içini kemiriyordu.

"Vezir böyle hamle yapar, Fincan."

At böyle hamle yapar, Marika.

Duvarın kuru sıvaları dökülürken Fincan ağzına bir parça bayat çıklet attı ve öfkeyle çiğnemeye başladı. Onun nane kokan nefesi, babamın viski kokan nefesi...

Tak, tak, tıkır, tıkır.

"Şu oyuna bir şans ver," diye ona yakardım. "Bayılacaksın. Söz veriyorum."

Fincan havlunun köşesini tuttu. "Nasıl hissettiğimi sana göstereyim." Bunun olacağını sezmiştim fakat havluyu havaya savurduğunda ve bozuk paralar etrafa saçıldığında irkildim. Çeyrekliklerden biri Fincan'ın alına çarptı ancak o gözünü bile kırpmadı.

"Hah!" diye bağırdı. "Sanırım şah mat diye buna deniyor, kaltak!"

Hiç düşünmeden hareket edip ona bir tokat attım. "Bana bir daha asla öyle deme. Asla."

Soğuk hava attığım tokadın acısını artırmıştı. Küçük kızın alt dudağı patladı ve gözleri doldu ancak ağlamadı.

"Senden nefret ediyorum," dedi.

"Umurumda değil."

"Hayır, senden nefret ediyorum, Hileci. Siktiğimin yerinde, senden dibine kadar nefret ediyorum."

"Küfrettin diye yetişkin sayılmıyorsun."

"O zaman hâlâ bebeğim ben. Bok, bok, book! Sik, sik, siük!" Yanağına dokunmak üzereydi ki durdu. "Seni dinlemek zorunda değilim. Sen benim annem veya ablam değilsin, sen *hiç kimsem* değilsin."

"O zaman kamptan kaçtığımızdan beri neden bir çöpçü balığı gibi bana yapıştın?"

O anda bir damla gözyaşı dökülmüş, kızaran yanağından aşağı süzülüyordu. Teni çok solgun ve inceydi, derisi babamın satranç taşları kadar beyazdı. Attığım tokatla binlerce parçaya ayrılmadığına şaşırmışım. Ne diyeceğimi veya söylediklerimi geri almak için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Bu yüzden ağzımı açmaksızın elimi dizine koymuştum ama elimi itmişti.

"Tüfeğimi geri ver," demişti.

"Onu niye istiyorsun?"

"Seni vuracağım."

"O zaman hayatta vermem."

"Şu sıçanları vurabilir miyim, peki?"

İç çekmiştim. "Elimizde o kadar mermi yok."

"Öyleyse onları zehirleyelim."

"Neyle?"

Ellerini havaya kaldırmıştı. "Peki, o zaman oteli ateşe verip hepsini yakalım!"

"Bu harika bir fikir. Yalnız biz de burada yaşıyoruz."

"Öyleyse onlar kazanacak. Bize karşı bir avuç sıçan."

Dediğini anlayamayarak başımı iki yana sallamıştım. “Kazanmak mı... nasıl?”

Fincan inanamayarak gözlerini fal taşı gibi açmıştı. *Dangalak Hileci*. “Onları bir dinlesene! Oteli *iyorlar*. Kısa süre sonra burada zaten yaşayamayacağız çünkü böyle bir *yer* kalmayacak!”

“Ona kazanmak denmez,” demiştim. “Onlar da evlerini kaybetmiş olacaklar.”

“Onlar *sıçan*, Hileci. O kadar ilerisini düşünemezler.”

Fincan en sonunda yanımda uyuyakaldığında, *ilerisini göremeyenler yalnızca sıçanlar değil*, diye düşünmüştüm. Duvarların içindeki sıçanları dinlemiştim; kemirişlerini, tırmalayışlarını, ciyaklayışlarını. Eninde sonunda kışın, böceklerin ve zamanın yardımıyla bu eski otel çökecekti. Bir sonraki yüzyılda binadan geriye sadece temeli kalacaktı. Bin yıl sonra ise tamamen yok olacaktı. Burada veya diğer her yerde. Sanki biz hiç var olmamışız gibi. Elementleri bize karşı kullanabilecekken, Sığınak Kampı’ndakiler gibi bombalara kimin ihtiyacı olurdu ki?

Fincan bana sıkıca sokulmuştu. Battaniye yığınının altında bile soğuk çok keskin hissediliyordu. Kış, Ötekilerin tasarlamaya ihtiyaç duymadığı türden bir dalgaydı. Soğuk hava binlerce insanı daha öldürecekti.

Satranç derslerimden birinde babam, *gerçekleşen hiçbir olay önemsiz değildir, Marika*, demişti. *Her hamle mühimdir. İşin ustalığı her seferinde bu olayların önemini kavrayabilmektedir.*

Sıçan sorunu aklımı kurcalıyordu ama Fincan’ın dert ettiği şekilde değil. Sorunun *kendisi* sıçanlar değildi. Bu, sıçanların *kendi* sorunuydu.

9

Helikopterleri görebiliyordum. Beyaza bürünen, yapraksız dalların ardındaki gri gökyüzünde beliren üç siyah noktaydılar. Sadece sanî-yelerim kalmıştı.

Seçeneklerim:

Fincan'ın işini bitirip, Hellfire füzeleriyle donatılmış üç Black Hawk helikopteriyle başa çıkmayı deneyebilirdim.

Fincan'ı geride bırakıp işini onların bitirmelerine... daha da kötüsü onu kurtarmalarına izin verebilirdim.

Ve son seçenek: İkimizin de işini bitirebilirdim. Bir kurşun ona, bir kurşun bana.

Zombi'nin iyi olup olmadığını bilmiyordum. Fincan'ı otelden kaldırıp buraya getiren şeyin, tabii öyle bir şey varsa, ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, Zombi'nin yaşayabilmesi için Fincan'la benim ölmemiz gerektiği idi.

Tetiği çekmek için kendimi zorladım. İlk atışı yapabilirsem ikincisi çok daha kolay gelecekti. Kendime artık her şey için çok geç olduğunu söylüyordum; hem Fincan için hem de benim için. Sonuçta ecelden kaçış yoktu. Onların aylardır kafamıza kaktıkları mesaj bu değil miydi zaten? Ölümden saklanmazsın, kaçamazsın. Bir gün ertelesen, ertesi gün seni bulur.

Fincan o kadar güzel duruyordu ki sanki gerçek değildi. Karla örülmüş bir kameriye'nin altında simsiyah saçları akik taşı gibi parlıyordu, uykuda gibi görünen yüz ifadesi antik bir heykelin tarifsiz zarafetini andırıyordu.

Herkes için en az risk teşkil eden seçeneğin ikimizi de öldürmek olduğunu biliyordum. Ve yine sıçanları düşündüm. Fincan'la beraber, bitmek bilemeyen saatleri geçirmek için haşerelere karşı amansız savaşımızı planlardık. Kandırmacalar, taktikler, dalga dalga gelen saldırılar... Her biri bir öncekinden daha saçma olurdu. O isterik kahkahalara boğulur, ben de Zombi'ye atış taliminde yaptığım konuşmanın aynısını ona da yapardım. Şimdi onlara öğretmeye çalıştığım ders gelip beni bulmuştu. Korku avcısı, avı ve mermiyi birbirine bağlayan gümüş bir zincirdi. Şimdi ben hem avcı *hem de* avdım, bu tamamen farklı türden bir halkaydı. Soğuk havada ağzım kurumuş, kalbim buz kesmişti: Gerçek öfkenin sıcaklığı sıfır derecedir, benimki de okyanustan daha derin, kâinattan daha engindi.

Öyleyse tabancamı kılıfıma geri koymamı sağlayan, umut değildi. İnanç ve sevgi de değildi.

Bunun sebebi öfkeydi.

Öfke... ve ölü askerin izleme cihazının halen ağzımın içinde olmasıydı.

10

Fincan'ı yerden kaldırdım. Başı omzuma düşmüştü. Ağaçların arasına daldık. Bir Black Hawk tepemizden olanca gürültüsüyle geçip gitti. Diğer ikisi gruptan ayrılmış, kaçış yönlerini kesmek için biri doğuya diğeri de batıya yönelmişti. Uzun, ince dallar eğildi ve bir kar kütlesi yüzüme yanlamasına çarptı. Fincan tüy kadar hafifti; sanki kollarımda eski püskü bir giysi yığını taşıyordum.

Ağaçların arasından çıktığımızda bir Black Hawk kuzeyden bize yaklaşıyordu. Pervanelerin yarattığı rotor akımı bir kasırga gibi saçlarıma savuruyordu. Helikopter hemen tepemizde süzölmeye başlayınca yürümeyi bırakıp yolun ortasında durdum. Artık kaçmayacaktım. Bir daha asla.

Fincan'ı asfalta bıraktım. Helikopter bana o kadar yakındı ki pilotun siyah vizörü ile aracın açık kapısının ardında bedenlerden oluşan yığını belirgin biçimde görebiliyordum. Ve ayaklanmanın dibindeki küçük kızla birlikte, bir düzine nişangâhın hedefine girdiğimizden adım gibi emindim. Geçen her saniye, o an için hayatta olduğum anlamına geliyordu ve zaman geçtikçe sağ çıkma ihtimalim artıyordu. Belki kendim için de, Fincan için de o kadar geç kalmamıştım; henüz değil.

Göz teçhizatlarında parlamıyordum. Dolayısıyla onlardan biri olmalıydım, değil mi?

Tüfeğimi omzumdan indirdim ve parmağımı tetik muhafazasından içeri geçirdim.

II

KOPUS

Yürümeye yeni yeni başladığımda babam bana, *Cassie, uçmak ister misin?* diye sorardı. Ben de ellerimi hevesle havaya kaldırırdım. *Benimle dalga mı geçiyorsun, ihtiyar? Tabii ki uçmak isterim!*

Sonra beni belimden kavrar ve havaya atardı. Başımı kaldırır ve bir roket gibi havaya fırlardım. O bir saniyelik an bana binlerce yıl gibi gelirdi. Ta yıldızlara kadar uçmaya devam edebileceğimi hissederdim. Parmaklarımla bulutları yakalamaya çalışırken, yerden yükselmenin verdiği coşkuyla neşeyle çığlık atardım.

Uç, Cassie, uç!

Kardeşim de bu hissi bilirdi. Hem de benden daha iyi, çünkü onun anıları daha tazeydi. İstila'dan sonra bile babam onu yörüngeye doğru atıp tutmaktan vazgeçmemişti. Kül Çukuru Kampı'nda bunu yaptığını görmüştüm, birkaç gün sonrasında da Vosch çıkagelip babamı gözünü kırpmadan vurmuştu.

Sam, uçmak ister misin, evlat? Bedava ve paha biçilmez bir bilet sunmasına rağmen, sesini eski zamanların lunapark görevlileri gibi baritondan basa indirmişti. Babam, bir fırlatma rampasıydı. Babam, bir iniş platformuydu. Sam ile benim derin uzayın hiçliğine kapılmamızı önleyen cankurtaran halatı da yine babamdı. Ancak şimdi bizi kendi hiçliğiyle baş başa bırakmıştı.

Bunu Sam'in sormasını bekledim. Kötü haberi vermenin en kolay yolu buydu. Aynı zamanda da en aşağılık yoluydu. Gerçi o, sormadı; bana açıkça söyledi.

“Babam öldü.”

Bir battaniye yığınının altından bakan kahverengi, yuvarlak, iri gözleri tıpkı yanağına bastırıldığı oyuncak ayınukiler kadar ifadesizdi.

Cehennem Oteli’ndeki ilk gecemizde bana, *ayıcıklar bebekler içindir*, demişti. *Ben artık bir askerim.*

Sammy’nin yanındaki yatakta bir başka heybetli parmak asker bana bakıyordu: Fincan dedikleri, yedi yaşındaki kız çocuğu. Şirin mi şirin bebek yüzündeki gözleri hayalet gibi bakıyordu. Yatağını pelüş bir hayvanla paylaşmak yerine tüfeğiyle uyumayı tercih ediyordu.

İnsanlık sonrası çağa hoş geldiniz.

“Ah, Sam.” Pencerenin başından ayrılıp kardeşimi çevreleyen battaniye kozasının yanına oturdum. “Sammy, bunu sana nasıl söyleyeceğimi...”

Elma kadar minik yumruğunu yanağıma indirdi. Bunun geldiğini ne görebilmiş ne de öngörebilmiştim. Gözümün önünde parlak yıldızlar beliriverdi. Bir anlığında retinamı yırttığından korktum.

Pekâlâ. Yanağıma sıvazladım. Bunu hak ettim.

“Onun ölmesine neden göz yumdun?” diye benden hesap sordu. Ne ağlıyor ne de bağıırıyordu. Sesi kısık ve sertti, öfkeyle doluydu. “Senin ona göz kulak olman gerekiyordu.”

“Babamızın ölmesine göz yummadım, Sams.”

Kanlar içinde, toprağın üzerinde sürünen babam –*Nereye gidiyorsun, baba?*– ve onun başında dikilmiş, sadist bir çocuğun, kanatlarını kopardığı sineği izleyişi gibi, sapıkça bir tatminle babama bakan Vosch...

“Ona bir daha vur,” dedi Fincan yatağından.

Sam ona hırladı: “Sen, kapa çeneni.”

“Bu benim suçum değildi,” diye fısıldadım, oyuncak ayıyı kollarımla sararak.

“Baban yumuşaktı,” dedi Fincan. “Yumuşarsan işte böyle...”

Sam iki saniyede Fincan'ın üzerine atılmış, ardından yumruklar, tekmeler ve battaniyelerden çıkan toz havada uçuşmaya başlamıştı. Bunun yanında... *Yüce Tanrım! Yatağın içinde bir tüfek var!* Hemen Fincan'ı bir kenara çektim ve Sam'i kollarıma alıp sıkıca göğsüme bastırarak zapt etmeye çalıştım. Sam kollarını sağa sola savurup tekmeler atıyor, tükürüp dişlerini sıkıyordu. Fincan ise ona küfürler yağıdıyor ve kendisine bir daha dokunmaya kalkarsa Sam'i bir köpek gibi vuracağına dair yeminler ediyordu. Odanın kapısı bir anda açıldı ve Ben üzerindeki sarı renkli, gülünç polarıyla içeri daldı.

Çocukların çılgınlıklarının arasından, "Sorun yok!" diye bağırdım. "Ben hallettim!"

"Fincan! Kuzu! Ayrılın hemen!"

Ben emri verdiği anda sanki bir şalter kapatılmıştı; iki çocuk da birdenbire seslerini kesiverdiler. Sam donakaldı. Fincan da sırtını yatak başlığına sertçe yaslayıp kollarını kavuşturdu.

"O başlattı," dedi Sam suratını asarak.

"Ben de tam otelin çatısına, kırmızı renkli koca bir X işareti çizmeyi düşünüyordum," dedi Ben. Tabancasını kılıfına taktı. "Beni bu zahmetten kurtardığınız için eksik olmayın çocuklar." Bana bakıp gülümsedi. "Belki de Fincan, Hileci gelene kadar benim odamda kalsa daha iyi olur."

"Süper!" dedi Fincan. Yatağından fırladı ve uygun adım kapıya yürüdü. Topuklarının üzerinde dönüp tekrar yatağının başına gitti, tüfeğini kaptıktan sonra Ben'in bileğini tuttu. "Haydi gidelim, Zombi."

"Birazdan," dedi Ben kibarca. "Gerzek nöbete gitti. Onun yatağında yatabilirsin."

"O artık benim yatağım oldu." Odadan çıkmadan önce dayanamayıp lafını soktu. "G-laleleri."

"Sensin o!" diye arkasından bağırdı Sam. Odanın kapısı, otel odalarının kapılarına has biçimde, sertçe kapandı. "G-lalesi."

Ben, sağ kaşını kaldırarak bana baktı. "Yüzüne ne oldu senin?" diye sordu.

"Bir şey olmadı," dedim.

"Ona vurdum," dedi Sammy.

"Ablana mı vurdun?"

"Çünkü babamın ölmesine engel olmadı."

Bunun üzerine Sam kendini kaybetti. Ama bu sefer öfkesine değil, gözyaşlarına yenik düşmüştü. Bir de baktım ki Ben diz çökmüş, minik kardeşimse onun kollarında ağlıyordu. Komutanı onu teselli etmeye çalışıyordu, "Hey, sorun değil, asker. Her şey yoluna girecek." Hâlâ görüntüsüne alışmaya çalıştığım asker tıraşlı başım okşuyordu; o gür saçları olmadan Sammy, eski Sammy değildi sanki. Ben, bir de o kampta kardeşime verdikleri aptal takma ismi söyleyip duruyordu. *Kuzu, Kuzu*. Benim dışımda herkesin bir askeri lakabının olması beni gıcık ediyordu. Bana da *Muhallif* diyebilirdilerdi mesela.

Ben, onu kaldırıp yatağına yatırdı. Ardından yerde yatan oyuncak ayıyı buldu ve yastığın üzerine koydu. Sam ayıyı elinin tersiyle itti. Ben onu geri koydu.

"Ayı'yı açığa almak istediğinden emin misin?" diye sordu Ben.

"Onun adı Ayı değil."

"Erbaş Ayı," diye şansını denedi Ben.

"Sadece Ayıcık... Onu bir daha görmek istemiyorum!" Sam battaniyesini başına çekti. "Gidin buradan! Hepiniz. Defolun!"

Ona doğru bir adım attım ancak Ben *ık* dedi ve başıyla kapıyı işaret etti. Onu takip edip odadan çıktım. Koridorun sonundaki pencerenin önünde kocaman bir gölge duruyordu: Pastacı dedikleri, irikıyım, sessiz çocuktı. Onun suskun tabiatı ucube kategorisine

girmiyordu, daha çok dağ kenarındaki bir gölün sessizliğini andırıyordu. Ben duvara yaslandı, ağzı hafifçe açıldı. Oyuncak aynı göğsüne bastırmıştı. Dondurucu havaya rağmen ter içindeydi. İki küçük çocukla cebelleştikten sonra bitap düşmüştü. Ben'in başı beladaydı, dolayısıyla bizimki de.

"Sam, babanın öldüğünü bilmiyordu," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyordu ama anlamıştı. Öyle bir şey işte."

Ben, "Ya," diye iç çekti, "öyle bir şey işte."

Sessizlik kurşundan, Newark büyüklüğündeki bir top misali aramıza çöküvermişti. Ben tıpkı gazete okurken kedisini seven bir ihtiyar gibi, oyuncak ayının başını belli belirsiz okşuyordu.

"Onun yanına dönmeliyim," dedim.

Ben kapıya doğru bir adım atıp önümü kesti. "Belki de dönmemelisin."

"Belki de aile meselemize burnunu..."

"Hayatında ilk defa birini kaybetmiyor. Üstesinden gelecektir."

"Vay canına. Bu sert oldu." *Zombi çocuk, ölen adam benim de babamdı, biliyorsun değil mi?*

"Neyi kastettiğimi anladın, sen."

"İnsan neden haince bir şey söyledikten sonra böyle der ki?" Sonra devamını da getirdim çünkü kendime hâkim olmak konusunda ciddi sorunlarım vardı: "Sevdiğin birinin ölümüyle bir başına 'üstesinden gelmeyi' gayet iyi bilirim. Geriye yalnızca sen ve geçmişteki şeylerin boşluğu kalır. Bunun üstesinden gelmeye çalışırken keşke yanımda biri olsaydı, bu harbiden de çok iyi olurdu..."

"Hey," dedi Ben yumuşak bir tonla. "Hey, Cassie, ben böyle demek..."

"Hayır, istemedin. Gerçekten de öyle demek istemedin." *Zombi*. Onun hisleri yoktu, tıpkı bir zombi gibi ruhu da mı ölüydü? Kül Çukuru'nda onun gibi insanlar vardı. Onlara *Ayak Sürüyenler* dedim. İnsan şeklindeki toz çuvallarından ibaretlerdi. İçlerinde yerini dolduramayacakları bir şey ölmüştü. Çok fazla şey kaybetmiş, çok fazla acı çekmişlerdi. Ayak sürüyerek dolaşırlar, boş bakarlar, aptal aptal mırıldanırlardı. Parish de öyle biri miydi? Bir Ayak Sürüyen miydi? Öyleyse niçin Sam'i kurtarmak için her şeyini feda etmişti?

"Yürüdüğün yollardan," dedi Ben hafif bir tonla, "biz de geçtik."

Sözleri beni vurmuştu. Hem doğruyu söylüyordu hem de başka biri daha hemen hemen aynı şeyleri bana söylemişti: *Her şeyini kaybeden tek kişi sen değilsin*. O başka biri de en acı kayıpla yüz yüze gelmişti. Benim iyiliğim için, bu salak benliğime tekrardan, her şeyini kaybeden ilk kişi olmadığının hatırlatılması gerekiyordu. Hayat küçük ironilerle doluydu ancak bazılarının boyu Avustralya'daki o dev Uluru kayası kadardı.

Konuyu değiştirme vakti gelmişti. "Hileci gitti mi?"

Ben başıyla onayladı. Ayırıp okşayıp duruyordu. Ayıya fena halde gıcık oluyordum. Onu Ben'in kollarından çekip aldım.

"Pastacı'yı da yanında göndermeye çalıştım," dedi. Hafifçe güldü. "Hileci işte..." Acaba kızın ismini söylerken sesinin nasıl çıktığının farkında mıydı? Tıpkı sessizce dua eder gibi söylüyordu.

"Hileci geri dönemezse yedek planımızın olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Geri dönecek," diye sertçe cevap verdi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü hiç yedek planımız yok," dedi parlak gülümsemesini gün ışığına çıkararak. Sınıfları, okul koridorlarını ve sarı okul otobüslerini aydınlatan o eski gülümsemeyi hastalıklar, kurşun yaraları ve açlıkla

yeniden şekil alan yüzünde görmek beni oldukça şaşırtmıştı. Bu, insanın yabancı olduğu bir şehirde gezinirken bir köşeyi döndüğünde bir tanıdığına rastlamasına benziyordu.

"Ama bu söylediğin bir kısır döngü," dedim.

"Biliyor musun, bazı elemanlar kendilerinden daha zeki insanlarla çevrili olduklarında kendilerini tehdit altında hissederler. Ama bu benim kendimi daha emin hissetmemi sağlıyor." Sonra kolumu dostça sıktı ve koridor boyunca sendeleyerek yürüyüp odasına gitti.

Geriye elimdeki oyuncak ayı, koridorun sonundaki irikryım çocuk, Sam'in odasının kapalı kapısı ve önünde ben kalmıştık. Derin bir nefes alıp odaya girdim. Battaniyelerden oluşan yığının yanına oturdum. Onu göremiyordum ama Sam'in battaniyelerin altında yattığını biliyordum. O da beni göremiyordu ama yanında olduğumu biliyordu.

"Babam nasıl öldü?" diye sordu battaniyelerin altındaki boğuk ses.

"Vuruldu."

"Sen gördün mü peki?"

"Evet."

Babamızın yerde sürünürken parmaklarıyla toprağı kavrayışı aklımda canlandı.

"Onu kim vurdu?"

"Vosch." Gözlerimi yumdum. Bu kötü bir fikirdi. Karanlık, zihnimdeki görüntüyü daha da berraklaştırmıştı.

"O sırada sen neredeydin?"

"Saklanıyordum."

Battaniyeyi açmak için elimi uzattım ama yapamadım. *Yürüdüğün yollardan biz de geçtik.* Boş bir otobanın kenarındaki ormanlıkta, uyku tulumunun içine kapanmış, babasının ölümünü defalarca ve defalarca aklından geçiren bir genç kız... O zaman saklanmıştım, şimdi de saklanıyor ve babamın ölümünü tekrar tekrar aklımdan geçiriyordum.

SONSUZ DENİZ

“Karşı koydu mu?”

“Evet, Sam. Bütün gücüyle savaştı onlarla. Benim hayatımı kurtardı.”

“Ama sen saklandın.”

“Evet,” dedim, oyuncak ayıyı göğsüme iyice bastırarak.

“Koca, şişko bir ödleğ gibi.”

“Öyle değil,” diye fısıldadım. “Tam olarak öyle olmadı.”

Battaniyeleri bir kenara savurup birden yatakta doğrulduğunda yüzünü tanıyamadım. Sanki bu çocuğu daha önce hiç görmemiştim. Yüzü öfke ve nefretle çirkinleşmiş, buruşmuştu.

“Onu geberteceğim. Alnının ortasından vuracağım!”

Gülümsedim. Daha doğrusu buna çabaladım. “Üzgünüm, Sams. O işe önce ben talibim.”

Birbirimize baktık, zaman katlanmaya başladı; kanla kaybettiğimiz zaman, kanla kazandığımız zaman, benim patronluk taslayan abla onun da uyuz erkek kardeş olduğu zaman, benim uğruna yaşamaya onun ise uğruna ölmeye değer olduğu zaman... Sonra Sam kollarıma atıldı ve oyuncak ayı ikimizin arasında ezildi: Tıpkı bizim gelmiş ve geçmiş zamanlar arasında kapana kısıldığımız gibi.

Kardeşimin yanına uzandım ve birlikte duamızı ettik: *Eğer uyanmadan önce ölürsem...* Sonra ona babamızın nasıl öldüğünü anlattım. Kötü adamların birinden bir tüfeği kaptığını ve tek başına on iki Susturucu’yu ortadan kaldırdığını; Vösch’un karşısında nasıl dikildiğini, *bedenlerimizi ezebilirsin ama ruhlarımızı asla*, deyişini anlattım. Sam’i şeytani galaktik ordudan kurtarmam için oradan kaçabileyim diye kendini feda ettiğini söyledim. Böylece günün birinde Sam, insanlıktan geriye kalanları bir araya getirip dünyayı kurtarabilecekti. Böylece onun babasına dair son hatıraları, kan revan içinde toprakta sürünen bir adam olmayacaktı.

Kardeşim uyuyakaldıktan sonra yataktan gizlice kalktım ve pencere başındaki nöbetime döndüm. Manzaram bir sıra otopark, eski püskü bir lokanta (Çarşamba Günleri Yiyebildiğin Kadar Ye!) ve ucu karanlığa karışmakta olan gri renkli bir otobandan oluşuyordu. Dünya karanlık ve sessizdi, buraya gelip içini gürültü ve ışıklarla doldurmamızdan önceki gibi. Bir şey biter, yeni bir şey başlar. Şu anda bu ikisinin arasındaki zaman dilimini yaşıyorduk. Yani duraklamayı.

Otobanda, otoyol bariyerlerine çarpmış bir arazi aracının arkasında, yıldız ışığının aydınlığında bir nesne parlayıverdi. Bu şekil açıkça bir tüfeğe aitti ve bir anlığına kalbimin durmasına sebep oldu. Silahı taşıyan gölge ağaçların arasına daldı ve onun simsiyah saçlarının parlaltısını fark ettim; ışıltılı ve sinir bozucu derecede düzdüler. Bu gölgenin Hileci'ye ait olduğunu anladım.

Hileci'yle ilk başta uyuşamamıştık, sonra da ilişkimiz başladığı gibi yamuk gitmeye devam etti. Ben bir yalancı, aptal veya deliymişim gibi, söylediğim her şeyi soğuk bir biçimde karşılamış ve hor görmüştü. Özellikle de Evan Walker meselesi açıldığında... *Emin misin? Bu hiç mantıklı gelmiyor. O nasıl hem insan hem de uzaylı olabilir ki?* Ben ısındıkça o soğuyordu; kimyasal bir denklemin her iki tarafı gibi birbirimizi eşitleyene kadar bu böyle devam ediyordu. Devasa patlamaları mümkün kılan $E=MC^2$ denklemi gibi. Ayrılırken birbirimize söylediklerimiz bunun en kusursuz örneği idi.

Ona, "Gerzek lakabını anladım," demiştim. "Algısı biraz kıt. Ve Kuzu'yu da... çünkü Sam minnacık. Fincan da öyle. Zombi'yi tam çözemedim; Ben sebebini söylemiyor. Tahminimce Pastacı da onun tombikliğiyle alakalı olmalı. Fakat Hileci ne iş?"

Cevabı buz gibi bir bakış olmuştu.

"Kendimi biraz grubun dışında kalmış hissediyorum. Bilirsin, takma adı olmayan tek çete elemanı benim."

"*Nom de guerre*," dedi.

Bir dakikalığına ona baktım. "Dur tahmin edeyim, Ulusal Başarı Bursu, satranç kulübü, matematik takımı... Kesin sınıf birincisiydin, değil mi? Bir de garanti, enstrüman çalıyordun, yaylı bir şeyler; keman veya çello gibi. Baban Silikon Vadisi'nde çalışıyordu, annen de bir üniversitede fizik ya da kimya profesörüydü."

Hileci yaklaşık birkaç bin yıl boyunca tek kelime etmedi. Ardından, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Durmam gerektiğini biliyordum. Ancak konuya girmiştin bir kere, girince de sonuna kadar devam etmeliydim. Sullivan'lar böyle yapardı. "Ailenin en büyük... yok, tek çocuğuydun. Baban Budistti fakat annen ateistti. On aylıkken yürümeye başladın. Ebeveynlerin bütün gün çalıştığı için seni büyükannen büyüttü. Sana Tai Chi öğretti. Bebeklerinle hiç oynamadın. Şakır şakır üç dil konuşuyorsun, biri Fransızca. Olimpik gelişim takımındaydın. Jimnastik dalında. Bir keresinde bir dersten B aldın diye anneler kimya setine el koydu ve sana bir haftalığına odandan çıkmama cezası verdi. Sen de odanda William Shakespeare'in bütün külliyatını hatmettin." Hileci beni dinlerken başını iki yana sallıyordu. "Peki, peki. Komedyaalarına dokunmadın. Mizahını bir türlü anlayamıyordun."

"Kusursuz," diye karşılık vermişti. "Bu oldukça etkileyici." Kızın sesi, rulosundan taze çıkarılmış bir alüminyum folyo kadar düz ve inceydi. "Ben de seni anlatmayı deneyeyim mi?"

Kendimi hazırlayarak biraz sertleşmişim. "*Deneyebilirsin* tabii."

"Her zaman dış görünüşün konusunda güvensizdin, özellikle de saçın yüzünden. Çillerin de ikinci olasılık olmaya aday. Sosyal olarak

2 (Fr.) Bire bir çevirisi "savaş adı"dır. İlk örnekleri, Fransız Devrimi öncesindeki devirlerde Fransız ordusuna yazılan acemi erlere subayları tarafından verilen isimlerdir. (ç.n.)

geçimsizdin, bu yüzden çok fazla kitap okudun ve ortaokuldan beri günlük tutuyordun. Sadece tek bir yakın arkadaşın vardı ve birbirinize bağımlıydınız. Yani ne zaman onunla kavga etsen derin bir bunalıma sürükleniyordun. Sen hep babanın kızıydın, annenle hiç o kadar yakın olmamıştın çünkü ne yaparsan yap asla yeterince iyi olamayacağını hissettiriyordu. Ayrıca annenin senden daha güzel olması da işini hiç kolaylaştırmıyordu. O öldüğünde kendini suçlu hissettin çünkü gizliden gizliye ondan nefret ediyordun ve itiraf edemesen de öldüğü için rahatlamıştın. İnatçı, patavatsız ve biraz tez canlısın, koordinasyon ve konsantrasyon bozukluğunu gidermesi için ailen seni bir faaliyete yollamış olmalı; bale veya karate mesela, muhtemelen karate. Devam etmemi ister misin?"

Eh, ne yapacaktım şimdi? Sadece iki seçeneğim varmış gibi hissediyordum: kahkaha atmak veya suratına bir yumruk indirmek. Şey, aslında üç tane; gül, yumruk at veya aynı onun gibi, soğuk soğuk bak. Üçüncü şıkku seçmiştim.

Kötü fikir.

"Pekâlâ," demişti Hileci. "Sen ne Erkek Fatma ne de hanım hanımcık bir kızsın. İkisinin arasındaki gri bölgedesin. Bu da ne olduğu belli insanları gizliden gizliye hep imrendiğin anlamına geliyor fakat huncunu daha çok güzel kızlara saklıyordun. Âşık oldun ancak hiç erkek arkadaşın olmadı. Hoşlandığın oğlanlardan nefret eder gibi yapıp nefret ettiğin oğlanlardan hoşlanıyormuşsun gibi yaptın. Etrafında senden daha güzel, zeki veya her anlamda daha iyi birileri olduğunda hemen sinirleniyor ve iğneleyici bir tabiata bürünüyorsun. Çünkü onlar sana içten içe kendini ne kadar sıradan hissettiğini hatırlatıyorlar. Devam edeyim mi?"

Ve sesi soluğu kesilen bendeniz şöyle deyivermiştim: "Tabii. Her neyse."

“Karşına Evan Walker çıkana dek, hiçbir erkeğin elini tutmadın, ilkokuldayken çıktığın geziler hariç tabii. Evan kibar, gösterişsiz ve bunlara ek olarak yüzüne bakmaya kıyamayacağı kadar yakışıklı bir çocuk. Walker kendini adeta boş bir tuval gibi gösterdi. Böylelikle kusursuz bir ilişkiye; seni asla incitmeyerek korkunu yatıştıracak kusursuz bir erkeğe duyduğun hasretle onun içini doldurabilecektin. Güzel kızların sahip olduğu ancak senin yanından bile geçemediğin şeyleri o çocuk sana verdi. Dolayısıyla Evan’la birlikte olmak veya Evan’ın sadece var olduğu *düşüncesi* bile senin için daha çok intikamla alakalı.”

Alt dudakımı ısırmaya başlamıştım. Gözlerim yanıyordu. Yumruklarımı o kadar sert sıkıyordum ki tınaklarım avuçlarıma batıyordu. Ah, neden, neden ikinci şıkkı seçmemiştim ki sanki?

“Artık durmamı istiyorsundur herhalde,” demişti Hileci. Bu bir som değildi.

Başımı kaldırmıştım. *Ve bundan böyle askeri ortamlarda bana Muhalif diyeceklerdi!* “En sevdiğim renk ne peki?”

“Yeşil.”

“Yanlış. Sarı,” diye yalan söylemiştim.

Hileci omuzlarını silkmişti. Yalan söylediğimi biliyordu. Hileci: Harikalar Diyarı’nın insan versiyonu.

“Hakikaten, Hileci’ ne iş?” *İşte böyle. Onu tekrar kendini savunmaya çekmeye zorla.* Gerçi Hileci hiç savunmaya geçmemişti. Savunmada olan hep bendim.

“Ben insanım,” demişti.

“Tabii.” Perdelerin arasındaki boşluktan, iki kat altımızdaki otoparka bakmıştım. Neden böyle yapmıştım? Gerçekten de Evan’ı aşağıda gülümseyerek bana bakarken göreceğimi mi sanmıştım? *Gördün mü? Seni bulacağım demiştim.* “Bunu bana daha önce de söyleyen oldu. Ve ben de salak gibi ona inandım.”

"Koşullar göz önüne alındığında o kadar da salakça bir hareket değil."

Şimdi de bana nezaket mi gösteriyordu yani? Üstüme gelmekten vaz mı geçmişti? Hangisinin daha beter olduğunu bilmiyordum: Buzlar kraliçesi Hileci mi, yoksa şefkatli kraliçe Hileci mi?

"Bana rol yapma, Hileci," diye onu terslemiştim. "Evan hakkında anlattıklarına inanmadığını biliyorum."

"Sana inanıyorum. Ama onun hikâyesi aklıma yatmıyor."

Ardından tek kelime daha etmeden odadan çıkıp gitti. Konunun ortasında hiçbir şey çözümlenmemişken hem de... Erkek doğan insanlar dışında başka bunu kim *yapar* ki?

Sanal bir varlığın fiziksel bir gezegene ihtiyacı olmaz...

Evan Walker kimdi? Bir otobanı bir de küçük erkek kardeşimi gözetliyordum. Sen kimdin, Evan Walker?

Ona güvenmekle aptallık etmiştim ancak o dönemde yaralı ve yalnızdım (*yalnızdan* kastım; koca kâinatta yaşayan son insan olduğumu zannedi-yordum). Ayrıca zihnim fena halde boka sarmıştı zira masum bir insanın canını almıştım. Öbür yandan Evan Walker fırsatı olmasına rağmen hayatıma son vermemiş, beni kurtarmıştı. Bu yüzden alarm zilleri çalmaya başladığında onları görmezden gelmiştim. Ek olarak muazzam derecede yakışıklı ve buna denk, beni kendisinden bile daha önemli görmek konusunda muazzam derecede saplantılı olmasının da bir zararı (yoksa yararı mı demeliyim?) yoktu. Sonuçta bana banyo yaptırmış ve karnımı doyurmuştu, uğrunda ölebileceği tek şeyin ben olduğumu söylemiş ve benim için kendini feda ederek bunu kanıtlamıştı.

Hayata Evan olarak başlamış fakat bundan on üç yıl sonra uyanıp aslında o olmadığımı öğrenmişti. Sonra kendini benim gözlerimden gördüğünde tekrar uyandığını söylemişti. Bende kendini bulmuştu,

ben de onu içimde ve kendimi onun içinde görmüştüm; aramızda hiç boşluk yoktu. Bana bilmek istediğim her şeyi anlatarak başlamış ardından da bilmem gerekenleri anlatarak bitirmişti: Asalak insanları yok etmenin asıl silahı bizzat insanların kendisiydi. Ve son “Taşıyıcı” da öldüğünde, Vosch ve tayfası 5. Dalga’nın fişini çekecekti. Tasfiye sona erecek, güzelce temizledikleri ev yerleşmeye hazır olacaktı.

Bunu Ben ile Hileci’ye anlattığımda –Parish’in kafası karışmasın diye Evan’ın içimde olduğu kısmını bilerek atlamıştım, Parish’in kafasını karıştırabilirdi– beni tamamen dışlayarak birbirlerine kuşku ve ima dolu bakışlar atmışlardı.

Hikâyemi bitirdiğimde, “Ötekilerden biri sana *âşık* mı oldu?” diye sormuştu Hileci. “Bu bizim bir hamamböceğine abayı yakmamıza benzemiyor mu?”

“Veya bir mayıssineğine,” diye karşılık verdim. “Belki de böceklere meraklıdırlar.”

Ben’in odasında toplanmıştık. Muhtemelen beni sinir etmek amacıyla Hileci’nin Walker Oteli adını verdiği bu yerdeki ilk gecemizdi.

“Sana başka ne anlattı?” diye sordu Ben. Yatağa uzanmıştı. Sığınak Kampı ile otel arasında sadece altı kilometre vardı ama Parish bir maratondan dönmüş gibi görünüyordu. Sam ile benim yaralarımızı iyileştiren Gerzek’e Ben’in durumunu sorduğumda ağzını bıçak açmamıştı. Ne iyileşiyor ne de daha kötüye gidiyor, demişti. Ancak sonuçta Gerzek sadece on iki yaşındaydı. “Yetenekleri? Zayıflıkları?” diye sormuştu Ben.

“Artık bedenleri yok,” diye cevap vermiştim. “Evan’ın anlattığına göre bu yolculuğu yapabilmelerinin tek yolu buymuş. Evan, Vosch ve diğer Susturucular gibi bazıları yeryüzüne yüklenmişler ancak geri kalanlar halen ana gemide, bizim ortadan kalkmamızı bekliyorlarmış.”

Ben elinin tersiyle ağzını sıvazlamıştı. "Kamplar, beyin yıkamasına en uygun adayları ayıklamak için kurulmuş..."

"Ve buna uygun olmayanların da itlaf edilmesi için," diye onun cümlesini tamamlamıştım. "5. Dalga devreye girdiğinde, arkalarına yaslanıp aptal insan ırkının onların pis işlerini yapmasını izleyeceklerdi."

Hileci pencerenin başında oturmuştu, bir gölge kadar sessizdi.

"Ama bizi niye kullansınlar ki?" diye sormuştu Ben. "Kendi adamlarından bizi ortadan kaldırmaya yetecek kadarını insan bedenlerine yükleyemezler miydi?"

"Herhalde yeterli sayıda askerleri yok," diye tahmin yürütmüştüm. "Veya en az riskli olanı 5. Dalga planını uygulamaktı."

"Ne riskiymiş bu?" diye sormuştu Gölge-Hileci, sessizliğini bozarak.

Onu duymazdan gelmeye karar vermiştim. Bunun pek çok sebebi vardı ancak en önemlisi insanın kendi sağlığı için Hileci'yle muhatap olmaması gerektiği idi. Tek bir sözüyle karşısındakini küçük düşürebiliyordu.

"Sen de oradaydın," diye Ben'e hatırlatmıştım. "Vosch'u sen de duydun. Bizi yüzyıllardır izliyorlarmış. Fakat Evan, binlerce yıl planlasalar da bir şeylerin ters gidebileceğini kanıtlamış oldu. Bahse girerim içimize girdiklerinde gerçekten de bize *benzeyeceklerini* asla tahmin edememişlerdir."

"Doğru," demişti Ben. "Peki, bunu nasıl kullanabiliriz?"

"Kullanamayız," diye cevap vermişti Hileci. "Sullivan'ın anlattıklarında içimize yarayacak hiçbir şey yok, tabii şu Evan denen çocuk bir şekilde patlamadan kurtulur ve hikâyenin eksik noktalarını tamamlamazsa."

Ben başını iki yana sallıyordu. "O patlamadan hiçbir şey sağ çıkamaz."

“Kaçış sondaları vardı,” demiştim, Evan’la vedalaştığımızdan bu yana elimde kalan tek umuda tutunarak.

“Gerçekten mi?” Hileci bana inanmamış gibiydi. “Öyleyse neden seni onlardan birine bindirmedi?”

“Bak, belki de elinde yüksek kalibreli yarı otomatik bir tüfek olan birine bunu söylememeliyim ama harbiden sinirlerimi bozmaya başladın.”

Hileci şaşırmış gibi yapmıştı. “Niye ki?”

Ben cevap vermememi engelleyerek, “Önce şu işi tam çözmeliyiz,” demişti sertçe. Aslında bu iyi de olmuştu çünkü Hileci’nin elinde bir M16 vardı ve Parish bana onun kamptaki en iyi nişancı olduğunu söylemişti. “Planımız nedir? Evan’ın ortaya çıkmasını mı bekleyeceğiz yoksa kaçacak mıyız? Ve eğer kaçacaksak, nereye?” Yanakları ateşten kızarmıştı, gözleri parlıyordu. Maçın dördüncü çeyreği çoktan bitmiş, uzatmaların da son dört saniyesi kalmıştı. “Evan sana bize yararı dokunacak başka bir şey anlattı mı? Şehirlere ne yapacaklarmış?”

“Oraları patlatmayacaklardır,” demişti Hileci. Benim cevap vermemi beklemediği gibi bunu nereden bildiğini sormamı da beklememişti. “Planları bu olsaydı çoktan yapmışlardı. Dünya nüfusunun yarısından fazlası şehirlerde yaşıyordu.”

“Demek ki onları kullanmayı düşünüyorlar,” demişti Ben. “İnsan bedenlerini kullandıkları için olabilir mi?”

“Bir şehirde saklanamayız, Zombi,” demişti Hileci. “Hem de hiçbirinde.”

“Neden?”

“Çünkü hiç güvenli değil. Yangınlar, lağım atıkları, onca cesetten yayılan hastalıklar, şimdiye kadar Ötekilerin insan bedenlerini kullandığını çözmüş olan, sağ kalmış diğer insanlar... Mümkün olduğunca

uzun süre hayatta kalmak istiyorsak ilerlemeye devam etmeliyiz. Olabildiğince ilerlemeli ve yalnız kalmalıyız.”

Ah, be. O *kuralı* daha önce nerede duymuştum? Başım dönüyordu. Dizimin ağrısı beni öldürüyordu. Dizimi bir Susturucu vurmıştu. *Benim Susturucum. Seni bulurum, Cassie. Seni hep bulmuyor muyum?.. Bu sefer değil, Evan. Hiç sanmıyorum.* Ben’in yanına oturmuştum.

Parish’e, “Hileci haklı,” demiştim. “Bir yerde birkaç günden fazla kalmak hiç iyi bir fikir değil.”

“Ya da birlikte kalmak.”

Hileci’nin bu sözleri buz gibi havada asılı kalmış, yanımda yatan Ben kasılmıştı. Gözlerimi kapamıştım; bu kuralı da daha önce duymuştum: *Kimseye güvenme.*

“Öyle bir şey olmayacak, Hileci,” demişti Ben.

“Fincan ve Pastacı’yı yanıma alırım. Kalanları da sen. Şansımız ikiye katlanmış olur.”

“Niye o kadarla kalalım ki?” diye sormuştum. “Neden alayımız ayrılmıyoruz? Şansımız dörde katlanır.”

“Yediye,” diyerek beni düzeltmişti.

“Şey, ben matematik dehası değilim,” demişti Parish. “Fakat bana göre, grubu ayırmamız onların işine gelir. Böl ve imha et.”

Hileci’ye sert bir bakış atmıştım. “Şahsen, birinin arkamı kollamasını tercih ederim.”

Parish yataktan zorlukla doğrularak bir saniyeliğine yalpalamıştı. Hileci ona tekrar yatmasını söylediye de Ben onu dinlememişti.

“Burada kalamayız ama gidecek başka bir yerimiz de yok. Gidecek bir yerimiz yoksa neden yola çıkalım ki?” diye sormuştu Parish.

“Güneye,” demişti Hileci. “Elimizden geldiğince güneye gidelim.” Pencereden dışarı bakıyordu. Ne demek istediğini anlamıştım; burada

sağlam bir kar yağışı olursa karlar eriyene kadar kapana kısılacaktık. Dolayısıyla karın yağmadığı bir yere gitmeliydik.

“Teksas mı?” diye sormuştu Ben.

“Meksika,” diye yanıtlamıştı Hileci. “Ya da taşkınlar çekilince Orta Amerika da olabilir. Yağmur ormanlarında yıllarca saklanabilirsiniz.”

“Bunu sevdim,” demişti Ben. “Doğaya dönüş. Yalnız küçük bir eksik var.” Ellerini iki yana açmıştı. “Pasaportumuz yok.”

Duruşunu bozmayarak Hileci’yi izliyor, sanki ondan bir karşılık bekliyordu. Hileci ise ona ifadesiz bir biçimde bakmıştı. Ben omuzlarını düşürerek ellerini indirmişti.

“Ciddi olamazsın,” demiştim. Mevzu iyice sarpa sarmaya başlamıştı. “Orta Amerika mı? Kara kışın ortasında, yanımızda iki çocuk varken ve Parish yaralıyken oraya mı yürüyeceğiz? Kentucky’ye varırsak kendimizi şanslı sayarım.”

“Burada kalıp uzaylı prensinin gelmesini beklemek fikrine on basar bence,” demişti Hileci.

Buraya kadar! Elinde bir M16 olması umurumda değildi. O ipeksi saçlarına yapıştığım gibi onu pencereden aşağı atacaktım. Ben olacakları fark ederek hemen aramıza girmişti.

“Hepimiz aynı takımdayız, Sullivan. Sinirlerimizi bozmayalım, olur mu?” Hileci’ye dönmüştü. “Haklısın. Muhtemelen Evan oradan sağ çıkmamıştır ancak sözünü tutabilmesi için ona bir şans vermeliyiz. Zaten şu an için yola çıkacak halde değilim.”

“Seni ve Kuzu’yu, kurşun yağmurunun ortasında kabak gibi dikilelim diye kurtarmadım, Zombi,” demişti Hileci. “Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yap ama işler kızırsa, buradan giderim.”

“Takım oyuncusuna bak hele,” demiştim Parish’e.

“Galiba hayatını kimin kurtardığını unuttun,” demişti Hileci.

“Öff, götümün kenarı.”

"Yeter be!" diye gürlemişti Ben; yıldız oyuncu, buraların-kralı-benim ses tonuyla. "Bu lanet karışıklıktan paçamızı nasıl kurtarırız bilmiyorum ama *bu şekilde* olmayacağı kesin. Çenenizi kapayın, ikiniz de. Bu bir emirdir."

Soluk soluğa kalarak yatağa kendini bırakıp bir elini karnına bastırmıştı. Hileci, Gerzek'i bulmak için dışarı çıkmıştı. Sığınak Kampı'nın derinliklerindeki buluşmamızdan bu yana Parish'le ilk defa baş başa kalmıştık.

"Acayip bir şey," demişti. "Yüzde doksan dokuzumuz ölünce geriye kalan yüzde ikilik kısmın birbiriyle daha iyi anlaşacağını sanırsın."

Ehh, şey, aslında yüzde bir kalıyor, Parish. Tam bunları söyleyecektim ki gülümsediğini ve buna karşı koyamayacağını bilerek, matematik hesabını düzeltmemi beklediğini fark etmiştim. Sammy'nin yaşlarında bir çocuğun elindeki tebeşirle kaldırıma geniş ve sakar çizgilerle bir şeyler karalayışını andıran bir tarzda hödük sporcu taklidi yapıyordu.

"Karı tam bir psikopat," demiştim. "Harbiden, kafasında birkaç tahtası eksik. Gözlerinin içine baktığında sanki orada *hiçbir şey* görmiyorsun."

Ben başım iki yana sallamıştı. "Aslında onun gözlerinde çok şey saklı. Sadece... çok derinlere bakmalısın."

Sırıtarak elini Napolyon gibi, o iğrenç polarının cebine sokmuş, Hileci'nin onda açtığı kurşun yarasına bastırmıştı. O yarayı kendi istemişti. O yara sayesinde her şeyini riske atarak minik kardeşimi kurtarabilmişti. Şimdi o yara hayatına mal olabilirdi.

"Bu mümkün değil," diye fısıldamıştım.

"Tabii ki mümkün," demişti elini benimkinin üstüne koyarak.

Başımı iki yana sallamıştım. Dediğimi anlamamıştı. Ben bizi kastetmiyordum.

Ötekilerin gelişi, üzerimize bir gölge gibi çökmüş ve o gölgenin mutlak karanlığında çok önemli bir şeyi göremez olmuştuk. Ancak göremememiz onun orada olmadığı anlamına gelmiyordu... Babamın, yerinden kıpırdayamazken, bana *Kaç!* diye fısıldamaya çalışması. Evan'ın, kendini feda edip beni canavarın karnından çekip çıkarması. Parish'in, Sam'i kurtarabilmek için cehennemin ağzından içeri dalması. Bu gölgenin lekeleyemediği bazı şeyler; daha doğrusu tek bir şey vardı. Karmaşık, yorulmak nedir bilmeyen, yenilgi nedir bilmeyen bir şeydi.

Bizi tek bir kişi kalmayana dek dek öldürebilirlerdi. Ancak içimizde var olmayı sürdüren şeyi öldüremezlerdi... *asla* öldüremeyeceklerdi de.

Cassie, uçmak ister misin?

Evet, babacığım, çok isterim.

12

Gümüş otoban karanlığa gömülmüştü. Yıldızlardan süzülen ışıklar karanlığı yarıyordu. Yapraksız ağaçların dalları, suçüstü yakalanınca ellerini havaya kaldıran hırsızları andırıyordu. Uyuyan kardeşimin nefesi buz gibi havada donuyor, soluk alıp verdiğimde pencere bugulanıyordu. Ve buz tutmuş camın ardında, yıldız ışıklarıyla ışıltılı panlıyan gümüş otobanın yanında, ellerini havaya kaldırmış ağaçların altından minik bir silüet hızla karanlığa karışıyordu.

Lanet olsun.

Odadan dışarı fırlayıp koridora çıktım, beni duyan Pastacı birden arkasını döndü ve tüfeğini doğrulttu. *Sakin ol, koca oğlan.* Ben'in odasına daldım; Gerzek pencerenin pervazına yaslanmış, Parish de

kapıya en yakın yatağa uzanmıştı. İçeri girmemle Gerzek irkildi, Ben yatakta doğruldu. "*Fincan nerede?*" diye sordum aceleyle.

Gerzek, Ben'in yanındaki yatağı işaret etti. "Burada." Bakışlarından, *deli hatun kafayı yemiş*, diye düşündüğü anlaşılıyordu.

Yatağın yanına gidip battaniye yığınına açtım. Ben küfretti ve Gerzek suratı kıpkırmızı olarak sırtını duvara yasladı.

"Yemin ederim daha şimdi buradaydı!"

"Onu gördüm," dedim Ben'e. "Dışarıda..."

"Dışarıda mı?" Parish bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı, bunu yaparken de acıyla inledi.

"Otobana inmişti."

Bunun üzerine Ben'in kafasına dank etti. "Hileci... Hileci'nin peşinden gidiyor." Eliyle yatağa vurdu. "Kahretsin!"

"Ben giderim," dedi Gerzek.

Ben elini kaldırdı. "Pastacı!" diye seslendi. İrikayım oğlanın odaya gelişini duyabiliyorduk. O yürürken altındaki parkeler feryat ediyordu. Pastacı başını odadan içeri soktu. "Fincan kaçmış," dedi Ben. "Hileci'nin peşinden gitmiş. Git ve Fincan'ı yakasından tutup buraya getir de canına bir okuyayım..."

Pastacı haldır huldur odadan çıkınca, onun ardından parkeler, *sağ ol be!* dedi.

Ben tabancasını kuşanıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"O küçük veledi geri getirene kadar Pastacı'nın nöbetini devralıyorum. Sen Kuzu'yla kal. Yani, Sam'le. Her neyse işte. İsimlerden birinde karar kulsak iyi olur."

Parish'in parmakları tır tır titriyordu. Ateş. Korku. Veya her ikisi de.

Gerzek ağzını açıp kapadı ancak tek kelime edemedi. Ben bunu fark etmişti. "Rahat ol, Gerzo. Senin hatan değildi."

"Koridorda ben dururum," dedi Gerzek. "Sen burada kal, Çavuş. Ayakta durmaman lazım."

Parish onu durduramadan Gerzek odadan çıkıp gitti. Ben, ateşten ıslıl ıslıl olan gözleriyle bana bakıyordu. "Sanırım sana anlatmayı unuttum," diye söze başladı. "Dayton'da isyan bayrağını çekmemizden hemen sonra, Vosch bizi avlaması için iki tim göndermişti. Eğer kamp havaya uçtuğunda onlar hâlâ sahadaysalar..."

Sözlerini tamamlamadı. Ya buna ihtiyaç olmadığını düşünmüş ya da devamını getirememişti. Yataktan kalktı. Sendeliyordu. Hemen yanına gittim ve çekingenklik göstermeden kolunu alıp omzuma attım. Bunu söylemenin kibar bir yolu yoktu: Ben Parish leş gibi kokuyordu. Kurumuş ter ve enfeksiyonun ekşi kokusu üzerine sinmişti. Onun bir ceset olmadığını fark ettiğinden beri ilk defa yakında bir cesede dönüşeceğini düşünüyordum.

"Yatağına dön," dedim. İtirazla başını iki yana salladı, omzuma koyduğu eli düşürdü, tüm bedeni geri yığıldı ve poposunu yatağın kenarına çarpıp kayarak yere oturdu.

"Gözüm karardı," diye mırıldandı. "Git, Kuzu'yu al ve yanımıza getir."

"Sam. Ona Sam desek olmaz mı?" Ne zaman *Kuzu* dediklerini duysam; şehir merkezindeki Türk restoranını kaplayan kebab kokusu ile yalnızca Hint restoranlarında bulabileceğiniz pamuk gibi tandırlar aklıma geliyordu.

Ben gülümsedi. Ve o harap olmuş yüzündeki parlak gülümsemeyi görmek içimi paramparça etti. "Tamam, Sam diyelim o zaman," dedi.

Kardeşimi yataktan kaldırıp Ben'in odasına taşıırken Sam gözünü bile açmadı. Onu Fincan'dan boşalan yatağa yatırdım, üzerini örttüm ve elimin tersiyle yanağını okşadım. Bu, veba günlerinden kalma bir alışkanlıktı. Ben hâlâ yerde oturuyordu; başını geriye atmış, bakışla-

nını tavana dikmişti. Ona doğru yaklaştım ancak eliyle gelmememi işaret etti.

"Pencere," dedi soluk soluğa. "Şimdi bir yanımız kör noktada kaldı. Fincan sağ olsun."

"Fincan niye hiçbir şey söylemeden gitti ki?"

"Dayton'dan bu yana bir çöpçü balığı gibi Hileci'nin yakasına yapışmıştı."

"Ama onları hep kavga ederken görüyordum." Satranç yüzünden çıkan kavgayı, Fincan'ın kafasında patlayan bozuk paraları ve onun, *senden dibine kadar nefret ediyorum*, deyişini hatırladım.

Ben kıkırdadı. "İkisi arasında sadece ince bir çizgi vardır."

Otoparka göz gezdirdim. Asfalt zemin oniks taşı gibi parlıyordu. *Bir çöpçü balığı gibi*. Evan'ın kapıların ardında ve kıyıda köşede dolanışını hatırladım. Lekelenmeyen ve içimizde var olan o tek şeyi düşündüm; bizi hem kurtarabilecek hem de mahvedebilecek olan o tek şeyi.

"Öyle yerde oturmamalısın," diye Ben'i payladım. "Yatağın daha sıcak"

"Yarım derecenin yarısının yarısı kadar sıcaktır ancak. Bu bir şey değil, Sullivan. Vebanın yanında vız gelir."

"Sen vebaya mı yakalanmıştın?"

"Hem de nasıl! Wright-Patterson'ın dışındaki mülteci kampındaydım. Onlar üssü ele geçirdikten sonra beni içeri alıp antibiyotikleri dayadılar. Sonra elime bir tüfek tutuşturup milleti öldürmeye gönderdiler. Ya sen?"

Kanlı avuçlarda sıkı sıkıya tutulan bir haç. *İster işimi bitir, ister bana yardım et*. İlki bira dolabının arkasındaki o askerdi. Yok... İlki, kül dolu çukurda Crisco'yu vuran herifti. İki eder. Bir de Susturucular vardı; birini Sam'i bulmadan önce, diğerini de Evan'ın beni bulmasından önce halletmiştim. Dört ediyordu. Unuttuğum kimse var mıydı?

Cesetler üst üste yığılmaya başlayınca insan saymayı bırakıyordu. *Ah, Tanrım, sen de saymayı bıraktın.*

“Ben de adam öldürdüm,” dedim yumuşak bir tonla.

“Ben vebayı kastetmiştim.”

“Hayır. Ama annem...”

“Peki, baban?”

“Farklı türden bir vebaya yakalandı,” dedim. Parish omzunun üzerinden bana baktı. “Vosch. Onu Vosch öldürdü.”

Ben'e Kül Çukuru'nda olanları anlattım: Humvee'leri ve askerlerle dolu büyük kamyonetleri, okul otobüslerinin gerçekdışı görünümlelerini... *Yalnızca ufaklıklar. Sadece çocuklara yetecek kadar yerimiz var.* Geri kalan mültecilerin barakanın içine doluşturulması, babamın beni ilk kurbanımla beraber Crisco'yu bulmak için dışarı yollaması. Sonra toprakta yüzükoyun yatan babam, başında dikilen Vosch. Ben ormanda saklanırken babamın ağzını oynatarak, *Kaç!* deyişi.

“Amaçları beyni yıkanmış çocuklardan oluşan bir ordu kurmaksa,” dedi Ben. “Seni otobüse bindirmemeleri tuhafmış.”

“Daha çok ufak çocukları aldıklarını gördüm; Sam'le yaşıttılar, bazıları daha küçüktü hatta.”

“Kamptayken beş yaşından küçük herkesi ayırıp bir yer altı yerleşkesine koymuşlardı...”

Başımı salladım. “Onları buldum.” Güvenli odada Sam'i ararken hepsi küçük yüzlerini kaldırıp bana bakmıştı.

“İnsanın aklına şu soru geliyor: Onları neden bir kenarda tutarsın ki?” dedi Ben. “Vosch, oldukça uzun bir savaş olacağını bekliyorsa işler değişir tabii.” Bunu söylerken sanki gerçek sebebin bu olduğundan şüphe ediyordu. Parmaklarıyla yatağın üzerinde ritim tutmaya başladı. “Fincan'lar nerede kaldı yahu? Şimdiye dönmüş olmaları gerekirdi.”

“Gidip kontrol edeyim,” dedim.

"Hiç şansın yok. Bu iş şimdiye dek çekilmiş bütün korku filmi klişelerine taş çıkarır hale geldi. Bilirsin ya, herkes sırayla ölür hani? O yüzden olmaz. Beş dakika daha bekleyelim."

Sessizliğe gömülüp çevremize kulak kabarttık. Ancak derme çatma bir şekilde örttüğümüz pencereden sızan rüzgârın fısıltısından ve sürekli duvarı eşeleleyen sıçanların tıkırtısından başka ses yoktu. Fincan sıçanlara kafayı takmıştı. Saatlerce Hileci'yle onları öldürme planlarını dinlemiştim. Hileci'nin, farelerin nüfusundan bahsederkenki o uyuz, akıl veren ses tonu aklıma gelmişti. Bu oteldeki sıçanların nüfusu elimizdeki kurşun sayısından fazlaydı.

Aklımı okumuş gibi, "Sıçanlar," dedi Ben. "Sıçanlar, sıçanlar, sıçanlar. Yüzlerce sıçan. Binlerce sıçan. Artık bizden daha fazla sıçan var. Sıçanlar gezegeninde yaşıyoruz." Çatlak bir kahkaha attı. Belki de ateşten ötürü sayıklıyordu. "Beni uyuz eden ne biliyor musun? Vosch'un, bizi yüzyıllardır izlediklerini söylemesi. Nasıl mümkün olabilir ki bu? Yani, nasıl *mümkün* olabileceğini biliyorum ancak bize neden *ta o zaman* saldırmadıklarını anlayamıyorum. Piramitleri inşa ettiğimiz sırada Dünya'da kaç insan yaşıyordu ki? Yedi milyon nüfusa ulaşip mızraklardan ve sopalardan daha gelişmiş bir teknolojiyle her kıtaya yayılmamızı niye beklediler? Rekabetten mi hoşlanıyorlar? Yeni bir eve taşındığında oradaki haşereleri temizlemek için sayılarının artmasını beklemezsin. Ya Evan? Evan sana bu konuda bir şey anlattı mı?"

Boğazımı temizledim. "Dediğine göre bizi yok edip etmemek üzerinde fikir ayrılığına düşmüşler."

"Hıh. Belki de bu konuda altı bin yıl boyunca müzakere yapmışlardır. Kimse fikir birliğine varamayınca biri sıkılıp, 'Yeter artık, haydi gidip haklayalım şu piçleri,' demiştir."

"Bilmiyorum. Bunların cevabı bende de yok." Kendimi savunmak zorunda kaldığımı hissediyordum. Yani Evan'ı *tanıyorum* diye her şeyi *bilecek* değildim ya.

"Sanırım Vosch sallıyordu," diye takıldı Ben. "Bilemiyorum, aklımıza girmek, bizi işletmek... Vosch başından beri beni işletiyordu." Önce bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Belki bunu itiraf etmemeliyim ama o herife neredeyse tapıyordum. O adam sanki," doğru kelimeyi bulmak için düşünürken elini havada çevirdi, "içimizde en iyimizdi."

Omuzları titremeye başladı. İlk başta ateş nöbeti geçirdiğini zannettim ancak sonra bunun başka bir sebebi olabileceğini düşündüm ve pencerenin başından ayrılıp yanına gittim.

Erkekler için ağlamak özel bir durumdur. Ağlarken kimseye görünmek istemezler çünkü zayıf, yumuşak, bebek ve ödlek sanılmaktan çekinirler. Bunun erkeklere yakışmadığı gibi saçmalıklara inanırlar. Ben Parish'in İstila'dan önceki haliyle birinin önünde ağladığını hayal bile edemiyordum. Her şeyi olan adamın, diğer erkeklerin olmak istediği adamın, başkalarının kalbini kırıp da kendisi hiç kalp acısı çekmemiş olan adamın...

Yanına oturdum. Ona dokunmadım. Tek kelime dahi etmedim. O olduğu yerde, ben de olduğum yerdeydim.

"Üzgünüm," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Üzülme."

Elinin tersiyle önce bir yanağını sonra diğerini sildi. "Bana ne dedi biliyor musun? Şey, daha çok söz verdi diyelim. İçimi boşaltacağına söz verdi. İçimi boşaltıp yerini nefretle dolduracaktı. Ama bu sözünü tutmadı. İçimi nefretle dolduramadı. İçimi umutla doldurdu."

Demek istediğini anlamıştım. Güvenli odada dolaşırken, boynunu uzatmış milyarlarca çocuk sonsuzluğu dolduruyordu. Hepsinin gözleri benim üzerimdeydi ve o bakışlardaki soru sözlere dökülemeyecek

kadar korkunçtu: *Yaşayacak mıyım?* Her şey birbiriyle bağlantılıydı. Ötekiler bunu çözmüştü hatta hepimizden çok daha iyi anlamıştı. Umut olmadan inanç, inanç olamadan da umut olmazdı. Güven olmadan sevgi, sevgi olmadan güven olmazdı. İçinden bir tanesini çekerseniz insanlığın iskambil kâğıtlarından kulesi yerle bir olurdu.

Sanki Vosch, Ben'in gerçeği keşfetmesini *kasten* istemişti. Ona umudun umutsuzluğunu öğretmek istemişti. Peki, amacı *neydi?* Madem bizi imha etmek istiyorlardı neden doğrudan saldırmamışlardı? Bizi çabucak ortadan kaldırmanın onlarca yöntemi olmalıydı fakat onlar bunu her seferinde dehşet oranı artan beş dalga halinde yapmışlardı. *Neden?*

Şu zamana kadar hep Ötekilerin bize karşı küçümseme ve biraz tiksintiyle baktıklarını düşünmüştüm; bizim sıçanlara, hamamböceklerine, tahtakurularına ve diğer aşağı yaşam formlarına baktığımız gibi. *Sevgili insanlar, yanlış anlamayın, kişisel bir mesele değil ancak buradan gitmeniz gerek.* Tüm bunların tamamen kişisel olabileceği hiç aklıma gelmemişti; bizi sadece öldürmenin onlara yetmediği.

"Bizden nefret ediyorlar," dedim. Bunu aynı zamanda kendime de söylemişim. Ben bana şaşkınlıkla bakıyordu. Korku dolu bakışlarıyla karşılık verdim. "Bunun başka bir açıklaması olamaz."

Ürkmüş küçük bir kızı teskin etmek istercesine, "Bizden nefret etmiyorlar, Cassie," dedi kibarca. "Sadece elimizde onların istediği bir şey var."

"Hayır." Şimdi de benim yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmaya başlamıştı. 5. Dalga'nın yalnızca tek bir açıklaması vardı. Diğer tüm makul açıklamalar onun yanında saçma kalıyordu.

"Bütün bunları gezegeni elimizden koparıp almak için yapmıyorlar, Ben. Bizi *özümüzden* koparıp parçalamak için yapıyorlar."

13

“Buraya kadar,” dedi Ben. “Vakit tamam.”

Sonra ayağa kalktı ancak fazla ilerleyemedi. Birkaç adım attuktan sonra tekrar sertçe kıçüstü oturdu. Elimi omzuna koydum.

“Ben giderim.”

Baldırına bir şaplak attı ve kapıyı açıp koridora başımı uzattığım sırada, “Buna izin veremem,” diye mırıldandı. Neye izin veremezdi? Fincan ile Pastacı’yı kaybetmeye mi? Hepimizi teker teker kaybetmeye mi? Yaralarına karşı verdiği mücadeleyi kaybetmeye mi? Yoksa genel olarak bu savaşı kaybetmeye mi?

Koridor bomboştu.

Önce Fincan. Sonra Pastacı. Şimdi de Gerzek. Bir korku filmindeki kampçulardan *daha kısa sürede* ortadan kaybolmaya başlamıştık.

“Gerzek!” diye seslendim hafifçe. Bu saçma takma isim buz gibi soğuk havada yankılanıp gitti. Aklıma bin türlü ihtimal geliyordu. En uzak ihtimalden en yakınına uzanan listem şöyleydi: Biri onu sessizce etkisiz hale getirmiş ve cesedi saklamıştı; yakalanmıştı; bir şey görmüş veya duymuş, onu araştırmaya gitmişti; çiši gelmiş, işemeye gitmişti.

Son ihtimalin doğru olması olasılığına karşı kapı eşiğinde birkaç saniye bekledim. Koridorda kimse görünmeyince odaya döndüm. Ben ayağa kalkmış M16’sının şarjörünü kontrol ediyordu.

“Lütfen bana tahmin yaptırtma,” dedi. “Veya boş ver. Tahmine gerek yok.”

“Sen burada Sam’le kal. Ben giderim,” dedim.

Burnuma bir santim kala duraksadı. "Kusura bakma, Sullivan. O senin kardeşin."

Kaskatı kesildim. Oda buz gibiydi; damarlarımda akan kansa ondan daha soğuktu. Parish'in sesi sert ve düzdü, sanki bütün duygulardan arındırılmıştı. *Zombi. Sana neden Zombi diyorlar, Ben?*

Bunun üzerine gülümsedi; bu halis muhlis, sapına kadar Ben Parish gülümsemesiydi. "O dışarıdaki çocuklar var ya, onların *hepsi* de benim kardeşim."

Yarımdan geçti ve tökezleyerek kapıya gitti. Olaylar o kadar hızlı geliyordu ki her şey imkânsız derecede tehlikeliden, tehlikeli derecede imkânsıza dönüşmüştü. Başka bir seçenek düşünemiyordum: Ben'in yatağının üzerinden atlayıp geçtim ve Sam'i omuzlarından yakalayıp sertçe sarstım. Hafif bir ciyaklamayla gözlerini açtı. Sesini kesmek için elimi sertçe ağzına bastırdım.

"Sams! Dinle beni! Bir şeyler ters gidiyor." Luger'ımı kılıfından çıkarıp kardeşimin minik ellerine uzattım. Sam'in gözleri korkuyla ve aynı zamanda sinir bozucu biçimde sevinci andıran bir ifadeyle büyüdü. "Parish'le benim gidip bir bakmamız lazım. Kapının sürgüsünü tak... Sürgü ne demek, biliyorsun değil mi?" Kocaman gözleriyle başını salladı. "Ve kapının kulpunun altına bir sandalye daya. Anahtar deliğinden dışarı bak. Ve sakın..." *Her şeyi* harfi harfine anlatmalı mıydım? "Bak, Sams, bu önemli, çok önemli. İyi adamları kötü adamlardan nasıl ayıracağını biliyor musun? Kötü adamlar bize ateş açar." Babamın bana şimdiye kadar öğrettiği en iyi ders buydu. Sam'in başını öptüm ve onu odada bırakıp çıktım.

Kapı arkamdan kilitlendi. Sürgünün yuvasına oturduğunu duydum. *Aferin sana, çocuk.* Ben, koridoru yarılamıştı. Ona katılmam için bana işaret etti ve ateşten sımsıcak olan dudaklarını kulağıma götürdü.

"Önce odaları kontrol edeceğiz, sonra alt kata ineceğiz."

Birlikte hareket ettik. Ben önden giderken Parish de arkamı koruyordu. Walker Oteli'nin açık kapı politikası vardı: Dalgalar sırasında hayatta kalıp da buraya sığınanlar her odanın kilidini kırmıştı. Ayrıca yararlı bir ek bilgi olarak; Walker Oteli kesesini düşünen aileler için tasarlanmıştı. Odaların genişliği kabaca Barbie evi kadardı. Odalardan birine bakmak otuz saniye, hepsini kontrol etmekse yalnızca dört dakika sürmüştü.

Koridora döndüğümüzde, Ben tekrar dudaklarını kulağıma götürdü. *"Asansör boşluğu."*

Bir asansör kapısının önünde tek dizinin üzerine çöktü. Merdiven boşluğunun kapısını kolaçan etmem için eliyle işaret etti. Sonra da yirmi beş santimlik kasaturasını çıkarıp bıçağı asansör kapılarının arasındaki boşluktan içeri soktu. *Vay*, diye içimden geçirdim, *eski asansörün içine saklanma hilesi! Bir klasik!* Peki, ben niye merdivenleri koruyordum? Ben kapıları iterek açtı ve eliyle beni yanına çağırdı.

Boşluktan aşağıya baktığımda paslı kablolar ve bir sürü toz gördüm, bir de ölü sıçanlardan geldiğini umduğum iğrenç bir kokuyla karşılaştım. Ben aşağıdaki dipsiz karanlığı işaret etti ve o anda anladım; asansör boşluğunu kontrol etmiyorduk, orayı kullanacaktık.

"Ben merdivenleri kontrol edeceğim," diye fısıldadı kulağıma. "Sen asansörün içinde kal ve işaretimi bekle."

Asansörü açık tutmak için ayağını kapılardan birine dayadı ve sırtını diğerine yasladı. Kalçası ile asansörün alt köşesi arasındaki minik boşluğa eliyle vurdu. Ağzını oynatarak, *haydi gir*, dedi. Dikkatlice bacaklarının arasından eğilip geçtim ve kalçamı aralığa yerleştirip bacaklarımı öbür tarafa sarkıttım. Asansör kabininin tepesi sanki yirmi kilometre aşağıdaydı. Parish, beni teskin edercesine gülümsedi: *Meraklanma, Sullivan. Düşmene müsaade etmem.*

Kalçam boşlukta sallanana kadar santim santim ilerledim. Hayır, bu bir işe yaramayacaktı. Boşluğun köşesine geri çıktım ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Ben, bileğimi yakaladı ve boşta kalan elinin başparmağıyla *tamam* işareti yaptı. Köşeye tutunup kollarım tamamen açılana kadar asansör boşluğunun pervazı boyunca dizlerimin üzerinde ilerledim. *Pekâlâ, Cassie. Elini bırakma vakti geldi. Ben seni tutacak. Ya, tabii salak kartı, Parish yaralı ve en fazla üç yaşındaki bir çocuk kadar güçlü. Elini bırakırsan, bedeninin tüm ağırlığıyla oğlan yaslandığı yerden kayacak ve ikiniz de aşağı düşeceksiniz. Tam tepene düşüp senin boynunu kıracak, sonra felç olmuş bedeninin üzerinde kan kaybından yavaş yavaş ölecek...*

Öf, ne olacaksa olsun.

Elimi bıraktım. Ben'in hafifçe homurdandığını duydum fakat ne beni düşürdü ne de üzerimden tepetaklak aşağı yuvarlandı. Belinden hafifçe eğilerek beni aşağı indirdi, asansör kapısının önünde Parish'in başı bir siluet halini almıştı, yüzü gölgelere karışmıştı. Ayak parmaklarım asansör kabininin tavanına değiyordu. Başparmağımı kaldırıp ona *tamam* işareti yaptım, gerçi karanlıkta beni görüp göremediğinden emin değildim. Üç dört saniye bekledi, ardından elimi bıraktı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve el yordamıyla asansörün servis kapağını aradım. Elime biraz yağ, toz ve bolca yağlı toz bulaşmıştı.

Elektriğin icadından önce insanlar bir ortamın aydınlık derecesini mum ışığına göre ölçerlermiş. Buradaki aydınlık seviyesi dörtte bir mumluk kadardı.

Ardından tepemdeki kapılar birden kapandı ve etraftaki aydınlık sıfır mumluk seviyeye düştü.

Sağ olası, Parish. Ben kapağı bulana kadar bekleyemedin mi?

Kapağı en sonunda bulduğumda bir türlü açamadım; muhtemelen pas yüzünden sıkışmıştı. Luger'ımın kabzasını bir çekiç

SONSUZ DENİZ

gibi kullanmayı düşünerek elimi belime attım. Sonra hatırladım ki yanı otomatik tabancamı beş yaşındaki bir çocuğa emanet etmiştim. Ayak bileğimdeki kılıfından kasaturamı çekip çıkardım ve kabzasıyla kapağın mandalına üç kere sertçe vurdum. Kapağın metali gıcırdadı. Bu oldukça yüksek perdeli bir gıcırtydı. *Gizlilik buraya kadarmış.* En sonunda mandal gevşedi, kapağı çekip açtım ki bu sefer de paslı menteşeler gıcırdamıştı. *Şey kesin, dibinde durduğun için bu ses sana yüksek geliyordur. Asansör boşluğunun dışından yalnızca fare ciyaklaması gibi duyulmuştur. Paranoyaklaşma hemen!* Babamın paranoya hakkında bir lafı vardı. Bana hiç komik gelmezdi, özellikle de iki bin kere duyduktan sonra. *Paranoyaklığımın sebebi herkesin bana karşı olması.* Eskiden bunu sadece bir espri sanırdım. Bir kehanet olacağı aklımın ucundan geçmezdi.

Asansör kabininin zifiri karanlığına atladım. *Sinyalimi bekle.* Ne sinyali? Ben, sinyalin ne olduğunu söylemeyi unutmuştu. Kulakımı soğuk metal kapıların arasındaki aralığa yasladım ve nefesimi tıttım. İçimden ona kadar saydım. Soluk verdim. Tekrar ona kadar saydım. Soluk aldım. Altı defa ona kadar saydıktan, dört kere nefes alıp verdikten ve hiçbir şey duyamadıktan sonra biraz şüphelenmeye başladım. Yukarıda neler oluyordu? Ben neredeydi? Gerzek nereye kaybolmuştu? Ufak grubumuz birer birer dağılıyordu. Ayrılmamız çok büyük bir hataydı ancak her seferinde başka bir şansımız olmadığı için bunu yapmıştık. Kandırılıyorduk. Biri bunu yapmanın son derece basit olduğunu göstermeye çalışıyordu.

Veya birileri... *Dayton'da isyan bayrağını çekmemizden hemen sonra, Vosch bizi avlaması için iki tim göndermişti.*

Bu onların işiydi. Kesinlikle öyleydi. Muhtemelen o timlerden biri veya ikisi de saklanma yerimizi bulmuştu. Çok fazla beklemiştik.

Değil mi? Peki, neden burada bu kadar beklediniz, "Muhafif" Casiopeia Sullivan? Ah, evet, çünkü ölü herifin biri seni bulacağına dair söz verdi. O yüzden gözlerini kapadın ve uçurumdan aşağı, o boşluğa atladın. Şimdi de gelmiş, kimsenin senin altına branda açmamış olmasına şaşırıyorsun! Bu senin hatandı. Şu an burada olacak olan her şeyin sebebi sensin.

Asansör kabini pek geniş değildi ancak zifiri karanlığın içinde burası insana bir futbol stadyumu kadar geniş geliyordu. Muazzam bir yer altı çukurunun içinde ayakta dikiliyordum; ne bir ışık ne de bir ses vardı, cansız, ışısız bir boşluğun içindeydim. Olduğum yerde donakalmış, korku ve şüpheyile felç olmuş halde bekliyordum. Nasıl bildiğimi anlayamasam da Ben'den sinyal gelmeyeceğini biliyordum. Nasıl anladığımı bilemesem de Evan'ın gelmeyeceğini anlamıştım.

Gerçeklerin sizi ne zaman bulacağını asla bilemezsiniz. Zamanı siz seçemezsiniz, o sizi seçer. Gerçekle yüzleşmek için günlerce vaktim olmuştu ancak bunu reddetmiştim. O da gelip beni bu soğuk, karanlık boşluğun içinde bulmuştu. Ben onun yanına gitmek istemeyince gerçek de gelip beni bulmaya karar vermişti.

Birlikte geçirdiğimiz son gece Evan bana dokunduğunda aramızda hiç boşluk yoktu, onun bittiği ve benim başladığım yer kaybolmuştu. Şimdi de bu çukurun karanlığıyla aramda hiç boşluk yoktu. Evan beni bulacağına söz vermişti. *Seni hep bulmuyor muyum?* Ben de ona güvenmiştim. Onunla tanıştığım andan beri bana anlattığı hiçbir şeye inanmamama rağmen son sözlerini söylerken, ilk defa ona inanmıştım.

Yüzümü soğuk, metal kapılara yasladım. İçime bir düşme hissi dolmuştu; sanki altımda kilometrelerce derinliğinde boş bir hava akımı vardı. Düşüşüm asla durmayacaktı. *Sen bir mayıssineğisin. Bir gün varsın, ertesi gün yoksun.* Hayır. Ben hâlâ buradayım, Evan. Yok olan sensin.

"O çiftlik evinden çıktığımızdan itibaren neler olacağını biliyordun," diye fısıldadım karanlığın içinde. "Öleceğini biliyordun fakat gitmekten vazgeçmedin."

Artık ayakta duramıyordum. Başka çarem yoktu. Dizlerimin üzerine çöktüm. Düşüyor, düşüyor, durmadan düşüyordum.

Bırak gitsin, Cassie. Bırak gitsin.

"Bırakayım mı? Düşüyorum. Ben düşüyorum, Evan."

Ancak ne demek istediğini anlamıştım.

Onu asla bırakmayacaktım. Hayatta olmazdı. Günde binlerce kez kendime onun hayatta kalmış olamayacağını söylüyordum. Bu pireli otele pineklememizin intihar anlamına geldiği, nafîle, tehlikeli ve delice bir çaba içinde olduğumuz konusunda kendime vaazlar veriyordum. Yine de Evan'ın bana verdiği söze sıkı sıkıya tutunmuştum çünkü onun sözünden vazgeçmem, *Evan'dan* vazgeçmem demekti.

"Senden nefret ediyorum, Evan Walker," diye fısıldadım karanlığa. Karanlığın içi de dışı da sessizliğe gömülmüştü.

Geri dönemem. İleri gidemem. Olduğum yerde kalamam. Bırakamam.

Onu yapamam, bunu yapamam... Ne yapabilirsin, peki? Ne yapabilirsin?

Başımı kaldırdım. Tamam. Bunu yapabilirim.

Ayağa kalktım. *Bunu da.*

Omuzlarımı dikleştirdim ve parmak uçlarımı iki kapının birleştiği aralığa soktum.

Artık dışarı çıkıyorum, dedim suskun karanlığa. Bırakıyorum.

Kapıları zorlayarak iki yana açtım. Işık karanlıktan içeri doldu ve irili ufaklı bütün gölgeleri yutuverdi.

14

Lobiye girdim, burası cesur yeni dünyamızın küçük bir örneklemedi. Cam kırıkları. Sonbahar rüzgârlarında savrulmuş yapraklar gibi köşelerde üst üste yığılmış çöp öbekleri. Ters dönmüş, bacaklarını kıvrılmış ölü böcekler. Sert soğuk. Burası o kadar sessizdi ki duyulan tek şey kendi nefesimdi: Uğultu'nun yerini Suskunluk almıştı.

Ben'den hiç iz yoktu. İkinci katla merdivenler arasında bir yerde onun başına bir şey gelmişti ve bu kesinlikle iyi bir şey olamazdı. Yavaşça merdiven boşluğunun kapısına ilerledim. Ben, Gerzek, Pastacı, Fincan ve Dünya'da yaşayan insanların yüzde 99,9'u gibi ortadan kaybolmadan önce kardeşimin yanına gitme dürtüsüyle savaştım.

Enkaz kalıntıları postallarımın altında çatırdıyordu. Soğuk hava yüzümü ve ellerimi yakıyordu. Tüfeğimi sımsıkı kavramıştım, asansör kabininin mutlak karanlığıyla kıyaslanınca projektör ışığı gibi parlak gelen zayıf yıldız ışığında nadiren göz kırpyordum.

Yavaş. Yavaş. Hata yapma.

Merdivenlerin kapısı. Kapının ahşap yüzeyine kulağımı dayadım ve metal kapı kolunu tutarak en az otuz saniye bekledim. Tek duyduğum, kalp atışlarımın gümbürtüsüydü. Kapı kolunu yavaşça bastırıp kapıyı sadece içeri bakabilecek kadar araladım. İçerisi tamamen karanlıktı. Tamamen sessizdi. *Kabretsin, Parish. Hangi cehennemdesin?*

Yukarıdan başka gidecek yerim yoktu. Sessizce merdivenleri çıkmaya başladım. *Tıkırt...* Kapı arkamdan kapanmıştı. Tekrar karanlığa gömülmüştüm ancak bu sefer onu ait olduğu yerde, dışarıda tutmaya kararlıydım.

Kekremsi bir ceset kokusu, küflü havaya sinmişti. Bir sıçan leşi olduğunu söyledim kendi kendime. Veya bir rakun ya da ona benzer bir orman hayvanı burada kapana kısılmış olmalıydı. Postalımla yumuşak bir şeye bastım. Minik kemiklerin çıtırtısını duydum. Tabanına bulaşan vıcık vıcık kalıntıları bir basamağın kenarına sürdüm; ayağımın kaymasını ve tepetaklak düşmeyi istemiyordum, boynumu kırıp çaresizce yerde yatarken birinin beni bulup kafama sıkmasını bekleyemezdim. Bu çok fena olurdu.

Minik bir sahanlığına çıktım, *son bir adım daha, derin nefes al, neredeyse geldin...* Aniden bir el silah sesi duyuldu, peşinden bir tane daha, bir tane daha... Ateş eden her kimse tetiği kökleyip bütün şarjörünü boşalttı. Kalan basamakları uçar gibi çıkıp kat kapısından içeri daldım ve koridor boyunca koşarak kapısının yerinde yeller esen bir odaya yöneldim; minik kardeşimin olduğu odaya. Koştururken postalım bir şeye takıldı; Sam'in yanına delice koşarken gözden kaçırdığım, yumuşak bir şeydi. Ayaklarım yerden kesildi, dişlerimi birbirine geçiren bir şiddetle ince halının üzerine indim. Hemen ayağa fırladım ve arkama baktım; Ben Parish kollarını iki yana açmış, cansız halde yerde yatıyordu. Koyu renkli kanı, aptal, sarı polarından dışarı sızıyordu ancak o anda Sam'in çığlığını duydum. *Çok geç kalmadım, çok geç kalmadım ve geliyorum, senin için geliyorum şerefsiz köpek, geliyorum,* diye içimden sayıklıyordum. Odanın içinde uzun boylu bir gölge, minik parmaklarıyla boş bir tabancanın tetiğine çaresizce asılan minik bir siluetin üzerine çökmüştü.

Ateş ettim. Gölge bana dönerek uzanıp yere yığıldı.

Ayağımla gölgenin boynuna bastırdım ve tüfeğin namlusunu başının arkasına dayadım.

"Kusura bakmayın," dedim soluk soluğa, "ama yanlış odadasınız."

III

SON YILDIZ

Çocukken rüyasında baykuşları görürdü.

Yıllardır o rüyalarını hiç düşünmemişti. Şimdi, hayatı sona ererken bu rüyaların hatıraları onu tekrar bulmuştu.

Bunlar hiç de güzel hatıralar değildi.

Pencerenin pervazına tüneyen kuş, parlak, sarı gözleriyle odanın içine bakıyordu. Yavaşça ve ritmik bir şekilde göz kırpmasının dışında hiç kıpırdamıyordu.

Kendisine gözlerini diken baykuşu izlemek nedensizce, korkudan kaskatı kesilmesine sebep oluyordu. Annesine seslenemiyordu, sonrasında da kendisini hasta hissediyor; midesi bulanıyor, başı dönüyor, ateşi çıkıyordu. İzlenmenin ürpertici ve sinir bozucu hissini günlerce üzerinden atamıyordu.

On üç yaşına geldiğinde bu rüyalar sona ermişti. Uyanmıştı; artık gerçeği gizlemesinin bir anlamı kalmamıştı. Zamanı geldiğinde uyanan bilinci, "baykuş"un verdiği armağanlara ihtiyaç duyacaktı. Bu rüyaların anlamım kavramıştı çünkü varlığının anlamı artık ona açılmıştı.

Hazırlan. Yolu hazırla.

Baykuş, kendisine ev sahipliği yapan bedenin narin ruhunu korumak için kullanılan bir yalandı. Uyandıktan sonra onun yerini başka bir yalan aldı: Yaşamı. İnsanlığı bir yalan, bir maskeydi, tıpkı karanlıktaki baykuş rüyası gibi.

Şimdiyse ölüyordu. Ve yalanı da onunla beraber ölüyordu.

Acı yoktu. Kara soğuşu hissetmiyordu. Bedeni sanki ılık, uçsuz bucaksız bir denizde yüzüyordu. Sinirlerinden, beyninin acı merkezlerine giden aların sinyalleri susturulmuştu.

İnsan bedeninden narin ve acısız bir biçimde çıkıp hiçliğe doğru yol alışına ona verilen son armağandı.

Daha sonra, son insanoğlu da ölünce... yeniden doğacaktı.

İnsan olmanın hatırasının ağırlığını çekmeyecek yeni bir insan bedeni. Geçirdiği son on sekiz yılı hatırlamayacaktı. Hatıraları ve onlara bağlı duygular sonsuza dek kaybolacaktı ve bu bilgiye perçinlenmiş acı hakkında yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Kayıp. Her şey kaybolacaktı.

O kızın yüzünün hatırası. *Kaybolacaktı.* Birlikte geçirdikleri anlar. *Kaybolacaktı.* Gerçekte olduğu kişi ile yalandan olduğu kişi arasındaki savaş. *Kaybedilecekti.*

Karla örtülü ağaçların suskunluğu içinde, uçsuz bucaksız bir denizde süzülürken o kıza elini uzatmış fakat onu kaçırmıştı.

Ne olacağını biliyordu. Bunun hep farkındaydı. O kıızı karların içinde kapana kısılmışken bulmuş, evine götürmüş ve onu yaşatmıştı. Bunun bedelini kendi yaşamıyla ödeyecekti. Artık erdemler zaafırlara dönüşmüş, aşkın bedeliyse ölüm olmuştu. Ölen şey onun bedeni değildi. Bedeni bir yalandan ibaretti. Gerçek ölüm, insanlığının ölümüydü. Ruhunun ölümü.

Ormanda, acı soğuşun içinde, uçsuz bucaksız denizin yüzeyinde süzülürken o kızın adını fısıldıyordu, onun hatırasını rüzgâra, sessizliğin bekçisi olan ağaçların kucığına ve sadık yıldızların şefkatine emanet ediyordu. O yıldızlar ki onunla adaştılar. O kız saf ve sonsuzdu, uçsuz bucaksız kâinat sanki onun içine sığmıştı:

Cassiopeia.

16

Acı içinde uyandı.

Başında, göğsünde, ellerinde ve bileğinde kör edici bir ağrı vardı. Derisi sanki alev alev yanıyordu. Kendini sanki kaynar suyun içine atılmış gibi hissediyordu.

Tepesindeki ağacın dalına tünemiş bir karga, mağrur bir kayıtsızlıkla onu inceliyordu. *Dünya artık kargalara ait*, diye geçirdi içinden. Geri kalan herkes vasıfsız ve kısa ömürlüydü.

Tepesindeki ağaçların çıplak dallarının arasından bir kamp ateşinin dumanı yükseliyordu. Bir tavada kızaran etin kokusu havaya yayılmıştı.

Genç adamın sırtını bir ağaca yaslamışlardı; kalın yünden bir battaniyeyle sarmalanmıştı ve dürülmüş bir parka da ensesine yastık olarak konmuştu. Başını yavaşça, bir santim kadar kaldırdı ancak yapacağı her hareketin kötü bir fikir olacağını anında anladı.

Kolları arasında odun taşıyan uzun boylu, genç bir kadın, görüş alanına girdi ve ateşi harlamak için yere eğildiği sırada bir anlığına gözden kayboldu.

“Günaydın,” dedi genç kadın. Ses tonu sakın ve canlıydı. Biraz da tanıdıktı.

Genç adamın yanına oturdu. Dizlerini göğsüne çekip uzun kollarını bacaklarına doladı. Yüzü de genç adama tanıdık geliyordu. Açık tenli ve sarışındı: Bir Viking prensesini andıran İskandinav hatlarına sahipti.

“Seni tanıyorum,” diye fısıldadı genç adam. Boğazı yanıyordu. Kadın, matarasının ağzını onun kuru dudaklarına dayadı ve genç adam uzunca bir süre içindekileri içti.

"Ne güzel," dedi genç kadın. "Dün gece çok sayıklıyordun. Beyin sarsıntısından biraz daha ciddi bir sorun olmasından korktum."

Genç kadın ayağa kalktı ve tekrar onun görüş alanından çıktı. Geri döndüğünde elinde bir tava tutuyordu. Onun yanına oturup tavayı aralarına, yere koydu. Ağaçtaki karga gibi mağrur bir ifadeyle genç adamı inceliyordu.

"Aç değilim," dedi genç adam.

"Yemek zorundasın." Genç kadın rica etmiyor, bir gerçeği dile getiriyordu. "Tavşan taze. Yahnisini yaptım."

"Çok mu kötü?"

"Fena değil. İyi bir aşçıyumdır."

Genç adam başını hayır anlamında iki yana salladı ve zorlukla gülümsedi. Kadın onun ne demek istediğini kavramıştı.

"Bayağı kötü," dedi genç kadın. "On altı tane kemiğin kırılmış, kafatasında çatlak ve vücudunun pek çok yerinde ikinci dereceden yanıklar var. Gerçi saçına bir şey olmamış. Saçların hâlâ yerli yerinde. Bu da iyi bir haber."

Kaşığını yahniye daldırdı, dudaklarına götürdü, hafifçe üfledi ve dilini yavaşça etrafında gezdirdi.

"Kötü haber ne?" diye sordu genç adam.

"Ayak bileğin çatlamış. Durum kötü. İyileşmesi biraz zaman alacak. Gerisiyse..." Genç kadın omuz silkti ve yahninin tadına bakıp dudaklarını büzdü. "Biraz tuz istiyor."

Genç adam, onun çantasını karıştırıp içinden tuzu çıkarmasını izledi. "Grace," dedi yumuşak bir tonla. "Senin adın Grace."

"Bir adım bu, evet," dedi genç kadın. Ardından on bin yıldır taşıdığı, gerçek ismini söyledi. "Dürüst olmalıyım, Grace'i daha çok sevdim. Telaffuz etmesi çok daha kolay!"

Grace yemeği karıştırdı ve ona bir kaşık yahni uzattı. Genç adam dudaklarını büzdü, yemeğin düşüncesi bile... Genç kadın omuzlarını silkti ve lokmayı kendi yedi. "O şeyin patlamada etrafa saçılan enkaz parçalarından biri olduğunu sanmıştıım," diye söze devam etti. "Kaçış sondalarından birini... veya içinde seni bulacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Yönlendirme sistemine ne oldu? Sen mi devre dışı bıraktın?"

Genç adam cevap vermeden önce dikkatlice düşündü. "Arızalandı."
"Arızalandı mı?"

"Arızalandı," dedi genç adam, daha yüksek sesle. Boğazı yanıyordu. Suyu içerken kadın da matarayı onun için tutuyordu.

"Fazla içme," diye uyardı Grace. "Miden bulanır."

Genç adamın çenesinden sızan suyu sildi.

"ssmz ifşa oldu," dedi.

Genç kadın şaşır mışa benziyordu. "Nasıl?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Emin değilim."

"Sen neden oradaydın? Asıl ilginç olan bu."

"Birini oraya kadar takip ettim." Gidişat hiç de iyi değildi. Bütün hayatı bir yalandan ibaret olmasına rağmen yalan söylemek ona hiç kolay gelmiyordu. Genç adam, Grace'i iyi tanıyordu; bu "ifşa olma" meselesinin onunla bir alakası olduğunu anlarsa şu an içinde bulunduğu bedeni hiç tereddüt etmeden yok edeceğini biliyordu. İnsan kılığına bürünmenin riskini çok iyi anlıyorlardı. Bir insan zihniyle aynı bedeni paylaşmak, insani zaaf ları ve insani erdemleri benimsemeye tehlikesini beraberinde getiriyordu. Bencillik, şehvet, kıskançlık veya bütün o insani dürtüler arasında en tehlikelisi sevgiydi.

"Sen... birini mi takip ettin? Bir insanı mı?"

"Başka seçeneğim yoktu." En azından bu söylediği kısmen doğruydı.

“Üs, bir *insan* tarafından ifşa edildi demek...” Grace merak içinde başını iki yana salladı. “Sen de görev yerini terk edip onu durdurmak için peşinden gittin.”

Genç adam gözlerini kapadı. Belki Grace, onun bilincini kaybettiğini sanırdı. Yahninin kokusu midesini bulandırıyordu.

“Fevkalade ilginç,” dedi Grace. “İfşa olma tehlikesi her zaman mevcuttur ancak bu tehlike genellikle işlem merkezinin *içinden* gelir. Senin bölgede bulunan bir insanın tasfiye işleminden nasıl haberi olur ki?”

Ölü taklidi yapmak bir işe yaramıyordu. Genç adam gözlerini açtı. Tepesindeki dalda oturan karga hiç kımıldamamıştı. Kuş, gözlerini ona dikti, bu durum ona pencerenin pervazına tüneyen baykuşu ve yatağında korku içinde yatan o küçük çocuğu hatırlatmıştı. “O kızın tasfiye işlemini bildiğini sanmıyorum.”

“Kız mı?”

“Evet. O... o bir dişiydi.”

“Cassiopeia.”

Genç adam, elinde olmadan, gözlerini sertçe Grace’e dikti. “Sen bunu nereden...”

“Son üç gündür sürekli o ismi duyuyorum.”

“Üç gündür mü?”

Genç adamın kalp atışları hızlanmıştı. Bunu sormak zorundaydı fakat nasıl yapacaktı? Sorarsa Grace şimdikinden daha çok kuşkulanaçaktı. Bu aptallık olurdu. O yüzden genç adam şöyle dedi: “Üsten kaçmış olabilir.”

Grace gülümsedi. “Eh, kaçtıysa eminim onu buluruz.”

Genç adam yavaşça nefes verdi. Grace’in yalan söylemek için hiçbir sebebi yoktu. Cassie’yi bulmuş olsaydı, onu öldürür ve bunu genç adama hiç çekinmeden anlatırdı. Gerçi Grace’in, onu bulamamış

olması Cassie'nin halen yaşadığını kanıtlamıyordu: O patlamadan sağ çıkamamış olabilirdi.

Grace tekrar elini sırt çantasına daldırdı ve içinden bir krem kutusu çıkardı. "Yanıkların için," diye açıkladı. Temkinli bir biçimde onun üzerindeki battaniyeyi sıyrdı ve genç adamın çıplak tenini dondurucu havaya maruz bıraktı. İkilinin tepesinde dikilen karga parlak, siyah başını eğerek onları izliyordu.

Krem çok soğuktu. Kadının elleriyse sıcaktı. Grace, genç adamı ateşlerin içinden kurtarmıştı; o da Cassie'yi buzların içinden. Onu dalgalı kar denizinin içinden çıkarıp eski çiftlik evine taşımış, genç kızın elbiselerini çıkarıp donmuş bedenini sıcak suyun içine yatırmıştı. Grace'in genç adamın bedeninde dolaşan merhemli elleri gibi genç adamın parmakları da Cassie'nin buzla kaplanan saçları arasında dolaşmıştı. Cassie'nin dizine saplanan kurşunu çıkarırken, genç kızın içinde yattığı su kanıyla pembeye boyanmıştı. Halbuki genç adama ait o kurşunun asıl hedefi Cassie'nin kalbiydi. Cassie'yi suyun içinden çıkarıp yarasını sarmış, kız kardeşinin yatağına götürüp ona bakmama çalışarak kardeşinin geceliğini giydirmişti. Herhalde Cassie onu çıplak gördüğünü bilse utançtan yerin dibine girerdi.

Grace gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Genç adam ise Cassie'yi giydirenken gözlerini yastığın üzerindeki oyuncak ayıya dikmişti. Battaniyeyi Cassie'nin çenesinin altına kadar çekmişti. Grace de onun battaniyesini aynı şekilde örttü.

Yaşayacaksın, demişti Cassie'ye. Bu bir teminattan çok dua gibiydi.

"Yaşayacaksın," dedi Grace, genç adama.

Yaşamaya mecbursun, demişti Cassie'ye. "Buna mecburum," dedi genç adam, Grace'e.

Genç kadının ona bakarken başını eğiş şekli, ağaca tüneyen karganın, pencere pervazındaki o baykuşunkini andırıyordu.

"Hepimiz mecburuz," dedi Grace, yavaşça başını sallayarak.
"Buraya bu yüzden geldik."

Grace öne eğilip genç adamı yavaşça yanağından öptü. Nefesi sıcak, dudakları soğuktu, üzerine hafiften odun dumanının kokusu sinmişti. Genç kadın dudaklarını, yanağından ağzına doğru kaydırıldı. Genç adam başını öbür yana çevirdi.

"O kızın adını nereden biliyordun?" diye onun kulağına fısıldadı.
"Cassiopeia... Cassiopeia'yı nereden tanıyordun?"

"Onun kampını bulmuştum. Terk edilmişti. Bir günlük tutuyordu..."

"Ya... Demek onun üssü basmayı planladığını böyle öğrendin."

"Evet."

"Bu son derece mantıklı. Kızın günlüğünde üssü *neden* basmak istediği yazıyor muydu bari?"

"Kardeşini... bir mülteci kampından kaçırıp Wright-Patterson'a götürmüşler... kız oradan kaçmış..."

"Olağanüstü. Sonra da savunma sistemlerimizi atlatıp bütün komuta merkezimizi yok etmiş. Hatta bu olağanüstüden de öte. Öyle ki inanılmazlığın sınırlarında dolaşıyor."

Grace tavayı aldı, içindekileri çalıların arasına döktü ve ayağa kalktı. Genç adamın tepesinde dikilen 1,80'lik sarışın bir devi andırıyordu. Yanakları kızarmıştı, bunu sebebi ya havanın soğukluğu ya da o öpücüktü.

"Dinlen," dedi Grace. "Artık yolculuk edecek kadar iyileştin. Bu akşam buradan ayrılıyoruz."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Evan Walker.

Kadın gülümsedi. "Benim mekânıma."

17

Gün batarken, Grace kamp ateşini söndürdü, sırt çantası ile tüfeğini omzuna attı ve Urbana'nın güney yamacındaki görev yerine giden yirmi beş kilometrelik yürüyüş için Evan'ı yerden kaldırdı. Zaman-
dan kazanmak için otobandan gitmeye karar vermişti. Oyunun bu aşamasında risk faktörü ufaktı: Haftalardır etrafta tek bir insanoğluna rastlamamıştı. Onun elinde can vermeyenler ya otobüslere doldur-
lup götürülmüş ya da kara kışın gazabından korunmak için bir yerlere sığınmıştı. Bu bir ara zamandı. Bir, iki veya en fazla beş yıl sonra bir daha gizlenmesi gerekmeyecekti çünkü izini süreceği hiç av kalmayacaktı.

Güneşin batışıyla beraber hava sıcaklığı da düşmüştü. Kâkülleriyle oynayıp ceketinin yakasını neşeyle savuran kuzey rüzgârı, dağınık bulutları önünde sürerek onları masmavi gökyüzünde gezdiriyordu. Önce yıldızlar belirdi, ardından da ay doğdu ve önlerindeki karayolu aydınlandı. Otoban, gümüş bir kurdele misali kıvrılarak ölü tarlaların karanlık perdelerini aralıyor, boş arsaların ve uzun zaman önce terk edilmiş, metruk evlerin arasından geçiyordu.

Grace, dinlenmek, su içmek ve Evan'ın yaralarına biraz daha merhem sürmek için mola verdi.

"Sende farklı bir şeyler var," dedi neşeyle. "Ne olduğunu tam kavrayamıyorum." Tüm parmaklarıyla genç adamın bedenini kavramıştı.

"Kolay bir uyanış süreci geçirmedim," dedi Evan. "Bunu sen de biliyorsun."

Genç kadın hafifçe homurdandı. "Sen tam bir gamlı baykuşsun, Evan. Bir de kaybetmeye gelemiyorsun." Onu tekrar battaniyeye sardı, uzun parmaklarını genç adamın saçlarında gezdirdi ve gözlerinin içine derinden baktı. "Bana söylemediğin bir şey var."

Evan tek kelime etmedi.

"Bunu hissettim," dedi genç kadın. "Seni enkazın arasından çıkardığım o ilk gece sanki senin içinde," doğru kelimeyi bulmak için biraz duraksadı, "daha önce orada olmayan gizli bir oda vardı."

"Gizleyecek hiçbir şeyim yok." Genç adama kendi sesi boş geliyordu, sanki rüzgâr kadar kuruydu.

Grace kahkaha attı. "Seni hiç bütünleştirmemeleri gerekiyordu, Evan Walker. İnsanları o kadar umursuyorsun ki onlardan biri olmamalıydın."

Grace, yeni doğan bebeğini kucaklayan bir annenin rahatlığıyla Evan'ı yerden kaldırdı. Başını karanlık gökyüzüne kaldırdı ve iç çekti. "Onu gördüm! Gecenin kraliçesi Cassiopeia'yı." Yanağını, Evan'ın başının üstüne yasladı. "Avımız sona erdi, Evan."

18

Grace'in görev yeri, tek katlı, eski bir ahşap evdi. 68. Otoyol'da, ona tahsis edilen on kilometre karelik devriye bölgesinin tam ortasında yer alıyordu. Grace, evin kırık pencerelerine tahtalar çakmak ve dış kapılarını onarmak dışında mekânı bulduğu gibi bırakmıştı. Duvarlarda aile fotoğrafları asılıydı. Aile yadigârları, taşınamayacak kadar büyük olan hatıralık eşyalar, kırıp dökülmüş mobilyalar ve açık çekmeceler; yağmacıların değersiz bulduğu, ev sakinlerinin hayatlarına ait binlerce

parça evin her bir odasına saçılmıştı. Grace bu dağınıklığı toplamaya zahmet etmemişti. Bahar geldiğinde ve 5. Dalga çekildiğinde çoktan buradan gitmiş olacaktı.

Grace, Evan'ı evin arka tarafındaki ikinci yatak odasına götürdü. Burası çocuk odasıydı; parlak mavi duvar kâğıtlarıyla kaplıydı, oyuncaklar yerlere saçılmıştı, bir güneş sistemi maketi tavandan hüzünle sarkıyordu. Genç kadın onu ikiz karyolalardan birine yatırdı. Bir çocuk, yatak başlığına isminin baş harflerini kazınmıştı: *K.M.* Kevin mi? Kyle mi? Vebarun leş kokusu minik odanın içine sinmişti. Ortalık pek aydınlık değildi; Grace bu odanın da pencerelerine de tahtalar çakmıştı ancak Evan'ın görüşü ortalama bir insanınkinden daha keskindi ve bir insanın can veriş sırasında mavi renkli duvarlara sıçramış koyu renkli kan lekelerini görebiliyordu.

Grace odadan çıktı ve birkaç dakika sonra biraz daha merhem ile bir sargı bezi rulosuyla geri geldi. Genç adamın yanıklarının sanki başka bir yerde işi varmış gibi alelacele sardı ve işi bitene kadar hiç konuşmadı.

"Ne istersin?" diye sordu. "Yiyecek bir şeyler? Tuvalete gitmek?"
"Kıyafet."

Genç kadın başını iki yana salladı. "Bu hiç iyi bir fikir değil. Yanıklarının iyileşmesi bir haftayı bulur. Bileğin de iki, bilemedin üç haftaya düzeler."

Benim üç haftalık vaktim yok. Üç gün bile çok fazla.

Evan ilk defa Grace'i etkisiz hale getirmesi gerekebileceğini aklından geçirdi.

Grace onun yanağını okşadı. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Bileğine sakın yüklenme. Dışarı çıkıp biraz erzak toplamalıyım; misafir beklemiyordum da."

“İşin ne kadar sürer?”

“Bir-iki saatten fazla sürmez. Uyumaya çalış.”

“Bir silaha ihtiyacım var.”

“Evan, etrafta yüz kilometre çapında hiç kimse yok.” Genç kadın gülümsedi. “Ha... Sen sabotajcı yüzünden endişe ediyorsun.”

Genç adam başıyla onayladı. “Evet.”

Grace tabancasını onun eline bıraktı. “Sakın beni vurma.”

Genç adam parmaklarını silahın kabzasına doladı. “Tamam.”

“Önce kapıyı çalarım.”

Genç adam yine başını salladı. “Bu akıllıca olur.”

Genç kadın kapıya vardığında duraksadı. “Üs imha edildiğinde hava gözcülerini kaybettik.”

“Biliyorum.”

“Bu irtibatsız kaldığımız anlamına geliyor. Birimize bir şey olursa veya herhangi birimiz...”

“Artık fark eder mi? Bu iş bitti sayılır.”

Grace düşünceli bir biçimde başını evet der gibi salladı. “Sence onları özleyecek miyiz?”

“İnsanları mı?” Grace’in şaka yapıp yapmadığını merak etti. Daha önce bunu denediğini hiç görmemişti; şaka yapmak onun karakterinde yoktu.

“Dışındakileri kastetmiyorum,” dedi Grace, duvarların ardını, dış dünyayı işaret ederek. “Buradakileri diyorum.” Elini göğsüne götürdü.

“Hatırlamadığın bir şeyi özleyemezsin,” dedi Evan.

“Sanırım onun hatıralarım saklayacağım,” dedi genç kadın.

“Mutlu, küçük bir gençmiş.”

“Öyleyse özleyecek bir şey olmayacak, değil mi?”

Kadın kollarını kavuşturdu. Tam gidecekken bundan vazgeçmişti. Neden gitmiyordu ki?

“Hepsini saklamayacağım,” dedi hatıralarını kastederek “Yalnızca iyi olanlarını tutacağım.”

“İşte en başından beri endişe ettiğim şey de buydu, Grace: Ne kadar insancılık oynarsak o kadar çok insana benziyoruz.”

Grace tuhaf bir ifadeyle Evan’a bakarak son derece uzun ve rahatsız edici bir süre boyunca tek kelime etmeden bekledi.

“İnsancılık oynadığımızı da kim söyledi?” diye sordu sonunda.

19

Evan, Grace’in ayak sesleri kesilene kadar bekledi. Tahta barikatlar ile pencerenin çerçevesi arasındaki çatlaklardan sızan rüzgârın ışıltı dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Evan’ın görüşü gibi duyma yetisi de son derece keskindi. Grace verandada oturup saçını tarasa bile Evan onun sesini duyabilirdi.

Önce silahını kontrol etti. Kabzasından şarjörünü çıkarttı. Kuşkulandığı gibi, içinde hiç mermi yoktu. Silahın fazla hafif olduğunu fark etmişti. Evan kısıp sesle güldü. Bu ironi fazlasıyla ağırdı. Ana görevleri insanları öldürmek değildi; amaçları hayatta kalan insanlar arasında güvensizlik tohumları ekip onları ürkek koyunlar misali Wright-Patterson gibi mezbahalara sürmektir. Peki, güvensizlik tohumlarını ekenler, onları biçerse ne olurdu? *Orakçılar... Azrail gibi.* Evan, isterik bir kahkaha atmamak için kendini tuttu.

Derin bir nefes aldı. Biraz sonra yapacağı şey canını çok yakacaktı. Doğrularak yatakta oturdu. Oda gözlerinin önünde dönüyordu.

Gözlerini kapadı. Hayır. Bu her şeyi daha kötü yapmıştı. Gözlerini tekrar açtı ve kendini dik kalmaya zorladı. Genç adamın bedeni uyanışına hazır olacak şekilde geliştirilmişti. Bu, baykuş rüyasıyla gizlenen gerçektir. Sahte görüntünün hatırası onu gerçeği görmekten ve hatırlamaktan alıkoymuştu: Grace ve diğer on binlerce çocuk gibi o da uykuya dalmış; geceleyin, onlar uyurken armağanları birer birer dağıtılmıştı. İleriki yıllarda ihtiyaç duyacakları, bedenlerini kusursuzca ayarlanmış silahlara dönüştürebilecek armağanlardı. İstila'nın tasarlایıcıları basit ancak sezgilere aykırı olan bir gerçeği kavramışlardı: Beden nereye giderse zihin de onu izlerdi.

Kime tanrısal güç verseniz, tanrılar kadar kibirli birine dönüşür.

Acısı dindi. Baş dönmesi geçti. Bacaklarını yatağın kenarından aşağı indirdi. Ayak bileğini test etmesi gerekiyordu. En önemlisi, bileğinin iyileşmesiydi. Diğer yaraları ciddi olmalarına rağmen katlanılabiliirdi; onlarla başa çıkabiliirdi. Yavaşça ayak tabanını yere bastırır, bir acı dalgası bacağından yukarı kurşun misali fırladı. Nefes nefese kalarak sırtüstü düştü. Tepesinde lekeli bir güneşin yörüngesindeki tozlu gezegenler donmuş halde duruyorlardı.

Evan tekrar doğruldu ve zihninin berraklaşmasını bekledi. Acıyı görmezden gelemeyecekti. Onunla doğrudan yüzleşmenin bir yolunu bulmalıydı.

Yatağın kenarından destek alarak yere indi. Kendini dinlenmeye zorladı. Acele etmesine gerek yoktu. Grace geri dönerse ona yataktan düştüğünü söyleyebilirdi. Kalçasını halının üzerinde yavaşça ve milim milim kaydırarak yere sırtüstü uzandı. Güneş sistemi maketi, görüş alanını kaplayan parlak beyaz meteor yağmurunun arkasındaydı. Oda buz gibi soğuktu ancak Evan fazlasıyla terliyordu. Nefesi kesilmişti. Kalbi hızla atıyordu. Teni alev alev yanıyordu. Bakışlarını makete;

Dünya'nın solmuş mavisine, Mars'ın koyu kırmızısına sabitledi. Ağrısı dalgalar halinde vuruyordu; şimdi başka türden bir denizin içinde yüzüyordu.

Karyolanın altındaki somyalar perçinliydi ve yatağın ağır çerçevesiyle döşeğin yükü altında bel vermişlerdi. Bunun bir önemi yoktu. Genç adam karyolanın altındaki dar boşluğa sokuldu; ağırlığı altında çürümüş böcek kabukları çıtırdadı, bir oyuncak araba ile çocukların rüyalarını kahramanların süslediği dönemlerden kalma bir aksiyon figürünün bükülmüş kol ve bacakları sırtına battı. Avcunun dibiyle üç kez sertçe vurduktan sonra somyanın tahtalarından birinin ucunu kırıp çıkardı, ardından geldiği şekilde sürünerek geri çıktı ve tahtanın diğer ucunu da zorlayıp kopardı. Bu sırada genzine toz kaçmıştı ve öksürmesiyle beraber, tsunami gibi bir ağrı dalgası göğsünden geçip karnının yanına doğru ilerledi, ardından anakonda misali kıvrılıp midesine oturdu.

On dakika geçtikten sonra kendini tekrardan güneş sisteminin maketini seyrederken buldu ve Grace'in onu kendinden geçmiş halde, göğsüne yasladığı ona on beş santimlik bir yatak somyası parçasıyla yakalamasından endişelendi. İşte bunu açıklaması biraz zor olurdu.

Dünya dönüyordu. Gezegenlerse yerinden kıpırdamıyorlardı.

Gizli bir oda... Tam o odanın kapı eşiğine varmıştı ki o an aklına verdiği basit bir söz gelmişti: *Seni bulurum*. O söz ki, diğer verilen tüm sözler ve yeminler gibi kendi ahlak kurallarını beraberinde getiriyordu. Onu tutmak için bir kan denizini aşması gerekiyordu.

Dünya zincirlerinden boşalmıştı. Gezegenlerse birbirlerine bağlıydı.

20

Grace geri döndüğünde karanlık çökmüştü, koridordaki bir seyyar lambanın artan ışıltısı onun gelişini haber veriyordu. Genç kadın lambayı komodinin üzerine koydu, ışık onun yüzünü gölgelere boğdu. Grace, battaniyeleri sıyrıp Evan'ın bandajlarını çözerek bedenini soğuk havaya maruz bıraktığında genç adam hiç itiraz etmedi.

"Özledin mi beni, Evan?" diye mırıldandı genç kadın, merheme bulanmış parmaklarıyla Evan'ın bedenini ovarken. "Bugün için söylemiyorum. O zamanlar kaç yaşıydıydık? On beş mi?"

"On altı," diye cevap verdi Evan.

"Hımm. Bana gelecekten korkup korkmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bu son derece... insani bir soruydu."

Grace'in bir elinin parmakları genç adama masaj yaparken diğer elininkiler yavaşça kendi gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Öteki sorum kadar insani değildi."

Kadın sorgular bir biçimde başını eğdi ve saçları omuzlarına döküldü. Yüzü gölgelerin arasında kaybolmuştu, gömleği bir perde gibi iki yana açıldı.

"Ne sormuştun?" diye fısıldadı.

"Uzun zamandır tarif edilmez bir biçimde yalnız olup olmadığını."

Genç kadının soğuk parmakları. Kendi yaralı teninin sıcaklığı.

Grace ayağa kalktı. Evan gözlerini yumdu. *Verdiği söz için.* Lambanın aydınlatdığı alanın hemen dışında, Grace bileklerine dolanan pantolonundan kurtuldu. Genç adam ona bakmadı.

Verdiği söz için. Ve içinde yüzdüğü kandan denizin ortasında yükselen, ulaşmaya çalıştığı ada olan Cassie için.

“O kadar da yalnız değilim, Evan,” dedi Grace. Parmaklarıyla genç adamın dudaklarına dokundu ve kendi dudaklarını Evan’ın boynuna götürdü.

Genç adamın başka seçeneği yoktu. Verdiği söz, ona seçenek sunmuyordu. Grace onun gitmesine asla izin vermeyecekti; buna teşebbüs ederse genç adamı öldürmekten hiç çekinmezdi. Ondan ne kaçabilir ne de saklanabilirdi. *Başka seçeneği yoktu.*

Gözlerini açtı, sağ elini kaldırdı, parmaklarını Grace’in saçlarında gezdirmeye başladı ve sol elini yastığın altına soktu. Evan tavanda, çocukları elinden alınmış güneş maketinin yalnız başına lamba ışığıyla parladığını görebiliyordu. Grace’in gezegenlerin kaybolduğunu fark etmesini beklemişti. Onları neden çıkarttığını soracaktı, gerçi genç adamın ihtiyacı olan şey gezegenler değildi.

Onları birbirine bağlayan teldi.

Ancak Grace bunu fark etmemişti. Akli başka yerdeydi. “Dokun bana, Evan,” diye fısıldadı.

Genç adam hızla sağ yanına döndü ve sol bileğinin iç tarafını Grace’in çenesine vurdu. Genç kadın geriye doğru yalpalarken, Evan öne atılıp omzunu genç kadının karnına indirdi. Grace tımaklarını onun sırtındaki yanıklara derinlemesine batırıp yaraları deşti. Evan için oda bir anlığına karardı ancak görmeye ihtiyacı yoktu; yalnızca ona yaklaşması yeterliydi.

Genç kadın belki Evan’ın elindeki kalın tel ve kırık tahta parçalarından derme çatma yapılmış boğma ipini görmüştü, belki de sadece

şanslıydı. Ancak Evan teli sıkmaya çalışırken araya elini sokup teli yumruğu içinde kavrayarak direnmeye başladı. Genç adam sağlam olan sol ayak bileğinin dış tarafıyla Grace'e bir çelme takarak onu yataktan aşağı devirdi ve peşinden üzerine çullanıp diziyile kadının beline çöktü.

Başka seçeneği yoktu.

Evan içinde kalan bütün enerjisini boğma ipini sıkmak için kullanırken tel, Grace'in avcunu kesti ve kemiğine dayandı.

Genç kadın, Evan'ın ağırlığı altında debeleniyordu. Bu sırada Evan sağ dizini onun yanından geçirip kafasına bastırdı. Sıktı. *Sıktı.* Artık burnuna kan kokusu geliyordu. Hem kendisinin, hem de Grace'in kanının.

Oda dönmeye başladı.

Hem onun kanına, hem de kendininkine derinlemesine batan Evan Walker durdu ve hareketsiz kaldı.

21

İşini bitirdiğinde, sürünerek yatağa gitti ve kırık somya parçasını çıkardı. Tahta, kol değneği yapmak için biraz fazla uzundu; parçaya zor bir açıdan yaslanması gerekiyordu ancak yine de bununla idare edecekti. Topallayarak diğer odaya gitti ve birkaç parça erkek kıyafeti buldu: bir kot pantolon, bir kareli gömlek, el dokuması bir süveter ve sırt kısmında *Urbana'lı Mankafalar* bowling takımının adının işlenmiş olduğu bir deri ceket. Giysilerin kumaşı yaralı tenine sürtünüyor, her hareketini acılı bir tecrübeye çeviriyordu. Sonra oturma odasına gitti, Grace'in sırt çantası ile tüfeğini buldu ve her ikisini de omzuna astı.

Saatler sonra, 68. Otoyol'un ortasında sekiz hurda arabadan oluşan metal bir kafesi andıran sığınağında dinlenirken, erzak almak için sırt çantasını açtı. Elini içeri daldırdığında onlarca naylon paket buldu; üstlerinde siyah keçeli kalemle yazılar ve içlerinde birer tutam insan saçı vardı. Evan'ın ilk başta kafası karıştı; bu saçlar kimlere aitti ve neden üzerine özenle tarihler yazılmış küçük paketlerin içinde duruyorlardı? Sonra bunun sebebini kavradı: Grace öldürdüğü kişilerden ganimet topluyordu.

Beden nereye giderse zihin de onu izler.

Evan iki kırık metal parçasını birleştirip bacağına sargı beziyle bağlayarak bileğine atel yaptı. Suyundan birkaç yudum aldı. Tüm bedeni uyku için yalvarıyordu ancak sözünü tutana kadar bir daha uyumayacaktı. Başını kaldırıp tepesindeki dipsiz karanlığa serpilmiş saf yıldız ışıklarına baktı. *Seni hep bulmuyor muyum?*

Yanındaki arabanın farı bir anda patladı, ufalanmış cam ve plastik parçaları etrafa saçıldı. Genç adam tüfeğini peşinden sürükleyerek en yakınındaki aracın altına daldı.

Grace... Bu Grace olmalıydı. O yaşıyordu.

Evden çok çabuk ayrılmıştı. Çok fazla varsayımında bulunmuş, çok fazla umut etmişti. Şimdiyse kapana kısılmış, çıkışı olmayan bir yerde kalakalmıştı. Evan o anda verilen sözlerin en beklenmedik şekillerde yerine getirilebileceğini fark etti: Cassie'yi, ona dönüşerek bulmuştu.

Yaralıydı ve bir arabanın altında kapana kısılmıştı. Ne kaçabiliyor ne de ayağa kalkabiliyordu. Yüzü olmayan, acımasız bir avcının; insan gürültüsünü tespit etmek üzere tasarlanmış bir Susturucu'nun merhametine kalmıştı.

22

Grace'le her ikisinin de on altı yaşına girdikleri yaz mevsiminde Hamilton County Fuarı'nda tanışmışlardı; daha doğrusu Evan onu bulmuştu. Yanında kardeşiyle beraber egzotik hayvanlar çadırının dışında bekliyorlardı. Kardeşi Val o sabah fuara geldiklerinden beri beyaz kaplam görmek için tutturmuştu. Ağustos ayıydı. Kaplan kafesinin önündeki kuyruk çok uzundu. Val'in uykusu gelmiş, huysuzlaşmış ve terden yapış yapış olmuştu. Evan kardeşini geçiştirip duruyordu. Tutsak haldeki hayvanları görmeye katlanamıyordu. O hayvanların bakışlarının ardında başka bir şeyler vardı.

İlk Evan, Grace'i görmüştü; genç kadın lokmacı standının yanında durmuş, elinde suyu akan bir dilim karpuz tutuyordu. Altın sarısı saçları beline kadar dökülüyordu, buz mavisi gözleri ve karpuzun suyuyla ıslanmış dudaklarındaki alaycı tebessümle neredeyse kutuplar kadar soğuk bir ifadesi vardı. Evan'a doğru döndüğünde genç adam çabucak gözlerini kaçırıp yaklaşık iki sene sonra ölecek olan küçük kardeşine bakmıştı. Bu, Evan'ın içinde taşıdığı başka bir sırrıydı, onu farklı türden bir gizli odaya kilitlemişti. Bazen gördüğü her yüzün müstakbel bir cesede ait olacağını bilmek, taşıması ağır bir yüke dönüşüyordu. Dünyası yaşayan hayaletlerle doluydu.

"Ne var?" diye sormuştu Val.

Genç adam başını iki yana sallamıştı. *Bir şey yok.* Derin bir nefes alıp tekrar tatlı standının oraya bakmıştı ama uzun boylu, sarışın kız gitmişti.

Egzotik hayvan çadırının içinde, çelik parmaklıklı bir kafesin ardındaki beyaz kaplan sıcaktan nefes nefese kalmıştı. Minik çocuklar

kafesin etrafında toplanmıştı, onların arkasında kameraların ve akıllı telefonların deklanşör sesleri duyuluyordu. Kaplan kendisine gösterilen ilgiyi vakur bir edayla görmezden geliyordu.

Boğuk bir ses, “Çok güzel,” diye fısıldamıştı Evan’ın kulağına. Genç adam arkasını dönmemişti. Bakmadan bile onun kim olduğunu biliyordu; bu ses uzun, sarı saçlı, dudakları karpuzla ıslanmış o kıza aitti. Çadır çok kalabalıktı; kızın çıplak kolu Evan’inkine değmişti.

“Ve çok üzücü,” diye karşılık vermişti Evan.

“Hayır,” demişti Grace. “O kafesi kırıp çıkması sadece iki saniyesini alır. Bir çocuğun suratını parçalamasıysa üç saniye. Kafeste durmayı o seçiyor. Güzel olan da bu.”

Genç adam ona bakmıştı. Yakındayken gözleri daha da ürperti-ciydi. Bakışlarını genç adamın gözlerine dikmişti ve Evan, bir anda, Grace’in içinde saklanan varlığı *hissetmişti*.

“Konuşmalıyız,” diye fısıldamıştı Grace.

23

Hava kararırken dönme dolabın ışıkları yanmış, panayır müzikleri çalmaya başlamış ve fuar alanındaki insan güruhu kalabalıklaşmaya başlamıştı. Kesik şortlar, parmak arası terlikler, hindistancevizi kokan güneş yağları; tarım makineleri üreten Deere şirketinin geyikli logosunu taşıyan yeşil beyzbol şapkaları takmış, arka ceplerindeki cüzdanlarını bir zincirle kemer halkalarına bağlamış, paytak paytak yürüyen, elleri nasırlı ve koca göbekli adamlar... Evan, kardeşi Val’i annesine teslim etmiş ve dönme dolabın önüne gidip endişe içinde Grace’i beklemeye başlamıştı. Grace kucağında kocaman bir pelüş hayvanla kalabalığın

içinden çıkagelmişti. Kucağındaki, parlak plastikten gözlerinin mavisi kızın gözlerinden biraz daha koyu olan beyaz bir Bengal kaplanıydı.

“Ben Evan,” diye kendini tanıtmıştı.

“Ben de Grace.”

Mora bürünmüş gökyüzünün önünde dönen devasa dönme dolabı izlemeye koyulmuşlardı.

“Sence gittiklerinde onları özler miyiz?” diye sormuştu Evan.

“Ben özlemeyeceğim,” demişti genç kadın burnunu buruşturarak. “Berbat kokuyorlar. Bir türlü alışamadım.”

“Şeyden bu yana... İlk tanıştığım kişi sensin.”

Kız başını yukarı aşağı sallamıştı. “Benim de öyle. Sence bu bir tesadüf mü?”

“Sanmam.”

“Aslında bugün buraya gelmeyecektim fakat sabah uyandığımda zihnimde bana, *oraya git*, diyen minik bir ses duydum. Sana da aynı oldu mu?”

Genç adam başıyla onaylamıştı. “Evet.”

“Güzel.” Genç kadının sesi rahatlamış gibiydi. “Üç yıldır acaba deliriyor muyum diye merak edip durdum.”

“Delirmiyorsun.”

“Sen merak etmiyor muydun?”

“Artık etmiyorum.”

Grace imalı bir biçimde gülümsedi. “Biraz yürümek ister misin?”

İkili, terk edilmiş fuar alanlarının etrafında biraz dolanıp tribünlere oturmuştu. İlk yıldızlar ortaya çıkmıştı. Gece ılık, hava nemliydi. Grace, dantelli yakası olan, kolsuz, beyaz bir bluz ve şort giymişti. Ona yakın oturan Evan, kızıdan yayılan meyankökö kokusunu alabiliyordu.

“İşte bu,” demişti Evan, etrafı çitlerle çevrili ağılın talaş ve gübreye kaplı, karmakarışık zeminini başıyla işaret ederek.

“Ne?”

“Geleceğimiz.”

Kız sanki Evan espri yapmış gibi gülmüştü. “Dünya sona eriyor. Dünya biter, sonra yeniden başlar. Bu düzen hep böyle olmuştur.”

“Sen olacıklardan hiç mi korkmuyorsun?”

“Hiç korkmuyorum.” Genç kadın pelüş kaplanına sarılmıştı. Gözleri sanki neye bakıyorsa onun rengini alıyordu. Şimdiyse bakışlarını, kararmakta olan gökyüzüne dikmişti ve gözlerinin rengi de dipsiz bir siyaha bürünmüştü.

Birkaç dakikalığına kendi lisanlarında konuşmayı denemişlerdi ancak bu onlara zor gelmiş, hemen vazgeçmişlerdi. Pek çok kelimenin telaffuzu çok zordu. Evan, konuşmalarından sonra Grace’in çok daha rahat görüldüğünü fark etmişti ve onu korkutan şeyin gelecek olmadığını; aslında geçmişinden korktuğunu kavramıştı. Bedeninin içindeki varlığın, genç bir insan kızının çökmüş zihninde uydurduğu bir şey olmasından korkmuştu. Evan’la tanışması ise gerçek varlığını doğrulamıştı.

“Yalnız değilsin,” demişti Evan. Başını indirdiğinde kızın onun elini tuttuğunu fark etmişti. Bir eliyle Evan’ın elini, diğeriyle de kaplanı tutuyordu.

“O işin en kötü kısmıydı,” diye itiraf etmişti Grace. “Kâinattaki tek kişi senmişsin gibi hissetmek. Her şey sadece *buradaymış*,” eliyle göğsüne dokunmuştu, “ve onun dışında her şey boşmuş gibi.”

Evan yıllar sonra, bir bulup bir elinden kaçırdığı, sonra tekrar bulmuşken yine kaybettiği on altı yaşındaki bir başka kızın günlüğünde bu söze son derece benzeyen satırlar okuyacaktı:

Bazen dünyada kalan son insan olduğumu sanıyorum.

24

Evan aracın şasisine sırtını vermiş, soğuk asfalta da yanağını yaslamıştı. O anda hiçbir işine yaramayacak olan tüfeğini elinde sımsıkı tutuyordu. Kapana kısılmıştı.

Grace'in bir sürü seçeneği varken onun sadece iki tane seçeneği vardı.

Hayır... Sözüünü yerine getirebilmek için biraz olsun umudu kaldıysa yalnızca bir seçeneği vardı:

Cassie'nin yolundan gitmek.

O da bir söz vermişti. Dünyada onun için hâlâ önemli olan hatta kendi hayatından daha değerli tek kişiye verdiği; umutsuz, intihar niteliğinde bir sözdü. Cassie o gün, yüzünü göremediği avcının karşısına dikilmişti çünkü hayatını kaybetmesi, verdiği sözün ölümüyle kıyaslanamazdı bile. Dünyada umut diye bir şey kaldıysa kaynağı, umutsuz sevgi yeminlerinde yatıyordu.

Öne doğru sürünmeye başladı, aracın ön tamponunun altından geçip açık havaya çıktı ve tıpkı Cassie Sullivan gibi, Evan Walker ayağa kalktı.

İşini bitirecek son mermiyi gergince bekledi. O bulutsuz sonbahar gününde Cassie ayakta dikildiğinde, peşindeki Susturucu kaçmıştı. Fakat Evan, Grace'in kaçacağını hiç sanmıyordu. Grace başladığı işi bitirirdi.

Ama işi bitmedi. Onu susturacak, Grace ile genç adamı gümüşten bir zincir gibi birbirlerine bağlayacak kurşun gelmedi. Evan, genç kadının oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Grace'in, kendisinin

arabanın önünde, zorlukla ayakta durduğunu görebildiğinden emindi. Ayrıca Evan geçmişinden kaçamayacağını, kaçınılmaz sonu atlatabileceğini de fark etmişti: Cassie'nin düştüğü dehşeti, kararsızlığını ve acısını artık Evan da hissediyordu.

Tepesinde yıldızlar parılıyordu. Hemen önünde de o yıldızların aydınlatığı karayolu uzanıyordu. Dondurucu havanın insanı sınımsız saran pençesi ve Grace'in, yanıklarına sürdüğü merhemlin ilaç kokusu. *Kalbin çok hızlı atıyor.*

O seni öldürmeyecek, dedi kendi kendine. Amacı bu değil. Amacı seni öldürmek olsaydı o atışı asla ıskalamazdı.

Bunun tek bir açıklaması olabilirdi: Grace'in amacı takip etmektir. Evan onun için bir bilmece gibiydi ve bu bilmeceyi çözmenin anahtarı da genç adamı takip etmekten geçiyor olmalıydı. Evan bu kapandan sıyrılmakla sadece çukurun daha da dibine batmıştı. Sözünü tutmaya kalkışmak artık sadakat değil, Cassie'ye ihanet anlamına geliyordu.

Bileği bu haldeyken kaçarak Grace'i atlatamazdı. Onunla konuşarak anlaşmayı da deneyemezdi çünkü artık aklından geçenleri doğru düzgün kelimelere dökemiyordu bile. Orada bekleyerek Grace'i geçiştirebilirdi. Bekleyip hiçbir şey yapmayabilirdi... ancak bu durumda Cassie 5. Dalga askerleri tarafından keşfedilebilirdi veya Grace'le içine girdiği bu çıkmazdan kurtulana kadar genç kız oteli terk edebilirdi. Evan kendini zorlayıp Grace'le yüzleşmeyi deneyebilirdi fakat bir kere başarısız olmuştu ve ihtimaller onun yine başarısız olacağını gösteriyordu. Genç adam çok zayıf ve çok yaralıydı. İyileşmek için zamana ihtiyacı vardı ama öyle bir zamanı da yoktu.

Arabanın kaputuna yaslandı ve başını kaldırıp yıldızlarla süslü gökyüzüne baktı; insanların yarattığı ışık kirliliğinden, zararlı gazlardan arınmıştı. O yıldızlar ki insanoğlu yeryüzünde yürümeye başlamadan

önce de dünyayı aydınlatıyordu. Milyarlarca yıl boyunca yıldızlar hep aynı kalmıştı, zaman onlar için neydi ki?

“Mayıssineği,” diye fısıldadı Evan. “Mayıssineği.”

Tüfeğini omzuna astı, iki büklüm yürüyerek araç yığınlarının arasından geçti ve erzak çantasını alıp diğer omzuna attı. Kendi imkânlarıyla yaptığı koltuk değneğini kolunun altına yerleştirdi. İlerleyişi yavaş olacaktı; acı verici biçimde yavaş hem de. Fakat bu da Grace’i onun peşini bırakmak ve takip etmek arasında seçim yapmaya zorlayacaktı; genç kadının devriye bölgesini terk etmesi, dikkatlice hazırlanmış bir zaman çizelgesinde ciddi bir aksaklık anlamına geliyordu. Evan otelin kuzeyine yönelebilirdi; o yol, en yakındaki askeri üsse gidiyordu. Düşman kuzeyde önce çekilip sonra tekrar toplanmış, her şeyi bitirecek son taarruz için baharı beklemeye koyulmuştu.

Umut oradaydı... En başından beri tüm umutlar 5. Dalga’nın beyni yıkanmış çocuk askerlerinin omuzlarına yüklenmişti.

25

Evan ve Grace tanıştıkları günün akşamında, karanlığı delen panayır ışıklarının altında fuar boyunca kalabalığı yarararak yürümüş; halka atma, balon patlatma ve serbest basket atışı oyunlarının yanından geçmişlerdi. Elektrik direklerine yerleştirilen hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi yükseliyordu, müziğin gürültüsünün altında bir dip akıntısını andıran binlerce insanın sohbet sesleri birbirine karışıyordu. O insan güruhunun ilerleyişi de bir ırmak gibiydi adeta; kaynıyor, bir köşede hızlanırken diğer köşede duruluyorlardı. Evan ile Grace’in uzun

önce de dünyayı aydınlatıyordu. Milyarlarca yıl boyunca yıldızlar hep aynı kalmıştı, zaman onlar için neydi ki?

“Mayıssineği,” diye fısıldadı Evan. “Mayıssineği.”

Tüfeğini omzuna astı, iki büklüm yürüyerek araç yığınlarının arasından geçti ve erzak çantasını alıp diğer omzuna attı. Kendi imkânlarıyla yaptığı koltuk değneğini kolunun altına yerleştirdi. İlerleyişi yavaş olacaktı; acı verici biçimde yavaş hem de. Fakat bu da Grace’i onun peşini bırakmak ve takip etmek arasında seçim yapmaya zorlayacaktı; genç kadının devriye bölgesini terk etmesi, dikkatlice hazırlanmış bir zaman çizelgesinde ciddi bir aksaklık anlamına geliyordu. Evan otelin kuzeyine yönelebilirdi; o yol, en yakındaki askeri üsse gidiyordu. Düşman kuzeyde önce çekilip sonra tekrar toplanmış, her şeyi bitirecek son taarruz için baharı beklemeye koyulmuştu.

Umut oradaydı... En başından beri tüm umutlar 5. Dalga’nın beyni yıkanmış çocuk askerlerinin omuzlarına yüklenmişti.

25

Evan ve Grace tanıştıkları günün akşamında, karanlığı delen panayır ışıklarının altında fuar boyunca kalabalığı yararak yürümüş; halka atma, balon patlatma ve serbest basket atışı oyunlarının yanından geçmişlerdi. Elektrik direklerine yerleştirilen hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi yükseliyordu, müziğin gürültüsünün altında bir dip akıntısını andıran binlerce insanın sohbet sesleri birbirine karışıyordu. O insan güruhunun ilerleyişi de bir ırmak gibiydi adeta; kaynıyor, bir köşede hızlanırken diğer köşede duruluyorlardı. Evan ile Grace’in uzun

boyları, zarif ve göz alıcı görünümeleri kalabalıkta yanlarından geçen insanların ilgisini çekiyordu ki Evan bundan rahatsız oluyordu. Genç adam kalabalıklardan hiç hazzetmezdi, ormanın ve aile çiftliğindeki tarlaların sakinliğini tercih ediyordu ki bu yaklaşımı tasfiye zamanı geldiğinde Evan'ın işine yarayacaktı.

Zaman. Gökteki yıldızlar, fuar alanına tepeden bakan ışıklı dönme dolap gibi dönüyorlardı, gerçi bu insan gözünün algılayamayacağı kadar yavaş bir süreçti. Kâinatın akrep ve yelkovanı zamanın başından beri işliyordu ve yanlarından gelip geçen yüzler, tıpkı tepedeki yıldızlar gibi zamanın mahkûmuydu. Evan ile Grace ise hürdü. Fethedilemeyi fethetmiş, reddedilemeyi reddetmişlerdi. Son yıldız sönebilir, kâinatın kendisi solup gidebilirdi fakat onlar var olmaya devam edeceklerdi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sormuştu genç kadın.

“Ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak, çünkü o ölümlüdür.”

“Ne?” Grace gülümsüyordu.

“İncil'den.”

Genç kadın pelüş kaplanı öbür eline alıp Evan'ın elini tutmuştu. “Karamsar olma. Güzel bir gece geçiriyoruz ve her şey bitene kadar da birbirimizi bir daha göremeyeceğiz. Senin derdin, anı yaşamayı bilmemen.”

Grace onu kolundan tutup kalabalığın içinden çıkarıp iki çadırın arasındaki تنها bir gölgeye çekmiş, genç adamın dudaklarına yapışırken bedenini sıkıca onunkine yaslamıştı. Sanki Evan'ın içinde bir şey açılıvermişti. Genç kadın onun içine girmişti ve Evan'ın uyanışından bu yana hissettiği o korkunç yalnızlık bir anda sakinleşmişti.

Grace geri çekildiğinde yanakları kızarmıştı, gözleri soluk renkli bir ateşle yanıyordu. “Bazen öldüreceğim ilk kişiyi düşünüyorum. Acaba nasıl bir his olacak?”

Genç adam başını sallamıştı. “Ben de. Ama en çok, sonuncusunu düşünüyorum.”

26

Evan otobanı terk etti, geniş tarlaları boylu boyunca geçip تنها kırsal yollardan yürüdü. Buz gibi bir ırmağın önünde matarasını doldurmak için mola verip eskilerin yaptığı gibi, yönünü Kuzey Yıldızı'na göre belirleyerek yoluna devam etti. Bedenindeki yaralar yüzünden dinlenmek için sık sık yürüyüşe ara vermek zorunda kalıyordu ve her seferinde Grace'i uzaklarda bir yerlerde görüyordu. Genç kadın saklanmaya tenezzül etmiyordu. Evan'ın tüfeğinin atış menziline hemen dışında, yanı başında olduğunu bilmesini istiyordu. Şafak sökerken Evan, 68. Otoyol'a ulaşmıştı; burası Huber Heights şehri ile Urbana'yı birbirine bağlayan ana arterdi. Yol kenarındaki ufak bir ağaç kümesinin ortasında ateş yakmak için çalı çırpı topladı. Elleri titriyordu. Ateşinin çıktığını hissediyordu. Yanıklarının enfeksiyon kaptığından endişe ediyordu. Bağışıklık sistemi geliştirilmişti ancak yapısıyla oynanmış bir vücut, geri dönüşü olmayan bir çöküş noktasına ulaşabilirdi. Ayak bileği normalin iki katı kadar şişmişti, teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ve yarası, kalbinin her atışıyla zonkluyordu. Evan o günü ve muhtemelen sonraki birkaç günü de orada geçirmeye, yaktığı ateşi harlı tutmaya karar verdi.

Onları tuzağa çekmek için bir işaret ışığı yakmıştı. Tabii yakınlardalarsa ve tuzağa çekilebilirlerse...

Otoban önünde, ormansa arkasındaydı. Evan açıklıkta bekleyecekti. Grace ormanda kalacaktı. Genç kadın onunla beraber beklemeye koyulacaktı. Artık ona tahsis edilen bölgeyi terk etmişti; bu işe kendini adanmıştı, geri dönemezdi.

Evan ateşle ısınıyordu. Grace ise ateş yakmamıştı. Genç adamın ışığı ve sıcaklığı vardı. Genç kadınınsa yalnızca karanlığı ve soğuğu... Evan ceketini sıyırdı ve kazağını çıkardı. Yanıkları şimdiden kabuk bağlamaya başlamıştı ancak korkunç derecede kaşınıyorlardı.

Genç adam oyalanmak için ormanda bulduğu bir ağaç dalıyla kendisine yeni bir koltuk değneği yapmaya koyuldu.

Grace'in uyumayı göze alıp alamayacağını merak ediyordu. Evan'ın her geçen saat daha da güçlendiğini o da biliyordu, genç kadınınsa kaybettiği her saat, başarılı olma şansını azaltıyordu.

İkinci günün ikindi vakti, ateşi canlı tutmak için daha fazla odun toplarken Grace'i gördü; gölgelerin içinde saklanan bir başka gölge gibiydi. Ağaçlardan elli metre uzaktaydı, elinde yüksek kalibreli bir keskin nişancı tüfeği tutuyordu, eline ve boynuna kanlı birer bandaj sarılıydı. Dondurucu havada genç kadının sesi sanki sonsuzluğa karışıyordu.

"Neden işimi bitirmedin, Evan?"

Genç adam ilk başta cevap vermedi ve işaret ateşi için çalı çırpı toplamaya devam etti. Ardından şöyle dedi: "Bitirdiğimi sanmıştım."

"Hayır. Böyle düşünmüş olamazsın."

"Belki de öldürmekten bıkmışımdır."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Anlamazsın ki..."

"Kim bu Cassiopeia?"

Evan ayağa kalkıp dimdik doğruldu. Demir rengi bulutların örtüsü altındaki ağaçların arasından süzen ışık çok cılızdı. Buna rağmen

Genç adam başım sallamıştı. “Ben de. Ama en çok, sonuncusunu düşünüyorum.”

26

Evan otobanı terk etti, geniş tarlaları boylu boyunca geçip تنها kırsal yollardan yürüdü. Buz gibi bir ırmağın önünde matarasını doldurmak için mola verip eskilerin yaptığı gibi, yönünü Kuzey Yıldızı’na göre belirleyerek yoluna devam etti. Bedenindeki yaralar yüzünden dinlenmek için sık sık yürüyüşe ara vermek zorunda kalıyordu ve her seferinde Grace’i uzaklarda bir yerlerde görüyordu. Genç kadın saklanmaya tenezzül etmiyordu. Evan’ın tüfeğinin atış menzilinin hemen dışında, yanı başında olduğunu bilmesini istiyordu. Şafak sökerken Evan, 68. Otoyol’a ulaşmıştı; burası Huber Heights şehri ile Urbana’yı birbirine bağlayan ana arterdi. Yol kenarındaki ufak bir ağaç kümesinin ortasında ateş yakmak için çalı çırpı topladı. Elleri titriyordu. Ateşinin çıktığını hissediyordu. Yanıklarının enfeksiyon kaptığından endişe ediyordu. Bağışıklık sistemi geliştirilmişti ancak yapısıyla oynanmış bir vücut, geri dönüşü olmayan bir çöküş noktasına ulaşabilirdi. Ayak bileği normalin iki katı kadar şişmişti, teni dokunulamayacak kadar sıcaktı ve yarası, kalbinin her atışıyla zonkluyordu. Evan o günü ve muhtemelen sonraki birkaç günü de orada geçirmeye, yaktığı ateşi harlı tutmaya karar verdi.

Onları tuzağa çekmek için bir işaret ışığı yakmıştı. Tabii yakınlardalarsa ve tuzağa çekilebilirlerse...

Otoban önünde, ormansa arkasındaydı. Evan açıklıkta bekleyecekti. Grace ormanda kalacaktı. Genç kadın onunla beraber beklemeye koyulacaktı. Artık ona tahsis edilen bölgeyi terk etmişti; bu işe kendini adamıştı, geri dönemezdi.

Evan ateşle ısınıyordu. Grace ise ateş yakmamıştı. Genç adamın ışığı ve sıcaklığı vardı. Genç kadınınsa yalnızca karanlığı ve soğuğu... Evan ceketini sıyırdı ve kazağını çıkardı. Yanıkları şimdiden kabuk bağlamaya başlamıştı ancak korkunç derecede kaşınıyorlardı.

Genç adam oyalanmak için ormanda bulduğu bir ağaç dalıyla kendisine yeni bir koltuk değneği yapmaya koyuldu.

Grace'in uyumayı göze alıp alamayacağını merak ediyordu. Evan'ın her geçen saat daha da güçlendiğini o da biliyordu, genç kadınınsa kaybettiği her saat, başarılı olma şansını azaltıyordu.

İkinci günün ikinci vakti, ateşi canlı tutmak için daha fazla odun toplarken Grace'i gördü; gölgelerin içinde saklanan bir başka gölge gibiydi. Ağaçlardan elli metre uzaktaydı, elinde yüksek kalibreli bir keskin nişancı tüfeği tutuyordu, eline ve boynuna kanlı birer bandaj sarılıydı. Dondurucu havada genç kadının sesi sanki sonsuzluğa karışıyordu.

"Neden işimi bitirmedin, Evan?"

Genç adam ilk başta cevap vermedi ve işaret ateşi için çalı çırpı toplamaya devam etti. Ardından şöyle dedi: "Bitirdiğimi sanmıştım."

"Hayır. Böyle düşünmüş olamazsın."

"Belki de öldürmekten bıkmışımdır."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Anlamazsın ki..."

"Kim bu Cassiopeia?"

Evan ayağa kalkıp dimdik doğruldu. Demir rengi bulutların örtüsü altındaki ağaçların arasından süzen ışık çok cılızdı. Buna rağmen

Grace'in dudaklarının küçümsercesine kıvrıldığını ve gözlerindeki soluk, mavi alevi görebiliyordu.

“Herkesin diz çökeceği yerde, her şeye rağmen dimdik ayakta duran biri,” dedi Evan. “Tanımadan önce bile düşünmeden edemediğim biri. O sonuncusu, Grace. Yeryüzündeki son insan.”

Genç kadın uzunca bir süre tek kelime etmedi. Evan yerinden kıpırdamadı, Grace de öyle.

“Bir insana âşık olmuşsun sen.” Genç kadının sesi hayret doluydu. Sonra birden keskinleşiverdi. “Bu imkânsız.”

“Bir zamanlar ölümsüzlük için de aynı şeyi düşünüyorduk.”

“Bu, onlardan birinin bir sümüklüböceğe abayı yakmasına benziyor.” Grace artık gülümsüyordu. “Sen delirmişsin. Aklını yitirmişsin.”

“Aynen öyle.”

Evan, onu tetiği çekmesi için davet edercesine arkasını döndü. Evet, aklını yitirmişti fakat delilik artık onun zırhıydı.

“Hayır, olamaz!” diye onun arkasından bağırdı Grace. “Gerçekten ne olduğunu niye bana anlatmıyorsun?”

Evan duraksadı. Elinde taşıdığı çalılar yere düştü. Kolunun altındaki değneği bıraktı. Bedenini döndürmeden, sadece başını çevirdi.

“Siper al, Grace,” dedi yumuşak bir tonla.

Genç kadının parmağı tüfeğin tetiği üzerinde titredi. Sıradan insan gözü bu anı yakalayamazdı ancak Evan bunu kaçırmamıştı. “Almazsam ne olur?” diye çıkıştı genç kadın. “Bana bir daha mı saldırırsın?”

Genç adam başını hayır anlamında iki yana salladı. “Sana ben saldırmayacağım, Grace. Bunu onlar yapacak.”

Genç kadın ona başını yana eğerek baktı. Evan'ın kampta uyan-
dığı sırada tepesindeki ağaçta tünemiş karganın bakışını andırıyordu.

“Buradalar,” dedi Evan.

İlk kurşun genç kadının uyluğuna isabet etti. Grace, geriye doğru sendeledi fakat ayakta kalmayı başardı. İkinci mermiyse sol omzunu deşti ve tüfeği elinden kayıp yere düştü. Üçüncü mermi ki bu muhtemelen ikinci nişancıya aitti, Evan'ın başını milimetrelerle ıskalayıp hemen arkasındaki ağacın gövdesinde patladı.

Grace yere yığıldı.

Evan koşmaya başladı.

27

Buna koşmak denemezdi. Evan daha çok deli gibi sekiyor, sakat bacağını yana doğru açarak ağırlığının büyük kısmını sağlam olan bacağına vermeye çalışıyordu. Topuğunu her basışında gözünün önünde parlak ışıklar çıkıyordu. Dumanı tüten kamp ateşinin yanından geçti. Onu iki gün boyunca canlı tutarak bir işaret fişegi etkisi yaratmıştı; bu Evan'ın ormana astığı, üzerinde *İşte buradayız!* yazan bir tabela gibiydi. Kamp alanında yerde duran tüfeğini kaptı; orada beklemek gibi bir niyeti yoktu. Grace onların kurşunlarını kendi üzerine çekecekti, peşlerindeki en az iki veya daha fazla acemi erden oluşan bir devriye olmalıydı. Ancak daha kalabalık olmalarını umuyordu. Ne kadar kalabalık olurlarsa Grace'i o kadar meşgul ederlerdi.

Otel ne kadar uzaktaydı? On beş kilometre mi? Yirmi mi? Bu hızda ilerlemeye devam edemezdi ancak hareket ettiği sürece, muhtemelen ertesi günün şafağında otele yaklaşmış olacaktı.

Evan arkasında alevlenen çatışmanın sesini duyabiliyordu. Atış sesleri seri değil, kesik kesikti. Bu da Grace'in sistematik çarpıştığı

anlamına geliyordu. Muhtemelen askerler göz teçhizatı takıyorlardı ki bu da biraz olsun çatışmayı dengeliyordu; çok fazla değil, birazcık.

Gizlenmekle hiç uğraşmayarak otobana çıktı, yolun ortasında sendeleyerek yürümeye başladı. Kurşuni gökyüzünün enginliği altında ilerleyen yalnız bir siluetti artık. Tepesinde daireler çizip öfkeyle çırpınan yaklaşık bin çift kanadıyla bir karga sürüsü kuzeye yöneldi. Genç adam acıyla inleyerek yürümeye devam etti; ağrısıyla attığı her adım ona bir ders, bir anımsatıcı oluyordu. Vücut ısısı yükselmeye, ciğerleri yanmaya, kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Hareket ettikçe tenine sürtünen kıyafetleri, yeni kabuk bağlamaya başlamış hassas yanıklarını kısa sürede kanattı. Gömleğinin sırtı ve kot pantolonu kandan yapış yapış olmuştu. Kendini fazla zorluyordu ve bunun farkındaydı. İnsan bedeninin dayanıklılığının kaldıramayacağı tüm zorlukları aşarak hayatını sürdürebilmesi için ona yüklenen sistem her an çökebilirdi.

Güneş gökkubbenin ardına çökerken genç adam da yere çöktü. Ağır çekimde gerçekleşen bir tür düşüş gibiydi; önce omzunu yere vurmuş, ardından yolun kenarına yuvarlanmıştı. Sırtüstü yere uzanmış, kollarını iki yana açmış ve belden aşağısı uyuşmuş halde kendini kaybedip titremeye başlamıştı. Soğuk havada alev alev yanıyordu. Yeryüzüne karanlık çöktü ve Evan Walker ışıksız çukurdan aşağı yuvarlandı; orada apaydınlık, gizli bir oda vardı, ışığın kaynağıysa Cassie'nin yüzüydü. Genç kızın yüzünün o kapkaranlık yeri nasıl aydınlatığına dair Evan'ın hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. *Sen delirmişsin. Aklını yitirmişsin.* Genç adam da aynı şeyi düşünüyordu. Her gece başkalarını öldürmeye çıkarken, onu hayatta tutmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Ölmeye mahkûm olan bir dünyada neden yaşamak isterdi ki insan? Cassie karanlığı aydınlatıyordu; onun hayatı bir fener, ölen kâinattaki son yıldızdı sanki.

Günlüğüne, *İnsanlık benim*, yazmıştı. Bencil, inatçı, duygusal, çocuksu ve kibirli. *İnsanlık benim*. Alaycı, saf, kibar, zalim, kuştüyü kadar yumuşak, çelik kadar sert.

Ayağa kalkmalıydı. Kalkamazsa ışığı sönecekti. Dünya zifiri karanlığa gömülecekti. Fakat atmosfer olanca kütlesiyle üzerine baskı yapıyor, beş katrilyon tonluk, kemikleri un ufak eden bir kuvvetle onun yerden kalkmasını engelliyordu.

Sistemi artık çökmüştü. On üç yaşından beri insan bedeni içinde bulunan uzaylı teknolojisi, limitlerini doldurmuş, iflas etmişti. Onun yaşamını sürdürmesini sağlayacak veya koruyacak hiçbir şey kalmamıştı. Ateşte yanmış ve darmadağın olmuştu, Evan'ın bu insan bedeninin, onun eski avlarından bir farkı yoktu artık. Kırılgan. Hassas. Savunmasız. Bir başına.

Evan onlardan biri değildi. Ama aynı zamanda da tamamen onlardan biriydi. Tamamen Öteki. Büsbütün insan.

Yanına döndü. Sırtına bir ağrı saplandı. Ağzına gelen kanı tükürdü.

Önce karnının üstüne döndü, sonra dizlerinin ve ellerinin üstünde doğruldu. Dirsekleri titriyor, bilekleri kendi ağırlığı altında yılmakla tehdit ediyordu. Bencil, inatçı, duygusal, çocuksu ve kibirli. *İnsanlık benim*. Alaycı, saf, kibar, zalim, kuştüyü kadar yumuşak, çelik kadar sert.

İnsanlık benim.

Sürünmeye başladı.

İnsanlık benim.

Yere düştü.

İnsanlık benim.

Ayağa kalktı.

Evan bir ömür gibi gelen saatlerden sonra otobandaki üst geçidin altında saklanmış dinlenirken siyah saçlı bir kızın otelin otoparkından hızla koşup eyaletler arası bağlantı noktasına doğru gittiğini gördü. Kız, 68. Otoyol'un kuzeyine doğru birkaç yüz metre kadar koştu, ardından bir arazi aracının arkasında duraksayıp tekrar otel binasına baktı. Evan, kızın bakışlarını takip edip binanın ikinci katının penceresini gördü; orada bir anlığına bir gölge kıvıldadı, sonra kayboluverdi.

Mayıssineği.

Siyah saçlı kız, otobanı çevreleyen ağaç kümesinin arasına dalıp gözden kayboldu. Otelden neden ayrıldığı veya nereye gittiği belirsizdi. Belki sağ kalma şanslarını biraz olsun artırmak için grubu bölmeye karar vermişlerdi, belki de kışı geçirebilecekleri daha güvenli bir saklanma yeri aramaya çıkmıştı.

Sebebi her ne olursa olsun, Evan'ın içinden bir ses onları tam zamanında bulduğunu söylüyordu.

Siyah saçlı kız ekipten sadece bir tanesiydi, otelin içinde en az dört kişi daha vardı; Evan onları pencerelerde nöbet tutarken görmüştü. Cassie'lerin patlamadan sağ çıktıklarından emin değildi hatta penceredeki o gölgenin Cassie'ye ait olmama ihtimali bile vardı.

Gerçi bunların bir önemi yoktu. Genç adam bir söz vermişti. İçeri girmek zorundaydı.

Oraya doğrudan yaklaşılamazdı. Bilinmezlikler yüzünden durum son derece karışık bir hal almıştı. Binadakiler Cassie ve arkadaşları değil de Grace'e emanet ettiği gibi, Wright-Patterson üssü havaya

uçuğunda buraya sığınan bir 5. Dalga mangası da olabilir. Öyleyse Evan daha on adım atamadan öldü. Aynı risk orada Cassie ile hayatta kalan bir grup insanın olmasında da geçerliydi; onun kim olduğunu anlayamadan hemen işini bitirebilirlerdi.

Binaya girmek de kendi çapında riskler barındırıyordu. İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyordu; ağır silahlı, damarlarında adrenalin akan, tetik manyağı, hareket eden her şeyi patlatmaya hazır dört değil, iki çocukla bile başa çıkıp çıkamayacağından emin değildi. Bedenini geliştirmek için kullanılan sistem çökmüştü. Bir keresinde Cassie'ye, *tam anlamıyla insanım*, demişti. Artık bu resmen doğruyd.

Otopark alanında minik bir karaltı belirlediği sırada Evan hâlâ ihtimallerini tartıyordu. Bu çocuk, 5. Dalga askerlerinin gibi bir üniforma giymişti. Sam olamazdı; Sam'e yaşı tutmayan ve işlem den yeni geçirilmiş çocuklara verilen beyaz tulumlardan giydirmişlerdi. Ama bu çocuk da oldukça ufaktı. *Altı veya yedi yaşındadır*, diye tahmin yürüttü Evan. Çocuk, siyah saçlı kızın tuttuğu aynı yolu takip etti, hatta arazi aracının arkasında duraksayıp dönüp otele bile baktı. Evan bu sefer ikinci katın penceresinde bir gölge görmedi; orada her kim vardysa artık gitmişti.

Otelden ikinci kişi de ayrılmıştı. Yoksa binayı teker teker mi terk ediyorlardı? Taktiksel açıdan bu biraz akla yatkındı. Bu durumda Evan içeri girerek hayatını riske atmaktansa, onların ve Cassie'nin çıkmasını beklese daha iyi olmaz mıydı?

Gökyüzündeki yıldızlar zamanın daraldığını anlatırcasına dönüyorlardı.

Genç adam ayağa kalkacak oldu fakat ardından tekrar olduğu yere çöktü. Otel den bir kişi daha çıkmıştı; bir öncekinden çok daha iri, elinde bir tüfek tutan, koca kafalı, devasa bir çocukt.

 Sayıları üç etmişti, içlerinde ne Cassie ne Sam ne de Cassie'nin lise arkadaşı olan

o çocuk vardı... Hakikaten neydi o oğlanın adı? Ken mi? Otelden çıkan her kişiyle, Cassie'nin bu grubun içinde olmama ihtimali artıyordu. Gerçekten de içeri girmeyi denemeye değer miydi?

İçgüdülerini ona, *oraya git*, diyordu. Ne verecek bir cevabı, ne de silahı vardı. Bir gramlık kuvveti bile yoktu. Elinde sadece içgüdülerini kalmıştı.

Ve Evan oraya gitti.

29

Evan beş yıldan uzun süredir hemen hemen her açıdan onu diğer insanlardan üstün kılan hünerlerine güveniyordu. İşitme. Görüş. Refleksler. Çeviklik. Kuvvet. Bu hünerleri onu şımartmıştı ve normal biri olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Bugün ise hızlandırılmış normallik kursuna tabi tutuluyordu.

Camı kırık bir pencereden içeri atlayarak otelin zemin katına girdi. Topallayarak kapıya gitti ve kulağını dayadı ancak tek duyabildiği kalbinin gümürdeyen atışlarıydı. Hafifçe kapıyı aralayıp koridora çıktı, etrafı dinledi ve beyhude bir çabayla gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Koridoru geçip lobiye yöneldi. Buz gibi havada donan nefesi dışında etrafta çıt çıkmıyordu. Görünüşe göre zemin kat terk edilmişti. Üst kattaki küçük koridorun penceresinde birinin durduğunu biliyordu; binaya yaklaşıırken bir anlığına onu görmüştü.

Merdivenler... Evan iki kat tırmandı. İkinci kat aralığına geldiğinde acıdan başı dönüyordu, koşturmaktan nefes nefese kalmıştı. Ağzına kan tadı geliyordu. Etraf kapkaranlıktı; göz gözü görmüyordu.

O kapının ardında sadece bir kişi varsa, genç adamın yalnızca saniyeleri kalmış demektir. Bir saniye daha gecikirse artık bir önemi kalmayacaktı çünkü Evan ölmüş olacaktı. Tüm içgüduları ona beklemesini söylüyordu.

Evan yine de koridora daldı.

Kapının diğeri tarafındaki koridorda sıradışı büyüklükte kulakları olan ufak bir çocuk duruyordu. Ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı ki Evan onu kurtkapanına alıp kolunu şahdamarına sertçe bastırarak beynine giden kan akışını kesti. Debelenen avım gerisingeri merdiven boşluğunun karanlığına sürükledi. Kapı tekrar kapanana kadar çocuk debelenmeyi bırakmıştı.

Evan kapının diğeri tarafında birkaç saniye bekledi. Koridor boştu, az önceki arbede hızlı ve kısmen sessiz gerçekleşmişti. Diğerlerinin, tabii eğer diğerleri varsa, gözcülerinin kaybolduğunu anlamaları biraz vakit alacaktı. Çocuğı merdivenlerin altına sürükledi, baygın bedenini basamaklar ile duvar arasındaki ufak boşluğı sakladı ve tekrar yukarı çıkıp kapıyı hafifçe araladı. Koridorun öbür tarafında, yolun yarısında bir başka kapı açıldı ve iki kişinin gölgesi koridora çıktı. Genç adam onların koridor boyunca ilerleyip bir başka odanın kapısından içeri girmelerini izledi. Kısa bir süre sonra oradan çıkıp bir başka kapıdan içeri girdiler.

Odaların hepsini kontrol ediyorlardı. Muhtemelen bakacakları bir sonraki yer merdivenlerdi. Veya asansör... genç adam asansörü unutmuştu. Acaba asansör boşluğundan aşağı kayıp merdivenleri kontrol etmeye alttan mı başlayacaklardı?

Hayır. Yalnızca iki kişilerse mutlaka ayrılacaklardır. Biri merdivenlere diğeri de asansör boşluğına bakmaya gider, sonra da lobide buluşurlar.

İkili son odadan da çıkıp asansöre yöneldi. İçlerinden biri asansör kapılarını tutarken diğeri de asansör boşluğundan aşağı atlayıp göz-

den kayboldu. O sırada genç adam onları izlemeye devam ediyordu. Koridorda kalan kişi ayakta durmakta güçlük çekiyordu; eliyle karnını tutuyor ve hafifçe inliyordu, Evan'a doğru topallayarak yürürken, bir yanına yükleniyordu.

Evan beklemeye koyuldu. Üç metre, iki buçuk metre, bir metre... Yaralı adam sağ elinde tüfeğini, sol eliyle de karnını tutuyordu. Evan'ın durduğu kapının hemen arkasına gelmişti, Evan gülümsedi. *Ben. Ken değil. Ben.*

Buldum seni.

Ben'in onu hemen tanıyıp oracıkta vurmayacağını bir garantisi yoktu. Evan dışarı fırladı ve yumruğunu Ben'in yaralı karnına elinden geldiğince sert bir biçimde indirdi. Darbe Ben'in nefesini kesmişti fakat genç adam yere yıkılmayı reddetti ve geriye savrulurken tüfeğini doğrulttu. Evan silahı elinin tersiyle itti ve Ben'in karnındaki aynı noktaya bir daha vurdu. Bu sefer çocuk yere yıkılmıştı; Evan'ın ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine yığıldı. Başını geriye attı ve bakışları buluştu.

"Senin kolpanın teki olduğunu biliyordum," dedi Ben nefes nefese.

"Cassie nerede?"

Eski bedenine sahip olsaydı, sistemi çökmeseydi genç adam yanından ona doğru hızla yaklaşan bıçağın bulanık görüntüsünü fark eder, havayı yarıp geçerken çıkardığı o ufacık ıslık sesini kesinlikle duyardı. Ancak Evan, Ben onu baldırına saplayana kadar kasaturanın farkına bile varamamıştı.

Evan, peşinden Ben'i de sürükleyerek geriye yuvarlandı. Ben, bıçağı sapladığı yerden söküp çıkarırken Evan saldırganını bir kenara savurdu ve tehdidi ortadan kaldırmak için diziyle Ben'in bileğini zapt ettikten sonra iki elini de onun suratına kapayarak burnu ve ağzına sıkıca bastırdı. Zaman geçip gidiyordu. Ben, Evan'ın ellerinin arasında

debeleniyor, tekmeler savuruyor, başını sağa sola sallayıp duruyordu. Boşta kalan eliyle parmak uçlarının birkaç santim uzağında olan tüfeğine ulaşmaya çalışıyordu ki o anda zaman durdu.

Ben kaskatı kesildi ve Evan soluğu kesilerek yere yuvarlandı, kan revan içinde kalmış, sırlıklam terlemişti ve bedeninin her an alev alabileceğini hissediyordu. Fakat toparlanmak için vakti yoktu; koridorun sonunda, kapılardan biri aralandı ve ardında kalp şeklinde, minik bir surat belirdi.

Sam.

Genç adam ayağa kalktı, dengesini kaybetti, duvara doğru tökezleyip yere düştü. Buna rağmen tekrar ayağa kalktı. Artık asansör boşluğundan aşağı inenin Cassie olduğundan emindi. Ama öncelikle Sam'i güvenceye alması gerekiyordu. Yalnız, küçük çocuk kapıyı çarpıp kendini içeri kapamış, avazı çıktığı kadar küfretmeye koyulmuştu. Evan kapının kulpuna elini attığı sırada ufaklık kurşun yağdırmaya başladı.

Sam şarjörünü boşaltırken genç adam kendini kapının yanındaki duvara atmıştı. Sesler kesildiğinde hiç tereddüt etmedi; Sam'i, şarjörünü değiştirmeden önce etkisiz hale getirmesi gerekiyordu.

Evan'ın bir karar vermesi gerekiyordu; ya kapıyı sakat bacağıyla kırarak ya da bunu diğer bacağıyla yaparken tüm ağırlığını sakat olana verecekti. İki seçenek de iyi değildi. Kırık olan ayağıyla kapıyı tekmelemeye karar verdi çünkü dengesini kaybetmeyi göze alamazdı.

Kapıya sert ve keskin üç tekme indirdi. Üç tekme de daha önce onun hiç tecrübe etmediği türden bir ağrı yaratmıştı. Fakat en sonunda kilit büyük bir gürültüyle dağıldı ve kapı ardına kadar açılıp odanın duvarına çarptı. İçeri daldığında Cassie'nin minik kardeşinin sırtüstü halde pencereye doğru süründüğünü gördü. Her nasılsa Evan ayakta kalmayı başarmıştı, bir güç onu ayakta tutuyor, onu çocuğa doğru

yönlendirip elini ona doğru uzatmaya itiyordu. *Hey, buradayım, hatırladın mı beni? Seni daha önce kurtarmıştım; şimdi de kurtaracağım...*

Sonra, dünyada kalan son insan, galaksideki son yıldız, sonsuz bir beyazlık denizi içinde taşıdığı o kız, uğrunda ölmeye değer bulduğu tek şey arkasında beliriverdi ve Evan'ı vurdu.

Ve kurşun Evan'ın kemiğine nakşolduğunda, gümüş bir zincirle ansızın birbirlerine bağlanmışlardı.

IV

MİLYONLAR

İri yapılı oğlan, veba salgınının yaz mevsiminde konuşmayı kesmişti.

Babası ortadan kaybolmuştu; stokları tükendiği için mum bulmak üzere bir sabah erkenden yola çıkmış ve bir daha geri gelmemişti.

Annesi hastaydı. Kadının başı ağrıyordu. Her yeri sancı içindeydi. Dişlerim bile ağrıyor, demişti oğluna. En kötüsü geceleriydi. Kadının ateşi büsbütün yükseliyor, midesi hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Fakat ertesi sabah daha iyi uyamıyordu. Belki atlatırım, diyordu oğluna. Hastaneye gitmeyi kabul etmemişti. Hastaneler, sağlık ocakları ve afet sığınakları hakkında birtakım korkunç söylentiler duymuştu.

Civardaki aileler birer birer mahalleyi terk etmişti. Yağma olayları artıyor, çeteler geceleri sokaklarda cirit atıyordu. İki yan komşuları cinayete kurban gitmişti; ailesinin içme suyunu paylaşmayı reddettiği için adamı başından vurmuşlardı. Mahalleye ara sıra bir yabancı geliyor ve depremlerden, onların tetiklediği iki yüz metre yükseklikteki dalgaların, ta Las Vegas'ın doğusuna kadar olan toprakları sel altında bıraktığından bahsediyordu. Binlerce insan can vermişti. Hatta milyonlarcası.

Annesi yataktan kalkamayacak kadar zayıf düştüğünde, bebeğe bakma görevi oğlanın omuzlarına çökmüştü. Ona bebek diyorlardı, halbuki neredeyse üç yaşındaydı. Onu sakın yanıma getirme, diyordu annesi. Hastalık bulaşır. Bebeğe bakmanın pek bir zorluğu yoktu çünkü gününün büyük bir bölümünü uyuyarak geçiriyordu. Yalnızca birazcık oynuyordu. O sadece minicik bir çocuktu; elbette hiçbir

şeyden anlamazdı. Bazen babasının nerede olduğunu veya annesinin neyi olduğunu sorardı. Ancak çoğu zaman yalnızca acıktığını söylerdi.

Yiyecekleri tükenmeye başlamıştı. Fakat annesi onun yemek aramak için dışarı çıkmasına müsaade etmiyordu. Çok tehlikeli. Kaybolursun. Seni kaçıırırlar. Vurulursun. Bu konuda annesiyle tartışır. Oğlan sekiz yaşlarında ve yaşıtlarına göre fazlasıyla iriydi; altı yaşından beri okul bahçesindeki çocukların zalimce aşağılamalarının ve alaylarının hedefi olmuştu. Güçlü bir çocuktur. Başının çaresine bakabilirdi. Fakat annesi gitmesine izin vermiyordu. Benim boğazımdan hiçbir şey geçmiyor zaten, sen de biraz kilo versen fena olmaz. Annesi ona zalimlik etmiyordu; aslında sadece şaka yapıyordu. Gerçi oğlan bunu hiç de komik bulmuyordu.

Sonra sıra ellerindeki son hazır çorba konservesini ve son bayat kraker paketlerini açmaya gelmişti. Oğlan, şöminede yaktığı kırık mobilya parçaları ve babasının eski avcılık dergileriyle beslediği ateşte çorbayı ısıttı. Bebek, krakerlerin hepsini yedi fakat çorbaya dokunmadı bile. Canı peynirli makarna çekiyordu. Peynirli makarnamız yok. Elimizde çorba ve krakerden başka bir şey yok. Bebek ağlamaya başladı ve şöminenin önünde yerde yuvarlanıp avaz avaz peynirli makarna diye bağırdı.

Oğlan annesine bir kâse çorba götürdü. Kadının ateşi kötüye gidiyordu. Önceki gece topak halinde koyu kan kusmaya başlamıştı. Kadının kustuğu şey, kanla karışık mide öz sıvısıydı, gerçi oğlan o zaman bunu bilmiyordu. Kadın, oğlunun odaya girişini ölü ve ifadesiz gözlerle izledi; Kızıl Ölüm'e has, sabit bakışlarla.

Ne yaptığını sanıyorsun, sen? Bunu yiyemem ben. Götür şunu. Oğlan çorba kâsesini içeri götürdü; küçük erkek kardeşi yerde yuvarlanıp avazı çıktığı kadar bağırırken ve annesi beynine yayılan virüsün etkisiyle derin bir şuursuzluğa gömülürken, mutfak tezgâhına yaslanıp

 orbasını yemeye koyuldu. Annesinin son saatlerinde benliği yitip gidecekti. Bedenini teslim etmeden önce kişiliği, hatıraları, *kimliği* yok olacaktı.  ocuk ılık çorbayı i ti ve diliyle k seyi silip süpürdü. Ertesi sabah evden çıkmak zorundaydı. Hiç yiyecekleri kalmamıştı. Küçük kardeşine ne olursa olsun içeride kalmasını tembihleyecek ve yiyecek bir şeyler bulana kadar geri dönmeyecekti.

Ertesi sabah evden gizlice  ıktı. Terk edilmiş bakkal ve marketlere bakındı. Lokantaları ve fast food restoranlarını araştırdı.   r yen şeyler yüzünden leş gibi kokan ve kendisinden önce pek çok el tarafından karıştırılmış olan yırtık çöp torbalarıyla dolu çöp bidonları buldu. Saat   gleden sonraya gelirken yenilebilir sadece tek bir lokma bulmuştu; avcu büyüklüğünde, halen paketi içindeki minik bir kekti, onu bir benzin istasyonunun boş raflarından birinin altında bulmuştu. Saat geç oluyordu; güneş batmaya başlamıştı. Eve gidip ertesı sabah tekrar dönmeye karar verdi. Belki bir yerlere zulalanmış ya da unutulmuş daha fazla kek veya başka yiyecekler bulabilirdi. Etrafı daha iyi aramalıydı.

 ocuk evine döndüğünde  n kapıyı ardına kadar açık buldu. Kapıyı arkasından kapadığım hatırlıyordu, bu yüzden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Hemen içeri koştu. Erkek kardeşine seslendi. Evi oda oda aramaya başladı. Yatakların altına, dolapların içine, garajda soğuk ve işe yaramaz halde bekleyen arabaların i lerine baktı. Annesi odasından ona seslendi. Bunca zamandır neredeydi? Bebek onun için ağlayıp durmuştu. Annesine bebeğin nerede olduğunu sordu, kadın bunun üzerine ona çıkıştı; bebeğin sesini duymuyor muydu?

Fakat oğlan hiçbir şey duymamıştı.

Dışarı  ıktı ve bağırarak kardeşine seslendi. Arka bahçeye baktı, komşusunun evine gidip kapılarım çaldı. Sokaktaki her evin kapısını yumrukladı ama kimse yanıt vermedi. Evlerdeki insanlar ya dışarı

çıkamayacak kadar korkuyorlardı ya da hastalanmış, ölmüş veya kayıplara karışmışlardı. Oğlan tek bir yönde yol boyunca yürüdü, sonra aksi istikamette bir o kadar daha yürüdü, sesi kısılana kadar erkek kardeşinin ismini haykırdı. Yaşlı bir kadın verandasına çıktı ve ona defolup gitmesini söyledi; kadının elinde bir tüfek vardı. Oğlan evine döndü.

Bebek kaybolmuştu. Bunu annesine söylememeye karar verdi. Bu konuda o ne yapabilirdi ki? Annesinin, evden dışarı çıktığı için onu suçlamasını istemiyordu. Keşke çıkarken kardeşini de yanına alsaydı. Ancak onun evde daha güvende olacağını düşünmüştü. Dünyadaki en güvenli yer eviydi sonuçta.

O gece annesi oğlunu yanına çağırdı. *Bebeğim nerede?* Annesine onun uyuduğunu söyledi. O ana kadar geçirdikleri en kötü geceydi. Yatağın üzerinde bir yığın kanlı mendil vardı. Aynı kanlı mendillerden komodinin üzerine ve yerlere de saçılmıştı.

Bana bebeğimi getir.

Uyuyor ama.

Bebeğimi görmek istiyorum.

Ona da bulaştırırsın.

Annesi ona lanet okudu. Ona cehenneme gitmesini söyledi. Kanlı balgamını üzerine tükürdü. Oğlan odanın kapı eşiğinde kalakalmıştı, elleri gergince pantolonunun ceplerini kurcalıyordu. Ve ısıdan bozulmuş olan kekin plastik paketi hışırdadı.

Nereye gitmiştin?

Yiyecek arıyordum.

Kadının nefesi tıkandı. O kelimeyi bir daha ağzına alma!

Parlak kırmızı, kanlı gözleriyle oğluna bakıyordu.

Niye yemek aramaya gittin ki? Senin yemeğe ne ihtiyacın var? Hayatımda gördüğüm en iğrenç şişko domuzsun. Sırf o yağlı göbeğinle bile kışı çıkarabilirsin.

Oğlan hiçbir şey söylemedi. Konuşan kişinin annesi değil, veba olduğunu biliyordu. Annesi onu severdi. Okulda maruz kaldığı alaylar çığırından çıkınca, annesi müdürün yanına gitmiş ve oğluna yapılan zorbalığın önü alınamazsa okul yönetimini mahkemeye vereceğini söylemişti.

O ses ne? O korkunç ses ne?

Oğlan, annesine hiçbir şey duymadığını söyledi. Kadın buna çok sinirlendi. Tekrar lanetler yağdırmaya başladı ve yatak başlığına kanlı tükürükleri fişkırdı.

Ses senden geliyor. Cebinde oynadığın o şey ne, bakayım?

Oğlanın yapabileceği bir şey yoktu. Annesine onu göstermek zorundaydı. Keki cebinden çıkarmasıyla birlikte kadın ona bağırdı ve onu cebine geri sokmasını, bir daha asla da çıkarmamasını söyledi. Böyle şişko olmasına hiç şaşırılmamalıydı. Bütün kekleri, şekerleri ve peynirli makarnaları midesine indirirken bebek kardeşinin açlıktan kırılmamasına hiç şaşırılmamalıydı. Ne tür bir canı, kardeşinin bütün peynirli makarnasını yerdi ki?

Oğlan kendini korumaya çalıştı. Fakat ne zaman ağzını açsa, kadın ona avazı çıktığı kadar bağırarak çenesini kapamasını söylüyordu; kapa çeneni, kapa, KAPA! Oğlunun sesi onun midesini bulandırıyor. Oğlu midesini bulandırıyor. Bunu o yapmıştı. Kocasına ve bebek kardeşine de o bir şey yapmıştı: Bana da bir şey yaptın sen, beni hasta ettin, zehirledin beni, başından beri beni *zehirliyordun*.

Ve oğlan ne zaman konuşmaya çalışsa, kadın ona bağırıyordu: Kes sesini, kes sesini, KES!

İki gün sonra kadın öldü.

Oğlan, annesini temiz bir çarşafa sardı ve naaşını arka bahçeye taşıdı. Kadının bedenini, babasının mangal kömürlerini yakmak için kullandığı tutuşturucuyla iyice ıslattı ve ateşe verdi. Annesinin naaşını ve hasta yatağına ait her şeyi de beraberinde yaktı. Oğlan erkek kardeşinin eve dönmesini bir hafta daha bekledi ama o hiç dönmedi. Oğlan hem onu hem de yiyecek bir şeyler aramak için yola koyuldu. Yiyecek bir şeyler buldu fakat kardeşini bulamadı. Artık onun adını seslenmeyi bırakmıştı. Artık konuşmayı hepten kesmişti. Oğlan çenesini kapamıştı.

Altı hafta sonra, terk edilmiş araçlarla, otomobil, kamyon ve motosiklet enkazlarıyla dolu bir otobanda yürürken, gözleri uzaklarda bir yerlerde tüten siyah bir dumana takıldı. Birkaç dakika sonra dumanın kaynağı, içi çocuklarla dolu, sarı bir otobüs ufukta belirdi. Otobüsün içinde askerler vardı; ona adını, yaşını, nereli olduğunu sordular. Oğlan o gün gergince ellerini cebine soktuğunu ve hâlâ paketinde duran o eskimiş keki bulduğunu sonraları hatırladı.

Şişko domuz. Yağlı göbeğinle kışı çıkarırsın.

Neyin var, ufaklık? Konuşamıyor musun?

Çocuğun talim çavuşu, onun sadece sırtındaki kıyafetleri ve cebindeki kekiyle kampa nasıl geldiğini duymuştu. Onun hikâyesini öğrenmeden önce, çavuş ona Tombalak diye sesleniyordu. Fakat bunu öğrendikten sonra oğlanın kek ve pastalara hassasiyetini onurlandırmak için ona Pastacı adını vermişti.

Seni sevdim, Pastacı. Doğuştan nişancı olman hoşuma gitti. Bahse varım, ananın karnından bir elinde tüfek, diğerinde ballı çörekle doğmuşsundur sen. Ayrıca tipin Elmer Fudd³ gibi olsa da kalbin

3 Looney Tunes çizgi film karakteri. Bugs Bunny'nin baş düşmanı olan kel kafalı avcıdır. (ç.n.)

Mufasa'nunki⁴ kadar kocaman, anasını satayım. Ama *en çok* gıkının çıkmamasına bayıldım. Kimse senin nereli olduğunu, nereden geldiğini, ne düşündüğünü ya da nasıl hissettiğini bilmiyor. Lanet olsun, zaten bunları ben de bilmiyorum ve sikimde de değil açıkçası. Senin de olmasın. Sen karanlığın dibinden gelen, suskun, taş gibi soğuk ve koca yürekli bir katilsin, değil mi Er Pastacı?

O öyle biri değildi.

Henüz değildi.

⁴ *Aslan Kral* çizgi filminin anakarakteri olan Simba'nın babası. (ç.n.)

V

BENEFIT

O uyandıktan sonra yapmayı planladığım ilk şey onu öldürmekti. Tabii uyanırsa...

Gerzek uyanacağından pek emin değildi. “Fena dağıtmış,” dedi onu soyup vücudundaki yaraları etraflıca inceledikten sonra. Bir bacağına bıçak saplanmış, diğerinden vurulmuş, her yerini yanıklar kaplamış, kemikleri kırılmıştı. Onu kat kat battaniyelere sarmamıza rağmen Evan yüksek ateşle tir tir titriyordu. O kadar şiddetliydi ki sanki yatak titreşimliydi.

“Sepsis,” diye mırıldandı Gerzek. Ona aptal aptal baktığımı fark edince ekledi: “Enfeksiyon, dolaşım sistemine girmiş.”

“Ne yapacağız?” diye sordum.

“Antibiyotik lazım.”

“Ki bizde yok.”

Diğer yatağa oturdum. Sam içi artık boş olan tabancasını kapıp ayağa fırladı. Onu bırakmayı reddediyordu. Ben duvara yaslanmıştı. Tüfeğini kucağına almış, sanki Evan her an yataktan fırlayıp bizi haklamaya çalışacakmış gibi, temkinli bir biçimde onu gözetliyordu.

“Başka çaresi yoktu,” dedim Ben’e. “Karanlıkta öylece yürüyüp birinin onu vurmasını bekleyemezdi ya?”

“Ben sadece Pastacı ile Fincan’ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum,” dedi Ben sıkıdığı dişlerinin arasından.

Gerzek ona uzanmasını söyledi. Pansumanını tazelemişti ancak Ben çok fazla kan kaybetmişti. Ben eliyle onu uzaklaştırdı. Yaslandığı

duvardan doğruldu, topallayarak Evan'ın yatağının dibine geldi ve elinin tersiyle onun yanağına bir tokat attı.

“Uyan!” *Çaat!* “Uyansana, puşt!”

Hemen yataktan fırladım ve ona bir tane daha yapıştırmadan önce Ben'in bileğini yakaladım.

“Ben, bu bir işe ya...”

“Tamam be.” Kolunu elimden kurtardı ve sendeleyerek kapıya doğru gitti. “Onları kendim bulurum.”

“Zombi!” diye onun arkasından seslendi Sam. Yataktan zıplayarak indi ve onun yanına koştu. “Ben de seninle geliyorum!”

“İkiniz de olduğunuz yerde kalın,” diye carladım. “Hiç kimse bir yere gitmiyor, bizim önce ne...”

“Ne, Cassie?” diye bağırdı Ben. “Önce ne yapacağız biz?”

Ağzımı açtım fakat hiçbir şey diyemedim. Sam onun kolunu çekiştiriyordu: *Haydi, Zombi!* Beş yaşındaki mini kardeşim elindeki boş tabancayı sağa sola sallayıp duruyordu; alın size metafor.

“Ben, dinle beni. Ya, beni dinliyor musun? Şimdi oraya gidersen...”

“Şimdi oraya gidiyorum zaten...”

“...gidersen seni de kaybederiz!” diye bağırdım, onun sesini bastırmaya çalışarak. “Orada ne olduğunu bilmiyorsun. Evan muhtemelen sana ve Gerzek'e yaptığı gibi onları da bayıltmıştır. Ama belki de öyle yapmamıştır... Belki şu an geri dönüyorlardır ve oraya gitmen aptalca bir risk almak...”

“Sakin bana aptalca riskler hakkında ders vermeye kalkma. Hepsini bi...”

Ben sendeledi. Yüzünün rengi bir anda soldu ve bir dizinin üzerine çöktü. Sam çaresizce onun koluna yapıştı. Gerzek'le yanına gidip onu kaldırdık ve boş bir yatağa yatırdık. Sırtüstü uzandı ve sövmeye başladı; bize, Evan Walker'a ve genel olarak içinde bulunduğumuz

boktan duruma sövüyordu. Gerzek, üzerine gelen arabanın farlarına bakakalan bir geyik gibi çaresizce gözlerini bana dikmişti. *Olanlar için bir açıklaman var, değil mi? Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?*

Bilmiyordum.

32

Yerden Gerzek'in tüfeğini aldım ve onu çocuğun kucağına bıraktım.

"An itibariyle körüz," dedim ona. "Merdivenler, bütün koridor pencereleri, doğu kanadındaki odalar, batı kanadındaki odalar... gidip hepsine bakacaksın. Sürekli hareket halinde ol ve gözlerini hep açık tut. Ben burada şu alfa kurtlarının yanında kalıp birbirlerini paralamalarına engel olmaya çalışacağım."

Gerzek anlıyormuş gibi başını sallıyordu ancak yerinden kımlıdamamıştı. Omuzlarını kavradım ve bakışlarımı onun fıldır fıldır dönen gözlerine diktim. "Kıcını kaldır, Gerzek. Anladın mı beni? Kıcım kaldır."

Kafası oynayan bir araba süsü gibi başım aşağı yukarı oynattı ve yılgın bir ifadeyle odadan çıktı. Buradan çıkmak, istediği en son şeydi ancak o noktayı geçeli çok uzun zaman olmuştu; uzun zamandır, yapmayı istediğimiz son şeylerle meşguldük.

Arkamdan Ben kükredi: "Niye onu başından vurmadın ki? Neden bacağına sıktın?"

"İlahi adalet," diye mırıldandım. Evan'ın yanına çöktüm. Gözleri, gözkapaklarının ardında oynuyordu. Ölmüştü. Onunla vedalaşmıştım. Fakat şimdi yaşıyordu ve ona bir merhaba bile diyemeyebilirdim.

Sığınak Kampı'ndan alt tarafı altı kilometre uzaktayız, Evan. Niye bu kadar geciktin?

“Burada kalamayız,” dedi Ben. “Hileci’yi önden göndermekle büyük hata ettim. Ayrılmamamız gerektiğini biliyordum. Yarın sabah buradan gidiyoruz.”

“Bunu nasıl yapacağız peki?” diye sordum. “Sen yaralısın. Evan da...”

“Mesele Evan değil,” dedi Ben. “Şey, sanırım senin için öyle, yani...”

“Parish, şu an hayatta olup da dırdır edebilmenin tek sebebi o, biliyorsun değil mi?”

“Dırdır etmiyorum.”

“Aynen öyle yapıyorsun. Tıpkı dırdırcı, küçük bir güzellik kraliçesi gibi konuşuyorsun.”

Sammy kahkaha attı. Annem öldüğünden beri kardeşimin güldüğünü duymamıştım. Bu beni çölde vaha bulmak kadar şaşırtmıştı.

Sam, Ben’in duymamış olma ihtimaline karşılık, “Cassie sana dırdırcı dedi,” diye hatırlattı.

Ben kardeşimi görmezden geldi. “Burada onca gün beklememizin sebebi bu herif ve şimdi de onun yüzünden burada kısıp kaldık. Sen ne istiyorsan yap, Sullivan, ama ben sabah olunca buradan çekip gideceğim.”

“Ben de!” dedi Sams.

Ben yataktan doğruldu, soluklanmak için birkaç dakika yatağın kenarına yaslandı, ardından topallayarak kapıya yöneldi. Sam de onun peşine takıldı. İkisini de durdurmaya yeltenmedim. Bu ne işe yarardı ki? Ben hafifçe kapıyı araladı ve kısık sesle Gerzek’e seslenerek, yardım etmek için çıktığını ve kendisini vurmamasını söyledi. Böylece Evan’la baş başa kaldım.

Ben'in önce terk ettiği yatağa oturdum. Hâlâ onun bedeninin sıcaklığı vardı. Sam'in ayıcığını aldım ve kucacıma koydum.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordum... Ayıcığ'a değil, Evan'a. "Sanırım artık ödeştik ha? Sen beni bacağımdan vurdun ben de seni... Sen beni çırılçıplak gördün; ben de seni. Sen benim için dua ettin; ben de..."

Gözlerim doldu ve görüşüm bulanıklaştı. Ayıyı kavrayıp onunla Evan'ın göğsüne vurdum.

"Hem üzerindeki saçma salak ceket de ne? *Mankafalar*... Sana çok yakışmış. Hatta cuk oturmuş." Ona bir daha vurdum. "Mankafa." Yine vurdum. "Mankafa." Yine... "Beni şimdi bırakıp gidecek misin? Şimdi mi?"

Evan'ın ağız kımıldadı ve bir lastikten kaçan hava misali, dudaklarından bir kelime döküldü.

"Mayıssineği."

33

Evan'ın gözleri açıldı. Günlüğüme o gözlerin sıcak, erimiş çikolata kadar tatlı olduklarını yazdığını hatırlayınca içimde bir şey *ah* çekti. Bu adam neden dizlerimi pelteye çeviriyordu? Kendimde değildim. Beni öpmesine, sarılmasına ve genel olarak kimsesiz, kayıp bir uzaylı köpek yavrusu gibi etrafımda dolaşmasına neden izin vermiştim ki? Bu herif tam olarak kimdi? Hangi çarpık gerçeklikten çıkıp benim çarpık gerçekliğime girmişti? Hiçbir yere sığmıyor, hiçbir mantığa uymuyordu. Bana âşık olması, benim bir hamamböceğine âşık olmam

gibiydi. Peki ya benim buna verdiğim tepkiye ne demeliydi? Bunun bir adı var mıydı?

“Şu an ölmüyor olsaydın, sana cehenneme gitmeni söyledim.”

“Ben ölmüyorum, Cassie.” Gözkapakları seğiriyordu. Yüzü ter içindeydi. Sesi titriyordu.

“Tamam, öyleyse cehenneme kadar yolun var. Beni terk ettin, Evan. Karanlığın ortasında birden gözden kayboldun sonra da altımdaki zemini havaya uçurdun. Hepimizi öldürebilirdin. Sana tam ihtiyacım olduğunda beni yalnız...”

“Geri geldim ama.”

Bana elini uzattı. “Sakın dokunma bana.” *O ürkünç Volkan zihin birleşmesi⁵ hilelerini yemem artık.*

“Ben sözümü tuttum,” diye fısıldadı Evan.

Ee, bu lafa ukalaca bir karşılığım var mıydı? En başta verdiğim bir söz yüzünden bu adama rastlamıştım. Bir kez daha, onun geçtiği yollardan benim, benim geçtiğim yollardansa onun geçtiği gerçeğini şaşkınlıkla fark ediyordum. Onun verdiği söze karşılık benimki. Benim kurşunuma karşılık onunki. Bu iş, başka seçeneğimiz olmadığı için birbirimizi anadan üryan soymak zorunda kalmamıza kadar varmıştı; Ötekilerin çağında mahremiyet kavramına tutunmak, yağmur yağsın diye keçi kurban etmeye benziyordu.

“Az daha kafana bir kurşun yiyecektin, dangalak,” dedim. “Alt kattaki merdivenlerden, ‘Hey, benim! Ateş etmeyin,’ diye bağırarak aklına gelmedi mi?”

Evan başını iki yana salladı. “Bu çok riskli olurdu.”

“Ya, tabii canım. Beyninin dağılmasını göze almak daha az riskliydi. Fincan nerede? Pastacı’ya ne oldu?”

5 *Uzay Yolu* evreninde Volkan ırkına has bir yetenek. Bu sayede iki kişi, düşüncelerini telepati yoluyla birbirlerine aktarabilmektedir. (ç.n.)

Evan yine başını iki yana salladı. *Kimler?*

“Otobana giden küçük kız ve onun peşine düşen iriyarı çocuktan bahsediyorum. Onları mutlaka görmüşsündür.”

Şimdi başını anlayarak sallıyordu. “Kuzey.”

“Şey, hangi yöne gittiklerini ben de biliyorum...”

“Onların peşinden gitme,” diyerek lafımı kesti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç güvenli değil.”

“Hiçbir yer güvenli değil ki, Evan.”

Gözleri yuvalarında kaydı. Bilincini yitiriyordu.

“Orada Grace var.”

“Ne dedin? Grace mi? *Amazing Grace*⁶ gibi bir şey mi? ‘Orada Grace var,’ da ne demek?”

“Grace,” diye mırıldandı ve bayıldı.

34

Şafak sökene kadar onun yanında kaldım. Tıpkı çiftlik evindeyken benim başımı beklediği gibi ben de onun yanında oturuyordum. Beni oraya isteğimin dışında götürmüştü, şimdiyse benim isteğimle Evan buradaydı. Bu da kısmen birbirimize sahip olduğumuz anlamına geliyordu. Belki de birbirimize borçlanmıştık. Her neyse, hiçbir borç asla tam olarak ödenemez, özellikle de hayati önemi olanlar. Bir kere-sinde, *Beni kurtardın*, demişti ama o zaman onu neyden kurtardığımı

⁶ Popüler bir Hristiyan ilahisi. İngilizcede *grace* kelimesi “lütuf, merhamet” anlamına gelmektedir. Yazar, karakterin adını bu dini kavramla özdeşleştirerek kelime oyunu yapmıştır. (ç.n.)

anlayamamıştım. Bu onun bana kim olduğunu itiraf etmesinden çok önceydi ve itirafından sonra da bu sözünü, onu insan soykırımında, toplu katliama bulaşmaktan kurtardığıma yormuştum. Şimdi düşünüyordum da aslında onu bir şeyden değil de *bir şey için* kurtardığımı kastediyordu. İşin hileli, ağza alınamayan ve beni fena halde korkutan kısmı da o şeyin ne olabileceğini kestirememekti.

Uykusunda inliyor, parmaklarıyla yatak örtülerini sıkıyordu. Hezeyan geçiriyordu. *O yoldan ben de geçtim, Evan.* Elini tuttum. Yanmış, yaralanmış ve kırılmıştı. Beni bulmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Buraya kadar neredeyse sürünerek gelmiş olmalıydı. Eli sıcaktı; terden ötürü yüzü parlıyordu. Evan Walker'ın ölümler arasında dirildikten kısacık bir süre sonra ölebileceğini o an ilk kez fark ettim.

“Yaşayacaksın,” dedim ona. “Yaşamak zorundasın. Bana söz ver, Evan. Yaşayacaksın. Bana söz ver.”

Kendimi kaybetmeye başlamıştım. Toparlanmaya çalıştım. Ancak engel olamıyordum.

“Ölmezsen halka da tamamlanmış olur; ikimiz için de anlamamız sona erer. Sen beni vurdun, ben hayatta kaldım. Ben seni vurdum, sen de hayatta kalacaksın. Anladın mı? Bu işler böyle olur. Git istediğine sor. Ayrıca sen, kaderinde biz gariban insanları, galaksiler arası istilacılardan kurtarmak olan On Yüzyıl Yaşındaki Bay Süper Varlık'sın. Senin işin bu aslanım. Bunun için doğmuşsun. Ya da üretilmişsin. Her neyse. Bak, dünyayı fethetmek için yapılabilecek onca plan arasında sizinki bayağı boktan çıktı. Neredeyse bir yıl geçti ama hâlâ buradayız. Böcek gibi sırtüstü yatıp ağzından salyalarını akıtan da kimmiş bakalım?”

Evan'ın çenesinden aşağı gerçekten de biraz salya akıyordu. Battaniyenin kenarıyla onu sildim.

Kapı açıldı ve bizim eski dost Pastacı içeri girdi. Sonra ağzı kulaklarına varan gülümsemesiyle, Gerzek, Ben ve en sonunda da peşinden Sam geldi. *En sonunda...* Yani Fincan aralarında yoktu.

“O nasıl?” diye sordu Ben.

“Cayır cayır yanıyor,” diye yanıtladım. “Sayıklıyor. Grace’ten bahsedip duruyor.”

Ben kaşlarını çatı. “*Amazing Grace* anlamında mı?”

“Belki yemekten önce dua etmek gibi bir şeydir,” diye fikir verdi Gerzek. “Açlıktan ölüyordur muhtemelen.”

Pastacı ağır ağır yürüyerek pencereye gitti ve buzlu otoparka baktı. Onun Eeyore⁷ gibi hantal hantal yürüyüşünü izledim, sonra Ben’e döndüm. “Nesi var?”

“Söylemiyor.”

“Öyleyse söylet. Sen onun çavuşu değil misin?”

“Konuşabildiğini sanmıyorum.”

“Yani Fincan öylece ortadan kayboldu ve biz onun nereye gittiğini ya da neden ayrıldığını bilmiyoruz, öyle mi?”

“Belki Hileci’ye yetişmiştir,” diye tahmin yürüttü Gerzek. “Ve Hileci de Fincan’ı geri getirmekle vakit kaybetmeyip mağaralara onunla birlikte gitmiştir.”

Başımla Pastacı’yı işaret ettim. “Peki, o neredeymiş?”

“Onu dışarıda buldum,” dedi Ben.

“Ne yapıyordu?”

“Öyle... öylece duruyordu.”

“Öylece duruyor muydu? Gerçekten mi? Ya, siz Pastacı’nın hangi tarafta olduğundan emin misiniz?”

⁷ *Winnie-the-Pooh* serisinin sürekli depresif ve hüzünlü eşek karakteri. (ç.n.)

Ben yorgun bir edayla başını iki yana salladı. "Sullivan lütfen başlama yine..."

"Ciddiyim. Bu suskunluk hali aslında bir rol olabilir. Böylelikle bütün tuhaf sorulardan kaçınıyordur. Ayrıca beyni yıkanmış her manganın içine, akıllarının başlarına gelmesi ihtimaline karşı, kendi adamını sokmak son derece akla..."

"Tabii, Pastacı'dan önce de Hileci'den şüpheleniyordun zaten." Ben öfkelenmeye başlamıştı. "Sonra da Gerzek onun yerini alır. Ya da ben. Üstelik düşman olduğunu itiraf eden herif senin elini tutarken!"

"Aslına bakarsan *ben* onun elini tutuyorum. Ve o düşman değil, Parish. Bu meseleyi hallettik sanıyordum."

"Fincan'ı veya Hileci'yi öldürmediğini nereden biliyoruz? Bunun garantisi var mı?"

"Ah, Tanrım, şuna baksana. Şeyi bile öldüremez ki o... şeyi..." Evan'ın öldürmeye gücünün yetebileceği bir şeyi düşünmeye çalıştım fakat aç kalmış, uykusuzluk çeken beynimin tek bulabildiği yaratık *mayıssineği*di ki bu da çok kötü bir kelime seçimi olurdu. Kazara söylenen bir kehanet gibi. Kehanetlere kaza süsü verilebiliyorsa tabii.

Ben hızla Gerzek'e dönünce çocuk birden irkildi. Sanırım Ben'in öfkesini ondan başka birilerinden çıkarmasını tercih ediyordu. "Yaşayacak mı?" diye sordu Ben.

Gerzek başını iki yana salladı, kulaklarının uçları parlak pembeye bürünmüştü. "Hali kötü."

"Sana onu sormadım. Ne kadar kötü? Ne zamana yolculuk edebilecek kadar toparlanır?"

"Bir süre yola çıkamaz."

"Hay lanet, Gerzek, tam olarak ne kadar sürer?"

"Bir iki hafta? Bir ay? Ayak bileği kırılmış ama en kötüsü o değil. Yaraları iltihaplanmış, sonra bir de kangren risk..."

“Bir ay mı? Bir ay!” Ben neşeden yoksun bir biçimde kahkaha attı. “Herif burayı basıyor, seni deviriyor, beni tepeliyor ve bir iki saat sonra da en az bir ay yürüyemeyecek hale geliyor!”

“Sen git o zaman!” diye bağırdım odanın öbür ucundan. “Hepiniz gidin. Beni onunla bırakın, en kısa zamanda da size yetişiriz.”

Ben’in açık kalan ağzı bir anda kapandı. Sam, Ben’in bacağıının etrafında dolanıyordu. Minicik parmaklarından birini büyük kankasının kemer halkasına takmıştı. Bu manzara karşısında kalbimin bir parçası eriyip gitti. Parish’in anlattığına göre, küçük kardeşim kampta sadık bir şekilde çavuşunun peşinden ayrılmadığı için ona “Zombi’nin kuçu kuçusu” diyorlardı.

Gerzek başım yukarı aşağı sallıyordu. “Bu benim aklıma yattı, çavuşum.”

“Bizim zaten bir planımız vardı,” dedi Ben. Dudakları belli belirsiz oynuyordu. “O plana sadık kalacağız. Hileci yarın bu saatlerde geri gelmezse, burayı terk ediyoruz.” Bana sertçe baktı. “Hepimiz.” Başparmağıyla Pastacı ve Gerzek’e işaret etti. “Gerekirse senin sevgilini onlar taşır.”

Ben arkasını döndü, duvara çarpıp geri sekti ve kapıdan çıkıp koridorda gözden kayboldu.

Gerzek hemen onun peşinden gitti. “Çavuşum, nereye...”

“Yatağa, Gerzek, yatağa! Yatmalıyım yoksa şimdi yere yıkılacağım. İlk nöbeti sen al. Kuzu... Sam... adın her neyse, sen ne yapıyorsun?”

“Seninle geliyorum.”

“Ablanla kal... Bekle, doğru ya, onun elleri kelimenin tam anlamıyla dolu. Pastacı! Sullivan bu odayı korur. Kaybol, zıbar yat sen de...”

Ben’in sesi alçalarak kesildi. Gerzek, Evan’ın yatağının ayakucuna geri döndü.

“Çavuş’un sinirleri biraz gergin,” diye bana açıklamaya çalıştı, sanki bir açıklama bekliyormuşum gibi. “Genelde çok sakinidir.”

“Ben de öyleyimdir,” dedim. “Çok rahatımdır. Dert etme.”

Gerzek’in gideceği yoktu. Yanakları, kulakları kadar kızarmış halde bana bakıyordu. “O gerçekten de senin erkek arkadaşın mı?”

“Kim, Evan mı? Hayır, Gerzek. Bir ara beni öldürmeye çalışırken tanıştığım adamın teki sadece.”

“Aman iyi.” Sesi rahatlamış gibiydi. “O da Vosch gibi.”

“Onun Vosch’la hiç alakası yok.”

“Yani onlardan biri demek istedim.” Karanlık bir sırı paylaşırcasına kısık sesle konuşuyordu. “Zombi’nin dediğine göre onlar beynimizdeki o ufak böceklerle benzemiyorlarmış. Nasıl olduysa, bilgisayar virüsü veya onun gibi bir şey misali kendilerini insan bedenlerine aktarmışlar.”

“Evet. Onun gibi bir şey.”

“Bu çok acayip.”

“Yani, sanırım kendilerini evcil kedilerin içine de aktarabilirlerdi fakat o yolla bizi itlaf etmeleri daha uzun sürerdi.”

Gerzek, “Yalnızca bir ya da iki ay uzardı,” diyerek beni güldürdü. Sammy’nin kahkahasına şaşırmam gibi, şimdi de kendi gülüşüme şaşırmıştım. İnsanları insanlıklarından etmek istiyorsanız, işe onların gülme reflekslerini öldürerek başlayabilirsiniz. Tarih bilgim hiçbir zaman yeterli olmamıştı ancak Hitler gibi pisliklerin pek gülmediklerinden adım gibi emindim.

“Yine de anlayamıyorum,” diye devam etti Gerzek. “Neden onlardan biri bizim safımızı tutsun ki?”

“Kendisinin de bu sorunun cevabını tamamen bildiğini sanmıyorum.”

Gerzek başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı. Yorgunluktan ayakta zor duruyordu. Hepimiz öyleydik. Dışarı çıkmadan önce ona hafifçe seslendim.

“Gerzek...” Ben’in sorusu cevapsız kalmıştı. “Evan sağ çıkabilecek mi?”

Uzunca süre yanıt vermedi. “Bir uzaylı olsaydım ve istediğim herhangi bir bedeni seçebilecek olsaydım,” dedi kısık sesle, “gerçekten güçlü birini seçerdim. Sonra da savaştan sağ çıkmayı garantilemek için, ne bileyim, kendime dünyadaki her virüse veya bakteriye bağışıklık kazandırırdım ya da kendimi en azından bunlara karşı dirençli yapardım. Bilirsin işte, köpeğine kuduz aşısı yaptırmak gibi.”

Gülümsedim. “Sen çok zekisin, bunu biliyor muydun, Gerzek?”

Yanakları kızardı. “Lakabımı ben seçmedim zaten.”

Gerzek odadan çıktı. İçime izlendiğime dair ürpertici bir his düştü. Aslında izleniyordum da: Pastacı pencerenin köşesinden bana bakıyordu.

“Ya sen?” diye sordum. “Senin hikâyen ne? Neden hiç konuşmuyorsun?”

Başını çevirdi ve nefesi pencereyi buğuladı.

35

“Cassie! Cassie, uyan!”

Bir anda yattığım yerden doğruldum. Evan’ın yanında kıvrılıp uyuyakalmıştım; başımı onunkine yaslamış, elimi de onun elinin üzerine koymuştum... Hakikaten bu nasıl olmuştu acaba? Sam yatağın yanında dikilmiş, kolumu çekiştiriyordu.

“Kalksana, Sullivan!”

“Bana öyle seslenme, Sams,” diye mırıldandım. Güneş ışığı odadan çekiliyordu; saat öğleyi geçmişti. Gün boyunca uyumuştum.

“Ne var...”

Kardeşim, sus dercesine işaretparmağını dudaklarına götürdü ve öbür eliyle tavanı işaret etti. *Dinle.*

Sonra sesi duydum: Bir helikopterin dönen rotorlarının başka bir hiçbir şeye benzemeyen o gürültüsü. Ses ilk başta çok hafifti ancak gitgide yükseliyordu. Yataktan fırladım, tüfeğimi kaptım ve Sam'i koridora doğru takip ettim. Orada Pastacı ile Gerzek, Ben'in yanında diz çökmüşlerdi; eski oyun kurucu, takım arkadaşlarına doğru eğilmiş, oyunun planını yapıyordu.

“Yalnızca bir devriye olabilir,” diye fısıldıyordu. “Hatta bizim peşimizde olmayabilirler. Kamp havaya uçtuğu sırada dışarıda sadece iki manga vardı. Bu bir kurtarma görevi olabilir.”

“Termalden bizi görebilirler,” dedi Gerzek panik içinde. “Ayvayı yedik, Çavuşum.”

“Belki de göremezler,” dedi Ben umut içinde. Eski havasım biraz olsun yakalamıştı. “Duydun mu? Gürültü azalmaya başladı...”

Hayal falan değildi; rotor sesi gerçekten de azalıyordu. Ancak nefesimizi tutarsak duyabiliyorduk. Gürültü tamamen geçene kadar koridorda on dakika daha öylece durduk. Bir on dakika daha bekledik ama ses geri gelmedi. Ben rahatlayarak derin bir nefes verdi.

“Sanırım iyiyiz...”

“Ama daha ne kadar?” diye sordu Gerzek. “Bu gece burada kalmamalıyız, Çavuşum. Bence şimdi mağaralara doğru yollanalım.”

“Hileci geri gelirse bizi burada bulamasın mı yani?” Ben başını iki yana salladı. “Veya biz dışarıda açıktayken o helikopterin geri gelme riskini mi alalım? Olmaz, Gerzek. Plana sadık kalacağız.”

Ben çöktüğü yerden kalktı. Benimle göz göze geldi. “Senin Buzz Lightyear’dan⁸ ne haber? Bir değişiklik yok mu?”

“Bir kere onun adı Evan ve hayır, bir değişiklik yok.”

Ben gülümsedi. Bilemiyorum, belki az önce yaşadığımız ani tehlikede bir şekilde daha canlı hissetmişti; zombilerin etobur olması ve menülerinde tek bir yiyecek bulunmasıyla aynı sebepten ötürü. Vejetaryen bir yaşayan ölü göremezsiniz. Sonuçta bir tabak dolusu kuşkonmaza saldırmanın ilgi çekici bir tarafı yoktur.

Sams kıkırdadı. “Zombi, senin erkek arkadaşına uzay muhafızı dedi.”

“O bir uzay muhafızı değil... Bu arada neden herkes onu benim erkek arkadaşım sanıyor?”

Ben’in gülümsemesi iyice büyüdü. “Erkek arkadaşın değil mi? Ama seni öptü ya...”

“Dudaktan mı?” diye sordu Gerzek.

“Aynen. İki kez hem de. Ben öyle gördüm,” dedi Ben.

“Dilli mi?”

“İyyyy.” Sammy’nin dudakları limon emmiş gibi büzüştü.

“Elimde bir silah olduğunun farkındasınızdır umarım,” dedim şakayla karışık.

“Yani ben dil göremedim,” dedi Ben.

“İster miydin?” Zombi’ye dilimi çıkarttım. Gerzek güldü. Hatta Pastacı bile buna tebessüm etti.

İşte tam o anda bir kız belirdi; merdivenleri çıkıp koridora gelmişti. Ondan sonra işler son derece hızlı bir biçimde acayipleşiverdi.

⁸ Oyuncak Hikâyesi çizgi filmlerinin ana karakterlerinden biri. Oyuncak bir astronot olmasına karşın bir uzay muhafızı olduğunu iddia eder. (ç.n.)

Üzerine çamur (belki de kan) bulaşmış, paramparça, pembe bir Hello Kitty tişörtü. Bir zamanlar rengi açık kahve olan ama artık kirli beyaz gibi görünen, solmuş bir şort. Kayışlarının üzerinde inatla duran sahte pırlantalarla süslü, aşınmış, beyaz, parmak arası terlikler. İri gözlerin hâkim olduğu, karmakarışık koyu renkli saçlarla taçlandırılmış, ince ve perimsi bir yüz. Son derece sıska görünmesine ve suratı ihtiyar bir kadınınkini andırmasına rağmen hemen hemen Sammy'yle yaşıt olmalıydı.

Kimse tek kelime etmedi. Hepimiz şoka girmiştik. Onu koridorun öbür ucunda, dondurucu havada dişleri titreyip yumrulu dizleri sallanırken görmek beni tekrar Kül Çukuru Kampı'na götürmüştü. Okulların tarih olduğu bir devirde sarı renkli okul otobüslerinin etrafta dolaştığı o günlere geri dönmüştüm. Bu tek kelimeyle imkânsızdı.

Sonra Sammy fısıldadı: "Megan?"

Ben, "Megan da kim be?" dedi ki bu, geri kalanımızın düşüncelerini özetliyordu.

Sam, biz ona daha dur diyemeden fırlayıp Megan'a yaklaştı ve yarı yolda durdu. Küçük kız kıpırdamıyordu. Hatta gözlerini bile kırpmıyordu. Gözleri loş ışıktaki parıltıya, kart bir baykuşunki gibi ışıltıyordu.

Sam bize dönüp, "Megan!" dedi, sanki çok bariz olan bir şeyi anlatmaya çalışıyordu. "Megan bu, Zombi. O da benimle otobüsteydi!" Tekrar kıza baktı. "Merhaba, Megan." Bunu o kadar doğal

bir tonla söylemişti ki sanki oyun parkında kaydıraktan kaymak için buluşmuşlardı.

“Pastacı,” dedi Ben hafifçe. “Merdivenleri kontrol et. Gerçek pencereler... Sonra ikiniz de birinci katı kolaçan edin. Kızın yalnız gelmiş olması mümkün değil.”

Küçük kız ağzını açtı, sesi yüksek perdeli ve cırtlak bir inleme gibiydi, karatahtayı çizen tırnakların gıcirtısını andırıyordu.

“Boğazım acıyor.”

İri gözlerini devirdi. Dizleri sarsıldı. Sam ona doğru atıldı ancak çok geç kalmıştı; kız yere yığıldı ve Sam onu yakalayamadan bir saniye önce alnını ince döşemelere çarptı. Parish ile ben de atıldık, Ben küçük kızı kaldırmak için ona doğru eğildi ama onu çekip uzaklaştırdım.

“Ağır kaldırmamalısın,” diye onu azarladım.

“Ama onun *ağırlığı* yok ki,” diye itiraz etti Ben.

Kızı yerden kaldırdım. Ben haklıydı. Megan neredeyse bir paket un ağırlığındaydı; yalnızca kemik, deri, saç ve dişten ibaretti. Onu Evan’ın odasına taşıdım ve boş yatağa yatırdım. Titreyen minik bedeninin üzerine altı kat battaniye örttüm. Sam’e koridordan tüfeğimi getirmesini istedim.

“Sullivan,” dedi Ben kapı eşiğinden. “Bu hiç içime sinmiyor.”

Başım la onayladım. Bu otele rastgele gelmiş olma ihtimali çok düşüktü, yazlık kıyafetleriyle bu havada hayatta kalması ise imkânsız gibiydi. Parish de ben de aynı şeyi düşünüyorduk: Helikopterin gürültüsünü duyduktan tam yirmi dakika sonra, Minik Megan Hanım ortaya çıkmıştı.

Buraya kendi başına gelmemişti. Kızı buraya bırakmışlardı.

“Burada olduğumuzu biliyorlar,” dedim.

“İyi de binaya yangın bombası atmak varken neden kızı buraya bıraktılar ki?”

Sam elinde tüfeğimle geri dönmüştü. “Bu Megan, Cassie. Onunla Sığınak Kampı’na giden otobüste tanışmıştık,” dedi.

“Eh, dünya küçük.” Sam’i yatağın yanından Ben’e doğru ittirdim. “Ne düşünüyorsun?”

Parish çenesini, ben de boynumu ovuşturuyordum. İkimizin de aklından türlü türlü şey geçiyordu. Bir süre o çenesini, ben boynumu ovuştururken birbirimizi izledik. Sonra Ben aniden, “İzleme cihazı! Ona da şu saçmalardan bir tane yerleştirmişlerdir,” dedi.

Tabii ya. İşte bu yüzden karar verme yetkisi Parish’teydi. O, Fikir Adamı’ydı. Megan’ın bir kalem inceliğindeki ensesini elimle yoklayıp izleme cihazının yumrusunu aradım ancak hiçbir şey bulamadım. Ben’e dönüp başımı iki yana salladım.

“Oraya bakacağımızı artık biliyorlar,” dedi sabırsızca. “Kızın üzerini ara. Her milimini, Sullivan. Sam, sen benimle geliyorsun.”

“Ben niye kalamıyorum ki?” diye sızlandı Sam. Sonuçta uzun zamandır ayrı kaldığı bir dostunu tekrar bulmuştu.

“Bir kızı çıplak görmek mi istiyorsun yoksa?” Ben yüzünü ekşitti. “İğrenç.”

Ben, Sam’i kapıya doğru ittirdi ve odadan çıktı. Yumruklarımı gözlerime bastırdım. Lanet olsun. Bin kere lanet olsun. Battaniye-leri yatağın ayak kısmına kadar açtım. Kış akşamının solan ışığında kızın harap olmuş vücudunu inceledim. Teninde yara kabukları, morluklar, açık yaralar ve kat kat toz toprak vardı. Kayıtsızlığın o korkunç zalimliği ve zulmün vahşi kayıtsızlığı karşısında bir deri bir kemik kalmıştı. Bu kız Ötekilerin şaheseriydi; insanlığın geçmişi ve geleceğiydi, onların yaptıkları ve yapacaklarına söz verdikleri şeylerin teminatıydı. Ağlamaya başladım. Megan için, kendim için, kardeşim ve şimdiye kadar ölememiş olan şansız ve aptal insanlar için ağladım.

Kendini toparla, Sullivan. Bir an buradayız, bir an sonra yokuz. Bu, onlar buraya gelmeden önce de böyleydi. Hiçbir zaman da değişmedi. Ölümü Ötekiler icat etmedi; onlar sadece ölümü kusursuzlaştırdılar. Dönüp gözlerimizin içine bakabilsin diye ölüme bir suret bahşettiler. Çünkü onlar, bizi ezmenın tek yolunun bu olduğunu biliyorlar. Bu düzen, herhangi bir kıtada veya okyanusta, dağda ya da ovada, ormanda veya çölde bitmeyecek. Her şey başladığı yerde son bulacak; savaş alanında, son insanın kalbi atmadığında.

Kızın kirli ve eski püskü, yazlık kıyafetlerini çıkarttım. Kollarım ve bacaklarını, Da Vinci'nin çizdiği, bir kare ve bir dairenin ortasına hapsolmuş çıplak herif gibi, iki yana açtım. Kendimi yavaş ve sistematik hareket etmeye zorladım; başından başlayıp vücudunun alt kısımlarına doğru ilerledim. Onu çimdikleyip dürterken de, "Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldıyordum.

Artık üzölmüyordum. Vosch'un, beş yaşındaki minik kardeşimin beynini kızartmak için infaz düğmesine basan parmağını hatırladım. O herifin kanının tadına bakmayı o kadar çok istiyordum ki ağzım sulanmaya başlamıştı.

Bizim nasıl düşündüğümüzü bildiğini mi söylüyorsun? O zaman sana ne yapacağımı da biliyorsundur. Senin o suratını bir cımbızla yüzeceğim. Kalbini bir dikiş iğnesiyle söküp çıkaracağım. Seni her birimiz için yedi milyar minik kesikle yavaş yavaş, kanını akıtarak öldüreceğim...

Bunun hesabı, bedeli belli. Hazır olsan iyi edersin çünkü insanların içinden insanlıklarını sökmeye kalkarsan geriye insanlık yoksunu insanlar kalır.

Diğer bir deyişle, yaptıklarının hesabını vereceksin, orospunun evladı.

Ben'i odaya çağırdım.

"Hiçbir şey yok," dedim ona. "Her yerine baktım."

"Ya boğazı?" dedi Ben kısık sesle. Azmaya başlayan öfkemi fark etmişti. Delirmek üzere olan biriyle konuştuğunu ve alttan alması gerektiğini anlamıştı. "Bayılmadan hemen önce, boğazının acıdığını söylemişti."

Başımı salladım. "Oraya da baktım. Kızın içinde cihaz falan yok, Ben."

"Kesinlikle emin misin? 'Boğazım acıyor,' soğuktan donan, aç kalmış bir çocuğun gelir gelmez söyleyeceği bir laf değil."

Yatağın öbür yanına yaklaştı; sanırım bir anda onun üzerine atılıp öfkemi ondan çıkaracağımdan endişe etmişti. Bu daha önce de *olmuştu* hani. Temkinli bir biçimde bir elini kızın alnına bastırırken diğeriyle de ağzını açtı ve yüzünü yaklaştırdı. "Bir şey görmek zor," diye mırıldandı.

"Ben de o yüzden bunu kullandım," dedim, Sam'in kalem boyundaki, kampçı fenerini ona uzatırken. Fenerin ışığını kızın boğazına tuttu. "Epey kızarmış," dedi.

"Eh, boğazım acıyor dedi ya zaten."

Ben, endişeyle çenesindeki sakalları kaşıdı. "Ne 'yardım edin' ne de 'üşüyorum' dedi. 'Direniş faydasız' falan da diyebilirdi ama ağzından yalnızca 'Boğazım acıyor' çıktı."

Kollarımı kavuşturdum. "Direniş faydasız' mı? Harbiden mi?"

Sam kapı eşiğinde kıpırdanıp duruyordu. Kahverengi gözlerini kocaman açmıştı. “O iyi mi, Cassie?” diye sordu.

“Yaşıyor,” dedim.

“Onu yutmuş!” dedi Ben. Bay Fikir Adamı. “Onu bulamadın çünkü cihaz şu an kızın midesinde!”

“O cihazlar bir pirinç tanesi boyutunda,” diye ona hatırlattım. “Yutunca niye boğazı acısın ki?”

“Kızın boğazını cihazın acıttığını söylemiyorum. Boğazının onunla bir alakası yok.”

“Peki, niye boğazının acımasına bu kadar taktın?”

“Taktığım şey şu, Sullivan.” Sakinliğini korumak için çok uğraşıyordu çünkü en azından birimizin öyle olması gerekiyordu. “Onun birden ortaya çıkmasının pek çok anlamı olabilir ancak bunların hiçbirisi de hayra alamet değil, yalnızca kötüye işaret. Zaten kötü olan durum, kızın buraya neden geldiğini bilmediğimiz yüzünden daha kötü bir hal alıyor.”

“Bilmediğimiz yüzünden’ mi?”

“Aman ne komik. Tamam, Majesteleri Kraliçe’nin dilini düzgün konuşmaktan âciz olan bir hödüğüm ben. Var ya, Tanrı üzerine yemin ederim, bir daha dilbilgimi düzeltmeye kalkanın suratına yumruğu indireceğim.”

İç çektim. Öfkem durulmaya başlamış, beni içi boş ve kansız, insan şeklindeki bir yumruya dönüştürüyordu.

Ben, Megan’a uzunca süre baktı. “Onu uyandırmak zorundayız,” diye karar kıldı.

Sonra Gerzek ile Pastacı odaya girdiler. “Dur, söyleme,” dedi Ben, Pastacı’ya. Zaten çocuk hiçbir şey söylemiyordu ki. “Hiçbir şey buldunuz, değil mi?”

“Hiçbir şey *bulamadık*,” diye onu düzeltti Gerzek.

Ben onun yüzüne yumruk indirmediyse de hakikaten elini kaldırmıştı.

“Bana mataranı ver.” Ben, mataranın kapağını açtı ve onu Megan’ın alnının üzerine götürdü. Mataranın ağzındaki bir damla su sanki bir ömür boyunca orda asılı kaldı.

O ömür son bulmadan önce, arkamızdan çatlak bir ses konuştu: “Yerinde olsam bunu yapmazdım.”

Evan Walker uyanmıştı.

38

Herkes donakalmıştı. Hatta o su damlacığı bile... mataranın ağzında hareket etmeden öylece duruyordu. Evan, hastalıktan kanlanmış gözleriyle bizi yatağından izliyor, herkesin o bariz soruyu sormasını bekliyordu. Nihayet, “Neden?” diye soran Ben oldu.

“Onu uyandırmanız, kızın çok derin bir nefes almasına sebep olacaktır. Bu da çok kötü bir fikir.”

Ben ona döndü. Mataranın ağzındaki su yere damladı. “Sen ne anlatıyorsun be?”

Evan yutkundu ve acıyla yüzünü ekşitti. Teni, başını koyduğu yastığın kılıfı kadar beyazdı. “O kıza bir mekanizma yerleştirildi ama takip cihazı değil.”

Ben dudaklarını ince bir çizgi halinde, beyazlayana kadar sıktı. Durumu hepimizden önce o kavradı. Elinin tersiyle Gerzo ve Pastacı’yı itekledi. “Çıkın. Sullivan; sen ve Sam de.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim.

“Çıkmalısın,” dedi Evan. “Kalibrasyonunun ne kadar hassas yapıldığını bilmiyorum.”

“Neye göre hassas?” diye çıkıştım.

“Yanıcı mühimmat içeren bir düzeneği CO₂’yi algılayacak şekilde kalibre edildi.” Gözlerini kaçırdı. Söylemek üzere olduğu şey ona zor geliyordu. “Nefesimize, Cassie.”

O anda herkes anlamıştı. Fakat anlamak ile kabullenmek arasında bir fark vardır. Bu seferki, kabul edilemeyecek türdendi. Onca badireden sonra, hâlâ aklımızın almayı reddettiği bazı şeyler vardı.

“Hemen alt kata inin, hepiniz,” diye hırladı Ben.

Evan başını iki yana salladı. “Yeterince uzak değil. Binayı terk etmelisiniz.”

Ben bir eliyle Gerzek’in kolunu, diğeriyle de Pastacı’ninkini yakaladı ve onları kapıya doğru itti. Sam, banyo kapısının girişine doğru gerilemiş, minik yumruğunu dudagina götürmüştü.

“Biri de şu pencereyi açsa iyi olur,” dedi Evan zorlukla nefes alarak.

Sam’i koridora ittirdim ve pencereye koşup mandalina sertçe asıldım. Ancak pencere açılmıyordu; muhtemelen buzlanıp sıkışmıştı. Parish beni kenara itti ve tüfeğinin dipçiğiyle camı kırdı. Buz gibi soğuk hava, hızla odaya akın etti. Ben geniş adımlarla Evan’ın yatağının başına döndü, bir saniyeliğine onu süzdükten sonra saçını kavrayıp onu kendine çekti.

“Seni şerefsiz köpek...”

“Ben!” Kolunu tuttum. “Bırak onu. O öyle değil...”

“Ah, tabii. Unutmuşum. O iyi bir şeytani uzaylı.” Ben onu bıraktı. Evan geri düştü; dik duracak gücü kalmamıştı. Sonra Ben, ona kendi kendine bir şey yapmasını gerektiren ancak anatomik olarak hiç de mümkün olmayan bir küfür etti.

Evan'ın gözleri bana kaydı. "Boğazında. Küçük dilinin hemen arkasında duruyor."

"Kız bombaymış," dedi Ben, sesi öfke ve şaşkınlıktan titriyordu. "Bir çocuğu alıp onu el yapımı patlayıcıya çevirmişler."

"Düzeneği çıkarabilir miyiz?" diye sordum.

Evan başını iki yana salladı. "Nasıl yapacaksın ki?"

"Kız da sana bunu soruyor zaten, geri zekâlı," diye gürledi Ben.

"Patlayıcı, boğazındaki bir CO₂ dedektörüne bağlı. Bağlantı koparsa, infilak eder."

"Bu benim sorumun cevabı değil," diye belirttim. "Cihazı parçalarımızı gezegenin yörüngesine saçmadan çıkarabilir miyiz, onu soruyorum."

"Teoride mümkün..."

"Teoride. *Teoride*." Ben, tuhaf, hıçkırığı andıran bir şekilde gülüyordu. Artık sıyrmanın eşiğine geldiğinden endişeleniyordum.

"Evan," dedim, elimden geldiğince yumuşak ve sakin bir tonla. "Onu şey yapmadan..." Bunu bir türlü dile getiremiyordum ama neyse ki Evan da söylememe gerek kalmadan anlamıştı.

"Şey yapmazsanız patlama riski daha yüksek," dedi Evan.

"Ne yapmazsak?" Ben olanları takip etmekte zorlanıyordu. Güçlü bir deniz akıntısına kapılmış çaresiz bir yüzücü gibi hâlâ akıl almaz derinliklere kulaç atmaya çalışıyordu.

"Onu önce öldürmezseniz," diye açıkladı Evan.

39

Parish'le beraber "şimdi boku yedik" planlama toplantılarımızın en sonuncusunu yapmak üzere koridora çıktık. Ben, geride kalan herkesi otoparkın öbür tarafına göndermiş, onlara *tehlike geçti* işareti verene kadar veya otel havaya uçana kadar (hangisi önce gerçekleşirse işte) oradaki lokantada beklemelerini emretmişti. Sam itiraz edince Ben daha sert bir tavır takınmıştı. Sam zırlayıp suratım asınca Ben, kardeşime onun bir asker olduğunu ve iyi bir askerin emirleri uyguladığını söylemişti. Hem bizimle kalırsa Gerzek ile Pastacı'yı kim koruyacaktı?

Gerzek odadan çıkmadan önce, "Ben sağlık eriyim," demişti. Ben'in neyin peşinde olduğunu anlamıştı. "Bunu benim yapmam daha iyi olur, Çavuşum."

Ben başını iki yana sallamış, tartışmayı fazla uzatmadan, "Hemen çık buradan," demişti.

Sonrasındaysa yalnız kalmıştık. Ben'in bakışları bir türlü sabit durmuyordu. Kapana kısılan hamamböceği. Köşeye sıkışmış sıçan. Uçurumdan aşağı yuvarlanırken tutunacak dal bulamayan adam...

"Şey, sanırım bu büyük bilmecenin de cevabı bulundu, ha?" dedi. "Benim anlayamadığım, neden bizi birkaç tane Hellfire füzesiyle dümdüz etmedikleri... Burada olduğumuzu zaten biliyorlardı."

"Bu onların tarzı değil," diye karşılık verdim.

"Tarzları da mı var?"

"Ta en başından beri bu işin kişisel bir mesele olduğunu göremiyor musun? Bizi öldürerek bir şekilde tatmin oluyorlar."

Parish bana biraz iğrenerek, biraz merak dolu bir ifadeyle baktı. “Tabii. Şey... Onlardan biriyle manita olmaya karar vermenin nedenini şimdi anlıyorum.” Bu söylenecek bir şey değildi. O da bunu fark edip konuyu değiştirdi. “Kimi kandırıyoruz, Cassie? Bu işi kimin yapacağına karar vermekten başka yapacak bir şey kalmadı. Belki yazı tura atmamız.”

“Belki bunu Gerzek yapmalı. Kamptayken harp cerrahisi eğitimi aldığını söylememiş miydin?”

Ben kaşlarını çatı. “Cerrahi mi? Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Eh, başka ne yap...” Sonra anladım. Bunu kabullenemiyordum fakat anlamıştım. Parish hakkında yanılmıştım; o akıl almaz derinliklere benden de beter dalmıştı. Benden beş yüz kulaç daha derindeydi.

Yüzümdeki ifadeyi okuyunca başını eğdi. Yüzü kızarmıştı. Ancak bunun sebebi utanç değil, öfkeydi; tarif edilemeyecek kadar yoğun bir öfke.

“Hayır, Ben. Bunu yapamayız.”

Başım kaldırdı, gözleri parladı ve elleri titremeye başladı. “Ben yaparım.”

“Hayır, yapamazsın.” Ben Parish boğuluyordu. O kadar dibe batmıştı ki ona ulaşım ulaşamayacağımdan emin değildim, onu tekrar yüzeye çekecek kadar takatimin kalıp kalmadığından da...

“Bunu ben istemedim,” dedi. “Bunların hiçbirini ben istemedim!”

“O da istememişti, Parish.”

Bana yaklaşıp eğildi ve o an gözlerinde farklı türden bir ateşin yandığını gördüm. “Beni endişelendiren o kız değil. O bir saat önce burada yoktu bile. Beni anlıyor musun? O bir hiçti. Benimse yanımda sen ve küçük kardeşin vardı; bir de Pastacı ile Gerzek. Bu kız da onların yanındaydı. Dolayısıyla kız *onlara* ait. Onu ben almadım. Onu o okul otobüsüne bindirip, tamamen emniyette olduğunu söyleyip

sonra da gırtlğından içeri bombayı tıkan ben değilim. Bu benim hatam, benim sorumluluğum değil. Benim işim, kendi kıcıımı ve sizinkileri kollayıp mümkün olduğunca uzun süre hayatta kalmamızı sağlamak. Ve bunun için bana hiçbir şey ifade etmeyen birinin ölmesi gerekiyorsa, bu beni bozmaz.”

Pek iyi durumda değildim. Parish çok derin konuşmuştu ve çok fazla baskı altındaydım, nefes alamıyordum.

“Aynen öyle,” dedi Parish acı bir tonla. “Ağla, Cassie. Onun için ağla. Bütün çocuklar için ağla. Onlar ne sesini duyabilirler ne de seni görebilirler, onlar için ne kadar kötü hissettiğini de bilemezler. Ama ağla sen yine de. Her biri için birer tane gözyaşı dök, koyduğumun okyanusunu gözyaşlarıyla doldur, ağla...”

“Haklı olduğumu biliyorsun. Başka bir seeneğimin olmadığını da. Hileci’nin en başından beri doğru söylediğinin de farkındasın: Her şey risk almakla alakalı. Hep öyleydi. Ve altı kişinin hayatta kalması için bir küçük kızın ölmesi gerekiyorsa, bu bedeli de ödeyeceğiz.”

Yanımdan geçip gitti ve koridorda topallayarak kırık kapının yanına vardı. Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. Onu durdurmak için kılımı kıpırdatamıyordum. Fikrini değiştirmek için aklıma farklı bir öneri de gelmiyordu. Tüm sözlerin sonuna ulaşmıştım ve bu durumda el hareketleri anlamsız kaçacaktı.

Durdur onu, Evan. Lütfen, durdur, çünkü bunu ben yapamıyorum.

Kamp’ın yer altı yerleşkesindeki çocuklar gözlerini bana dikmişlerdi ve ben içimden sessiz duamı, umutsuz sözümü tekrarlıyordum: *Omuzlarıma tırmanın, omuzlarıma tırmanın, omuzlarıma tırmanın.*

Parish onu vurmayacaktı. Bu riskliydi. Küçük kızı boğarak öldürecekti. Yüzüne bir yastık koyup daha fazla bastırmasına gerek kalmayana dek onu yüzünden çekmeyecekti. Cesedi orada bırakmazdı. Bu riskliydi. Onu dışarı taşıyacak ancak gömemeyecek veya

yakamayacaktı. Bu riskliydi. Kızın bedenini ormanın uzak bir köşesine götürüp donmuş toprağın üzerinde atmacalar, kargalar ve böceklerle bırakacaktı. Risk böyle bir şeydi işte.

Sırtımı duvara verip yere çöktüm, dizlerimi karnıma çekip başımı eğdim ve kollarımın arasına aldım. Kulaklarımı kapadım. Gözlerimi kapadım. İşte o an, yine zihnimde Vosch'un düğmeye basan görüntüsü belirdi, Parish elleri arasında yastığı tutuyordu, benim parmağım tüfeğimin tetiğine gidiyordu. Sam, Megan. Haçlı Asker. Ve Hileci'nin sesi, suskun karanlığın içinden bana sesleniyordu: *Bazen kendini yanlış yerde, yanlış zamanda bulursun ve gerçekleşen olaylar hiç kimsenin suçu olmaz.*

Ben harap olmuş, tükenmiş halde odadan çıktığında ayağa kalkacak, yanına gidecek ve onun içini rahatlatacaktım. Az önce bir çocuğu katletmiş olan elini sımsıkı tutacaktım ve kendimiz için, aslında seçenek sayılmayacak seçimlerimiz için beraber yas tutacaktık.

Ben odadan çıktı. Benim on kapı uzağında duvar dibine çöktü. Bir dakika sonra ayağa kalktım ve yanına gittim. Başını kaldırmadı. Kollarını uzatıp, büktüğü dizlerinin üzerine koymuş ve başım eğmişti. Yanına oturdum.

"Yanılıyorsun," dedim. Elini yana savurarak beni geçiştirdi: *Her neyse.* "O kız bize aitti. Onların hepsi bize ait."

Başını duvara yasladı. "Onları duyuyor musun? Sıçtığımın fareleri."

"Ben, sanırım artık buradan gitmelisin. Hemen. Sabahı falan bekleme. Gerzek ile Pastacı'yı da yanına al ve olabildiğince çabuk mağaralara ulaş." Belki Hileci ona yardım edebilirdi. Parish onun sözünü dinlerdi; her zaman ondan biraz çekiniyor, hatta ona hayranlık duyuyordu.

Son derece içten bir kahkaha attı. "Şu an biraz dağıtmış durumdayım. Bittim. Ben artık bittim, Sullivan." Bana baktı. "Ve Walker'ın da hali yok."

“Neye hali yok?”

“Lanet olasıca şeyi kesip çıkartmaya. Aramızda bunu başarmak için kısmen de olsa bir tek senin şansın var.”

“Sen onu...”

“Yapamadım.”

Tekrar kahkahayı bastı. Yüzü aydınlandı ve derin, hayat dolu bir nefes aldı.

“Yapamadım.”

40

Küçük kızın yattığı oda bir buzhaneden daha soğuktu. İçeri girdiğim sırada Evan yatağında yattığı yerden doğrulmuş, beni izliyordu. Ben'in bıraktığı yastık yerdeydi, onu alıp Evan'ın yatağının ayakucuna oturdum. Nefeslerimiz havada donuyor, kalplerimiz atarken aramızdaki sessizlik daha da derinleşiyordu.

Ta ki ben, “Bunu niçin yaptınız?” diye sorup sessizliği bozana kadar.

“Geride kalanları yok etmek için. O son, kırılmaz bağı kırabilmek için,” diye cevap verdi.

Yastığı göğsüme bastırdım ve yavaşça ileri geri sallanmaya başladım. *Soğuk... Çok soğuktu.*

“Kimseye güvenemeyiz,” dedim. “Küçük bir çocuğa bile.” Soğuk hava iliklerime işliyordu. “Nesin sen, Evan Walker? *Nesin sen?*”

Bana bakamadı. “Sana anlatmıştım.”

Başımı salladım. “Evet, anlattın. Bay Büyük Beyaz Köpekbalığı. Yalnız ben öyle değilim. Henüz değil. O kızı öldürmeyeceğiz, Evan.

İçindeki o düzeneği çekip çıkaracağım ve sen de bunu yapmama yardım edeceksin.”

Benimle tartışmadı. Bunu yapmaması gerektiğini artık öğrenmişti.

Parish, otoparkın karşısındaki lokantada diğerlerine katılmadan önce, gereken malzemeleri toplamama yardım etti. Elbezi. Havlular. Bir oda spreyi. Gerzek’in ilkyardım çantası. Ona dikkat etmesini söyledim, zira merdiven basamaklarında bir sürü kaygan sıçan leşi vardı.

“Az önce kendimi kaybettim,” dedi yalanı ortaya çıkan, utangaç bir oğlan çocuğu gibi bakışlarını yere indirip ayağımın ucunu haliya sürterek. “Salaklık ettim.”

“Sırrını saklayacağım.”

Parish gülümsedi. “Sullivan... Cassie... eğer işler ters giderse... sana söylemek istediğim bir şey var...”

Bekledim. Onu aceleye getirmedim.

“Hatayı ta en başında yaptılar,” dedi, “o dangalak pezevenkler ilk önce seni öldürmeliydiler.”

“Benjamin Thomas Parish, bu hayatım boyunca birinden duyduğum en tatlı ve en tuhaf iltifattı.”

Onu yanağından öptüm. Parish ise beni dudağımdan öptü.

“Bir yıl önce bu an için ruhumu satabilirdim,” diye fısıldadım.

Ben başını iki yana salladı. “Buna değmezdi.” Ve bir saniyenin on binde biri kadar kısa bir süreliğine tüm o çaresizlik, keder, öfke, acı, açlık yitip gitti ve eski Ben Parish diriliverdi. Bakışları yakan, gülümsemesi öldüren o adama dönüştü. Bir saniye sonra da tekrar yok oldu ve yeni Ben geri geldi; Zombi dedikleri adam. O an daha önce kavrayamadığım bir şeyi fark ettim: Liseli kız rüyalarımı süsleyen adam *zaten* ölmüştü, tıpkı onu arzulayan liseli kızın çoktan ölmüş olduğu gibi.

Ona, “Haydi, git buradan,” dedim. “Küçük kardeşimin başına bir şey gelirse, seni bir tavşan gibi avlarım.”

“Salak olabilirim ama o kadar da değilim.”

Ben Parish merdivenlerin karanlığına karışıp gözden kayboldu.

Odaya geri döndüm. Bunu yapamayacaktım. Ancak yapmak zorundaydım. Evan yattığı yerde kalçası yatak başlığına değene kadar kayarak doğruldu. Kollarımı Megan’ın bedeninin altından geçirip onu yavaşça kaldırdım, yana döndüm ve dikkatlice Evan’ın yanına bıraktım. Başını Evan’ın kucağına yerleştirdim. Oda spreyini aldım (*Ferah Kokuların Eşsiz Birleşimi!*) ve elbezini ıslatacak kadar sıktım. Ellerim tir tir titriyordu. Bunu hayatta yapamazdım. Bunu yapmamam mümkün değildi.

“Beş uçlu bir kancayı,” diye söze başladı Evan, kısık sesle, “sağ bademciğin altına yerleştiriyorlar. Sakın çekip çıkarmaya kalkışma. Teli iyice kavra, kancaya mümkün olduğunca yakın bir yerden kes, sonra kancayı yavaşça çekip çıkart. Tel, kapsülden boşalırsa...”

Sabırsızca başımı salladım. “*Buuuum*. Orasını biliyorum. Daha önce de söylemiştin.”

İlkyardım çantasını açtım ve içinden bir cımbız ile cerrahi makas çıkardım. Aletler ufaktı fakat elime alınca bana kocaman göründüler. Kalem şeklindeki fenerin çıtçıtına bastım ve arka ucunu dişlerimin arasına aldım.

Buram buram çam kokan elbezini Evan’a uzattım. O da bezi Megan’ın burnu ve ağzına bastırdı. Küçük kızın bedeni kasıldı ve gözkapakları kırpışarak açıldı, gözleri geriye kaydı. Kucağının üzerinde üst üste koyduğu elleri önce bir kez kasılıp sonra da hareketsizleşince Evan bezi kızın göğsünün üzerine bıraktı.

“Kız ben ağzıyla uğraşırken uyanırsa...” dedim ancak ağzıma tıktığım el feneri yüzünden sözlerim son derece berbat bir vantriloğunki gibi çıkmıştı: *Kız ven ağzıyla...*

Evan başını salladı. “Bu iş yüzlerce farklı şekilde ters gidebilir, Cassie.”

Kızın başım geriye yatırdı ve zorla ağzını araladı. Bir ustura genişliğinde ve kilometrelerce derinlikte parlak, kıpkırmızı bir tünele bakıyordum. Cımbız sol elimde, makas ise sağ elimdeydi. Ve iki elim de bir futbol topu büyüklüğündeydi adeta.

“Biraz daha geniş açamaz mısın?” diye sordum.

“Daha fazla zorlarsam kızın çenesi çıkacak.”

Eh, büyük resme bakarsak parçalarımızı cımbızla toplamalarından kızı çenesinin çıkmasını yeğlerdim.

Aman *her neyse...*

“Bu bademcik mi?” diye sordum, cımbızın ucuyla kızın bademciğine hafifçe dokunarak.

“Göremiyorum ki.”

“Sağ bademcik derken, kızın sağını kastettin, değil mi; benimkini değil?”

“Kızın sağ. Senin solun.”

“Tamam,” dedim nefes vererek. “Sadece emin olmak istedim.”

Tam olarak ne yaptığımı göremiyordum. Cımbızı kızın boğazından içeri sokmuştum fakat daha makasa sıra gelmemişti ve aletlerin ikisini birden bu minicik ağızdan içeri nasıl tıkacağımı bilmiyordum.

“Teli cımbızın ucuyla tut,” diye önerdi Evan. “Sonra çok yavaşça yukarı kaldır ki ne yaptığını görebilesin. Sakın fazla çekme. Tel, kapsülden boşalırsa...”

“Tanrı aşkına, Walker, iki dakikada bir, lanet tel, lanet kapsülden boşalırsa bilmem ne olur diye beni uyarıp durmana gerek yok!” Cımbızın ucunun bir şeye değdiğini hissettim. “Dur, sanırım onu buldum.”

“Tel çok incedir. Siyah renkli, parlak bir şey. Fenerin ışığında yansımaları...”

“Tanrı aşkına sessiz ol.” Yani kalem fenerin diliyle: *Tonru oşkna şeşşij oğ.*

Bütün vücudum zangır zangır titriyordu fakat mucize eseri, ellerim bir taş kadar hareketsizdi. Kızın yanağını yana iterek elimi ağzından içeri soktum ve makasın ucuyla manevra yaparak doğru pozisyonu buldum. Bu kadar mıydı? Hakikaten de bunu halletmiş miydim? Fenerimin ışığında yansımaları gördüğüm şey şu bizim telse, bir saç teli kadar inceydi.

“Yavaşca, Cassie.”

“Kes. Sesini.”

“Bak eğer onu yutarsa...”

“Seni gebertirim, Evan. Ciddiyim.” Teli cımbızın uçları arasında tutmayı becermiştim. Hafifçe yukarı çekince kızın kıpkırmızı olmuş boğazına takılı duran minik kancayı da görebildim. *Yavaş, yavaş, yavaş. Teli doğru kısmını kestikten emin ol. Pençe şeklindeki tarafını keseceksin.*

Evan, “Fazla yaklaştın,” diyerek beni uyardı. “Sakın konuşma ve nefesini doğrudan kızın ağzına doğru verme...”

Olur. Onun yerine doğrudan senin ağzının ortasına bir tane çakacağım.

Evan, bu iş yüzlerce farklı şekilde ters gidebilir, demişti. Ancak bir ters giden şeyler vardır, bir gerçekten ters giden şeyler vardır, bir de harbi *harbi* ters giden şeyler vardır. Megan’ın gözleri bir anda pat diye açılıp debelenmeye başlayınca da harbi *harbi* ters bir yola girdiğimizi anladım.

“Uyandı!” diye bağırdım, gereksiz bir şekilde.

“Sakın teli bırakma!” diye bana geri bağırdı Evan, gerekli bir biçimde.

Kız dişlerini elimin üzerine kenetledi ve başını delice sağa sola sallamaya başladı. Parmaklarım kızın ağzının içinde kısılmıştı. Cımbızı sabit tutmaya çabalıyordum fakat bir kez sertçe çekersem kapsül boşalır ve...

“Evan, bir şeyler *yap!*”

Oda spreyine bulanmış elbezini almaya çalışıyordu.

Avazım çıktığı kadar bağırdım: “Ya, kafasını sabit tutsana salak herif! Sakın onu...”

“Teli bırak gitsin,” dedi nefes nefese.

“Ne? Daha demin *sakın* teli bırakma...”

Parmaklarıyla kızın burnunu kapadı. Bırakmalı mı yoksa bırakmamalı mıydım? Bırakırsam tel, cımbıza dolanır ve çekilip kopardı. Bırakmazsam da kız böyle debelenirken kopup serbest kalabilirdi. Megan’ın gözleri yine geriye kaydı. Acı, dehşet, karmaşa; bu, Ötekilerin üzerimize salmakta hiç başarısız olmadığı bir karışımdı. Kız ağzını ardına kadar açınca ben de makası gırtlğından içeri soktum.

Evan’a dönüp, “Senden şu an nefret ediyorum,” dedim soluk soluğa. “Dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum.” Makasla teli kesmeden önce bunu mutlaka bilsin istemiştim. Hani havaya uçup buharlaşırsak diye...

“Hallettin mi?” diye sordu.

“Nereden bileyim halledip halletmediğimi!”

“Yap şunu,” dedi ve sonra gülümsedi. Gülümsedi! “Kes o teli, mayıssineğim,” dedi.

Ben de kestim.

“Bu bir testti,” dedi Evan.

İçinde yeşil bir sıvı bulunan ve kapsülü andıran o şey masanın üzerinde duruyordu. Eski, güzel günlerde annenizin öğle yemeği için sandviçlerinizi ve cipslerinizi taze tutsun diye kullandığı şeffaf, plastik kilitli poşetlerden birinin içinde emniyettediydi... en azından biz öyle olduğunu umuyorduk.

“Ne yani, insanlardan el yapımı patlayıcı yapma fikri halen AR-GE aşamasında mı?” diye sordu Ben. Kırdığımız pencerenin pervazına yaslanmış, titriyordu ancak birinin otoparkı gözetlemesi gerekiyordu ve başka hiç kimsenin bu riski almasına müsaade etmemiştii. En azından o kana bulanmış iğrenç sarı polarını (kana bulanmadan önce de iğrençti) çıkarıp yerine siyah bir sweatshirt giymiştii. İstila öncesindeki o muhteşem görünümünü neredeyse geri kazanmıştı.

Yatağın üzerindeki Sam, sevgili Zombi liderinin şaka yapıp yapmadığından tam anlamıyla emin olamayarak kıkırdadı. Deli doktoru falan değildim fakat Sam’in babasızlık sorunu yüzünden çok ciddi değişimler geçirdiğini tahmin ediyordum.

“Bombayı değil,” diye yanıtladı Evan. “Bizi test ediyorlardı.”

“Şahane,” diye homurdandı Ben. “Son üç yıldır geçebildim tek test.”

“Kes şunu, Parish,” dedim. Sporcu hödüklerin, havalı olmak için salakça davranmasına onay veren yasa tasarısını da kim geçirmişti?

“Senin geçen sene Ulusal Başarı Bursu finalistii olduğunu biliyorum.”

“Harbi mi?” Gerzek’in kulakları dikildi. Tamam, çocuğun kulaklarına laf atmam ayıp olurdu ama gerçekten de bunu duyunca fena halde şaşkına dönmüştü.

“Evet, harbi,” dedi Ben, o patentli Parish gülümsemesini takınarak. “Ama çok vasat bir yıldız. Uzaylılar dünyayı istila etti falan...” Evan’a baktı ve gülümsemesi sönmüverdi; Evan’a ne zaman baksa gülümsemesinin kaderi bu oluyordu. “Bizi *niçin* test ediyorlar?”

“Bilgi toplamak için.”

“Hah, testlerin amacı da bu değil midir zaten? Şu an bana ne iyi gelir, biliyor musun? Şu esrarengiz uzaylı ayaklarını bırakıp lanet olasınca gerçekliğe dönmek. Çünkü şu şeyin patlamadığı her saniye,” başıyla masadaki kilitli poşeti işaret etti, “bizim için riski iki katına çıkarıyor. Er geç... ki *er* olduğunu tahmin ediyorum, buraya gelecek ve bizi patlatıp parçalarımızı Dubuque’a kadar saçacaklar.”

“Dubuque nedir?” diye ciyakladı Gerzek. İmayı anlamamıştı ve bu onu korkutmuştu. Dubuque da ne işti?

“Kasabanın teki, Gerzek,” dedi Ben. “Öylesine bir kasaba işte.”

Evan başını sallıyordu. Cüssesiyle kapı eşiğini kaplayan Pastacı’ya baktım; ağzını hafifçe açmış, bir pinpon maçı izler gibi başını sağa sola çevirerek konuşmamızı takip etmeye çalışıyordu.

“Geri gelecekler,” dedi Evan. “Tabii testi geçemezsek geri gelmelerine de gerek kalmaz.”

“Geçememek mi? Testi zaten geçmedik mi?” Parish bana döndü. “Yani bana sanki onu geçmişiz gibi geliyor. Sence?”

“Testten kalmamız için o küçük kıza mal gibi, neşe içinde içeri kabul etmemiz gerekirdi,” diye açıkladım, “ve kığımızın parçalarının Dubuque’a yağması.”

“Dubuque,” diye söylediğimi tekrar etti Gerzek, kafası karışmış bir şekilde.

“Patlamanın olmaması yalnızca üç şeyden birine işaret olabilir,” dedi Evan. “Birincisi, düzeneğin arızalandığına. İkincisi, düzeneğin yanlış kalibre edildiğine. Üçüncüsü de...”

Ben elini kaldırdı. “Üçüncüsü de bu otelde kalan birinin bomba-çocuklardan haberdar olduğuna ve düzeneği çıkarmayı başarıp onu bir kilitli poşete koyduktan sonra, afallamış insanlara panik ve paranoyanın nasıl aşılacağına dair bir seminer verdiğine işaretidir. Bu testin amacı içimizde bir Susturucu’nun olup olmadığını öğrenmekti.”

“Bizde bir tane var!” diye bağırdı Sam. İşaretparmağını Evan’a doğru salladı. “*Sen* bir Susturucu’sun!”

“Ki insanları hedefini bulan birkaç Hellfire füzesiyle kızartırsan bu bilgiyi edinemezsin,” diyerek sözünü bitirdi Ben.

“Bu da akla şu soruyu getiriyor,” dedi Evan kısık sesle, “böyle bir şeyden neden şüphelensinler?”

Odaya bir sessizlik çöktü. Parish parmaklarıyla kolunun üzerinde ritim tutuyordu. Pastacı ağzını kapamıştı. Gerzek kulakmemesini çeğiştiriyordu. Ben de Ayıcık’ın patisiyle oynayarak sandalyemin üzerinde ileri geri sallanıyordum. Ayının elime nasıl geçtiğini bilmiyordum. Belki Pastacı, Megan’ı yan odaya taşıırken almıştım. Ayının yere düştüğünü hatırlıyordum fakat onu yerden alıp almadığımı anımsamıyordum.

“Eh, durum oldukça açık,” dedi Ben. “Senin burada olduğunu illa ki bir şekilde anlamışlardır, değil mi? Başka türlü kendi oyuncularını vurmaya göze almaları gerekirdi.”

“Benim burada olduğumu bilselerdi teste falan gerek kalmazdı. Yalnızca benim burada olduğumdan *şüpheleniyorlardı*.”

Sonra anlayıverdim ve buna hiç sevinmedim.

“Hileci.”

Parish başını hızla bana çevirdi. Ufacık bir rüzgâr esse tünediği yerden aşağı yuvarlanacaktı sanki.

“Onu yakalamışlar,” dedim. “Veya Fincan’ı. Ya da ikisini de.” Evan’a döndüm çünkü Ben’in ifadesine dayanamıyordum.

“En mantıklısı bu,” diye bana katıldı Evan.

“Haydi oradan! Hileci bizi asla ele vermez,” diye ona hırladı Ben.

“Kendi rızasıyla yapmaz,” dedi Evan.

“Harikalar Diyarı,” dedim iç çekerek. “Onun hatıralarını sisteme yüklemişlerdir...”

Ben bunu duyunca pervazdan indi, dengesini kaybetti, öne doğru tökezledi ve Sammy’nin yatağının köşesine çarptı. Titriyordu ve sebebi kesinlikle soğuk hava değildi. “Ah hayır. Hayır, hayır, hayır. Hileci’yi *kesinlikle* yakalayamazlar. O da Fincan da *emniyettedir* ve biz *oraya* gitmeyeceğiz...”

“Hayır,” dedi Evan. “Çoktan oraya vardık.”

Sandalyemden usulca kalkıp Ben’in yanına gittim. Bu bir şey yapmanız gerektiğini bildiğiniz fakat tam olarak ne yapacağınızı bilemediğiniz anlardan biriydi. “Ben, Evan haklı. Şu anda hayatta olmamızın da Megan’ı buraya yollamalarının sebebi de aynı.”

“Senin neyin var?” diye çıkıştı Ben. “Sanki herif, Tûr Dağı’ndan inen Musa’yımış gibi dediği her şeye inanıyorsun. Sebebi ne olursa olsun, Evan’ın burada olduğunu düşünüyorlarsa, mutlaka onun bir *hain* olduğunu da biliyorlardır ve bizi *yine* Dubuque’a postalamayı planlıyorlardır.”

Herkes Gerzek’in tepkisini görmek için ona baktı.

“Beni öldürmek istemiyorlar,” dedi Evan en sonunda. Yüzünde üzgün, solgun bir ifade vardı.

“Tabii, tabii, unutmuşum,” dedi Ben. “Bunu yapmak isteyen benim.” Parish yanımdan uzaklaştı, ayağını sürüyerek pencereye döndü, ellerini pervaza dayadı ve karanlık gökyüzünü inceledi. “Burada kalırsak, işimiz biter. Kaçmaya yeltenirsek, işimiz biter. Bobby

Fischer'la¹⁰ satranç oynayan beş yaşındaki çocuklar gibiyiz." Arkasını dönüp Evan'a baktı. "Seni bir devriye tespit etmiş ve buraya kadar izlemiş de olabilir." Parmağıyla kilitli poşeti işaret etti. "Bu, Hileci'yi veya Fincan'ı ele geçirdiklerini kanıtlamaz. Bu, sadece zamanımızın daraldığını kanıtlar. Saklanamayız ve kaçamayız, dolayısıyla konu başından beri var olan soruya dönüyor; *ölüp ölmeyeceğimize* değil, bunun *nasıl* olacağına. Nasıl öleceğiz? Gerzek, nasıl ölmek istiyorsun?"

Gerzek kaskatı kesildi. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Dimdik, ayakta, Çavuşum."

Ben, Pastacı'ya baktı. "Pasta, ayakta mı ölmek istiyorsun?"

Pastacı da hazır ola geçti. Kararlılıkla başını salladı.

Ben'in bu soruyu Sam'e sormasına gerek kalmamıştı. Minik kardeşim sadece ayağa kalktı ve son derece yavaş, vakur bir edayla çavuşuna asker selamı verdi.

42

Eyvahlar olsun. *Beyler?*

Oyuncak ayıyı masaya fırlattım. Ağır Abiler Mangası'na dönüp, "Bu yoldan daha önce de geçtim," dedim. "Kaçmak ölmeye eşit; kalmak da öyle. O yüzden Vahşi Batı düellosu kafasına girmeden önce üçüncü seçeneğimizi bir gözden geçirelim: Bu *şeyi* patlatabiliriz."

Odadaki herkes bir anda nefesini tuttu. Ne demek istediğimi ilk önce Evan anladı ve bu fikir hiç içine sinmese de yavaşça başını

¹⁰ ABD'li Robert James "Bobby" Fischer; dünyanın en iyi satranç ustalarından biridir. (ç.n.)

salladı. Çok fazla değişken vardı. İşlerin ters gidebileceği binlerce senaryonun içinde sadece biri kesin çözümdü.

Ben lafı hiç dolaştırmadan en berbat kısmına değindi: “Nasıl? Düzeneğe üfleyip buharlaşma görevini kim üstlenecek?”

“Ben yaparım, Çavuşum,” dedi Gerzek. Kulakları kıpkırmızı olmuştu; sanki kendi cesaretinden utanmıştı. Ürkekçe gülümsedi. Sonunda espriyi anlamıştı: “Zaten hep Dubuque’u görmek istemiştin.”

“Tek CO₂ kaynağı insan nefesi değil,” dedim bizim Ulusal Başarı Bursu finalistine.

“Kola!” dedi Gerzek sesini biraz fazla yükselterek.

“İyi o zaman, sana onu bulmakta kolay gelsin,” dedi Ben. Bu doğrudu; gazlı meşrubatlar, alkollü içkilerle birlikte istilanın ilk kurbanlarından.

“Evet. Ama yalnızca kutu veya şişe halinde bulman zordur,” dedi Evan. “Cassie, sokağın karşısında bir lokanta var dememiş miydin?”

“Orada içecek makinelerine bağlı CO₂ tüpleri vardır,” dedim.

“Bombayı tüpe bağlarız...”

“Tüpün vanasını CO₂ salması için açarız...”

“Azıcık bir gaz salımı bile yeterli olur...”

“Dar bir alan gerekli...”

“Asansör!” dedik hep bir ağızdan.

“Vay anasını,” dedi Ben nefes vererek. “Şahane. Ancak bunun problemimizi nasıl çözeceğini tam olarak anlayamadım.”

“Öldüğümüzü sanacaklar, Zombi,” dedi Sam. Beş yaşındaki çocuk bunu anlamıştı fakat Parish’in Vosch ile birliklerini atlatmak konusundaki tecrübesinden yoksundu.

“Enkazda ceset bulamayınca durumu çözeceklerdir,” dedi Ben.

“Yine de bu bize zaman kazandıracaktır,” dedi Evan. “Tahminimce, gerçeği öğrendiklerinde iş işten geçmiş olacaktır.”

“Bariz bir biçimde onlardan daha zeki olduğumuz için mi?” diye sordu Ben.

Evan acımasızca tebessüm etti. “Onların aklına gelecek en son yere gideceğimiz için.”

43

Daha fazla tartışacak vaktimiz yoktu; 5. Dalga tetiği çekmeden önce Otelden Erken Ayrılma Operasyonu’nu devreye sokmalıydık. Parish ile Pastacı bir CO₂ tüpü almak için otelden çıkmıştı. Gerzek koridor nöbetini devralmıştı. Sam’e, okul otobüsündeki eski günlerinin hatırına Megan’ın başında durmasını söylediğimdeyse kardeşim tabancasını geri istemişti. Ona geçen sefer elinde bir silahının olmasının pek bir işine yaramadığını hatırlatmıştım; hedefine tek bir kurşun isabet ettiremeden bütün şarjörünü boşaltmıştı. Onun yerine eline ayıyı tutuşturmaya çalıştığımda gözlerini devirmişti. *Ayının modası ta altı ay önce geçti.*

Sonra Evan’la baş başa kalmıştık. O, ben ve minik bombamız.

“Dökül bakalım,” diye ona emrettim.

“Neyi dökeyim?” Gözleri oyuncak ayınınunki kadar iri ve masu-maneydi.

“Ne biliyorsan onu, Walker. Benden bir şeyler saklıyorsun.”

“Niye böyle bir şey...”

“Çünkü senin tarzın bu. İşleyişin böyle. Dörtte üçü suyun altında olan bir buzdağı gibisin ama bu oteli *Titanik’e* çevirmene hayatta izin vermem.”

Bakışlarını benden kaçırarak iç çekti. “Kalem kâğıt var mı?”

“Niye? Aşkını şiirle mi anlatacaksın?” Bu da onun tarzıydı: Ne zaman önemli bir konuya fazla yaklaşırsam, beni ne kadar sevdiğini, onu nasıl kurtardığımı anlatarak veya mükemmel doğamı betimleyen başka başka iç bayıcı, sözde derin laflar içeren gözlemleriyle konuyu geçiştirirdi. Yine de masadan kalemi ve bloknotu kapıp ona uzattım. Sonuçta günün sonunda kim bir aşk şiiri almak istemezdi ki?

Oysa bir şiir yerine bir harita karaladı.

“Tek katlı, beyaz badanalı... veya eskiden beyaz badanası olan ahşap bir yapı. Adresi tam olarak hatırlamıyorum fakat 68. Otoyol’un üzerinde. Bir benzin istasyonunun tam yanında. Benzincinin önünde şu eski metal tabelalardan biri asılı, üzerinde Havoline Petrol ya da onun gibi bir şey yazıyor.”

Bloknottan kâğıdı koparıp elime tutuşturdu.

“Peki, burası neden en son bakacakları yer ki?” Yine onun şu geçiştirme tekniğine tav oluyordum, gerçi Havoline Petrol’ün tiksindirici derecede şairane bir tarafı yoktu. “Ayrıca madem bizimle geleceksin, bu haritayı neden çiziyorsun ki?”

“Ne olur ne olmaz diye.”

“Yalnızca sana mı bir şey olabilir? Peki ya ikimizin de başına bir şey gelirse?”

“Haklısın. Beş tane daha çizeyim.”

Bir tane daha çizmeye başladı. Onu iki saniyeliğine izledim, sonra bloknotu elinden kapıp kafasına attım.

“Seni adi herif. Ne yaptığım şimdi anladım.”

“Bir harita çizmeye çalışıyordum, Cassie.”

“Görevimiz *Tehlike* tarzında, kola makinesinden el yapımı patlayıcı yapmak mı? Harbiden mi? Yetmiş derece ateşle, kırık bileğin ve hacamat olmuş bacağınla bize liderlik edip son hızda Havoline tabelasına ulaştıracaksın, öyle mi?”

"Ateşim yetmiş dereceyi bulsaydı ölü olurdum," diye belirtti.

"Ölü olamazsın. Niye, biliyor musun? *Çünkü ölü insanların vücut sıcaklığı olmaz!*"

Düşünceli bir biçimde başını sallıyordu. "Tanrım, seni nasıl da özlemişim."

"İşte! İşte yine yapıyorsun! Tıpkı Walker Çiftliği'nde, Kül Çukuru Kampı'nda, Vosch'un ölüm kampında yaptığın gibi. Seni ne zaman köşeye sıkıştırırsam..."

"Seni ilk gördüğümde ben zaten köşeye..."

"*Kes şunu.*"

Ve kesti. Yatakta yanında oturuyordum. Belki başından beri yanlış yapıyordum. Bal kullanarak daha çok sinek yakalarsın, demişti anneannem. Tek sorun, benim hamurumda o kadınsı cilve becerilerinden olmamasıydı. Elini tuttum. Gözlerine derin derin baktım. Gömleğimin düğmelerini biraz açmayı düşündüm fakat onu balla kandırmaya çalıştığımı fark edebileceği için vazgeçtim, gerçi ballarım da gayet güzeldi.

"Sığınak Kampı'nda yaptığın gibi bu sefer aklımı çelemeyeceksin," dedim, sesimin tınısına kattığım mırıltının yeterince baştan çıkarıcı olmasını umarak. "Böyle bir şey olmayacak. Sen de bizimle geleceksin. Pastacı ve Gerzek seni taşıyabilirler."

Diğer elini kaldırdı ve yanağıma dokundu. O dokunuşun ne anlama geldiğini biliyordum. Onu nasıl da özlemiştim. "Biliyorum," dedi. O çikolatamsı (*off!*) gözlerindeki ifade fena halde hüznünlüydü. O bakışı da biliyordum; biz ormandayken, gerçek kimliğini itiraf ettiği esnada görmüştüm. "Ancak her şeyi bilmiyorsun. Grace'i bilmiyorsun."

Balı falan unutup, "Grace," diye tekrar ettim ve elini yanağımdan çektim. Onun dokunuşuna fazla kandığıma karar verdim. Ona bu kadar kanmama konusunda kendimi geliştirmem gerekiyordu. Ay-

rica Evan'ın, sanki Dünya'daki son insan benmişim gibi bakmasına da fazla kanmamayı öğrenmeliydim. Zaten beni bulmasından önce kendimi öyle sanıyordum. Bu berbat bir şeydi, bir insana yüklenmemesi gereken korkunç bir yükü. Tüm varlığını başka bir insana bağımlı hale getirirseniz başınıza büyük dert alırsınız; şimdiye kadar yazılmış tüm trajik aşk hikâyelerini düşünün. Elimden geldiğince herhangi bir Romeo'nun Juliet'i olmaktan kaçınmak istiyordum. Buna gönüllü olan, benim için ölmeye niyetli olan tek adamsa yanımda oturmuş, ellerimi tutuyor ve *artık o kadar da off! dedirtmeyen*, sıcak çikolata rengi gözleriyle bana derin derin bakıyor olsa bile. Ayrıca manken gibi bir vücuda sahip olan bu aday, battaniyelerin altında kısmen çıplak olsa bile... Ama o konuya hiç girmeyeceğim.

“Yine Grace dedin. Seni vurduktan sonra da Grace deyip durdun,” dedim.

“Grace'i bilmiyorsun.”

İşte bu bana dokunmuştu. Onun bu kadar dindar... veya peşin hükümlü olduğunu bilmiyordum. Gerçi bu iki kavram genelde kafa kafaya gider, yine de...

“Cassie, sana bir şey söylemeliyim.”

“Baptist misin?”

“Otobandaki o gün senin... kaçmana izin vermemden sonra çok korktum. Tam olarak ne olduğunu anlayamamıştım, yapmam gereken şeyi... neden yapamadığımı kavrayamadım. Ben bunu yapmak için doğmuştum. Bu hiç mantıklı değildi. Hâlâ daha pek çok açıdan aklıma yatmıyor. Kendini tanıdığını sanırsın. Aynada gördüğün kişiyi iyi bildiğini zannedersin. Seni bulduğumda kendimi kaybettim. Artık hiçbir şey açık ve anlaşılır değildi. Hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildi.”

Başımı salladım. “Onu ben de hatırlıyorum. Basit olan şeyleri...”

“En başta, seni evime getirdiğimde, gerçekten de senin sağ çıkacağını sanmıyordum. Orada, öylece yanında oturup, *belki de sağ çıkmamalıdır*, diye düşündüm.”

“Vay canına, Evan. Çok romantiksin.”

“O günlerde neler olacağını öngörebilmiştım,” dedi Evan, *bu da son derece açık ve basit bir şeydi*. İki elimi de avuçlarına alıp beni yakınına çektiğinde o lanet gözlerinin binlerce kilometre derinine daldım. İşte bu yüzden bal tekniğini kullanamıyordum: O etrafımdayken sineğe dönüşen genellikle ben oluyordum. “Şimdi de neyin yaklaştığını biliyorum, Cassie. Şu ana kadar yalnızca ölü olanların şanslı olduğunu zannediyordum. Ama artık görebiliyorum. Görebiliyorum.”

“Neyi? Neyi görebiliyorsun, Evan?” Sesim titriyordu. Evan beni korkutmaya başlamıştı. Belki ateş yüzünden böyle konuşuyordu ancak Evan son derece gayrı-Evanvari davranıyordu.

“Çıkış yolunu. Bunu bitirmenin yolunu. Grace, problemin kendisi. Grace senin için... hepiniz için çok fazla. Grace kapının eşiği ve oradan yürüyüp geçebilecek tek kişi benim. Sana bunu sunabilirim. Bir de zamanı. Bu iki şeyi, Grace’i ve zamanı. Sonrasında *bu işi bitirmek size kalıyor*.”

44

O anda Gerzek, mükemmel bir zamanlamayla kafasını kapıdan içeri soktu. “Döndüler, Sullivan. Zombi dedi ki...” Sonra sustu. Özel bir anın içine etmişti. Tanrı’ya şükür ki gömleğimin düğmelerini açmamıştım. Ellerimi Evan’dan kurtarıp ayağa kalktım.

“CO₂ tüpü bulabilmişler mi?”

Gerzek başıyla onayladı. “Şimdi asansöre yüklüyorlar.” Evan’a baktı. “Zombi, siz hazır olduğunuzda başlayabileceğimizi söyledi.”

Evan yavaşça başını salladı. “Tamam.” Ancak kıpırdamadı. Ben de öyle. Gerzek ise birkaç saniye öylece dikildi.

“Tamam,” dedi sonunda. Evan hiçbir şey söylemedi. Ben de öyle. Sonra Gerzek, “O zaman... Dubuque’ta görüşürüz dostlar! Heh heh,” diyerek gerisin geri odadan çıktı.

Hızla Evan’a döndüm. “Pekâlâ, Ben’in esrarengiz uzaylı tavırlarıyla ilgili ne dediğini hatırlıyor musun?”

Sonra Evan Walker’ın şimdiye kadar ağzından çıktığını duymadığım... ve açık konuşmak gerekirse fiilen de yaptığını görmediğim bir şey söyledi.

“Sıçtık.”

Gerzek tekrar kapı eşiğinde belirmişti ancak ağzı şaşkınlıktan beş karış açılmış, kulakları kıpkırmızı olmuş haldeydi ve bal rengi saçları, botokslu gibi dolgun dudakları, masmavi gözlerinde delici bakışları ve uzun boyuyla Norveçli bir moda kraliçesinin endamına sahip bir hatunun pençesine düşmüştü.

“Merhaba, Evan,” dedi *Cosmopolitan* kapak kızı. Sesi de her Hollywood filminde görmeye alıştığımız o baştan çıkarıcı kötü kadınlara has, derin ve biraz kulak tırmalayıcı bir tondaydı.

“Merhaba, Grace,” dedi Evan.

45

Grace bir insanmış. Dua veya dinle alakası yokmuş. Tepeden tırnağa da silahlıydı tabii; Gerzek’in M16’sına ek olarak sırtında kocaman bir

keskin nişancı tüfeği de taşıyordu. Gözümü alan on bin megavatlık, parlak bir gülümsemeyle kepçe kulaklı çocuğu odanın içine savurdu.

“Ah, sen de Cassiopeia olmalısın, karanlık gökyüzünün aydınlık kraliçesi. Beni çok şaşırttın, Evan. Kız hiç hayal ettiğim gibi değil. Biraz kızılmış. Böylelerini beğendiğini bilmiyordum.”

Evan’a baktım. “Bu da kimin nesi?”

“Grace de benim gibi,” dedi Evan.

“Dostluğumuz çok eskiye dayanır. Aşağı yukarı on yüzyıl kadar. Aşağı demişken...” Grace yerde duran tüfeğimi işaret etti. Tüfeği onun ayaklarının dibine doğru ittirdim. “Tabancanı da rica edeyim. Ha, bir de paçana sakladığın bıçağı.”

“Onları bırak gitsinler, Grace,” dedi Evan. “Onlara ihtiyacımız yok.”

Grace onu umursamadı. Tüfeğimi ayağının ucuyla hafifçe tekmeledi ve bana onunla birlikte Luger’ımı ve kasaturamı camdan aşağı atmamı söyledi. Evan, *yapsan iyi olur*, dercesine başını salladı. Ben de yaptım. Başım dönüyordu. Tek bir sağlam fikir bile bulamıyordum. Grace de tıpkı Evan gibi bir Susturucu’ydu, o kadarını çözmüştüm. Ancak benim adımları nereden biliyordu ve neden buradaydı? Ayrıca Evan onun geldiğini nereden anlamıştı ve *Grace kapının eşiği* derken neyi kastetmişti? O kapı *nereye* açılıyordu ki?

“Onun bir insan olduğunu tahmin etmiştim.” Grace, Evan’ın en sevdiği konuya geri dönmüştü. “Ancak böyle *alelade* bir insan olacağı hiç aklıma gelmezdi.”

Evan ne olacağını çoktan anlamıştı ancak yine de durdurmaya yeltendi. “Cassie...”

“Siktir git, seni uzaylı orospusu,” diye koyuverdim.

“Ne kadar da renkli. Son derece yaratıcı. Nefis.” Grace, Gerzek’in tüfeğiyle bana oturmamı işaret etti.

Sonra Evan bana bir bakış attı: *Dediğini yap, Cassie*. Ben de onun yanındaki yatağa, bir astım hastası gibi ağzından zorlukla nefes almaya çalışan Gerzek'in yanına oturdum. Grace, koridoru da gözleyebilmek için hâlâ kapı eşiğinde duruyordu. Belki de Sam ile Megan'ın yan odada olduklarını veya Ben ile Pastacı'nın asansörde Evan'ı beklediklerini bilmiyordu. Böylece Evan'ın stratejisini anladım: *Oyala. Zaman kazan*. Ben ile Pastacı burada ne haltlar döndüğüne bakmak için yukarı çıktıklarında, bir fırsatımız olabilirdi. Sonra Evan'ın koca bir 5. Dalga mangasını, onların silah ve sayı üstünlüklerine rağmen zifiri karanlıkta hakladığını anımsadım ve *hayır, bizimkiler çıkageldiğinde esas fırsatı bu hatun yakalayacak*, diye düşündüm.

Kızı gözlemledim: Ayak bileklerini rahat bir edayla üst üste koyup kapının pervazına yaslanışını, altın rengi buklelerinin bir omzuna dökülüşünü, sanki İskandinav yüz hatlarına hayran kalmamız için başını hafifçe yana çevirmiş halde duruşunu inceledim. *Tabii, neden olmasın? Kendini herhangi bir insan bedenine yükleyebiliyorsan, niye kusursuz bir tanesini seçmeyesin ki? Evan da öyle yapmış*. Bu mantık çerçevesinde Evan'ın pek bir numarası yoktu ki bunu düşünmek biraz tuhaftı. Dizlerimi titreten bu herif aslında suretsiz bir yüze takılan maskeydi, muhtemelen on bin yıl önce bir mürekkep balığı veya onun gibi bir şeye benziyordu.

"Eh, bize bunun *riskli* olduğunu önceden söylemişlerdi; insanlar arasında uzun süre insan taklidi yapmanın belli etkileri olacaktır, demişlerdi," dedi Grace. "Söylesene, Cassiopeia... Evan yatakta muhteşem değil mi?"

"Onu sen daha iyi bilirsin," diye lafı yapıştırdım. "Seni dünyadışı kaşar yaşam formu."

"Biraz küstahız galiba," dedi Grace, Evan'a gülümseyerek. "Tıpkı mitolojideki adaşı gibi."

“Onların bu konuyla hiçbir ilgisi yok,” dedi Evan. “Bırak da gitsinler, Grace.”

“Evan, *konu* dediğin şeyi anladığımı bile sanmıyorum.” Hatun nöbet yerini terk edip süzülürcesine –bunu başka türlü anlatamazdım– Evan’ın yatağının yanına geldi. “Ve ben buradan gidene kadar da hiç kimse bir yere kıpırdamayacak.” Grace, Evan’a doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarından uzun uzun öptü. Evan ona direndi, bunu görebiliyordum fakat hatunun hamurunda öyle bir cilve vardı ki oğlanı dünyadışı balıyla hareketsiz kılmıştı. “Ona söyledin mi, Evan?” diye Evan’ın yanağına doğru mırıldandı ama bu benim duyacağım kadar yüksek bir mırıltıydı. “Her şeyin nasıl biteceğini ona anlattın mı?”

“İşte böyle bitecek,” dedim ve kızın üzerine atıldım, her zaman yaptığım gibi kafamı öne çıkardım ve kafatasımı şakağındaki yumuşak noktaya geçirdim. Grace, darbenin etkisiyle gardırobun kapaklarına doğru yanlamasına savruldu. Ben de kollarım ve bacaklarım iki yana açık bir vaziyette kendimi Evan’ın kucağında buldum. *Fevkaladenin fevkinde*, diye iç geçirdim biraz tutarsız bir biçimde.

Doğrulduğumda Evan kollarım belime doladı ve beni geri çekti. “*Yapma, Cassie.*”

Fakat Evan zayıf düşmüştü, ben ise güçlüydüm. Onun elinden kolayca kurtuldum ve yataktan zıplayıp hatunun sırtına atladım. Bu çok büyük bir hataydı: Grace kolumu kaptığı gibi beni odanın öbür tarafına savurdu. Pencerenin yanındaki duvara çarpıp, doğrudan kalçamın üstüne oturunca omurgamdan yukarı bir acı dalgası yayıldı. Koridorda bir kapının hızla açıldığını duydum ve avazım çıktığı kadar bağırdım: “Kaç buradan, Sam! Zombi’yi bul! Kaç...”

Ben ikinci kez kaç buradan diyemeden, Grace odadan fırlamıştı. Birinin bu kadar hızlı koştuğunu en son Kül Çukuru Kampı’nday-

ken, Wright-Patterson üssünden gelen sahte askerler beni ormanda saklanırken tespit ettiklerinde görmüştüm. Grace çizgi filmlerdeki kadar hızlıydı, ileri atılmasının sebebini görmezden gelebilsem komik bile sayılabilirdi.

Ah, hayır yapamazsın, seni orospu. Kardeşime dokunamayacaksın.

Hızla öne atılıp Gerzek ile ağır yaralı bedenini yataktan kaldırmaya çalışan Evan'ın yanından geçtim ve koridora koştum. Koridor bomboştu ve bu hiç de iyiye işaret değildi, sonra Sam'in odasına doğru iki adım attım ve parmaklarım kapının koluna değdiği anda kafamın arkasına adeta bir gürz indi. Burnum kapının ahşabına tosladı ve bir şeyin fırtırt ettiğini duydum... Bu ses kapıdan gelmemiştii. Yüzümden kanlar boşalırken geriye doğru bir adım attım. Kanımın tadı ağzıma gelmişti ve bu tat her nedense beni ayakta tuttu; o zamana kadar öfkenin bir tadı olduğunu ve bunun kanın tadıyla aynı olduğunu bilmiyordum.

Buz kadar soğuk parmaklar boğazıma dolandı ve ayaklarımın kızıl bir kan yağmuru eşliğinde yerden kesilişini izledim. Sonra kendimi koridor boyunca havada savrulurken buldum, ardından omzumun üzerine sertçe düşüp yerde yuvarlanıp koridorun öbür ucundaki pencerenin dibinde durdum.

Grace: *"Orada kal."*

Susturucu kadın Sammy'nin kapısının önünde duruyordu, loş bir tünelin ucundaki ince bir siluetten ibaretti sanki. Gözlerimden elimde olmadan boşalan gözyaşları yanaklarımdan süzülüp kanıma karışıyordu.

"Kardeşime. Sakın. Dokunma."

"O tatlı küçük oğlanı mı diyorsun? O senin kardeşin miydi? Özür dilerim, Cassiopeia, bilmiyordum." Alaycı bir hüznle başını iki yana salladı. Tıpkı şerefli insanlarla her alay edişlerindeki gibi.

"O öldü bile."

46

Sonra eşzamanlı olarak üç olay cereyan etti. Kalbimin paramparça olmasını da sayarsanız dört tane...

Koşmaya başladım... *geriye* değil, dosdoğru *ileriye*. Onun o kapak kızı suratını yırtıp parçalayacaktım. Onun o çakma insan kalbini, kusurağın insan memelerinin arasından söküp alacaktım. Tırnaklarımla onu deşecektim.

İlki buydu.

İkincisi, merdivenlerin kapısının çat diye açılıp ardından Pastacı'nın kondora fırlamasıydı. Yüzünde hüznü Eeyore ifadesinden eser yoktu, beni bir eliyle kenara itip öbür eliyle tüfeğinin namlusunu Grace'e doğrulttu. Bu hiçbir şekilde kolay bir atış değildi ancak Ben'e göre Pastacı, Hileci'den sonra mangamın en iyi nişancısıydı.

Üçüncüsü ise üzerinde sadece boxer'ı olan Evan Walker'ın odadan sürünerek çıkıp Grace'in arkasına geçmesi idi. Usta nişancı olsun ya da olmasın, Pastacı iskalarsa... veya Grace son saniyede yana atlarsa...

Bu yüzden atlama kısmını ben yaptım ve kollarımı çocuğun ayak bileklerine doladım. Pastacı tökezledi ve tüfeği ateş aldı. Tam o anda da tekrar merdivenin kapısının açıldığını duydum ve Ben, tıpkı filmlerdeki gibi, "*Olduğun yerde kal!*" diye bağırdı. Ancak kimse olduğu yerde kalmadı; ne ben, ne Pastacı ne de Evan... ve Grace, o çoktan gözden kaybolmuştu. Göz açıp kapayana kadar sırta kadem basmıştı. Parish, Pastacı'yla benim üzerimizden atladı ve topallayarak koridorda, Sam'inin karşısındaki odaya yöneldi.

Sam

Ayağa fırladım ve koridor boyunca koştum. Ben, Pastacı'ya işaret ediyor, "Buraya girdi," diyordu.

Kapının mandalına asıldım. Kilitliydi. *Teşekkürler, Tanrım!* Kapıyı yumrukladım. "Sam! Sam, aç kapıyı! Benim!"

Ve kapının ardından bir farenin ciyaklamasından daha yüksek olmayan bir ses duyuldu: "Bu bir hile! Beni kandırıyorsun!"

Kendimi kaybettim. Kanlı yanağımı kapıya yaslayıp şöyle sağlam, güzel ve son derece tatmin edici bir mini çöküntü yaşadım. Gardımı indirmiştim. Ötekilerin ne kadar zalim olabileceğini unutmuşum. Bir mermiyle kalbimde delik açacak kadar değil ama... Hayır, önce onu söküyor, yere atıp üzerinde tepiniyor ve ellerinin arasından oyun hamuru gibi fişkırana kadar sıkıyorlardı.

"Tamam, tamam, tamam," dedim hıçkırarak. "Oradan çıkma, tamam mı? Ne olursa olsun, Sam. Ben geri gelene kadar oradan çıkma."

Pastacı koridorun karşısındaki kapının yanında pozisyon almıştı. Ben, Evan'ın ayağa kalkmasına yardım ediyordu... daha doğrusu buna çabalıyordu. Ne zaman Parish'in eli kaysa, Evan'ın dizleri boşalıyordu. Ben en sonunda onu duvara yaslamaya karar verdi ve Evan olduğu yerde nefes nefese ileri geri sallandı. Yüzünün rengi babamın öldüğü kamptaki küller kadar beyazdı.

Evan başını çevirip bana baktı ve içinde kalan son birkaç damla nefesiyle, "Bu koridoru boşaltın. *Hemen,*" dedi.

Pastacı'nın önündeki alçıpan duvar darmadağın olup etrafa bembeyaz alçı tozları ve küflenmiş duvar kâğıdı parçaları halinde uçuştı. Pastacı geriye tökezlerken tüfeği parmaklarının arasından kayd ve Ben'e çarptı. Parish onu omzundan yakaladı ve Gerzek'le beraber yandaki odaya fırlattı. Zombi sonra bana uzandı fakat eline vurduğum ve Evan'ı almasını söyledim. Ardından Pastacı'nın tüfeğini alıp Grace'in bulunduğu odanın kapısını taramaya başladım. Daracık

koridorda çıkan gürültü sağır ediciydi. Parish beni yakalayıp geri çekene kadar bütün şarjörü boşaltmıştım.

“Salaklık etme!” diye bağırdı. Elime dolu bir şarjör tutuşturdu ve kapıyı gözlememi söyledi fakat *ateş açmamalıydım*.

Bundan sonra yan odadaki olaylar tıpkı bir televizyon dizisindeki gibi gelişti; yalnızca seslerle. Yerde yüzükoyun yatmış, gövdemin üst kısmını dirseklerime yaslamıştım, tüfeğimin namlusunu doğrudan karşımdaki odaya çevirmiştim. *Haydi, buzlar kraliçesi. Sana küçük bir bediyem var.* Dilimi kanlı dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Bu tattan nefret hem ediyor hem de ona bayılıyordum. *Haydi seni, İsveç kaşarı.*

Parish: Gerzek, durumu nasıl? Gerzo!

Gerzek: Kötü, Çavuşum.

Parish: Ne kadar kötü?

Gerzek: Bayağı kötü...

Parish: Tanrı aşkına! Kötü olduğunu görebiliyorum, Gerzek!

Evan: Ben... dinle beni... beni dinlemek zorundasın. Buradan hemen gitmeliyiz. Hemen.

Parish: Niye? Onu kıştırdık...

Evan: Bu fazla sürmez.

Parish: Sullivan onun icabına bakabilir. O karı kim, bu arada?

Evan: (dedikleri anlaşılmıyordu)

Parish: Eh, harika. Nerede çokluk orada mutluluk. Sanırım işimiz B planına kaldı. Sen benimlesin, Walker. Gerzek, sen de Pastacı'yı al. Sullivan da çocukları alır.

Parish usulca yanıma geldi, elini sırtıma koydu. Başıyla kapıyı işaret etti.

“Tehdidi etkisiz hale getirmeden buradan tüyemeyiz,” diye fısıldadı. “Hey, burnuna ne oldu senin?”

Omuzlarımı silktim. *Şap, şap* etti dilim. “Nasıl yapacağız?” Sesim fena nezle olmuşum gibi çıkıyordu.

“Gayet basit: İçimizden biri kapıya saydıracak; bir tane üst menteşeye, bir tane alt menteşeye, sonra sağa ve sola ateş edecek. İşin en kötü kısmı ilk iki buçuk saniyesi.”

“En iyi kısmı ne peki?”

“Son iki buçuk saniyesi. Hazır mısınız?”

“Cassie, bekle,” dedi Evan, sunağa diz çökmüş bir keşiş gibi arkamızda, dizlerinin üzerinde duruyordu. “Ben neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyor ama sen biliyorsun. Anlat ona. Ne kadar tehlikeli olduğunu...”

“Kes sesini, âşık oğlan,” diye hırladı Ben. Gömleğimi çekiştirdi. “Haydi, bitirelim şu işi.”

“Sizi temin ederim, o odadan çoktan gitmiştir,” dedi Evan sesini yükselterek.

“Ne yani? İki kat aşağı mı atladı?” Ben kahkaha attı. “Eh, güzel. Aşağı indiğimizde onun kırık bacaklarına sıkarım ben de.”

“Muhtemelen atlamıştır ama hiçbir yeri kırılmamıştır. Grace de benim gibi.” Evan bunu Parish ile bana anlatıyordu fakat gözleri çaresizlik içinde bana kilitlenmişti. “Benim gibi, Cassie.”

“Ama sen bir insansın... yani en azından bedeninin öyle,” dedi Ben. “Ve hiçbir insan bedeni...”

“Onun bedeni dayanabilir. Benimki artık dayanamaz. Benimkinin... sistemi çöktü.”

“Sen bunun dediklerinden bir şey anlıyor musun?” diye bana sordu Parish. “Bunların hepsi Bay E.T.’nin zırvaları gibi geliyor da.”

“Peki, ne yapmamızı önerirsin, Evan?” diye sordum. Ağzımdaki o müthiş kan tadına rağmen öfkem sakinleşmeye başlamıştı. Yerini

son derece rahatsız edici ve bana oldukça tanıdık gelen, zihnimin beş bin kulaç derinliğindeki o boğulma hissine bırakıyordu.

“Buradan çıkın. Hemen. Onun istediği şey siz değilsiniz.”

“Kendini kurban edeceksin yani,” dedi Ben hain bir gülümsemeyle. “Hoşuma gitti.”

“O da bizim öylece çekip gitmemize izin verecek, öyle mi?” dedim, başımı iki yana sallayarak. Boğulma hissim iyice artmıştı. Ben haklı olabilir miydi? Evan Walker’a kendi hayatımla birlikte kardeşiminkini emanet etmekle doğru mu yapıyordum? Burada bir terslik vardı. Bir şeyler yanlıştı. “Bize hiçbir şey yapmadan yani?”

Evan, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı ki bu sayede benden bir puan kazandı çünkü onun yerine şöyle de diyebilirdi: *Tabii ya, onun şu acayip sadizm problemine alışabiliyorsanız aslında şeker gibi kızdır.* “Ama eğer burada kalırsanız başınıza neler gelebileceğini biliyorum.”

“Bana uyar,” dedi Ben. Odaya geri döndü. “Plan değişti, beyler. Ben Pastacı’yı yanıma alacağım. Gerzek, sen Megan’ı al. Sullivan da kendi kardeşine bakar. Pılınızı pırtınızı toplayın, partiye gidiyoruz!”

“Cassie.” Evan yanıma yaklaştı. Yüzümü kendininkine çevirdi, başparmağını kanlı yanağımda gezdirdi. “Tek yolu bu.”

“Seni bırakmayacağım, Evan. Beni bırakmana müsaade etmeyeceğim. Bir daha olmaz.”

“Ya Sam? Ona da bir söz vermiştin. İkisini birden tutamazsın. Grace benim sorunum. O... o bana ait. Sam’in sana ait olması gibi bir şey değil bu; onu kastetmiyorum...”

“Harbi mi? Beni şaşırttın, Evan. Genelde sen her şeyi açık açık anlatırsın.”

Doğrularak oturdum, derin bir nefes aldım ve onun o güzel yüzüne bir tokat attım. Aslında onu vurabilirdim ama bu seferlik ucuz yırtabileceğine karar verdim.

Tam o anda sesi duyduk; sanki attığım tokat, bekledikleri sinyaldi. Bir taarruz helikopteri olanca hızıyla üzerimize geliyordu.

47

Sonra projektör ışığı geldi; parlak ışık bütün koridoru aydınlattı, duvarlara ve zemine keskin kenarlı gölgeler düşürdü. Parish hızla yanıma gelip beni ayağa kaldırdı, ben de Evan'ın koluna yapışıp kalkması için onu çekiştirdim. Evan başını iki yana sallayarak kolunu geri çekti.

“Yanıma bir silah bırakın yeter.”

“Tamamdır, dostum,” dedi Ben, ona tabancasını uzatarak. “Sullivan, git Sam'i al.”

“Sizin neyiniz var?” dedim. Olanlara inanamıyordum. “Şimdi kaçamayız.”

“*Senin* planın ne peki?” diye bağırdı Ben. Bağırarak zorunda kalmıştı çünkü doğrudan otelin tepesine gelmiş olan helikopterin gürültüsü, ışık ve ses hızından düşük her ses tonunu bastırıyordu.

Evan parçalanmış kapı pervazına sıkıca tutunarak ayağa kalktı; aslında tek ayağı üzerine kalkabilmişti çünkü diğer ayağının üzerine hiç basamıyordu. Onun kulağına haykırdım: “Bana sadece tek bir şeyi söyle ve on bin yıllık hayatında bir kez olsun dürüst ol. Bombayı kurup bizimle kaçmayı hiç düşünmemiştin, değil mi? Grace'in geleceğini biliyordun ve ikinizi birden patlatmayı...”

O anda Sammy pat diye kendi odasından çıktı. Megan'ı da bileğinden tutuyordu. Nasıl olduysa küçük kız oyuncak ayıyı yanına almıştı. Muhtemelen onu kıza Sam vermişti; ayıyı ihtiyacı olan birilerine verip duruyordu. “Cassie!” Hızla yanıma koştu ve başıyla karnuma

çarparak bana sarıldı. Kardeşimi zorlanarak kucağıma aldım. *Tanrım, nasıl da ağırlaşmış.* Ardından da Megan'ın elini tuttum.

Buz gibi bir rüzgâr girdabı kırık pencereden içeri dolarken Gerzek'in haykırdığım duydum: "Çatıya indirme yapıyorlar!"

Onu bu kadar rahatça duyabilmemin sebebi, koridora kaçmaya çalışırken resmen üstüme tırmanmış olmasıydı. Parish hemen arkasındaydı, Pastacı da onun yanına yaslanmış, kolunu omzuna dolamıştı.

"Sullivan!" diye bağırdı Ben. "Kaldır kıcını!"

Evan parmaklarıyla dirseğıme yapıştı. "*Bekle.*" Tavana bakıyordu. Sessizce dudaklarını oynattı... veya ses çıkarmıştı da ben duyamamıştım.

"Bekleyim mi?" diye haykırdım. Genel panik havası gitgide belirginleşiyordu. "*Neyi bekleyeyim?*"

Evan'ın bakışları hâlâ tavandaydı: "Grace."

Bir ölüm perisinin çığlığı yükselerek helikopterin rotor gürültüsünü bastırdı ve gittikçe tizleşerek kulak tırmalayan, dünya dışı bir sese dönüştü. Tüm bina sallandı. Tavanda bir çatlak açıldı. Ucuz çerçeveleri olan dandik otel tabloları duvarlardan düştü. Helikopterin projektör ışığı birdenbire söndü, bir saniye sonrasında bir patlama oldu ve tüm katı son derece sıcak bir hava akımı kapladı.

"Pilotu hakladı," dedi Evan başını sallayarak. Beni, Sam'i ve Megan'ı koridora çektikten sonra omzunun üzerinden Parish'e döndü, "*Şimdi gidebilirsiniz,*" dedi. Bana dönüp, "Haritada çizdiğim ev. Şimdilik Grace'e ait fakat bu geceden sonra onun olmayacak. Orayı sakın terk etmeyin. Kışı geçirmenize yetecek kadar yiyecek, su ve erzak var." Çok hızlı konuşuyordu; zamanı neredeyse tükenmişti. Evet, 5. Dalga'yı atlatmıştık ancak Grace geliyordu. "Orada emniyette olursunuz, Cassie. Ekinoksta..."

Ben, Gerzek ve Pastacı merdivenlere ulaşmıştı. Parish çılgınlar gibi bize el sallıyordu. *Haydi!*

“Cassie! Beni dinliyor musun? Ekinoksta ana gemi Grace’i almak için bir sonda yollayacak...”

“Sullivan! Haydi!” diye bağırdı Ben.

“Donanımıyla oynamanın bir yolunu bulabilirsiniz...” Elime bir şey tutuşturmaya çalışıyordu fakat ellerim doluydu. Kardeşim, Evan’ın elinden, bombanın durduğu kilitli naylon poşeti alırken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Sonra Evan Walker yüzümü avuçları arasına aldı ve beni dudaklarımdan sertçe öptü.

“Bunu sen bitirebilirsin, Cassie. Sen. Bu böyle olmalı. Bunu yapan sen olmalısın. *Sen.*”

Ardından beni yine öptü; benim kanım onun yüzüne, onun gözyaşları benim yüzüme bulaştı.

“Bu sefer sana hiçbir söz veremem,” diye devam etti aceleyle. “Ama sen verebilirsin. Bana söz ver, Cassie. Bunu sen bitireceksin, bana söz ver.”

Başımı salladım. “Bitireceğim.” Böylelikle sözün hükmü verilmiş oldu; bir hapisane hücresinin kapısı çarparak kapandı ve beni sonsuz denizin derinlerine batıracak olan taş boynuma asıldı.

48

Merdivenin kapısına ulaşınca yarım saniyeliğine duraksadım; bunun onu son görüşüm olduğunu biliyordum, daha doğrusu *ikinci* son görüşümdü. Sonra *ilk* son görüşüme benzer şekilde zifiri karanlığın içine daldım ve Megan’a sıçan bağırsaklarına dikkat etmesini fısıldadım. Lobiye inip bizim çocukların beni davet ettikleri partiye katıldım.

Enkazı alev alev yanan helikopterin turuncu ışığında siluet halinde görünüyordular. Otelin ana kapısından kaçmak sezgilere son derece aykırı bir fikirdi. Grace muhtemelen bizim yukarıdaki odalardan birine barikat kurup sığındığımızı sanıyordu. Bu yüzden bir duvardan, *Matrix*'teki gibi zıplaya zıplaya çıkıp binanın öbür tarafındaki kırık pencereden içeri dalmayı tasarlıyor olabilirdi.

"Cassie," dedi Sam kulağıma eğilerek. "Burnun *kocaman* olmuş."

"Kırıldı da ondan," dedim. *Tıpkı kalbim gibi, evlat. Bir alana bir bedava.*

Pastacı artık Ben'e yaslanmıyordu çünkü Parish çocuğun o *koca* cüssesini sırtına almıştı. Ve Ben'in bundan hiç memnun olmadığı her halinden belliydi.

"Bu bir işe yaramayacak, biliyorsun değil mi?" diye onu uyardım. "Böyle yüz metre bile ilerleyemezsiniz."

Parish beni umursamadı. "Gerzo, Megan sende. Sam, Sullivan'ın kucağından inmen gerekecek çünkü ablan bize önderlik edecek. Arkamızı ben kollarım."

"Benim bir silaha ihtiyacım var!" dedi Sammy.

Parish onu da umursamadı. "*Adım adım* ilerleyeceğiz. Birinci adım: üstgeçit. İkinci adım: üstgeçidin öbür tarafındaki ağaçlık alan. Üçüncü adım..."

"Doğuya," dedim. Sammy'yi yere bıraktım ve cebimden buruşmuş haritayı çıkardım. Parish bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. "Şuraya," dedim, haritada Grace'in sığınağını gösteren minik kareye parmağımı basarak.

"Yooo, Sullivan. Hileci ve Fincan'la buluşmak için mağaralara gidiyoruz."

"Dubuque'a gitmeyelim de nereye gidersek gidelim!" diye haykırdı Gerzek.

Ben başını iki yana salladı. “Abarttın artık, Gerzek. Resmen içine ettin. Neyse, haydi bakalım.”

Yola koyulduk. Hafiften kar atıştırıyordu; havadan döne döne inen minik kar kristalleri, turuncu renkli ışıktaki parıldıyordu. Alev alan yakıtın kekremesi kokusu duyuluyor, yangından yayılan ısıya baskısı hissediliyordu. Parish’in önerdiği gibi...daha doğrusu emrettiği gibi, ekibe öncülük ediyordum. Sammy kemerimin bir halkasına parmağını takmıştı, Gerzek de şimdiye kadar ağzını açmamış olan Megan’la beraber arkamızdaydı. Kızcağızı bu konuda suçlayamazdım; muhtemelen şoka girmişti. Otoparkı yarılıp onu şehirlerarası kavşaktan ayıran toprak patıkaya yaklaştığımızda arkama dönüp baktığım sırada Ben, taşıdığı yükün altında yere yığıldı. Sammy’yi Gerzek’e uzattım ve buzla kayganlaşan kaldırımında Parish’in yanına koştum. Otelin çatısında Black Hawk’ın darmadağın olmuş metal kalıntıları görebiliyordum.

“Bunun bir işe yaramayacağını sana söylemişim!” dedim, yanı fısıldayıp yanı bağırarak.

“Onu geride bırakmayacağım...” Ben elleri ve dizleri üzerine çökmüş, nefes nefese kalmıştı ve öğürüyordu. Dudakları yangının ışığında kıpkırmızı parlıyordu; kan kusuyordu.

Gerzek yanımda bitiverdi. “Çavuşum. Hey, Çavuşum...”

Gerzek’in sesindeki bir şey onun dikkatini çekmişti. Başını kaldırıp çocuğa baktı. Kepçe kulaklı oğlan başını yavaşça iki yana sallıyordu: *Onu kurtaramayız.*

Ve Ben Parish avcunu donmuş asfalta indirdi, sırtını bükerek anlamsızca bir şeyler haykırdı. *Ah, Tanrım, Tanrım, varoluşsal bir krize girmenin hiç zamanı değil. Kendini kaybederse biz de biteriz. Fena halde biteriz,* diye düşündüm.

Ben’in yanında diz çöktüm. Yüzünü acı, korku ve öfkeyle buruşturmuştu. Öfkesinin kaynağı; değiştiremeyeceği ve peşini bırakmayan

geçmişinden geliyordu. Ondan yardım isteyen küçük kız kardeşini terk edişi aklına geliyordu. Parish onu terk etmiş olabilirdi fakat kardeşi onun yakasını hiç bırakmamıştı. O hep Ben'in peşindeydi. Ve son nefesini verene kadar da onu bırakmayacaktı. Kız kardeşi şimdi bir metre önünde, kanlar içinde yatıyordu ve Ben'in onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Parish," dedim parmaklarımı başının arkasında gezdirerek. Kar kristalleriyle lekelenen saçları ışıpta parlıyordu. "Bitti artık."

Bir gölge yanımdan hızla geçip otele yöneldi. Ayağa fırladım ve onun peşine takıldım çünkü bu gölge, kardeşime aitti ve ön kapılara doğru topukları ardına vura vura koşuyordu. Onu yakalayıp yere yatırdım ve Sam sağı solu tekmelemeye, debelenmeye, genel olarak delice hareketler yapmaya başladı. Birazdan Gerzek'in de kafayı sıyracağından emindim ve üç tane manyakla uğraşmak, bir kişi için çok fazlaydı.

Ancak boşuna endişelenmişim. Gerzek, Ben'i ayağa kaldırıp Megan'ın elini tuttu ve ikisini de yola yönlendirdi. Tabii onun hali benimkine göre daha rahattı çünkü kolumun altına, baş aşağı halde kısırdığım Sammy kollarını bacaklarım etrafa savurup, "Geri dönmemiz gerek, Cassie! Geri dönmeliyiz!" diye avaz avaz bağırıyordu.

Kavşağı geçip üstgeçide giden dik tepeden indik. Birinci adım tamamlanmıştı. Sonra Sammy'yi yere bıraktım ve kalçasına sert bir şaplak atıp bağırmayı kesmesini yoksa hepimizi öldürteceğini söyledim.

"Derdin ne ki?" diye sordum.

"Sana anlatmaya çalışıyordum!" dedi hıçkırarak. "Ama beni dinlemedin. Hiç dinlemiyorsun ki! Onu düşürdüm!"

"Neyi düşürdün?"

"Poşet, Cassie. Koşarken, ben... ben poşeti düşürdüm!"

Ben'e baktım. Yere çömelmiş, sırtım kamburlaştırıp başını öne eğmişti ve kollarını dizlerinin üzerine koymuştu. Sonra Gerzeke baktım. Omuzları çökmüş, gözleri fal taşı gibi açılmış halde Megan'ın elini tutuyordu.

“İçimde kötü bir his var,” diye fısıldadı.

Bir anda tüm dünyanın nefesi kesildi. Hatta havada uçuşan kar taneleri bile hareketsiz kalmıştı.

Otel, kör edici neon yeşili bir ateş topuna dönüşerek havaya uçtu. Yer sarsıldı. Şok dalgası dördümüzün de ayağım yerden kesti, enkaz parçaları gümbürdeyerek üzerimize uçtu. Sammy'ye doğru atılıp kardeşimin üzerine kapandım. Tepeden aşağı savrulan, toz tanelerinden daha büyük olmayan; beton, cam, ahşap ve metal parçalarından oluşan bir dalga (ve evet, biraz da Ben'in o lanet sıçanlarından arta kalanlar) üzerimize yağıp gri, fokurdayan bir kütle halinde etrafımızı sardı.

Dubuque'a hoş geldiniz.

VI

TETİK

Kamptaki küçük çocukların yanında olmaktan hiç hazzetmezdi. Ona kaybettiği erkek kardeşini hatırlatırlardı. Kardeşini, yemek aramak için terk ettiği evinde bırakmış, döndüğünde onu orada bulamamıştı. Bir daha da asla bulamadı. Kamptayken eğitimde olmadığı, yemek yemediği, uyumadığı, kışlasını paspaslamadığı, postallarını parlatmadığı, tüfeğini temizlemediği, mutfakta görev almadığı ya da Ay.İm. hangarında çalışmadığı boş zamanlarında çocuk barınaklarında veya çocukları getiren otobüslerde gönüllü çalışıyordu. Küçük çocukların yanında olmayı hiç sevmediği halde onların yanından ayrılmıyordu. Minik kardeşini bir gün bulabileceğine dair umudunu hiç yitirmemişti. O gün geldiğinde kabul hangarına girip kardeşini yere çizilmiş büyük, kırmızı halkalardan birinin içinde otururken veya tören alanının yanındaki prefabrik oyun alanında bulunan ağaca asılı tekerlekte sallanırken göreceğini ummuştu.

Ama onu hiç bulamamıştı.

Oteldeyken düşmanın, küçük çocukların içine bomba yerleştirdiğini keşfettiğinde, kardeşinin de başına aynı şeyin gelip gelmediğini merak etmişti. Acaba onu bulup, o yeşil kapsülü yutturmuş, tekrar dışarı salmışlardı da başkaları tarafından bulunmuş muydu? Muhtemelen böyle olmamıştı. Yalnızca bir avuç çocuk kurtarılıp kampa getirilmişti. Herhalde kardeşi kaybolduktan sonra o kadar uzun yaşayamamıştı.

Ancak yine de yakalanmış olabilirdi. Ona o yeşil kapsülü zorla yutturmuş olabilirlerdi. Gerisin geri dışarı yollanmış, hayatta kalan

bir kısım insan tarafından bulunup beslenerek onların nefeslerini soluyana kadar etrafta dolanmış olabilirdi. Böyle bir ihtimal de vardı.

“Canını sıkan ne?” diye sormuştu Zombi. Eski lokantada bir CO₂ tüpü bulmak için otoparkı geçtikleri sırada. Zombi emir vermek dışında onunla konuşmayı denemeyi bırakmıştı. Bir soru sorduğunda da aslında ondan bir yanıt beklemiyordu.

“Bir şey canını sıktığında bunu yüzünden anlayabiliyorum. Suratın sanki kabız olmuşsun da bir tuğla bırakmaya çalışıyormuşsun gibi buruşuyor.”

Gaz tüpü görüldüğü kadar ağır değildi ancak Zombi yaralıydı ve geri dönerlerken durumu anlamıştı. Zombi çok gergindi; ne zaman bir gölge görse irkiliyordu. Sürekli ortada ters giden bir şeylerin olduğundan bahsediyordu. Şu Evan Walker denen adamda ve genel olarak her şeyde bir terslik arıyordu. Zombi, kandırıldıklarını düşünüyordu.

Otele döndüklerinde Zombi, Gerzek'i Evan'ı alması için yukarı gönderdi. Zombi ile Pastacı asansörde Evan'ın aşağı inmesini bekledi.

“Görüyorsun ya Pastacığım, yine benim dediğim yere dönüyoruz. Elektromanyetik dalgalar, tsunamiler, vebalar, insan kılığına girmiş uzaylılar, beyni yıkanmış gençler ve şimdi de içine bomba konan çocuklar. Bu işi neden bu kadar karmaşıklştırıyorlar? Sanki bir *çatışma* istiyorlar. Veya bu savaşı ilgi çekici hale getirmeye çalışıyorlar. Evet, belki de bundan dolayıdır. Belki evrim sürecinde belli bir aşamaya geldiğinde hayatta kalmak için karşılaştığın en büyük tehdit can sıkıntısıdır. Belki de bu bir gezegen istilasası değil de öylesine bir *oyundur*. Bir sineğin kanatlarını yolan çocuk misali yani.”

Dakikalar geçtikçe Zombi'nin gerginliği artıyordu.

“Neler oluyor? Hangi cehennemde kaldı bu herif? Ah Tanrım, yoksa sence... Oraya çıksan iyi olur, Pastacı. Gerekirse o dangalağı sırtlan ve aşağı indir.”

Pastacı kat merdivenlerini yarıladağında, yukarıdan büyük bir gümbürtü gelmişti, sonra hemen ardından bir tane daha; bu seferki daha hafifti ama ardından birinin çığlığını duymuştu. Koridora açılan kapıdan tam zamanında girmiş olacak ki Cassie'nin vücudunun, önünden uçup gittiğini ve yere yapıştığını gördü. Olayın cereyan ettiği yöne döndü ve kapısı kırık bir odanın önünde uzun boylu bir kızın durduğunu fark etti. Ve iri oğlan hiç tereddüt etmeden koridora daldı; o uzun kızın sağ çıkamayacağını iyi biliyordu. Kendisi çok iyi bir nişancıydı, Hileci geri gelene kadar da mangasının en iyisiydi. Iskalamayacağını biliyordu.

Fakat Cassie bir anda onun üzerine atıldı ve uzun boylu kız görüşünden çıktı. Cassie üzerine atlamasaydı o kızı öldürebilirdi. Oğlan bundan emindi.

Sonra o uzun boylu kız duvarın arkasından oğlanı vurmuştu.

Gerzek onun gömleğini yırtıp açmış, yarasına yatak çarşaflarından yaptığı bir pansuman bezini bastırmıştı. Oğlana yarasının o kadar da kötü olmadığını, hayatta kalacağını söylemişti fakat oğlan bunu atlatamayacağını biliyordu. Çok fazla ölüme tanık olmuştu. Ölümün kokusunu, tadını, dokusunu iyi biliyordu. Annesinin, devasa cenaze ateşlerinin, otoyol kenarlarındaki kemiklerin, kampta sularım ve barakalarını ısıtan elektrik santralinin fırınında yakılmak üzere taşıma bantlarında ilerleyen yüzlerce ölünün hatırasıyla ölümü kendi içinde taşıyordu. Ölümün kendisini hiç takmıyordu. Onun esas canını sıkan, erkek kardeşine ne olduğunu bilemeden ölmektir.

Oğlan ölürken, onu alt kata taşımışlardı. Oğlan ölürken, Zombi onu omuzlarına almıştı. Sonra otoparka geldiklerinde Zombi yere düşmüş, diğerleri etrafına toplanmıştı. Zombi avuçları kanayana kadar donmuş kaldırımı öfkeyle dövmüştü.

Sonra oğlanı orada bırakmışlardı. Buna hiç kızmamıştı. Sebebinin anlamıştı; ölüyordu.

Ve iri oğlan ayağa kalktı.

Hemen değil ama... Önce biraz yerde süründü.

Emekleyerek otele girdiğinde uzun boylu kız lobide bekliyordu. Kat merdivenlerine açılan kapının yanında ayakta dikiliyordu. Tabancasını iki eliyle kavramış, sanki bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğmişti.

İşte o anda oğlan ayağa kalktı.

Uzun boylu kız kasıldı. Arkasını döndü. Hemen tabancasını oğlana doğrulttu fakat onun ölmek üzere olduğunu görünce silahını indirdi, gülümsedi ve merhaba dedi. Ön kapılara doğru baktığı için arkasındaki asansör kabinini veya Evan'ın kaçış kapağından kabinin içine atladığını görememişti. Evan, oğlanı gördü ve donakaldı; sanki ne yapacağını bilmiyordu.

“Seni tanıyorum.” Uzun boylu kız, iri oğlana doğru yürüyordu. Kız o an arkasını dönüp baksa, Evan'ı fark edebilirdi. O yüzden oğlan kızın dikkatini dağıtmak için tabancasını çekmeye yeltendi fakat silahı elinden kayıp yere düştü. Çok fazla kan kaybetmişti. Tansiyonu düşüyordu. Kalbi yeterince kan pompalayamıyordu ve elleriyle ayakları tutmamaya başlamıştı.

Dizlerinin üzerine çöküp silahına uzandı. Kız onu elinden vurdu. Oğlan kalçasının üzerine düştü ve yaralı elini koruyabilirmiş gibi cebine soktu.

“Aman da aman. Sen ne kadar da büyük, güçlü bir oğlanmışsın böyle! Kaç yaşındasın sen?”

Kız, oğlanın cevap vermesini bekledi.

“Ne oldu? Dilini mi yuttun?”

Bu sefer oğlanı bacağından vurdu. Onun çığlık atmasını, ağlamasını veya bir şey söylemesini bekledi. İri oğlanın ağzını bıçak açmayınca onu diğer bacağından da vurdu.

İkisinin arkasında, Evan yere inmiş, karnının üzerinde sürünerek onlara doğru yaklaşıyordu. Nefes nefese kalan oğlan Evan'a bakarak başını iki yana salladı. Her yeri uyuşmaya başlamıştı. Acı hissetmiyordu, yalnızca gözlerinin önüne kurşun rengi bir perde inmişti.

Uzun boylu kız ona daha da yaklaştı. Şimdi tam Evan'la ikisinin arasında duruyordu. Tabancasını oğlanın alnının ortasına doğrulttu.

"Bir şey söyle, yoksa beynini dağıtırım. Evan nerede?"

Uzun boylu kız arkasını dönecek oldu. Evan'ın ona doğru süründüğünü duymuş olmalıydı. Bu yüzden oğlan son bir gayretle kızın dikkatini dağıtmak için, düştüğü yerden doğruldu. Öyle hemen ayağa kalkamadı. Bu neredeyse bir dakika sürdü, postalları eriyen kar sularıyla ıslanmış fayans zeminde kayıyordu, bir kalkıp bir düşüyordu. Elini halen cebinden çıkarmamış olması da bu işi iki kat zorlaştırıyordu. Uzun boylu kız gülümsedi ve cıkcıkladı. Tıpkı eski günlerde okulundaki çocuklar gibi oğlana bakıp sırtıyordu. Çünkü o şişmandı. Çünkü o sakardı. Çünkü o aptaldı. O, iğrenç şişko bir domuzdu. Oğlan en sonunda ayağa kalktığı anda kız onu tekrar vurdu.

"Lütfen biraz çabuk ol. Bana fazla mermi harcatıyorsun."

Cebindeki kekin paketi sert ve buruş buruştu; oğlan ne zaman cebinde onunla oynasa hışırdamıştı. Kardeşinin kaybolduğu gün, annesi cebinde bir şey olduğunu böyle anlamıştı. Onu almaya gelen otobüsteki askerler de öyle. Kamptaki talim çavuşunun ona Pastacı lakabını takması da bu yüzdendi; kampa üzerinde bir tek giysileri ve cebindeki bayat kırıntılarla dolu bir kek paketiyle gelen bu şişko oğlanın hikâyesine bayılmıştı.

Fakat otelin hemen dışında bulduğu kilitli naylon poşet öyle hışırtılı sesler çıkartmıyordu. Aksine, çok yumuşaktı. Onu cebinden çıkardığı sırada hiç ses duyulmamıştı. Annesi ona, “Kapa çeneni, kapa, KAPA!” diye bağırırken oğlan nasıl sessiz kaldıysa cebinden çıkan naylon poşet de bir o kadar sessizdi.

Uzun boylu kızın gülümsemesi soluverdi.

Ve oğlan tekrar hareket etmeye başladı. Kıza ya da asansöre doğru değil, dosdoğru koridorun sonundaki yan kapıya gidiyordu.

“Hey, koca oğlan elinde ne var bakayım senin? Ha? Aspirin değil herhalde?”

Uzun boylu kızın gülümsemesi geri geldi fakat bu farklı türden bir gülümsemeydi. Güzel bir gülümseme... Böyle gülümsediğinde çok güzelleşiyordu. Muhtemelen oğlanın o ana dek gördüğü en güzel kızdı.

“Ona çok dikkat etmelisin. Anlıyor musun beni? Hey. Hey, bak-sana? Haydi, seninle bir anlaşma yapalım. Ben tabancamı bırakayım, sen de onu bırak, olur mu? Buna ne dersin?”

Ve kız aynen öyle yaptı. Silahını yere bıraktı. Tüfeğini omzundan indirip onu da yere koydu. Sonra da ellerini havaya kaldırdı.

“Sana yardım edebilirim. Onu bırak da sana yardım edeyim. Ölmek zorunda değilsin. Seni nasıl iyileştireceğimi biliyorum. Ben... ben senin gibi değilim. Yani kesinlikle senin kadar cesur ve güçlü olamam, orası kesin. Hâlâ nasıl ayakta durduğuna şaşıyorum.”

Kız onu bekleyecekti. İri oğlan bayılana ya da ölüp yere yıkılana kadar bekleyecekti. Tek yapması gereken konuşmaya ve gülümsemeye devam edip ondan hoşlanmış gibi yapmaktı.

Pastacı poşeti açtı.

Uzun boylu kız artık gülümsemiyordu. Dosdoğru iri oğlana doğru koşuyordu ve oğlan ömrü boyunca böyle hızlı koşan birini görmemişti. Kız üzerine doğru koştukça, onun gözlerinin önüne düşen kurşun

rengi perde de parıldıyordu. Kız, oğlana yeterince yaklaşıncı sışradı, onu ilk vurduğu noktaya doğru atıldı, iri oğlan gerisin geri savruldu ve arkasındaki kapının metal pervazına çarptı. Kilitli naylon poşet oğlanın uyuşan parmakları arasından kaydı ve yere dűřűp bir hokey pakı gibi fayansların űzerinde kaydı. Gűzlerinin űnűndeki kurşuni perde bir anlığına karardı. Uzun boylu kız bir balerin zarafetiyle poşete doğru hamle yaptı. Ođlan onun ayak bileğine bir çelme taktı ve yere yıktı.

Kız çok hızlıydı, oysa ađır yaralıydı. Kız pořete ondan űnce ulařacaktı. Bu yűzden yere dűřűrdűđű tabancasım kaptı ve kızı sırtından vurdu.

Ardından son kez ayağa kalktı. Tabancayı bir kenara fırlattı. Yerde kıvranan kızın yanından geçti ve son kez yere yıkılmadan űnce elinden geldiğince ilerlemeye çalıştı.

İri ođlan pořete dođru sűrűnmeye bařladı. Kız da peřinden sűrűnűyordu; ayađa kalkamıyordu. Ođlanın sıkıťđı kurřun omuriliđini parçalamıřtı. Belden ařađısı tamamen felç olmuřtu. Ancak bu iri ođlandan daha gűclűydű ve onun kadar çok kan kaybetmemiřti.

Ođlan poşeti yerden aldı. Kız, onu kolunu yakaladı ve sanki oğlan bir tűy kadar hafifmişesine onu kendine çekti. Oğlanın zayıflamış kalbine tek bir yumruk indirip işini bitirmeyi planlıyordu.

Ancak oğlanın tek yapması gereken yalnızca nefes almaktı.

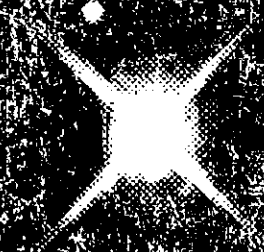
Pořetin ađzını dudaklarına gűtűrdű.

Ve nefes verdi.

— 2. KİTAP —

VII

HER ŞEYİN TOPLAMI

Penceresiz bir sınıfta tek başıma oturuyordum. Yerde mavi halılar, beyaz badanalı duvarlar, etrafta uzun beyaz masalar... Beyaz klavye-leriyle, beyaz bilgisayar monitörleri. Üzerimde acemi erlere verilen beyaz tulumlardan. Farklı kamp, aynı mantık. Enseme yerleştirilmiş saçmadan, Harikalar Diyarı'ndaki yolculuğa kadar. Hâlâ o yolcu-luğun bedelini ödüyordum. Hatıralarınızı emip kuruttuklarında kendinizi hiç de boş hissetmiyorsunuz; her yerinize ağırlar giriyor. Kas hücrelerinin de hafızası vardır. Yolculuğa çıkanları bu yüzden kayışlarla bağlarlar.

Kapı açıldı ve Komutan Alexander Vosch odaya girdi. Elindeki ahşap bir kutuyu önümdeki masanın üzerine koydu.

“İyi görünüyorsun, Marika,” dedi. “Beklediğimden çok daha iyi.”

“Benim adım Hileci.”

Vosch başıyla onayladı. Tam olarak ne demek istediğimi anlamıştı. Harikalar Diyarı'nda toplanan bilgilerin çift yönlü kullanılıp kullanılmadığını pek çok kez merak etmiştim. Yani eğer insan tecrübelerini toplayabiliyorlarsa onu neden bir başkasına yükleyemesinlerdi ki? Karşımda gülümseyerek oturan adamın bu programdan geçirilmiş her bir insanın hatırasına sahip olması gayet muhtemeldi. O bir insan olmayabilirdi ki bundan ciddi ciddi şüpheleniyordum ancak bu adam aynı zamanda Harikalar Diyarı'nın kapılarından geçmiş tüm insanların toplamına eşdeğer olabilirdi.

“Evet, Marika öldü.” Hemen karşıma oturdu. “Ve sen de burada, bir Zümrüdüanka gibi küllerinden dirilmiş bulunuyorsun.”

Tam olarak ne söyleyeceğimi gayet iyi biliyordu. Bunu onun bebek mavisi gözlerindeki pırıltıdan anlayabiliyordum. Neden hemen söylemiyordu ki? Neden benim sormamı bekliyordu?

“Fincan yaşıyor mu?”

“Hangi cevabıma daha çok güvenirsin? *Evet*’e mi *hayır*’a mı?”
Karşılık vermeden önce düşün; satranç bunu öğretir. “*Hayır*’a.”
“Niçin?”

“*Evet* cevabı beni manipüle etmek için kullanabileceğimiz bir yalan olabilir.”

Takdirle başını sallıyordu. “Sana yalan yere umut vermek için.”

“Bana karşı koz elde etmek için.”

Başını eğdi ve ince burnunun üzerinden bana baktı. “Benim gibi biri neden senin gibi birine karşı koz elde etme ihtiyacı duysun?”

“Bilemem. Benden bir şey istiyor olmalısınız.”

“Yoksa...”

“Yoksa çoktan ölmüş olurdum.”

Uzunca bir süre tek kelime etmedi. Bakışları beni delip kemiklerime işliyordu. Başıyla ahşap kutuyu işaret etti.

“Sana bir şey getirdim. Aç lütfen.”

Önce kutuya, sonra Vosch’a baktım. “Bunu yapmayacağım.”

“Bu sadece bir kutu ama.”

“Benden her ne yapmamı istiyorsanız, yapmayacağım. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz.”

“Ve vakit de elimizde son kalan paha biçilemez şey, değil mi? Zaman... bir de verilen sözler.” Kutunun kapağına parmağıyla hafifçe vurdu. “Bunlardan birini bulmak için de kıymetli o ilk şeyden çok fazla harcadım.” Ahşap kutuyu hafifçe bana doğru itti. “Aç.”

Kutuyu açtım. Vosch devam etti: “Parish seninle oynamadı. Küçük Allison da... yani Fincan; Allison da öldü. Baban öldüğünden beri hiç satranç oynamadın.”

Başımı iki yana salladım. Amacım onun sorusuna cevap vermek değildi. Başımı sallamıştım çünkü hiçbir şey anlamıyordum. İnsanlık soykırımının baş mimarı benimle bir el satranç mı oynamak istiyordu?

Kâğıt kadar ince olan tulumumun içinde titriyordum. Oda çok soğuktu. Vosch, gülümseyerek beni izliyordu. Hayır. Yalnızca izlemiyordu. *Bu Harikalar Diyarı gibi bir şey değil. Hatıralarına hükmetmekle kalmayıp ne düşündüğünü de biliyor.* Harikalar Diyarı yalnızca bir makineden ibaretti. Onun işi sadece bilgileri kaydetmektir fakat Vosch’un insanları *okuma* yeteneği vardı.

“Onlar artık orada değiller,” diye kestirip attım. “Otelden ayrıldılar. Ve nerede olduklarını bilmiyorsunuz.” Bu olmalıydı. Aklıma Vosch’un beni öldürmemesi için başka hiçbir neden gelmiyordu.

Bu boktan bir nedendi gerçi. Böyle hava koşullarında ve bu adamın elindeki kaynaklarla onların yerini tespit etmeleri ne kadar zor olabilirdi ki? Üşüyen ellerimi dizlerimin arasına soktum, kendimi yavaş ve derin derin soluk almaya zorladım.

Vosch kutunun kapağını açtı, satranç tahtasını çıkardı ve beyaz şahı ortaya koydu. “Beyaz, değil mi? Sen beyazları seversin.”

Uzun, narin parmaklarıyla tahtaya taşları dizmeye başladı. Bu parmaklar bir müzisyenin, heykeltıraşın, ressamın parmaklarıydı. Dirseklerini masaya dayadı ve o uzun parmaklarını çenesinin altında kavuşturdu; tıpkı *babamın* satranç oynarken yaptığı gibi.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordum.

Bir kaşını kaldırdı. “Seninle bir el satranç oynamak.”

Sessizce gözlerini bana dikti. Beş saniyenin yerini on saniye aldı. Ardından yirmi... Tam otuz saniye sonra sanki aradan bir ömür geç-

mişti. Sanırım ne yaptığını anlamıştım: Oyun içinde oyun oynuyordu. Ancak bunun sebebini hâlâ anlayamamıştım.

Ruy Lopez açılışıyla oyuna başladım. Açıkçası satranç tarihinin en orijinal açılışı değildi ancak biraz strese kapılmış olmalıydım. Oyunu oynarken Vosch arada hafifçe ahenksiz bir melodi mırıldanıyordu ve kesinlikle babamla açıktan alay ettiğini anladım. Karmakarışık duygulara kapıldım ve midem kalktı. Tehlikeli bir biçimde deliliğe sürüklenen bu dünyada hayatta kalabilmek için kendime surlar örmüştüm. Zihnimdeki bu duygusal kale beni koruyor ve akliselim kalmamı sağlıyordu. Dünyadaki en açık tabiatlı insanın bile içinde mahrem, kutsal bir yeri vardır ve oraya kendisinden başka hiç kimse giremez.

Oyun içindeki bu oyunu kavramaya başlamıştım: Hiçbir şey mahrem ya da kutsal olamazdı. Vosch'tan hiçbir şey saklayamazdım. Tiksintiyle midem kavrulmaya başlamıştı. Bu adam hatıralarımdan fazlasına saldırmıştı. O benim ruhumu sömürüyordu.

Sağımdaki fare ve klavye kablosuzdu. Fakat Vosch'un yanındaki monitörün kablosu vardı. Masaya doğru atılsam, adamın başına bir darbe indirsem, monitörün kablosunu onun boynuna dolasam... Dört saniye ile dört dakika arasında işini bitirebilirdim. Tabii eğer izlenmiyorsak ki muhtemelen izleniyorduk. Vosch kendini kurtarırdı, Fincan ile ben ise ölürdük. Ve Evan Walker'ın iddialarının doğru olduğunu varsayarsak, ölmeden önce Vosch'u öldürmeyi becersem bile elde ettiğimiz zafer anlamsız kalacaktı. Sullivan otelde, Evan'ın üssü havaya uçurmak için kendini nasıl feda ettiğini anlatırken bu gerçeği onun yüzüne ben vurmuştum: Benliklerini insan bedenlerine yükleyebiliyorlarsa, kendilerini kopyalama yetisine de sahip olmalıydılar. Dolayısıyla Evan'ların ve Vosch'ların sonu hiç gelmeyecekti.

Evan intihar edebilirdi. Ben Vosch'u boğazlayabilirdim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Tanım itibariyle bu varlıklar ölümsüzdü.

Sözlerimi çok iyi dinlemelisin, demişti Sullivan abartılı bir sabırla. İnsan olan Evan da uzaylı bilinciyle birleşmiş. Birbirlerinden ayrı değiller; ikisi de tek bir vücutta birleşmiş. Dolayısıyla o da ölebilir.

Önemli olan o değil ki, diye karşılık vermiştim.

Tabii ya, diye bana çıkmıştı, önemsiz olan insan kısmı ölse de olur.

Vosch satranç tahtasının üzerine eğilmişti. Nefesinde elma kokusu vardı. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Bir kaşını yukarı kaldırdı. *Bir sorun mu var?*

Ona, "Oyunu kaybedeceğim," dedim.

Yalancıktan şaşırmış gibi yaptı. "Neden böyle düşündün ki?"

"Ben daha hamle yapmadan siz hepsini tahmin edebiliyorsunuz."

"Harikalar Diyarı'nı kastediyor olmalısın. Fakat tecrübelerimizin toplamından daha fazlası olduğumuzu unutuyorsun. İnsanoğlu harikulade biçimde öngörülemez şeyler yapabilir. Misal, senin Sığınak Kampı'nın imhası sırasında Ben Parish'i kurtarman... Bu, mantığa meydan okuyor ve tüm yaşayan varlıkların birincil ihtiyacı olan hayatta kalma güdüsüne karşı geliyor. Ya da dün verdiğin kararı ele alalım; o küçük kızın hayatta kalmak için tek şansı, esir alınmanızdan geçiyordu ve sen bunu bildiğin için kendini feda ettin."

"Hayatta kalabildi mi peki?"

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun." Umut vadeden bir öğrencisine sabırsızca davranan, sert bir öğretmen gibiydi. Satranç tahtasını işaret etti: *Oyna.*

Yumruk yaptığım elimi diğer elimle kavradım ve gücüm yettiğince, sertçe sıktım. Yumruğumun Vosch'un boynu olduğunu hayal ediyordum. Onu boğarak ömrünü tüketmem için dört dakika yeterliydi. Yalnızca dört dakika.

“Fincan yaşıyor,” dedim. “Beni beynimi kızartmakla tehdit ederek istediğinizi yaptıramayacağınızı biliyorsunuz. Ama bunu o küçük kız için yapacağımı biliyorsunuz.”

“Artık birbirinize aitsiniz, yanılıyor muyum? Gümüş bir zincirle birbirinize bağlısınız.” Gülümsedi. “Ciddi kurşun yaralarını atlatma olasılığı çok düşük olsa da sen o kıza çok kıymetli bir şey hediye ettin: Zaman. Latince de bir deyiş vardır: *Vincit qui patitur*. Anlamını biliyor musun?”

Artık üşümenin de ötesine geçmiştim. Neredeyse buz kesmiştim. “Bilmediğimi biliyorsunuz.”

“Her kim ki dayanır, mutlaka kazanır.’ Fincan’ın o zavallı sıçanlarını anımsa. Onlardan ne öğrenebiliriz? Bana ilk geldiğinde sana bunu anlatmıştım; niyetimiz savaşıma yetinizi yok etmek değil, savaşıma iradenizi kırabilmek.”

Yine sıçanlardan konu açılmıştı. “Umutsuz bir sıçan, ölü bir sıçandır.”

“Sıçanlar umudun ne olduğunu bilmezler. İnancı ve sevmeyi de. Bunlar konusunda haklıydın, Er Hileci. İnsanlığı bunlar kurtaramaz. Ancak öfke konusunda yanıldın. Bunun yolu öfkeden de geçmiyor.”

“Yolu ne peki?” Bunu sormak, ona bu tatmini yaşatmak istemiyordum ancak elimde değildi.

“Çok yaklaştın,” dedi Vosch. “Hatta o kadar yakınsın ki buna sen bile şaşıracaksın.”

“Neye yakınım?” Sesim bir sıçanın ki kadar sönük çıkmıştı.

Vosch yine sabırsızca başını salladı. “Oyna.”

“Bir önemi yok ki.”

“Satrancın önemsiz olduğu bir dünyada yaşamak istemem.”

“Kesin şunu. Babamla alay etmeyi bırakın artık.”

“Senin baban korkunç bir hastalığın pençesine düşmüş olan, iyi bir adamdı. Onu bu kadar sert yargılamamalısın. Ayrıca onu bıraktığın için kendini de suçlamamalısın.”

Lütfen gitme. Beni bırakma, Marika.

Babamın o uzun narin parmaklarıyla gömleğimin yakasına yapışışını anımsadım; o parmaklar ki bir sanatçıya aitti. Babam, öfkeden delirmiş o heykeltıraş artık çaresiz bir kil parçasıydı; yüzü, açlığın amansız neşteriyle yontulmuş, etrafı morluklarla çevrili gözlerine kan oturmuştu.

Geri geleceğim, baba. Söz veriyorum. O olmadan ölürsün. Söz veriyorum. Geri geleceğim.

Vosch ruhsuz bir ifadeyle bana gülümsüyordu; ifadesi bir köpekbalığının veya bir kafatasının o boş sırtışını andırıyordu. Yolu öfke değilse, neydi? Yumruğumu o kadar sert sıkıyordum ki tırnaklarım avcuma batıyordu. *Evan bu durumu şöyle anlattı, demişti Sullivan, yumruk yaptığı elini diğer avcuyla sararak. Bu Evan. Bu da onun içindeki varlık.* Yumruğumu saran elim, öfkemdi. Peki, yumruğum neydi? Öfkeyle sarılı olan bu şey neydi?

“Şah mata bir hamle kaldı,” dedi Vosch yumuşak bir tonla. “Bunu neden yapmıyorsun?”

Dudaklarım kımıldamadı bile. “Kaybetmeyi sevmem.”

Gömleğinin üst cebinden cep telefonu büyüklüğünde, gümüş renkli bir cihaz çıkardı. Bunu daha önce de görmüştüm. Neler yapabildiğine tanık olmuşum. Ensemdeki kesiğin üzerine yapıştırdıkları minik yara bandının etrafı kaşınmaya başladı.

“O kısmı çoktan geçtik,” dedi Vosch.

Anlamıştım; avcuma sarılı yumruğum içinde sadece kan vardı.

“Bas o düğmeye. Umurumda değil.”

Onaylarcasına başını salladı. “İşte şimdi cevaba çok, çok yaklaştın. Fakat bu alıcıya bağlı olan *senin* izleme cihazın değil. Hâlâ bu düğmeye basmamı istiyor musun?”

Fincan. Başımı eğip satranç tahtasına baktım. *Şah mata bir hamle kaldı.* Bu oyun daha başlamadan bitmişti. Oyun hileliyse nasıl kaybetmekten kurtulabilirdiniz ki?

Bu sorunun cevabım yedi yaşındaki bir kız çocuğu gayet iyi biliyordu. Elimi satranç tahtasının altına sokup onu Vosch’un kafasına fırlattım. *Sanırım şah mat diye buna deniyor, kaltak!*

Vosch, bunu yapacağımı fark etmiş olacaktı ki sadece rahatça yana eğilmekle yetinmişti. Piyonlar masaya saçıldı; masanın köşesinden kayıp yere düşmeden önce tembel tembel yuvarlandılar. Cihazın bana değil de Fincan’a bağlı olduğunu söylememeliydi: O düğmeye basarsa, bana karşı elde ettiği kozunu kaybedecekti.

Vosch düğmeye bastı.

51

Bu tepkimin arka planının oluşması aylar sürmüştü. Ve bir anda gerçekleşmişti.

Masanın karşısına atıldım ve dizimi sertçe Vosch’un göğsüne indirip onu gerisin geri yere devirdim. Hemen tepesine çullandım ve kanlı elimin ayasını onun o vakur burnuna gömdüm. Darbeyi indirirken kolumu omzumdan çevirdim ki etkisi azami olsun. Bu hamle kâğıt üzerinde kusursuz sayılırdı; Sığınak Kampı’ndaki eğitmenlerimin öğrettiği gibi yapmıştım. Defalarca, defalarca ve defalarca pratik yaptıktan sonra düşünmeye gerek kalmıyordu çünkü kas hücrelerinin de hafızası

vardır. Vosch'un burnu son derece tatmin edici bir çatırtıyla kırıldı. Eğitimcilerim akıllı bir askerin bu noktada geri çekilmesi gerektiğini salık vermişlerdi. Göğüs göğse çarpışmanın gidişatı öngörülemezdir ve hasmınızla çatışmayı sürdürdüğünüz her saniye sizin aleyhinize işler. Kısaca "vurkaç" da denebilir. *Vincit qui patitur.*

Fakat bu vurkaç noktasından öyle zamanında ayrılamayacaktım. Zembereğinden boşalan saat, son saniyeyi vurmuştu; zamanım tükenmişti. Kapı bir anda açıldı ve odaya askerler doluştu. Beni Vosch'un başından hızlıca ve zorla kapıp yüzükoyun yere yatırdılar, biri diziyile enseme bastırdı. Kan kokusu alıyordum. Kendi kanımın değil Vosch'unkinin.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye kulağıma fısıldadı Vosch. "Sana bunun yolunun öfkeden geçmediğini söylemiştim."

Sonra beni çekip ayağa kaldırdılar. Vosch'un burnundan aşağısı kan revan içinde kalmıştı. Yanaklarına bulaşan kan, savaş boyasını andırıyordu. Gözleri şimdiden şişmeye başlamıştı ki yüzü tuhaf, domuzumsu bir görünüme bürünmüştü.

Arkasındaki manga liderine döndü. Bu ince yapılı, beyaz tenli, sarışın ve canlı siyah gözleri olan bir acemi erdi.

"Hazırlayın onu."

52

Koridor: alçak tavan, titreşen floresan lambalar, cüruf briketinden duvarlar. Etrafımdaki askerlerin bedenlerinin bana baskısı; biri önümde, biri arkamda ve her iki yanımda da beni kollarımdan tutanlar. Kauçuk tabanlı postalların, gri renkli beton zeminde çıkardığı

gıcırta ve havalandırmadan yayılan geri dönüştürülmüş havanın ekşi kokusu. Kat merdiveni: zeminle aynı griye boyanmış metal tırabzanlar, karanlık köşelerde titreşen örümcek ağları, tel kafeslerin içinde tozlu sarı ampuller. Daha sıcak ve küflü bir havaya doğru iniyorduk. Bir başka koridor daha: üzerinde hiçbir şey yazmayan kapılar, bütün gri duvarlar boyunca çizilmiş, büyük, kırmızı çizgiler; üzerinde YETKİLİ PERSONEL HARİCİ GİRİŞ YASAKTIR yazan tabelalar. Bir odaya girdik; ufak ve penceresizdi. Bir duvar boyunca dizili dolaplar, ortada bir hasta yatağı, yanında yaşam ünitesine bağlı bir monitör; ekranı karanlık. Yatağın her iki yanında da beyaz, doktor önlüklü iki kişi bekliyordu: yüzlerinde zoraki gülümsemeleriyle, orta yaşlı bir adam ve ondan daha genç bir kadın.

Kapılar kapanıp kilitlendi. Arkamdaki kapının önünde nöbet tutan sarışın acemi eri saymazsak Beyaz Önlüklülerle baş başa kalmıştım.

“Bu işi kolay yoldan veya zor yoldan yapabiliriz,” dedi adam. “Karar senin.”

“Zor olsun, o zaman,” dedim. Hızla arkama döndüm ve acemi erin gırtlığına bir yumruk çakıp onu yere yıktım. Tabancası takırdayarak yere düştü. Silahı yerden kaptım ve onu Beyaz Önlüklülere doğrulttum.

“Kaçabileceğin bir yer yok,” dedi adam sakince. “Bunu sen de biliyorsun.”

Bunu gerçekten de biliyordum. Fakat silahı ele geçirmeye çalışmamın sebebi buradan kaçmak değildi. Daha doğrusu, o adamın kastettiği türden bir kaçış planlamıyordum. Artık kimseyi rehin almayacak veya öldürmeyecektim. İnsanları öldürmek düşmanımın amacıydı. Arkamdaki sarışın çocuk yerde debeleniyor, hıçkırık ve hırıltı karışımı sesler çıkarıyordu. Sanırım gırtlığını ezmiştım.

Odanın diğer ucundaki tavana yerleştirilmiş kameraya baktım. Vosch beni izliyor muydu? Harikalar Diyarı sağ olsun, Yarbay beni

bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Silahı neden aldığını çok iyi biliyor olmalıydı:

Mat edilmişim. Ve artık oyundan geri çekilmek için çok geçti.

Tabancanın soğuk namlusunu şakağıma dayadım. Kadın ağzını açtı ve bana doğru bir adım attı.

“Marika.” Gözleri şefkat doluydu. Sesi yumuşaktı. “O kız senin sayende hayatta. Sen olmazsan, o da olmaz.”

O anda anladım: Yarbay bana, bunun yolunun öfkeden geçmediğini söylemişti ancak satranç tahtasını dağıttığım sırada onun öldürme butonuna basmasının tek sebebi öfkeydi. O esnada öyle sanmışım. Aslında Vosch’un blöf yaptığı hiç aklıma gelmemişti.

Ancak bunu akıl edebilmeliydim çünkü elindeki kozdan vazgeçmesi imkânsızdı. Bunu neden fark edememiştim? Aslında öfkeden gözü kararan o değil, bendim.

Başım dönmeye başladı; oda bir o yana, bir bu yana sallanıyordu. Blöf içinde blöf, aldatmaca içinde aldatmaca. Kurallarını hatta amacını bile bilmediğim bir oyunun içine düşmüştüm. Fincan benim yüzümden hayattaydı. Ben de onun yüzünden yaşıyordum.

“Beni ona götürün,” dedim kadına. En azından bu temel varsayımının doğru olduğuna dair bir kanıt görmeliydim.

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi adam. “Şimdi ne yapacağız?”

Bu güzel bir soruydu. Ancak elimdeki tabancayı sertçe şakağıma bastırdığım gibi, bu isteğimde de o kadar diretmeliydim. “Beni Fincan’a götürün yoksa yemin ederim ki tetiği çekerim.”

“Yapamazsın,” dedi kadın. Sesi yumuşaktı. Gözleri şefkat doluydu. Elini öne uzatmıştı.

Kadın haklıydı. Yapamazdım. Bana yalan söylüyor olabilirlerdi; belki Fincan çoktan ölmüştü. Ancak ufak bir ihtimal de olsa hayatta

olabilirdi ve ben ölürsem onu bu şekilde tutmalarının bir anlamı kalmayacaktı. Bu göze alınamaz bir riskti.

İşte bağımız buydu. Tuzak da buydu. Tutulması imkânsız sözlerin vardığı çıkmaz sokaktaydık. Yedi yaşındaki bir kız çocuğunun önemsiz hayatını hâlâ değerli gören eski inanışın varabileceğı son nokta burasıydı.

Özür dilerim, Fincan. Keşke bu işi ormandayken bitirseydim.

Tabancamı indirdim.

53

Yatağın yanındaki monitör titreşerek açıldı. Üzerinde nabız, tansiyon, solunum sıklığı ve vücut sıcaklığı değerleri yazıyordu. Yere yıktığım çocuk ayağı kalkmıştı. Kapıya yaslanmış, bir eliyle boğazını ovuyor, diğeriyle de tabancasını tutuyordu. Yatakta yattığım sırada bana ters ters bakıyordu.

“Sana rahatlamam için bir şey vereceğim,” diye mırıldandı yumuşak sesli, şefkatli bakışları olan kadın. “Biraz acıtacak.”

İğnenin tenime batışım hissettim. Odanın duvarları renksiz bir hiçliğe gömüldü. Aradan binlerce yıl geçti. Zamanın beni ezen topuğu altında un ufak oldum. Tepemdeki insanları sesleri boğuldu, yüzleri genişledi. Altımdaki ince köpükten hasta bezi adeta eriyip gitti. Uçsuz bucaksız, beyaz bir denizin içinde süzülüyordum.

Sis perdesinin ardından yüzü görünmeyen birinin sesi duyuldu: “Haydi, sıçanların sorununa dönelim, olur mu?”

Bu Vosch’tu. Onu göremiyordum. Sanki sesinin bir kaynağı yoktu. Hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi, hatta belki de benim içimdeydi.

“Yuvanı kaybetmişsin ve sığınabileceğin *tek* güzel yeri de haşereler basmış. Ne yapardın? Ne karar verirdin? Bu yıkıcı haşeratla barış içinde yaşamaya razı mı olurdun yoksa onlar yeni yuvanı tamamen yok etmeden önce onları imha mı ederdin? Kendine bir sor bakalım, bu durumda, ‘Sıçanlar da iğrenç yaratıklar ama tüm canlılar gibi onların da benimle aynı hakları var,’ mı dersin yoksa ‘Sıçanlar ve biz uyuşamayacak iki türüz. Ben burada yaşayacaksam bu haşereler ölmeli,’ mi dersin?”

Binlerce fersah uzaktan, kalp atışlarımı belirten monitörün biplediğini duyuyordum. İçinde yüzdüğüm deniz kabarıyordu. Su yüzeyinde beliren her dalgayla bir batıp bir çıkıyordum.

“Fakat bu meselenin aslında sıçanlarla hiçbir ilgisi yok.” Yarbay’ın sesi, bir gök gürültüsü kadar sert ve yoğun çıkmaya başlamıştı. “Hiçbir zaman da öyle olmamıştır. Onların imha edilmesi zaruridir. Senin canını, imha yöntemi sıkıyor. Yani esas mesele, asıl problem kayalar.”

Beyaz perde solmaya başladı. Hâlâ o denizin yüzeyinde bir batıp bir çıkıyordum fakat şimdi yeryüzünün çok yukarılarında, yıldızlarla bezeli karanlık bir boşluğa çekiliyordum. Ufuk çizgisine buse konduran güneş, altımdaki yerküreyi parlak bir altın rengine boyuyordu. Monitör deliler gibi biplenmeye başladı ve birinin sesi duyuldu: “Hay, lanet!” Hemen ardından Vosch, “Nefes al, Marika. Tamamen güvendesin,” dedi.

Tamamen güvendeyim. Demek bu yüzden bana yatıştırıcı vermişlerdi. Yoksa kalbim şoktan ötürü durma noktasına gelebilirdi. Yaşadığım etki üç boyutluydu; gerçeklikten ayırt edilemezdi. Gerçi uzayda nefes alamaz veya Vosch’un sesini, seslerin var olmadığı bir ortamda duyamazdım.

“Karşıdaki manzara, Dünya’nın altmış altı milyon yıl önceki hali. Ne kadar da muazzam, değil mi? Adeta bir cennet. Hiç el değmemiş.

Siz onun atmosferini zehirlemeden, suyunu kirletmeden önce... Siz gelmeden önce, toprakları yaşamın bereketiyle doluydu. Peki, siz ne yaptınız? Tıpkı kemirgenler gibi doyumsuz açlığını tatmin etmek ve pis yuvalarınızı inşa etmek için onu paramparça ettiniz. Manhattan'ın dörtte biri kadar bir uzaylı ziyaretçi şans eseri karşısına çıkmasaydı, siz memelilerin kibrine şahit olmadan bir altmış altı milyon yıl daha lekelenmeden kalabilirdi."

Bir vızıltıyla yanımdan geçip gitti, delik deşikti ve keskin hatlıydı. Gezegene doğru döne döne ilerlerken cüssesiyle ardındaki yıldızları karartıyordu. Atmosferi yarıp geçtiği sırada astroitin alt kısmı ışımaya başladı. Önce parlak sarıydı, sonra da beyazlaştı.

"Ve böylelikle dünyanın kaderi belirlenmiş oldu. Bir kaya parçasıyla."

Şimdi engin, sığ bir denizin kıyısında durmuş, astroitin yere inişini seyrediyordum; minicik bir nokta, bir çakıltaşı kadar önemsiz görünüyordu.

"Çarpışmanın etkisiyle gökyüzüne yayılan toz bulutları dindiğinde, Dünya'daki canlı formlarının dörtte üçü tamamen yok olacak. Bir dünya son bulup diğeri başlayacak. İnsanlık, varoluşunu biraz kozmik bir talihsizliğe borçludur. Bir kaya parçasına. Aslında oldukça şaşırtıcı."

Yer sarsıldı. Uzaktan bir gümbürtü duyuldu, ardından da tüyler ürpertici bir sessizlik...

"İşte, hep kaçındığın bilmecenin, muammanın cevabı da bunun içinde yatıyor. Cevapla yüzleşmek her şeyin temelini sarsıveriyor, değil mi? Mantiğa kafa tutuyor. Şimdiye kadar gerçekleşmiş olan her şeyi, imkânsız bir biçimde çelişkili, absürt ve alakasız kılıyor."

Önümdeki deniz yükseldi; sıcak buhar kabararak etrafa savruldu. Sular kaynamaya başladı. Toz ve ufalanmış kayalardan oluşan muazzam bir duvar, ardındaki gökyüzünü karartarak, büyük bir gürültüyle

üzerime geliyordu. Etrafta, ölen bir hayvanın feryadını andıran tiz bir cayırtı duyuldu.

“Bariz olanı sana anlatmama gerek var mı? Çok uzun süredir aklını kurcalayan o soruyu dillendirmeme yani?”

Hareket edemiyordum. Bunun gerçek olmadığını biliyordum fakat su buharı ve tozdan oluşan duvar büyük bir gümbürtüyle üzerime çökerken yaşadığım panik son derece gerçektir. Bir milyon yıllık evrim süreci bana içgüdülerime güvenmeyi öğretmişti ancak beynimin henüz ilkel olan kısmı, beynimin mantıklı kısmından gelen ve ölen bir hayvanın feryadını andıran tiz cayırtıya kulak asmıyordu: *Bu gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil...*

“Elektromanyetik dalgalar. Gökyüzünden inen dev metal sırtıklar. Veba virüsü...” Her kelimedede Vosch’un sesi daha da yükseliyor ve bir gök gürlemesini veya yere sertçe inen bir postalın sesini andırıyordu. “İnsan bedenlerine yerleştirilen, uyku halindeki ajanlar. Beyni yıkanmış çocuklardan oluşan ordular. *Neden?* Asıl soru bu işte. Önemi olan tek şey bu: Tek ihtiyacın biraz büyükçe bir *kaya* iken, neden bunca zahmete giresin?”

Dalga üzerime kapandı ve altında boğuldum.

54

Yerin altında bin yıl gömülü kaldım.

Kilometrelerce yukarımda dünya uyanmaya başlamıştı. Yağmur ormanlarının zeminini örten serin gölgelerde sıçanı andıran bir yaratık yumuşak ağaç köklerini bulmak için yeri kazıyordu. Bu yaratığın torunları ateşi ehlileştirip tekerleği icat edecek, matematiği keşfedip

şirler yazacak, ırmakların yolunu değiştirip ormanları yıkacak, şehirler inşa edip derin uzayı keşfe çıkacaktı. Fakat şimdilik bu yaratığın tek önemli işi yemek bulup sıçan benzeri daha fazla yaratık doğurmaya yetecek kadar hayatta kalabilmektir.

Ateş ve toz içinde mahvolan dünya, toprağı kazan aç bir kemirgenin içinde yeniden hayat bulmuştu.

Saat işliyordu. Yaratık gergin bir edayla sıcak, nemli havayı kokladı. Saatin bir metronomu andıran işleyişi hızlandı ve gömülü olduğum yerden yüzeye yükseldim. Tozların arasından çıktığımda o yaratığın biçim değiştirmiş olduğunu gördüm; yatağımın yanındaki bir sandalyeye oturmuştu, üzerinde kurumuş çamurla lekeli bir kot pantolon ve yırtık bir gömlek vardı. Tekerleğin çökük omuzlu, boş bakışlı mucidi, vârisi, koruyucusu ve dehası.

Babam.

Monitörün biplemesi. Serumdan damlayan sıvı, sert çarşaf ve kazık gibi yastık, kollarıma bağlı tıbbi hortumlar. Bir de yatağın yanında oturan o adam; benzi sararmış ve ter içinde kalmış, üstü başı kir pas içinde. Huzursuz ve gergin bir edayla gömleğini çekiştiriyor. Kan oturan gözlerine yaşlar dolmuş, dudakları şiş.

“Marika.”

Gözlerimi yumdum. *Hayır bu olamaz. Vosch'un sana verdiği ilaç yüzünden onu gördüğünü sanıyorsun.*

Yine: “Marika.”

“Kapa çeneni. Sen gerçek değilsin.”

“Marika, sana söylemek istediğim bir şey var. Bunu mutlaka bilmelisin.”

“Bunu bana neden yapıyorsun hiç anlamıyorum,” dedim Vosch’a. Şu an beni izlediğini gayet iyi biliyordum.

“Seni affediyorum,” dedi babam.

Nefes alamıyordum. Göğsümde, kalbime gömülen bir bıçağı andıran keskin bir acı vardı.

“Lütfen,” diye yalvardım Vosch’a. “Lütfen bunu yapma.”

“Gitmeye mecburdun,” dedi babam. “Başka çaren yoktu, zaten başıma ne geldiyse kendi hatam yüzünden geldi. Beni sen sarhoş etmedin ki.”

İçgüdüsel olarak ellerimle kulaklarımı kapadım. Ancak babamın sesi odadan değil ta içimden geliyordu.

“Sen gittikten sonra zaten fazla dayanamadım,” diye beni teselli etmeye çalıştı babam. “Yalnızca birkaç saat, o kadar.”

Cincinnati’ye kadar gidebilmiştik. Katettiğimiz yol yalnızca birkaç yüz kilometreydi. Sonra babamın zulası tükenmişti. Onu bırakmamam için bana yalvarmıştı fakat acilen biraz alkol bulamazsam onun öleceğini biliyordum. En sonunda içine zorla girdiğim on altıncı evde, bir yatağın altına saklanmış bir şişe votka bulmuştum. Gerçi buna zorla girme diyemezsiniz çünkü bütün evler terk edilmişti ve benim tek yapmam gereken kırık bir pencereden içeri girmektir. Votkayı bulduğuma o kadar çok sevinmişim ki şişesini öpmüştüm.

Ancak çok geç kalmıştım. Kampa döndüğümde babam çoktan ölmüştü.

“Kendini hiç affetmediğini biliyorum fakat ben her türlü ölecektim, Marika. Her türlü. Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın.”

Babamın sesinden saklanmam da kaçmam da imkânsızdı. Gözlerimi açtım ve doğrudan onunkilere baktım. “Bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Sen gerçek değilsin.”

Babam gülümsedi. Satranç maçlarımız sırasında iyi bir hamle yaptığımda karşılaştığım gülümsemenin aynısıydı bu; öğrencisinden memnun kalan bir öğretmenin gülümsemesi.

“İşte ben de sana bunu anlatmaya geldim!” Uzun parmaklarını dizlerine sürdü, tırnaklarının arasındaki kirleri görebiliyordum. “Öğrenmen gereken ders bu, Marika. Anlamanı istedikleri şey tam olarak bu.”

Soğuk tenimde onun sıcak elini hissettim; koluma dokunmuştu. Onun elini en son yanağımda hissetmiştim; bir eliyle beni tutarken diğeriyle sert tokatlar atıyordu. *Seni, kaltak! Bırakma beni. Sakın beni bırakmaya kalkma, kaltak!* Her *kaltak*’ın ardından suratıma bir tokat inmişti. Babam aklını yitirmişti. Her gece üzerimize çöken o derin karanlıkta gerçekte var olmayan şeyler görmeye başlamıştı. Bizi her gün ezmekle tehdit eden o korkunç sessizlikte gaipten sesler duyuyordu. Öldüğü akşamın öncesinde, çığlık atıp parmaklarıyla gözlerini tırmalayıp uyanmıştı, içinde dolaşan böcekler olduğunu söylemişti.

O aynı şişkin gözlerle şimdi bana bakıyordu. Gözlerinin altındaki tırnak izleri de halen tazeydi. Bir başka halka, bir başka gümüş zincir: Korkunç sessizliğin içinde aslında var olmayan şeyleri gören, duyan ve hisseden bendim şimdi.

“Bize önce, onlara güvenmememiz gerektiğini gösterdiler,” diye fısıldadı babam. “Sonra birbirimize güvenmemeyi öğrettiler. Şimdiyse kendimize bile güvenemeyeceğimizi öğretiyorlar.”

Ben de fısıldayarak karşılık verdim: “Anlayamıyorum.”

Babam solmaya başlamıştı. Ben ışıksız derinliklerin en dibine doğru çekilirken, babam da dipsiz bir ışığın içine doğru solarak gözden kayboluyordu. Beni alnımdan öptü. Bu adeta bir kutsama, bir lanetti.

“Sen, artık onlara aitsin.”

Yanımdaki sandalye artık boştu. Bir başıma kalmıştım. Sonra kendime o sandalye doluyken de aslında yalnız olduğumu hatırlattım. Hızla atan kalbimin durulmasını bekledim. Kendimi sakin olmaya, soluklarımı kontrol altına almaya zorladım. Bana verdikleri yatıştırıcı ilaç bedenimde dolaşacak ve ben de iyi olacaktım. *Güvendesin*, dedim kendi kendime. *Tamamen güvendesin*.

Gırtlığına yumruk attığım acemi er odaya girdi. Elindeki tepside yiyecekler vardı: ne olduğu belirsiz, gri bir et, patates, lapa gibi fasulye ve yanında da uzunca bir bardakta portakal suyu. Tepsiyi yatağın yanına koydu ve beni oturur pozisyona getirmek için hasta yatağının düğmesine bastı. Tepsiyi önüme çevirdikten sonra kollarını kavuşturup, bir şey beklermiş gibi başımda dikilmeye başladı.

“Tadı nasılmış bana da anlat,” diye fısıldadı hırıltıyla. “Üç hafta daha katı bir yemek yiyemeyeceğim.”

Acemi erin teni bembeyazdı, bu da onun kahverengi, çökük gözlerini daha da karanlık gösteriyordu. Zombi gibi kaslı veya Pastacı gibi irikiyım değildi. Uzun boylu ve ince yapıydı; bir yüzücünün vücuduna sahipti. Hal ve hareketlerinde bir yoğunluk vardı fakat bu en çok gözlerinden belli oluyordu; bakışlarında yüzeyin hemen altında dikkatlice zapt edilen bir güç barındırıyordu sanki.

Ne dememi bekliyordu, bilmiyordum. “Özür dilerim.”

“Boş versene,” dedi parmaklarıyla kolunun üzerinde ritim tutarak. “Yemek yemeyecek misin?”

Başımı iki yana salladım. “Aç değilim.”

Önümdeki bu yemek gerçek miydi? Onu getiren çocuk gerçek miydi? Kendi algılarımdaki belirsizlik beni boğmaya başlamıştı. Sonsuz bir denizin içinde boğuluyor, yavaşça dibe batıyordum. Işıksız derinliklerin ağırlığı beni daha da aşağı çekiyordu. Bu ağırlık ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor, kalbimdeki kanı sıkıp boşaltıyordu.

“Meyve suyunu iç bari,” diye bana çıkıştı acemi er. “En azından meyve suyunu içsin, dediler.”

“Niye?” diye zorlukla sorabildim. “Portakal suyunun içinde ne varmış?”

“Biraz paranoyak mıyız yoksa?”

“Birazcık.”

“Senden nereden baksan bir litre kan aldılar. Bu yüzden o meyve suyunu sana mutlaka içirmemi istediler.”

Benden kan aldıklarını anımsamıyordum. Bu babamla “konuştuğum” esnada mı olmuştu? “Benden neden kan aldılar?”

Bana cansız bir bakış attı. “Bakalım hatırlayabilecek miyim?.. Ne de olsa bana her şeyi anlatıyorlar.”

“Sana ne anlattılar? Ben niye buradayım?”

“Seninle konuşmam yasak. Bize senin bir VIP olduğunu söylediler. Yüksek imtiyazlı mahkûmmuşsun,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hiç anlamıyorum. Eski günlerde, Dorothy’ye bağlayanlar... öylece kaybolup giderlerdi.”

“Ben Dorothy’ye bağlamadım.”

Omuzlarını silkti. “Ben pek soru sormam.”

Ben ise birkaç sorumu yanıtlamasını istiyordum. “Fincan’a ne olduğunu biliyor musun?”

“Çay kaşığıyla kaçmış, diye duydum.”

“Çay kaşığıyla kaçan, tabaktı yalnız.”¹¹

“Espri yapıyordum.”

“Ama anlamadım.”

“Eh, bir siktir git o zaman.”

“Helikopterde benimle beraber gelen kızı soruyordum. Çok kötü yaralanmıştı. Onun hayatta olup olmadığını bilmeliyim.”

Acemi er ciddiyetle başını salladı: “Başüstüne, hemen anlatayım...”

Ona başından beri yanlış yaklaşıyordum. Zaten insanlarla aram hiç iyi olmamıştı. Ortaokuldaki lakabım, Majesteleri Marika Hazretleri’ydi ve bu takma adın onlarca versiyonu vardı. Belki de bu çocukla *çektir-git* lisanını kullanmak yerine daha dostane bir tavır takınmalıydım. “Benim adım Hileci.”

“Ah, ne kadar şahane. Bu isimden çok memnun olmalısın.”

“Bana tanıdık geliyorsun. Sığınak Kampı’nda mıydın?”

Bir şey söyleyecekti fakat kendini tuttu. “Seninle konuşmamam gerektiğine dair emir aldım.”

Öyleyse *niçin benimle konuşuyorsun*, diyecektim ki son anda çenemi tuttum. “Bu belki de iyi bir fikirdir. Benim bildiklerimi, senin de bilmeni istemezler zaten.”

“Ah, senin ne bildiğini biliyorum: Her şey yalanmış da, bizi düşman kandırmış da, hayatta kalan insanları öldürmemiz için bizi kullanıyorlarmış falan filan... Tipik Dorothy zırvalıkları işte.”

“Eskiden ben de gerçekten öyle sanırdım,” diye itiraf ettim. “Artık bundan o kadar emin değilim.”

“Doğrusunu anlayacaksın.”

¹¹ İngilizcede *Hey Diddle Diddle* adlı ninninin son dizesidir: *And the dish ran away with the spoon* (Ve tabak da kaçmış çay kaşığıyla). (ç.n.)

“Anlayacağım.” Kayalar, sıçanlar ve fiziki bedenlere ihtiyaç duy-
mayacak kadar evrimleşmiş olan yaşam formları... Bunu çözecektim
fakat muhtemelen çok geç kalacaktım hatta çoktan geç kalmış ola-
bilirdim. Benden neden kan almışlardı? Vosch beni neden hâlâ sağ
tutuyordu? Benden tam olarak ne isteyebilirdi ki? Bana, bu sarışın
çocuğa veyahut herhangi bir insana neden ihtiyaç duyuyorlardı ki?
Genetikle oynayarak insanlığın onda dokuzunu öldürebilecek olan
bir virüs geliştirebiliyorlarsa bunu neden onda onumuzu itlaf edecek
güçte yapmamışlardı? Veya Vosch’un dediği gibi, tek ihtiyacın koskoca
bir *kayaysa*, neden bunca zahmete giriyorlardı?

Başım ağrımaya ve dönmeye başladı. Midem bulanıyordu. Aklı-
selim düşünebilme yetimi özlemiştim. Eskiden bu benim en sevdiğim,
bir numaralı özelliğimdi.

“Şu lanet meyve suyunu iç de gideyim artık,” dedi er.

“Bana adını söyle ben de meyve suyum içeyim.”

Önce tereddüt etti, sonra, “Jilet,” dedi.

Meyve suyunu içtim. Çocuk tepsiyi aldı ve odadan çıktı. En
azından ismini öğrenebilmiştim. Bu ufak da olsa bir zaferdi.

56

Doktor önlüklü kadın odaya girdi. Bana isminin Dr. Claire olduğunu
söyledi. Simsiyah, dalgalı saçlarını başının arkasında toplamıştı. Göz-
lerinin rengi, sonbahar mevsiminde gökyüzünü andırıyordu. Üzerine
acıbademi andıran bir koku sinmişti. Bu aynı zamanda siyanürün
kokusuydu.

“Benden neden kan aldınız?”

“Anlayacağım.” Kayalar, sıçanlar ve fiziki bedenlere ihtiyaç duy-
mayacak kadar evrimleşmiş olan yaşam formları... Bunu çözecektim
fakat muhtemelen çok geç kalacaktım hatta çoktan geç kalmış ola-
bilirdim. Benden neden kan almışlardı? Vosch beni neden hâlâ sağ
tutuyordu? Benden tam olarak ne isteyebilirdi ki? Bana, bu sarışın
çocuğa veyahut herhangi bir insana neden ihtiyaç duyuyorlardı ki?
Genetikle oynayarak insanlığın onda dokuzunu öldürebilecek olan
bir virüs geliştirebiliyorlarsa bunu neden onda onumuzu itlaf edecek
güçte yapmamışlardı? Veya Vosch’un dediği gibi, tek ihtiyacın koskoca
bir *kayaysa*, neden bunca zahmete giriyorlardı?

Başım ağrımaya ve dönmeye başladı. Midem bulanıyordu. Aklı-
selim düşünebilme yetimi özlemiştim. Eskiden bu benim en sevdiğim,
bir numaralı özelliğimdi.

“Şu lanet meyve suyunu iç de gideyim artık,” dedi er.

“Bana adını söyle ben de meyve suyum içeyim.”

Önce tereddüt etti, sonra, “Jilet,” dedi.

Meyve suyunu içtim. Çocuk tepsiyi aldı ve odadan çıktı. En
azından ismini öğrenebilmiştim. Bu ufak da olsa bir zaferdi.

56

Doktor önlüklü kadın odaya girdi. Bana isminin Dr. Claire olduğunu
söyledi. Simsiyah, dalgalı saçlarını başının arkasında toplamıştı. Göz-
lerinin rengi, sonbahar mevsiminde gökyüzünü andırıyordu. Üzerine
acıbademi andıran bir koku sinmişti. Bu aynı zamanda siyanürün
kokusuydu.

“Benden neden kan aldınız?”

Kadın gülümsedi. "Çünkü Hileci o kadar tatlı bir kız ki ondan yüzlerce klon yapmaya karar verdik." Ses tonunda bir gram bile espri yoktu. Serumı kolumdan çıkardı ve hızla geri çekildi, sanki yataktan fırlayıp onu gırtlaklayacağımdan korkuyordu. Onu gırtlaklamayı *gerçekten de* kısa süreliğine aklımdan geçirmiştim fakat sonra onu bir cep çakısıyla bıçaklamaya karar vermiştim. Ona çakıyı kaç kere saplamam gerektiğini bilmiyordum. Herhalde binlerce darbe gerekirdi.

"Bu da akla yatmayan başka bir şey işte," dedim ona. "Ana geminizde istediğiniz kadar adamı klonlayabilecekken neden benliklerinizi insan bedenlerine yüklüyorsunuz? Hiç riske girmemiş olurdunuz." Özellikle de yüklediğiniz benliklerden en azından biri Evan Walker'a bağlayıp bir insan kızına âşık olmuşken.

"Doğru bir noktaya parmak bastın," dedi ciddiyetle başını sallayarak. "Bunu bir sonraki planlama toplantısında gündeme getiririm. Belki de tüm şu düşmanca ele geçirme fikrini baştan düşünmeliyiz." Kadın başıyla kapıyı işaret etti. "Haydi, marş marş."

"Nereye?"

"Gidince görürsün." dedi. "Merak etme, buna bayılacaksın."

Fazla ilerlemedik, yalnızca iki kapıyı geçtik. Burası sade bir odaydı. Bir lavabosu, bir dolabı, bir tuvaleti, bir de duşakabini vardı.

"Şöyle adamakıllı bir banyo yapmayalı ne kadar oldu?" diye sordu.

"En son Sığınak Kampı'nda yapmıştım. Talim çavuşunun kalbine bir kurşun sıkmadan önceki gece."

"Gerçekten mi?" dedi sakın bir tavırla; sanki ona eskiden San Francisco'da oturduğumu söylemiştim. "Havlun şurada. Diş fırçası, tarak, deodorant da dolapta. Ben kapının hemen diğer tarafında olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa tıklattırın."

Yalnız kalmıştım. Dolabın kapağını açtım. Bir terleme önleyici deodorant. Bir tarak. Seyahat boyu diş macunu. Plastik kabının içinde

bir diş fırçası. Hiç diş ipi yoktu. Halbuki olmasını ummuştum. Diş fırçasının arkasını kesici bir alete çevirebilmek için ne kadar uğraşmam gerektiğini düşünerek birkaç dakika oyalandım. Sonra tulumumu sıyrıp duşakabine girdim ve aklıma Zombi geldi. Bunun sebebi çıplak olmam değildi tabii ki. Onun Facebook'tan, arabaya yemek servislerinden ve yağlı patates kızartmalarından tutun da köhne kitapçılar ve sıcak duşlara kadar uzanan o uzun, kaybolan şeyler listesini hatırladım. Sıcak su vanasını dayanabildiğim kadar açtım ve parmak uçlarım buruşana kadar suyun bedenimden aşağı akmasını bekledim. Sabun lavanta esanslıydı. Şampuan ise meyveli. Enseme yerleştirilen izleme cihazının, derimin altındaki sert yumrusunu parmaklarımın arasında hissediyordum. *Artık onlara aitsin.*

Şampuan şişesini banyo duvarına fırlattım. Yumruğumu, eklem-lerimin üzerindeki deri yarılarına kadar, defalarca fayanslara vurdum. İçimdeki öfke, kaybolan her şeyin toplamından daha fazlaydı.

İki kapı gerideki odada Vosch beni bekliyordu. Claire elimi sararken, Yarbay tek kelime etmedi ve biz yalnız kalana kadar da ağzını açmadı.

“Eline ne geçti?” diye sordu Vosch.

“Kendime bir şey kanıtlamaya çalışıyordum.”

“Hayatın tek kanıtı acı çekmek midir?”

Başımı iki yana salladım. “Ben yaşadığımı biliyorum.”

Düşünceli bir tavırla başını salladı. “Onu görmek ister misin?”

“Fincan öldü.”

“Niye böyle düşünüyorsun?”

“Onu sağ bırakmanız için hiçbir sebep yok.”

“Elbette, onu sağ bırakmamızın tek amacı seni kullanmaksa bu doğru sayılır. Ah, siz zamane gençliğinin şu narsisizmi yok mu!”

Yarbay duvardaki bir düğmeye bastı ve tavandan aşağı ince bir ekran indi.

“Beni size yardım etmeye zorlayamazsınız.” İçimde yükselen panik hissiyle boğuşurken, bir yandan da daha önce kontrolümde olmayan bir şeyi kontrol etmek için uğraşıyordum.

Vosch bana elini uzattı. Avcunun içinde irice bir jel kapsül büyüklüğünde, parlak, yeşil bir nesne vardı. Nesnenin ucuna da saç kılı inceliğinde bir tel tutturulmuştu. “Mesajımız bu.”

Odanın ışıkları karardı. Ekran titreşerek açıldı. Kamera kış mevsiminin kırıp geçirdiği bir buğday tarlasının üzerinden geçti. Uzakta, yanında birkaç müstemilatı ve paslı bir ambarı olan bir çiftlik evi görünüyordu. Minikçe bir siluet, tarlayı çevreleyen bir ağaç kümesinin içinden çıktı ve boynu bükük başakların arasından, ilerdeki çiftliğe doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

“O da bizim elçimiz.”

Kameranın açısından, onun bir oğlan mı yoksa kız mı olduğunu anlayamıyordum, yalnızca minik bir çocuk olduğu belliydi. Kuzu’yla yaşıt mıydı? Yoksa daha mı küçüktü?

“Orta Kansas,” diye devam etti Vosch. “Dün, takriben saat on üç.”

Çiftlik evinin verandasında bir başka siluet belirdi. Bir dakika sonra yanına biri daha geldi. Çocuk onlara doğru koşmaya başladı.

“O Fincan değil,” diye fısıldadım.

“Değil.”

Çocuk, dağınık buğday başaklarının arasından hızla geçip onu hareketsizce izleyen yetişkinlere doğru koştu. Verandadaki insanlardan birinin elinde bir tüfek vardı. Görüntü kaydında ses yoktu ve bu, her nasılsa durumu daha da korkunçlaştırıyordu.

“Bu kadim içgüdülerin buyruğudur: Büyük bir tehlikenin varlığında yabancılardan sakının. Tanımadığınız kimseye güvenmeyin.”

Bedenim gerilmeye başlamıştı. Bunun nasıl biteceğini biliyordum, tecrübe etmiştim. Elinde silah olan adam bendim. Ona doğru hızla koşan çocuk ise Fincan'dı.

Küçük çocuk yere düştü. Ayağa kalktı. Koştı. Yine düştü.

“Fakat bir içgüdü daha vardır; bu ötekinden de eski ve neredeyse hayatın kendisiyle yaşittir. İnsanoğlu onu öyle kolay kolay ezip geçemez: Her ne pahasına olursa olsun, genç olanları koru. Geleceğini koru.”

Görüntüdeki küçük çocuk buğday tarlasından çıktı ve son kez yere düştü. Silahlı adam pozisyonunu korudu ancak yanındaki, hemen çocuğun imdadına yetişti ve onu düştüğü buzlu zeminden kaldırıp aldı. Silahlı adam eve girmelerine müsaade etmiyordu. Bu sahne birkaç saniye boyunca sürdü.

“Her şey risk almakla alakalı,” diye gözlemde bulundu Vosch. “Sen bunu çok uzun zaman önce kavramıştın. Dolayısıyla kimin bu tartışmadan galip çıkacağını biliyorsun. Sonuçta bu küçük çocuk ne tür bir risk teşkil edebilir ki? *Genç olanları koru. Geleceğini koru.*”

Çocuğu taşıyan kişi, silahlı adamın yanından geçip hızla eve girdi. Tek başına kalan silahlı adam başını önce dua eder gibi önüne eğdi, sonra da yalvarırcasına göğsüne kaldırdı. Ardından arkasını dönüp içeri girdi. Dakikalar geçmeye başladı.

Arkamda Vosch, “Dünya bir saattir,” diye mırıldanıyordu.

Çiftlik evi, müstemilatları, tahıl ambarı, kahverengi tarla ve saniyeleri yüzer yüzer geri sayan, ekranın altındaki zaman göstergesi. Ne olacağını anladığım halde sessiz ışık parlaması tüm ekranı kapladığında irkildim. Geriye yalnızca savrulan toz, enkaz yığınları ve tüten dumanlar kalmıştı; buğdaylar alev almış, ateşe narin birer katık olup saniyeler içinde yanıp kül olmuştu. Çiftlik evi ve yan binalarından geriye ise bir krater, arzın derinlerine inen kara bir çukur

kalmıştı. Görüntü karardı. Ekran tekrar yukarı çıktı. Odanın ışıkları hâlâ kapalıydı.

“Artık anlamamı istiyorum,” dedi kibarca Vosch. “Ne zamandır, savaşamayacak kadar küçük olan çocukları neden elimizde tuttuğumuzu merak ediyordun.”

“Anlamıyorum.” Üzerinde kot tulumuyla kahverengi tarlada, buğday başaklarının arasında koşan o minik silüet aklımdan gitmiyordu.

Vosch kafa karışıklığımı yanlış değerlendirmişti. “Çocuğun bedenine yerleştirilen düzenek, insan nefesinin ana bileşeni olan karbondioksitin en ufak dalgalanmalarım tespit etmek üzere ayarlandı. CO₂ oranı belli bir eşiğe ulaştığında, yani birden fazla hedefin varlığı tespit edildiğinde düzenek patlıyor.”

“Hayır,” diye fısıldadım. O çocuğu içeri almış, sıcak bir battaniyeye sarmış, ona su verip yüzünü yıkamışlardı. Evin içindeki grup çocuğun etrafında toplanmış, her yanını nefesleriyle doldurmuşlardı. “Üzerlerine bir bomba atsanız da ölürlerdi.”

“Mesele ölümler değil,” diye tersledi sabırsızca. “Hiçbir zaman da öyle olmadı.”

Ardından odanın ışıkları yandı ve kapı açıldı. Metal bir servis arabasını iten Dr. Claire ile beyaz doktor önlüklü kankası çıkageldi. Hemen peşlerinde de Jilet vardı. Acemi er önce bana baktı, sonra da bakışlarını kaçırdı. Onun bu hareketi, el arabasının üzerindeki çeşit çeşit şırıngadan daha çok ilgimi çekmişti: Çocuk bana bakmaya dayanamıyordu.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim sesimi yükselterek. “Ne yapacağınız umurumda değil. Artık Fincan’ı da umursamıyorum. Size yardım edeceğime, kendimi öldürürüm daha iyi.”

Vosch başını iki yana salladı. “Bana yardım etmiyorsun ki.”

57

Claire plastik bir hortumu koluma dolayarak turnike yaptı ve dirseğimin iç kısmına parmağıyla vurarak damar yolumu buldu. Jilet yatağımın öbür ucunda, ayakta bekliyordu. Şu ismini hiç öğrenemediğim, doktor önlüklü adam, elinde bir kronometre tutuyordu. Vosch lavaboya yaslanmış, beni parlak, çakmak gibi gözlerle izliyordu; Fincan'ı vurduğum gün, ormanda rastladığım kargalar gibi vakur fakat meraklı bir edası vardı. Sonra o anda Vosch'un haklı olduğunu kavradım: İstilalarının sebebi öfke değildi. Aradığım cevap öfkenin tam zıddıydı. Bunun tek muhtemel sebebi, var olan her şeyin zıddıydı; çiftlik evinin yerini almış o devasa çukur gibi koca bir hiç. Ne nefret, ne öfke, ne de korku; hiçbir şey. Yalnızca boşluk. Bir köpekbalığının gözlerindeki o ruhsuz, umursamaz bakışlar gibi...

"Değerler çok yüksek," diye mırıldandı Bay Beyaz Önlük, monitöre bakarak.

"Önce seni rahatlatacak bir şeyler verelim." Claire koluma bir iğne yaptı. Jilet'e baktım ama gözlerini kaçırdı.

"Daha iyi," dedi Beyaz Önlük.

"Bana ne yapacağınız umurumda değil," dedim Vosch'a. Dilim şişmeye ve peltekleşmeye başlamıştı.

"Bunun bir önemi yok." Yarbay, ikinci iğneyi eline alan Claire'e başıyla işaret etti.

"İşaretimle, yuvayı yerleştiriyorum," dedi kadın.

Yuva mı?

“Eyvah,” diye uyardı Beyaz Önlük. “Dikkatli ol.” Monitörde kalp ritminin bir kat daha yükseldiğini gözlemlemişti.

“Sakın korkma,” dedi Vosch. “Bu sana zarar vermeyecek.” Dr. Claire ona dehşet dolu bir bakış attı. Yarbay omuzlarını silkti. “Şey... Yani bazı testler yaptık.” Kadına doğru parmağını şaklattı: *Bitir artık şu işi.*

Bedenim sanki on milyon ton ağırlığına ulaşmıştı. Kemiklerim demir; vücudumun geri kalanıysa taşıtı. İğnenin koluma girişini hissetmedim bile. Claire, “*Şimdi,*” dedi ve Beyaz Önlük kronometreye bastı. *Dünya bir saattir.*

“Ölümler mükâfatlarına erişir,” dedi Vosch. “Yaşayanların... yani senin ve benim ise daha yapacak işlerimiz vardır. Bunun adına ne dersen de; kader, şans veya ilahların takdiri... Sen benim enstrümanım olmak için ellerime bırakıldın.”

“Beyin korteksine giriyorum.” Bu ses Claire’den geliyordu ancak sanki kulaklarıma pamuk tıkılmış gibi boğuktu. Başımı ona doğru çevirdim. Sanki bu sürede aradan bin yıl geçmişti.

“Bunlardan birini daha önce de görmüştün,” dedi Vosch, binlerce kilometre uzaktan. “Sığınak Kampı’na ilk geldiğin gün, test odasında onu sana göstermiştik. Sana onun insan beynine nüfuz etmiş bir uzaylı enfeksiyonu olduğunu söylemiştik. O bir yalandı.”

Jilet’in soluk alıp verişlerini duyabiliyordum, sesi sanki bir dalgıcın oksijen regülatöründen nefes alışını andırıyordu.

“Aslında beyninin ön lobuna yerleştirilen, mikroskobik ölçülerde tasarlanmış bir komuta merkezi,” dedi Vosch. “Buna bir tür CPU da diyebilirsin.”

“Önyükleme başladı,” dedi Claire. “İyi görünüyor.”

“Ama amacı seni kontrol etmek değil...” dedi Vosch.

“İlk dozu hazırlıyorum.” Şırınganın iğnesi floresan ışığında parladı. Enjektördeki kehribar rengi sıvının içinde kara kara tanecikler

yüzüyordu. Kadın onu damarımdan içeri zerk ederken hiçbir şey hissetmedim.

“Bedeninin ev sahipliği yapacağı kırk bin kadar mekanize misafir hücreyi koordine etmek,” diye sözünü tamamladı Vosch.

“Vücut ısısı otuz yedi buçuk,” dedi Beyaz Önlük.

Yanımda Jilet nefes alıp veriyordu.

“Tarih öncesi sıçanların evrilip şu anki insanlara dönüşmesi için milyonlarca yıl ve binlerce nesil gerekti,” dedi Vosch. “Senin bir sonraki evreye ulaşman için ise sadece birkaç gün yeterli olacak.”

“İlk dozla bağlantı kuruldu,” dedi Claire tekrar üzerime eğilerek. Nefesinde acıbadem kokusu vardı. “İkinci dozu hazırlıyorum.”

Odanın içi bir soba kadar sıcaktı. Ter içinde kalmıştım. Beyaz Önlük ateşimin otuz sekiz nokta sekiz olduğunu söyledi.

“Şu evrim denen şey epey pis iştir,” dedi Vosch. “Pek çok yanlış başlangıcı ve çıkmazı içinde barındırır. Bazı adaylar, uygun ev sahipleri olamıyor. Ya bağışıklık sistemleri çöküyor ya da kalıcı zihinsel uyumsuzluklar yaşıyorlar. Mesleğe yabancı olanların anlayacağı dilden söylemek gerekirse, deliriyorlar.”

Alev alev yanıyordum. Damarlarımda ateş akıyordu. Gözlerimden aşağı yaşlar boşalıyor, şakaklarımdan aşağı süzülüp kulaklarıma doluyordu. Kabaran gözyaşı denizimin yüzeyinde Vosch’un yüzünü gördüm.

“Ama sana inancım tam, Marika. Sen ateşi ve kanı, şimdi yere düşmek için aşmadın. Sen eski ve yeni arasındaki köprü olacaksın.”

“Onu kaybediyoruz,” diye haykırdı Beyaz Önlük sesi titreyerek.

“Hayır,” diye mırıldandı Vosch, buz gibi soğuk elini ıslak yanığımda gezdirerek. “Onu kurtarıyoruz.”

58

Artık gündüz ile geceyi ayırt edemiyordum. Yalnızca floresan lambalarının sabit parıltısı vardı ki lambaları hiç söndürmüyorlardı. Sadece Jilet'in ziyaretlerinden saatin kaç olduğunu tahmin edebiliyordum; bana günde üç defa yemek getiriyordu. Onları midemde tutmakta zorlanıyordum.

Ateşimi kontrol altında tutamıyorlardı. Tansiyonumu dengeleyemiyorlardı. Mide bulantımı geçiremiyorlardı. Bedenim, her bir biyolojik sistemimi geliştirmek için tasarlanan on bir dozluk enjeksiyonu reddediyordu. Bana zerk ettikleri dozların her birinin içinde dört bin, toplamda ise kırk dört bin adet, mikroskobik boyutta robot istilacı vardı ve hepsi dolaşım sistemimde ilerliyordu.

Kendimi bok gibi hissediyordum.

Her kahvaltıdan sonra, Dr. Claire beni muayene etmek için geliyordu, ilaçlarımı veriyor ve *Bir an önce iyileşsen iyi edersin, fırsat kapın kapanıyor*, gibi gizemli laflarla bana takılıyordu. Bazen de art niyetini belli ediyordu: *Keşke dünyaya kocaman bir kaya fırlatma fikrini işin en başında uygulasaydık*. Claire vücuduma kendi elleriyle zerk ettiği kırk bin kadar uzaylı mekanizmasına sistemimin tepki vermesine içerlemiş gibi görünüyordu.

"Artık bunu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok," demişti bana bir keresinde. "Bu süreç geri döndürülemez."

"Yapabileceğim bir şey var."

"Neymiş o? Ha, tabii ya. Hileci Hanım'ın yerini dolduramayız." Claire, doktor önlüğünün cebinden, üzerinde o tanıdık butonun

bulunduğu cihazı çıkarıp bana doğru tutmuştu. “Bu cihaz sana bağlı. Düğmeye basabilirim. Haydi, düğmeye basmamı söyle,” demişti sırtarak
 “Bassana.”

Yumuşak bir tonla kahkaha atmıştı. “Muhteşemsin. Ne zaman, şu adamın sende ne bulduğunu düşünsem hemen böyle bir şey söylüyorsun.”

“Kimin? Vosch’un mu?”

Kadının gülümsemesi soluverdi. Gözlerine, köpekbalıklarının o boş bakışları yerleşti. “Eğer uyum sağlayamazsan, geliştirmeyi sonlandıracağız.”

Geliştirmeyi sonlandırmak.

Dr. Claire, parmak kemiklerime sarılı bandajları çözdü. Yumruğumun üzerinde ne bir çizik, ne bir morluk ne de bir yara izi vardı. Hiçbir şey olmamış gibiydi. Sanki derim patlayıp kemiklerim görünene kadar o duvarı yumruklamamıştım. Vosch’un burnunu kırıp iki gözünü de morarttıktan iki üç gün sonra onun odama tamamen iyileşmiş halde geldiğini anımsadım. Bir de Sullivan’ın anlattığı hikâye vardı: Evan Walker, bedeninin şarapneller yüzünden harap olmasından saatler sonra tek başına sızdığı askeri üssü ortadan kaldırmıştı.

Önce Marika’yı Hileci’ye; sonra da Hileci’yi, üzerinde “geliştirme” yaparak tamamen farklı birine dönüştürmüşlerdi.

Onlar gibi birine.

Veya bir şeye.

Artık gündüz ile geceyi ayırt edemiyordum, yalnızca floresanların sabit parıltısı vardı.

“Bana ne yaptılar?” diye sordum Jilet’e, yine o iğrenç yemeklerden biriyle çıkageldiğinde. Ondaki bir yanıt beklemiyordum ancak o benim bu soruyu sormamı bekliyordu. Şimdiye kadar sormamış olmam genç askeri şaşırtmış bile olabilirdi.

Bakışlarını benden kaçırarak omuz silkti. “Bakalım, bugün menüde ne var? Vaaay! Bir dilim et! Şanslı köfte seni.”

“Şimdi kusacağım.”

Erin gözleri kocaman açıldı. “Sahi mi?” Çaresizlik içinde etrafta, plastik kusma kabına bakındı.

“Lütfen, tepsiyi götür. Yiyemeyeceğim.”

Jilet kaşlarını çatı. “Kendini toparlamazsan fişini çekeceklermiş.”

“Bunu herhangi birine de yapabilirlerdi,” dedim. “Neden beni seçtiler?”

“Belki de özelsindir.”

Sanki bunu ciddiyetle söylemiş gibi başımı iki yana salladım. “Hayır. Bence özel olan başka biri. Satranç oynar mısın?”

Soruma şaşırmıştı. “Ne oynar mıyım?”

“Biraz daha iyileşirsem belki beraber oynarız.”

“Ben daha çok beyzbol adamıyım.”

“Gerçekten mi? Ben yüzücüsün sanmıştım. Veya tenisçi.”

Jilet başını yana eğdi, kaşlarını çatı. “Kendini kötü hissediyor olmalısın. Benimle yarım insanmışsın gibi konuştuğuna göre...”

“Ben *zaten* yarım insanım. Hem de gerçek anlamıyla. Diğer yarım...” Omuzlarımı silktim. Böyle söyleyince insana komik geliyordu.

“Hah, 12. Sistem’in tamamen onlara ait,” dedi Jilet.

12. Sistem mi? Bu ne anlama geliyordu? Kesin emin olmamakla beraber, sanırım bu, insan bedeninde normalde var olan 11 sisteme bir atıftı.

“Taşıyıcıların cesetlerinden onları çıkartmanın bir yolunu bulduk ve...” Jilet’in sesi solarak kesildi, duvardaki kameraya utangaç bir bakış attı. “Her neyse, yemek yemen lazım. Yoksa beslenme hortumu takacaklarını duydum.”

“Demek resmi hikâye bu ha? Tıpkı Harikalar Diyarı gibi: ‘Kendi teknolojilerini onlara karşı kullanıyoruz.’ Sen de buna inanıyorsun, öyle mi?”

Jilet duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve mırıldanmaya başladı: “Sarı Tuğlalı Yolu Takip Et.¹²” Başımı iki yana salladım. Harika... Mesele yalanların karşı konamayacak kadar güzel olması değildir. Bunun sebebi gerçeklerin her zaman yüzleşemeyeceğiniz kadar çirkin olmasıdır.

“Komutan Vosch çocukların içine bombalar yerleştiriyor. Onları el yapımı patlayıcıya dönüştürüyor,” dedim Jilet’e. Daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. “Küçük çocuklar. Yürümeye yeni başlayanlar... Hani, geldiklerinde ayrı bir yere alınıyorlardı. Sığınak Kampı’nda... Beş yaşından küçük olan tüm çocukları toplayıp götürdüler, sonra onları bir daha göremedik. Etrafta hiç çocuk görüyor musun? Nerede bu çocuklar, Jilet? Neredeler?”

Mırıldanmaya bir anlık ara verip, “Kapa çeneni, Dorothy,” dedi ve devam etti.

12 *Oz Büyücüsü*’nde Dorothy, Zümrüt Şehir’deki büyücüye ulaşmak için bu yolu takip etmelidir. (ed.n.)

“Peki, şu aklına yatıyor mu: Dorothy’ye bağlamış birini üstün uzaylı teknolojisiyle donatmak? İnsanları savaşmaları için ‘geliştirmeye’ karar verdilerse neden delileri seçiyorlar?”

“Bilmiyorum. Seni seçtiler, değil mi?” Elimi sürmediğim yemek tepsisini önümden kaptığı gibi kapıya yöneldi.

“Gitme.”

Arkasını döndü, şaşırmıştı. Yüzüm yanıyordu. Ateşim çıkıyor olmalıydı. Sebebi ancak bu olabilirdi.

“Niye?” diye sordu.

“Çünkü konuşabileceğim tek dürüst insan sen kaldın.”

Jilet kakhaha attı. Bu güzel, samimi ve zorlama olmayan bir kakhahaydı ve çok hoşuma gitmişti. Fakat sanırım bunun sebebi de ateşimin olmasıydı. “Benim dürüst olduğumu da kim söyledi?” diye sordu Jilet. “Biz insan kılığına girmiş düşmanlar değil miyiz?”

“Babam eskiden, altı kör adam ile bir filin masalını anlatırdı. Adamlardan biri filin bacağına dokunmuş ve onun bir sütuna benzediğini söylemiş. Diğer filin hortumuna dokunmuş ve filin bir ağaç dalına benzediğini söylemiş. Üçüncü kör adam, hayvanın kuyruğuna dokunmuş ve filin bir halata benzediğini söylemiş. Dördüncü adam hayvanın karnına dokunup fili duvara benzetmiş. Beşincisi de kulağını tutmuş ve fili yelpazeye benzetmiş. Altıncı adamsa filin dişini tuttuğu için, fil, borudur, demiş.”

Jilet uzunca bir süre bana taş gibi bir yüz ifadesiyle baktı, ardından tebessüm etti. Bu da hoşuma giden, güzel bir tebessümdü.

“Güzel hikâyeymiş. Bence partilerde falan anlatmalısın.”

“Demem o ki... ana gemileri ortaya çıktığından beri hepimiz bir file dokunan kör adamlar gibi davranıyoruz.”

60

Floresanların kesintisiz ışığında, Jilet'in getirdiği ve benim yemeyi reddettiğim öğünlerle günleri sayıyordum. Üç öğün, bir gün ediyordu. Altıysa, iki gün. Onuncu günde Jilet tepsiyi önüme bıraktıktan sonra karşıma oturdu. Ona, "Niye uğraşıyorsun ki?" diye sordum, artık sesim gırtlaktan ve çatlak çıkıyordu. Terden sıılsıklandım, ateş canımı yakıyordu, başım zonkluyor, kalbim küt küt atıyordu. Jilet soruma cevap vermedi. On yedi öğündür benimle tek kelime konuşmamıştı. Gergin, dikkati dağınık hatta öfkeli görünüyordu. Dr. Claire de suskunları oynamaya başlamıştı. İki günde bir odama geliyor, serumumu değiştiriyor, bir otoskoplara gözlerimi kontrol ediyor, reflekslerime bakıyor, sonda torbasını ve altımdaki sürgüyü değiştiriyordu. Her altı öğünde bir hasta süngerile beni yıkıyorlardı. Claire muayene günlerinden birinde yanında bir mezura getirmiş, onu pazıma dolayıp ölçüm yapmıştı. Sanırım ne kadar kas kaybettiğime bakıyordu. Onların dışında kimseyi görmüyordum. Bay Beyaz Önlük yoktu. Vosch veya Vosch'un zihnime soktuğu ölü baba figürleri de yoktu. Bana tam olarak ne yaptıklarına dair fikrim yok denecek kadar azdı: Tahminimce başımda nöbet tutuyor, bu "geliştirmenin" beni öldürüp öldürmeyeceğine bakıyorlardı.

Bir sabah Claire hasta sürgümü kurularken, Jilet kahvaltıyla çıkageldi. Kadın işini bitirene dek, bir köşede sessizce bekledi, sonra Claire'e, "Yoksa ölüyor mu?" diye fısıldadığını duydum.

Claire başını iki yana salladı. Anlamı belirsizdi; *hayır ya da ben de senin gibi cevabını bilmiyorum*. Claire'in gitmesini bekleyip, "Vaktini boşa harcıyorsun," dedim.

Er göz ucuyla tavandaki kameraya baktı. “Ben sadece bana söyleneni yapıyorum.”

Tepsiyi tutup yere çaldım. Jilet, dudaklarını sıktı fakat hiçbir şey söylemedi. Ben bu hareketten ötürü bitap düşmüş halde, ter içinde ve soluk soluğa yatarken, o da sessizce, yere saçılanları temizlemeye koyuldu.

“Evet, topla şunları. Bir işe yara.”

Ateşim zirve yaptığında zihnimde bir şeyler zincirlerinden boşalıyordu ve dolaşım sistemim boyunca sürüler halinde gezinen, kırk dört bin mikrobotu ve beynimin her bir lobuna ince dokunaçlarıyla tutunan yuvayı hissedebildiğimi hayal ediyordum. Böylelikle babamın son saatlerinde hayali böceklerin derisinin altında dolaştığını söyleyip kendini tırnaklarıyla kazımasına hak vermeye başlamıştım.

“*Kaltak*,” dedim nefes nefese. Jilet başını kaldırıp ürkek bir ifadeyle bana baktı. “Git başımdan, seni kaltak.”

“Hiç sorun değil,” diye mırıldandı Jilet. Elleri ve dizleri üzerine çökmüş, ıslak bir bezle yerdeki dağınıklığı temizliyordu. Dezenfektanın keskin kokusu burnuma geldi. “Elimden geldiğince çabuk gideceğim.”

Jilet ayağa kalktı. Bembeyaz yanakları kızarmıştı. Ateşin etkisiyle, acemi erin yanaklarındaki bu kızarıklığın, onun sarı saçlarının arasındaki koyu kestane tonlarını ortaya çıkardığını düşündüm. “Bu bir işe yaramayacak,” dedi bana. “Kendini aç bırakmaya çalışman yani. Bence daha iyi bir fikir bulsan iyi edersin.”

Bunu zaten denemiştim. Ancak bir alternatif bulamamıştım. Başımı bile zor kaldırabiliyordum. *Artık onlara aitsin.* Vosch heykeltıraş, bedenim ise onun ellerindeki kildi. Ancak ne azmime ne de ruhuma el sürebilecekti. Onlar fethedilemeyecek, ezilemeyecek, zincire vurulamayacaktı.

Zincirli olan ben değildim; onlardı. Sürünebilir, ölebilir veya iyileşebilirdim. Oyun sona ermişti, büyük üstat Vosch mat etmişti.

“Babamın çok sevdiği bir deyiş vardı,” dedim Jilet’e. “*Satranca kralların oyunu denir çünkü satranç sayesinde şahlara nasıl hükmedeceğimizi öğreniriz.*”

“Yine mi satranç?”

Elindeki kirli bezi lavaboya fırlattı ve kapıyı çarparak çıktı. Bir sonraki öğünde elinde tepsiyle birlikte, tanıdık bir ahşap kutu vardı. Tek kelime etmeden yemeğimi çöpe döktü, metal tepsiyi de lavabonun içine fırlattı, evyeye düşen tepsi yüksek bir şangırtı çıkardı. Hasta yatağım uğuldadı ve bedenim oturma pozisyonuna geldi. Jilet, ahşap kutuyu önüme koydu.

“Bana satranç oynamadığını söylemiştin,” diye fısıldadım.

“Öyleyse öğret bana.”

Başımı iki yana salladım ve Jilet’in arkasında, tavana monte edilmiş kameraya bakarak, “İyi denemeydi. Ama yemezler, alın bu tahtayı kışınıza sokun,” dedim.

Jilet bir kahkaha patlattı. “Bu onların fikri değildi. Ama kış demişken; benimkini riske atmamak için önce izin almam gerekti tabii.”

Acemi er kutuyu açtı ve satranç tahtasını çıkarıp içindeki taşları kurcalamaya başladı. “İçinde vezirler, şahlar, piyanlar, bir de kuleye benzeyen şu şeylerden var. Neden diğerlerinin hep özel bir kimliği varken şunların yok ki?” diye sordu piyonları göstererek.

“Onlara piyon denir, *piyan* değil. Piyan bir tür deri hastalığıdır, mantara benzer.”

Jilet başını salladı. “Benim mangamdaki heriflerden birinin adı o.”

“Mantar mı?”

“Piyan. Anlamını bir türlü çözememiştim.”

“Yanlış diziyorsun.”

“Nasıl oynandığını bilmediğimden olabilir mi acaba? Sen diz.”

“Dizmek istemiyorum.”

“Öyleyse yenilgiyi kabul mü ediyorsun?”

“Geri çekiliyorum. Ona geri çekilmek denir.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu. İçimden bir his, bunu bir gün kullanacaksın, diyor.” Gülümsedi. Zombi’nin o yüksek elektrikli gülümsemelerinden değildi. Daha ufak, ince ve daha alaycıydı. Yatağın yanına oturdu ve nefesindeki çiklet kokusunu aldım.

“Beyaz mı, siyah mı?”

“Jilet, taşları kaldıracak halim bile...”

“O zaman sen taşlarının nereye gideceğini söylersin, ben de onları oynatırım.”

Pes etmeye niyeti yoktu. Bunu beklemiyordum da. Şimdiye kadar dönecekler ve tırsaklar ayıklanmıştı. Geriye hiç hanım evladı kalmamıştı. Ona taşların nereye konacağını ve her birinin nasıl hareket ettiğini anlattım. Kuralları kabaca öğrettim. Beni pek çok baş sallama ve *hıhı*yla dinliyordu. Sanırım dediklerimi onaylıyor fakat onları tam kavrayamadan geçiştiriyordu. İlk oyunumuzda onu dört hamlede katlettim. Bir sonraki oyunda ise tartışma ve inkâr yoluna gitmişti: *O taş öyle gitmez ki! Ama bu, dünyanın en salakça kuralı yani.* Üçüncü oyundaysa benimle satranç oynadığına büsbütün pişman olmuştu. İçimdeki azim bir gram dahi yükselmezken onunkini resmen darmadağın etmiştim.

“Şimdiye kadar icat edilmiş en hıyarca oyun buymuş,” dedi dudak bükerek.

“Satranç icat edilmedi. Keşfedildi.”

“Amerika gibi mi?”

“Daha çok matematik gibi.”

“Okulumda senin gibi kızlar vardı.” Dediği lafı öylece ortada bırakıp tahtaya taşları tekrar dizmeye başladı.

“Bu kadar yeter, Jilet. Yoruldum.”

“Yarına yanımda dama getireceğim.” Bunu adeta tehdit edencesine söylemişti.

Fakat tehdit etmiyordu. Tepsi, ahşap kutu, satranç tahtası. Bu sefer taşları tuhaf bir dizilimle yerleştirmeye başladı: Siyah şahı kendisine bakacak şekilde tahtanın ortasına koydu; vezir, şaha dönük halde, tahtanın en köşesindeydi; şahın saat on, on iki ve iki konumlarında üç tane piyon duruyordu. Şahın sağ ve sol yanlarında birer at, hemen arkasına bir fil ve filin yanına da bir başka piyon koydu. Sonra bana bakıp melek gibi gülümsedi.

“Peki,” dedim. Sebebini bilmeksizin başımı sallıyordum.

“Bir oyun icat ettim. Hazır mısınız? Bunun adı...” Parmaklarıyla yatağın demirinde davul çaldı. “Satzbol!”

“Satzbol mu?”

“Satranç-beyzbol. Satzbol. Çaktın mı?” Satranç tahtasının yanına bir madeni para bıraktı.

“Bu da ne?” diye sordum.

“Bir çeyreklik.”

“Çeyreklik olduğunu görebiliyorum.”

“Oyunun topu olacak. Şey, aslında tam olarak top değil ama topu *temsil* ediyor ya da *topla* ne yapılacağını. Bir saniye sessiz olursan, sana kurallarını anlatabilirim.”

“Konuşmuyordum ki.”

“Güzel. Çünkü sen konuşunca başıma ağırlar giriyor. Takma isimler, satranç hakkında Yoda’dan alıntılar ve gizemli fil masalları falan... Oynamak istiyor musun, istemiyor musun?”

Cevap vermeme beklemedi. Beyaz piyonlardan birini alıp siyah vezirin tam önüne koydu ve bunun kendisi, yani beyzboldaki vurucu oyuncu olduğunu söyledi.

“Açılışı vezirinle yapmalısın. En güçlü taşın o,” dedim.

“Bu yüzden onu en sona sakladık ya”.¹³ Jilet başını iki yana salladı. Beyzbol hakkındaki cehaletim akıllara durgunluk vericiydi. “Bak, çok basit: Sen savunmasın, ilk önce yazı tura atacaksın. Tura gelirse ıska, yazı gelirse de atış olur.”¹⁴

“Madeni parayla bunu belirleyemeyiz,” diye dikkat çektim. “Ortada üç tane olasılık var: ıska, atış veya vuruş.”

“Aslına bakarsan, faulü de sayarsak *dört* tane var. Sen satranca odaklan; beyzbolu bana bırak.”

“Satzbol,” diye onu düzelttim.

“*Her neyse*. Parayı attığında atış gelirse, onu öyle kabul edeceğiz ve bunun üzerine tekrar atacaksın. Tura gelirse de para atma sırası bana gelir. Böylelikle bana vuruş şansı verir. Tura gelirse vururum, yazı gelirse kaçırıyorum. Kaçırırsam birinci ıska demektir. Böyle devam ediyor işte.”

“Anladım. Sen tura atarsan da madeni para bana geçer ve sahadan kale alıp alamayacağıma bakarım. Tura gelirse seni dışarı atarım...”

“Yanlış! Çok yanlış hem de! Hayır. Önce *ben* üç kere para atacağım. ÇY yaparsam da dört kere.”

“ÇY mi?”

“Çifte Yazı. Para atışımı üçe çıkarmış olurum. ÇY yaparsan bir atış daha kazanırsın; tura gelirse sayı turu; yazı gelirse sadece üçlük yaparsın. Yazı-yazı gelirse tek olur; tura-yazı gelirse de çift.”

13 Beyzbolda hücum yapan takımda, vurucu pozisyonundaki dördüncü ve en son kişiye *clean-up* vurucusu denir. Kendinden önce herhangi bir kalede koşucu olma ihtimali yüksek olduğundan bu pozisyona genellikle, sayı turunu tamamlama olasılığını artırmak için en iyi vurucular konur. (ç.n.)

14 Vuruş bölgesinden geçmeyen ve vurucu tarafından da vurulmayan atış. Top vuruş bölgesine gelmemesine rağmen vurucu sopasını sallarsa ve vuramazsa da ıska olarak değerlendirilir. (ç.n.)

“Bence önce bir oynamaya başlayalım, sen de...”

“*Sonra* sen parayı tekrar alırsın ve benim *potansiyel* tek, çift, üçlük veya sayı turu atışlarıma karşı kale tutabilecek misin, ona bakarsın. Tura gelirse, atılırım. Yazı gelirse kaledeyim.” Jilet derin bir nefes aldı. “Tabii sayı turunu tamamlamazsam.”

“Tabii.”

“Benimle alay mı ediyorsun? Çünkü ben gerçekten...”

“Ben sadece kuralları anlamaya...”

“Bana biraz alay ediyormuşsun gibi geldi. Bu oyunu tasarlamam ne kadar uzun sürdü, biliyor musun? Epey de karışık bir şey. Yani kralların oyununa pek benzemez ama beyzbola da ne denir biliyorsun, değil mi? Milli Meşgale. Çünkü beyzbol oynayarak zamana hâkim olmayı öğreniriz. Veya geçmişimize. İkisinden birine işte.”

“Şimdi de sen benimle alay ediyorsun.”

“Aslında şu an seninle alay eden *tek kişi* benim.” Bekledi. Neyi beklediğini biliyordum. “Sen hiç gülmüyorsun.”

“Bir önemi var mı?”

“Ben küçükken bir keresinde o kadar çok gülmüştüm ki resmen altıma işemiştim. Six Flags eğlence parkında dönme dolaba binmiştim.”

“Seni o kadar güldüren neydi?”

“Şimdi hatırlayamıyorum.” Elini bileğimin altından geçirdi ve kolumu çevirip çeyrekliği avcumun içine bıraktı.

“Şu lanet parayı at artık da oyuna başlayalım.”

Kalbini kırmak istemiyordum ancak bu oyun o kadar da karışık değildi. Yaptığı ilk vuruşta çok heyecanlandı ve muzaffer bir edayla yumruğunu havaya salladı. Ardından siyah taşları tahtanın etrafında hareket ettirirken, tiz ve boğuk bir sesle maç spikerlerini taklit etti. Oyuncaklarıyla oynayan bir çocuğu andırıyordu.

“Orta sahaya hızlı bir atış!” Orta saha oyuncusunu temsil eden piyon, ikinci kaleye doğru kaydı, savunmanın ikinci kalecisi olan fil ve kısa top yakalayıcısı piyon gerilediler. Ardından savunmanın sol kanat piyonu koşuya çıkıp orta sahaya yöneldi. Jilet, bir eliyle taşları yönetiyor, diğeriyle de havada dönerek giden topu temsilen madeni parayı havada çeviriyordu. Sonra parayı yavaş çekimdeymiş gibi ağır bir hareketle tahtanın orta-sağ kanadına indirdi. Bu o kadar saçma ve çocukçaydı ki hâlâ gülümseyebilecek olsaydım gülümserdim.

“Ve *içeride!*”

Hayır. Bu çocukça değildi. Sadece son derece samimiydi. Gözleri ateş gibi parlıyor, sesi heyecandan yükseliyordu; tekrar on yaşına dönmüş gibiydi. Her şey kaybedilmemişti, önemli olan şeyler hâlâ yerli yerindeydi.

Bir sonraki vuruşu zayıf kaçmış ve ilk kale ile sağ kanat arasında bir yere düşmüştü. Saha oyuncum ve kalecim arasında dramatik bir çarpışma canlandırdı; birinci kaleci geriye kayarken, sağ kanat oyuncusu öne kaydı, sonra *çat!*...

Jilet, iki taşın çarpışmasıyla bir kahkaha patlattı.

“Bu bir hata sayılmaz mı?” diye sordum. “O top pekâlâ yakalanabilirdi.”

“Yakalanabilir top mu? Hileci, bu sadece beş dakikada uydurduğum, bir avuç satranç piyonu ve bir çeyreklikle oynan, dandik bir oyun.”

İki vuruş daha yaptı; piyonlarına ilkinin üzerine üç koşu daha yaptırdı. Şans oyunları ile aram hiç iyi değildi. Bu yüzden onlardan hep nefret ederdim. Jilet hevesimin kaçmaya başladığını fark etmiş olacaktı; taşları (savunma olduğum için onların *benim* taşlarım olduklarını söylememe rağmen) oynatırken spiker taklidini abartmaya başlamıştı. Orta-sağ kanada bir atış daha geldi. Sonra ilk kaleye doğru bir başka dandik atış daha... İlk kaleci ile dış saha oyuncusu

yine çarpıştı. Jilet'in kendini tekrar edip etmediğinden emin değildim, çünkü ya bunu gerçekten komik buluyordu ya da hayal gücü cidden kıttı. İçimden bir ses Jilet'in yaptıklarını, dünya çapındaki tüm satranç oyuncularına adına hakaret olarak algılamam gerektiğini söylüyordu.

Üçüncü vuruş sırası geldiğinde hiç takatim kalmamıştı.

"Akşam devam edelim mi?" diye önerdim. "Veya yarına bırakalım. Yarın daha iyi olur."

"Niye? Oyunu sevmedin mi?"

"Yoo... Çok eğlenceliymiş. Sadece yorgunum. Gerçekten yorgunum."

Bir önemi yokmuş gibi omuz silkti. Ama aslında onun için önemliydi yoksa omuz silkmezdi. Çeyrekliği cebine koydu ve kutuyu topladı. Kısık sesle mırıldanıyordu. Aradan sadece *satranç* kelimesini seçebildim.

"Ne dedin?"

"Hiç," dedi gözlerini kaçırarak.

"Satrançla ilgili bir şey dedin."

"Satranç, satranç, satranç. Satranç beynin gıdasıdır. Satzbol safi eğlence kategorisinde satrancın yanına bile yaklaşmadığı için üzgünüm."

Ahşap kutuyu kolunun altına aldı ve sert adımlarla kapıya yöneldi. Dışarı çıkmadan önce son kez laf soktu: "Seni biraz neşelendirebileceğimi sanmıştım, o kadar. Çok sağ ol. Bir daha oynamak zorunda değiliz."

"Bana kızdın mı?"

"En azından ben satranca bir şans tanımıştım, değil mi? Sızlandığımı duydun mu hiç?"

"Şans tanımadın. Ve sızlandın. Hem de çok."

"Bir düşün bence."

“Neyi düşünüyüm?”

Odanın öbür yanından bana bağırdı: “Bir *düşün* işte!”

Kapıyı çarpıp çıktı. Nedenini anlayamadığım halde nefesim kesildi ve titremeye başladım.

61

O gece odamın kapısı açıldığında özür dilemek için kendimi hazırlanmıştım. Yüksek ateşin etkisiyle bu konu üzerinde düşündükçe kendimi plajda küçük bir çocuğun kumdan kalesini yıkan bir zorba gibi hissediyordum.

“Hey, Jilet, ben...”

Ağzım açık kaldı. Elinde tepsiyle içeri giren kişi bir yabancıydı, on iki on üç yaşlarında bir çocuktü.

“Jilet nerde?” diye sordum, biraz hesap sorar gibi.

“Bilmiyorum,” diye ciyakladı çocuk. “Elime tepsiyi verdiler ve götür dediler.”

“Götür,” diye aptal gibi tekrar ettim.

“Evet. Götür. Tepsiyi götür yani.”

Jilet’i, Hileci nöbetinden azletmişlerdi. Belki satzbol muzır neşriyat sayılıyordu. Ya da iki çocuğun alt tarafı birkaç saatliğine çocuk gibi eğlendiklerini görünce Vosch’un tepesi atmıştı. Zira çaresizlik, onu gözlemleyen veya tecrübe edenlerde bağımlılık yapar.

Belki de tepesi atan Jilet’ti. Görev yerinin değiştirilmesini talep etmiş ve satzbolunu kolunun altına alıp evine dönmüştü.

O gece iyi uyuyamadım, tabi floresan ışığı sürekli yanarken geceye gece denebilirse. Bağışıklık sistemim, bedenime zerk edilen

dozlara karşı çaresizce son kez taarruza kalkarken ateşim de otuz dokuz buçuğu buldu. Monitördeki bulanık, yeşil rakamların yükseldiğini görebiliyordum. Ardından yarı hezeyan halinde uykunun kucağına düştüm.

Kaltak! Git başımdan. Ona niye beyzbol diyorlar biliyorsun, değil mi? Orta sahaya yapılan derin bir atıştır o! İşim bitti. Kendine iyi bak.

Kararmış madeni para Jilet'in parmakları arasında dönüyordu. *Derin atış. Derin atış.* Para yavaş çekimde satranç tahtasına indi, saha oyuncuları yukarı koştu ve kısa top tutucusu geriye, sol kanat oyuncusu da sağa gitti. *İlk kale çizgisinde düşük atış!* Saha oyuncusu öne koştu, kaleciye geriye, *bam.* Saha oyuncuları yukarı koştu, iç sahanın gerisine gidip sağa döndü. İlk kaleci geriye, sağ kanat oyuncusu ileri, *bam.* İleri, geri, sap. Geri, yukarı. *Baam.*

Tekrar ve tekrar... *Pozisyonun tekrarını izleyelim;* ileri, geri, sap. Geri, yukarı.

Baam.

Şimdi tamamen uyanmış ve gözlerimi tavana dikmiştim. Hayır. Gözlerim açıkken de aynı sahneyi görebiliyordum. Gözlerim kapalıyken daha iyiydi.

Orta kanat yukarı ve sağa, sol kanat aşağı ve sola koştu:

Bir S harfi belirdi.

Sol kanat yukarı koştu. İlk kaleciye sağa:

L harfi.

Ah, haydi ama. Bu çok saçma. *Hezeyan geçiriyorsun.*

O gece, elimde votkayla kampımıza döndüğümde, babamın ölüsünü cenin pozisyonunda kıvrılmış halde bulmuştum. Beyninin içinde yuva yaptıklarını iddia ettiği böcekleri tırnaklarıyla kazımaya çalışırken yüzü kan revan içinde kalmıştı. Onu kurtarabilecek zehri bulmak için oradan ayrılmadan önce bana *kaltak* demişti. Bana başka

bir isimle daha seslenmişti; ben daha üç yaşımdayken bizi terk eden kadının adıyla. Beni annem sanmıştı ki bu da son derece ironikti. On dört yaşımdan itibaren, babama *ben* annelik yapmıştım; ona yemek yedirmiş, giysilerini yıkamış, evine bakmış ve kendisine korkunç derecede aptalca bir şey yapmasına hep mâni olmuştum. Ve her gün jilet gibi ütülenmiş üniformamla okula gittiğimde, oradaki çocuklar bana Majesteleri Marika Hazretleri diye laf atmışlardı. Babam münzevi türden, kısmen ünlü bir sanatçı olduğu için kendimi herkesten daha iyi sandığımı söylüyorlardı. İşin gerçeği, babam hangi gezegende yaşadığını bile sık sık unuturdu. Okuldan eve geldiğimde onu sanrılarının içinde kaybolmuş halde bulurdum. Ve dışarıdaki insanları da kendi sanrılarıyla bıraktırdım. Kendimi onlardan daha üstün gördüğüme inanmalarına müsaade ederdim; tıpkı Sullivan'ın benimle ilgili yorumlarına müdahale etmediğim gibi. Sanrılarını beslemekle kalmaz, onları yaşırdım da. Hatta etrafımızdaki dünya tepetaklak olduğunda bile onlara tutunmaktan vazgeçmemiştim. Ancak babam öldükten sonra bir daha hayallere kapılmadım. Artık bir daha cesur hamleler veya beyhude umutlar olmayacaktı ya da hiçbir şey yolunda gitmezken, dünya günlük güneşlikmiş gibi davranmayacaktım. Bunların beni güçlü kıldığını zannediordum; buna iyimserlik, cesaret diyordum ve başımı dik tutuyor veya o an ne halt etmem uygun kaçıyorsa onu yapıyordum. Güçlü olmak böyle bir şey değildi. Bu düpedüz yumuşaklığın tanımıydı. Babamın hastalığından utanmış ve ona sinirlenmişim ancak en az onun kadar suçluydum. Üzerime düşen yalan rolleri sonuna kadar sürdürmüştüm: Babam bana annemin adıyla seslendiğinde onu düzeltmemiştim.

Sanrılara dalmak...

Tavanın köşesindeki kamera boş, ruhsuz gözüyle beni izliyordu. Jilet ne demişti? *Bir düşün işte!*

Bana bir şey anlatmaya çalışıyordun, değil mi? O boş bakışlı siyah göze aynı boş bakışlarla karşılık verdim. Daha fazlası vardı.

62

Ertesi sabah kapı açıldığında nefesimi tuttum.

Bütün gece boyunca inanç ile şüphe arasında gidip gelmiştim. Bu yeni gerçekliğin her bir yanını irdeleyip durmuştum.

Birinci seçenek: Ben nasıl satrancı icat etmediysem, satzbol da Jilet'in eseri değildi. Bu oyunu Vosch tasarlamıştı ve sebeplerini şu an açıkça kavrayamıyordum.

İkinci seçenek: Jilet sadece kendine has sebeplerden ötürü, ciddi anlamda zihnimi karıştırmaya karar vermişti. İnsan ırkının ayıklanma sürecinde seçilenler yalnızca yürekli ve sağlam olanlar değildi. Pek çok sadist piç kurusu da bundan sağ çıkmıştı. Her insanlık felaketinde böyle vakalar görülür. Zira pislik, neredeyse yok edilemez bir şeydir.

Üçüncü seçenek: Bütün bunların hepsi benim kafamın içinde dönüyordu. Satzbol, aklımı ölmek üzere olduğum gerçeğinden uzaklaştırmaya çalışan bir çocuk tarafından uydurulmuş, saçma sapan bir oyundu. Herhangi bir amacı yoktu veya satranç tahtasına çizilmiş gizli bir mesaj içermiyordu. Dün gece gördüğüm o hezeyanlı rüyada hiçliğin ortasında beliren harflerin sebebiye muhtemelen, insan beyninin olgular arasında bir bağlantı yokken bile bağlantı kurmaya meyilli olmasından mütevellitti.

Nefesimi tutmamın bir nedeni daha vardı: Ya yine o viyaklayan çocuk geldiyse? Ya Jilet bir daha *hiç* gelmezse? Jilet'in de ölmüş olma

ihtimali vardı. Benimle gizliden iletişim kurmaya çalıştıysa ve Vosch bunu anladıysa Yarbay'ın buna yalnızca tek bir karşılığı olurdu.

Jilet hiçbir şey olmamış gibi odadan içeri girince, tuttuğum nefesimi yavaş ve rahat bir biçimde verdim. Buna karşılık monitörün biplemesi biraz hızlandı.

“Ne?” diye sordu Jilet, gözelerini benimkilere dikerek. Bir şeyler döndüğünü hemen sezinlemişti.

Söyleyiverdim. “Se-Lam.”

Sağa sola bakındı. “Selam.” Bu kısacık kelimeyi benim gibi yayarak söylemişti, sanki yanındakinin bir deli olup olmadığından emin değilmiş gibiydi. “Aç mıyız?”

Başımı iki yana salladım. “Pek değil.”

“Şunu yemeyi bir denemelisin. Kuzenim Stacey'ye benzedin iyice. Kendisi metamfetamin bağımlısıydı. Yanlış anlama, keşe benziyorsun demiyorum. Yalnızca...” Yüzü kızarıyordu. “Sanki seni içeriden yiyip bitiren bir şeyler var.”

Yatağın yanındaki düğmeye bastı. Oturur konuma geldim. “Benim bağımlılığım ne biliyor musun? Ekşili jelibon. En çok da ahududulusuna bayılırım. Limonlusunu çok sevmem. Ufak bir zulam var. İstersen sana da getirebilirim.”

Tepsiyi önüme bıraktı. Soğuk omlet, kızarmış patates ve pastırma bile belli etmeyen, kararmış, çıtır bir et parçası. Midem kalktı. Başımı kaldırıp Jilet'e baktım.

“Yumurtayı bir dene,” diye önerdi. “Tazecikler. Serbest dolaşan tavuklardan, organik ve kimyasallardan arındırılmış. Onları kampta besliyoruz. Tavukları tabii, yumurtaları değil.”

Kara, duygulu gözleri ve o küçük, gizemli, insanın içini açan gülümsemesi. Ona “selam” dediğimde bana verdiği tepkinin açıklaması ne olabilirdi? Onu insan gibi karşılamamdan mı yoksa satzbolun gerçek

amacını çözdüğünden mi ürkmüştü? Yoksa aslında ürkmemişti de ben aslında var olmayan ipuçlarının peşinden mi gidiyordum?

“Kutuyu göremedim?”

“Ne kutusu? Ha... Ya, o aptalca bir oyundu.” Bakışlarını benden kaçırıp hafifçe, “Beyzbolu özledim de,” dedi kendi kendine.

Bunu takip eden dakikalarda ben soğumuş omleti tabağında didiklerken, o da yanımda sessizce oturdu. *Beyzbolu özledim*. Bu iki kelimede, yitip giden koskoca bir kâinat gizliydi.

“Yoo, ben sevmiştim,” dedim ona. “Eğlenceliydi.”

“Sahi mi?” Bir bakış attı: *Ciddi misin, sen?* Günümün yüzde 99,99999’unu ciddi olarak geçirdiğimden bihaberdi. “Ama pek sevmiş gibi oynamamıştın.”

“Son zamanlarda kendimi daha iyi hissetmediğimdendir.”

Bir kahkaha attı, sonra kendi verdiği tepkiye şaşırıldı. “Pekâlâ. Şey, o kutuyu kışlada bıraktım. Kimse yürütmezse bir gün yine getiririm.”

Sohbetimiz oyundan uzaklaştı. Jilet’in beş kardeşten en küçüğü olduğunu öğrendim, Ann Arbor’da büyümüştü, babası orada bir elektrikçi, annesi ise ortaokul kütüphanecisi. Jilet eskiden beyzbol ve futbol oynuyordu, Amerikan futbolunda da Michigan taraftarıydı. On iki yaşına gelene kadar en büyük arzusu oranın takımı Wolverines’te oyun kurucu olmaktı. Ancak yalnızca boyu uzayıp cüssesi irileşmeyince beyzbol onun tutkusu haline gelmişti.

“Annem hep bir doktor veya avukat olmamı istemişti ancak benim ihtiyar yeterince akıllı olmadığımı düşünüyordu...”

“Bekle bekle, baban senin akıllı olmadığını mı düşünüyordu?”

“Yeterince akıllı. Arada fark var.” Ölmüş babasını sonuna kadar savunuyordu. İnsanlar ölür fakat sevgi kalıcıdır. “Benim de kendisi gibi bir elektrikçi olmamı isterdi. Babam büyük sendikacı

ağabeylerden biriymi, yerel kurumunun ya da onun gibi bir şeyin başkanıydı. Bu yüzden de avukat olmamı istemiyordu. Onlara *kravatlı takımı* derdi.”

“Otoriteyle problemleri varmış.”

Jilet omuzlarını silktilti. “Başkasının adamı olma,’ derdi hep. ‘Sadece adam ol.’ Yerde ayaklarını sürüdü, sanki çok konuştuğu için utanmıştı. “Ya senin peder?”

“Sanatçıydı.”

“Süpermiş.”

“Ayrıca bir ayyaştı. Resim yapmaktan çok demlenirdi.” Gerçi her zaman öyle değildi. Evimizde yamuk bir halde asılı duran, çerçeveleri tozlanmış sergi fotoğrafları; babamın resim stüdyosunda harıl harıl çalışan öğrencilerin fırçaları gergince temizleyişleri; babam kalabalık bir odaya girdiğinde ortalığa çöken kilise sessizliği.

“Ee, bir bok çizmiyor muydu, peki?” diye sordu Jilet.

“Çizerdi tabii. Bok gibi.” Gerçi bu da her zaman öyle değildi. O daha gençken ve ben küçücükken, babamın elimi tutan avuçları hep gökkuşağı renklerine bulanmış halde olurdu.

Jilet güldü. “Espri tarzına bayılıyorum. Sanki bunun bir espri olduğunu bilmiyormuşsun gibi yapıyorsun ama bu da esprinin bir parçası oluyor.”

Başımı iki yana salladım. “Espri yapmıyordum ki.”

Başını salladı. “Belki de bu yüzden bilmiyorsun.”

Yemeyi reddettiğim akşam yemeğinden sonra Jilet'le karşılıklı kurduğumuz cümlelerin arasına zoraki espriler girdi ve ufak, tuhaf sessizlikler çöktü. Ahşap kutuyu ortaya koydu ve taşları tahtaya dizdi. Yazı tura atıp kimin başlayacağına karar verdik, o kazandı. Kendi kalemi kontrol edebileceğimi söylediğimde *ya, tabii, haydi başlayalım güzelim* dercesine gülümsedi. Yatağın kenarında yanıma oturdu. Haftalar süren bir eğitimin ardından en sonunda öfkemden kurtulup, içinde uğuldayan rüzgârların estiği boşluğu kabullenmeyi öğrenmiştim. Acı ve kayıp hislerinin etrafına yıllarca kale surları örmüştüm. Babamı, Fincan'ı, Zombi'yi ve her şeyimi kaybettikten sonra, bir daha asla hiçbir şey hissedemeyeceğimi düşünürken ve geriye sadece, içinde yellerin estiği boşluk, yalnızca hiçlik kalmışken sessizce o kelimeyi telaffuz ettim:

Se-Lam

Jilet başını salladı. "Evet." Parmağıyla battaniyeme vurdu. Parmağının baldırıma değdiğini hissediyordum. "Aynen öyle." *Pat*. "Fena değil ancak madeni parayı yavaş çekimde hareket ettirirsen daha şekilli olur." Bana nasıl yapacağımı gösterdi. "Anladın mı şimdi?"

"Madem ısrar ediyorsun," dedim ve iç çektim. "Evet." Parmağımı yatağın demirine vurdum. "Şey, dürüst olmak gerekirse, bunun amacını hiç anlamadım."

"Hiç mi?" Battaniyenin üzerinde *pat-pat*.

"Hiç." Yatağın demirinde *pat-pat*.

Sonraki kelimenin izini sürmem tam yirmi dakikamı aldı:

YRDM

Pat. “Yazlık işler ortadan kalkmadan önceki son yazlık işimi sana anlatmış mıydım?” diye sordu Jilet. “Köpek kuaförlüğü. İşin en pis kısmı neydi biliyor musun? Hayvanların anal keselerini¹⁵ söndürmek...”

Tam formundaydı. Dört defa koşu yaptı ve bir kez bile auta çıkmadı.

NSL

Bir kırk dakika boyunca daha cevap gelmedi. Biraz yorulmuştum ve fazlaca hayal kırıklığına uğramıştım. Bu, binlerce kilometre uzaktaki biriyle, bir bacağı olmayan bir ulak aracılığıyla haberleşmeye benziyordu. Zaman yavaşladı; olaylar ivme kazandı.

PLN

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gözlerimi Jilet’e diktim fakat o bakışlarını satranç tahtasından kaldırmıyordu. Yeri geldiğinde taşları pozisyonlarına götürüyor, konuşuyor, arada çöken ufak sessizlikleri gevezeliğiyle doldurmaya çalışıyordu.

“Bu işleme harbiden de *söndürme* diyorlardı,” dedi hâlâ köpeklerden devam ederek. “Durula, yıka, durula, söndür, devam et. Çok sıkıcıydı be.”

Ve tavandaki kameranın siyah, ruhsuz gözü aşağı bakıyordu.

“Son hamleni anlamadım,” dedim Jilet’e.

“Satzbol, satranç gibi iç bayan bir oyun değildir,” dedi sabırla. “İncelikleri vardır. *İncelikler*. Kazanmak istiyorsan bir *planının* olması gerekir.”

“Sanırım senin var, plan adamı.”

“Aynen öyle.”

Pat.

15 Pek çok etobur hayvanda bulunan ve hormonsal kokular bırakmaya yarayan, makatın iki yanında yer alan kesecikler. (ç.n.)

Günlerdir Vosch'u görmemiştim. Ertesi sabah bu durum değişti.

"Haydi, anlatın bakalım," dedi Bay Beyaz Önlük'ün yanında duran Dr. Claire'e. Bay Beyaz Önlük'ün yüz ifadesi, sıkı bir çocukla uğraştığı için müdürün odasına götürülen bir ortaokul zorbasınınkini andırıyordu.

"Üç kilo verdi ve kas kütlelerinin yüzde yirmisini kaybetti. Yüksek tansiyonu için Diovan, mide bulantısı için Phenergan, lenfatik sistemi bastırmak için de amoksisilin ile streptomisin veriyoruz. Ancak halen ateşiyle boğuşuyoruz," diye rapor verdi Claire.

"Halen ateşiyle boğuşuyoruz' mu?"

Claire bakışlarını Yarbay'dan kaçırdı. "Neyse ki karaciğeriyle böbreği hâlâ normal bir biçimde çalışıyor. Ciğerlerinde biraz sıvı var ancak biz..."

Vosch elinin tersiyle onu geçiştirdi ve yatağının yanına geldi. Kargayı andıran parlak gözleri ışıldıyordu.

"Yaşamak istiyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdim: "Evet."

"Neden?"

Bu soruya nedense hazırlıksız yakalanmıştım. "Anlamadım."

"Bizimle başa çıkamazsın. Kimse çıkamaz. Ta en başında yedi milyarın yedi katı nüfusunuz olsaydı bile bunu başaramazdınız. Dünya bir saat ve onun yelkovanı da son dakikayı vurdu artık... Neden yaşamak istiyorsun?"

"Dünyayı kurtarmak falan istemiyorum," dedim ona. "Sadece sizi öldürme fırsatım elde etmeyi umuyorum."

Vosch'un yüz ifadesi hiç değişmemişti ancak gözlerindeki ışıltılar adeta dans ediyordu. *Seni tanıyorum*, diyordu gözleri. *Seni tanıyorum*.

"Umut," diye fısıldadı. "Evet." Başım salladı; benden memnun kalmıştı. "Umut, Marika. Umuduna sıkı sıkıya tutun." Sonra Claire'e ve Bay Beyaz Önlük'e döndü. "İlaçlarını kesin."

Bay Beyaz Önlük'ün yüzü, önlüğünün rengine büründü. Claire bir şey söylemek için ağzını açacak oldu fakat sonra bakışlarını Yarbey'dan kaçırdı. Vosch tekrar bana döndü.

"Cevap nedir?" diye diretti. "Öfke olmadığına göre ne?"

"Umursamazlık."

"Tekrar dene."

"Tarafsızlık."

"Tekrar."

"Umut. Umutsuzluk. Sevgi. Nefret. Keder." Titriyordum; ateşim yükselmiş olmalıydı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Daha iyi," dedi Vosch.

65

O gece o kadar kötüledim ki satzbol oynarken dört vuruş sırasının sonunu ancak getirebildim.

İLÇYK

"İlaçlarını kestiklerini duydum," dedi Jilet, madeni parayı kapadığı avcunun içinde sallarken. "Doğru mu?"

"Serum torbamda sadece serum fizyolojik kaldı, onu da böbreklerim iflas etmesin diye veriyorlar."

Jilet monitördeki değerlere bir göz gezdirdi. Kaşlarını çattı. Kaşlarını çattığında ayak parmağını bir yere çarptığı halde ağlamayacak kadar büyük olduğunu düşünen küçük bir oğlanı anımsatıyordu.

“Öyleyse iyileşiyor olmalısın.”

“Sanırım.” Yatağın demirinde *pat-pat*.

“Pekâlâ,” diyerek nefes verdi. “Sırada vezirim var. Dikkatli ol.”

Sırtım kasıldı. Gözlerim karardı. Yana uzandım ve midemde ne varsa yerdeki beyaz fayansların üzerine boşalttım. Jilet, iğrenmişçesine haykırarak ayağa sıçradı ve satranç masasını dağıttı.

“Hey!” diye bağırdı. Ancak bana değil, tepemizdeki o siyah göze sesleniyordu. “Hey, buraya biraz yardım gerek!”

Yardım falan gelmedi. Bir monitöre, bir bana baktı ve “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Ben iyiyim.”

“Tabii ya, çok iyisin, bir şeyciğin yok!” Sonra lavaboya gitti ve temiz bir havluyu ıslatıp alnıma koydu. “İyiymiş, kıcımın kenarı! Ne bok yemeye ilaçlarını kestiler ki?”

“Niye kesmesinler?” Tekrar kusmamak için kendimi tutuyordum.

“Ya, mesela ilaçların olmadan *ölebileceğin* için.” Kameraya doğru sert bir bakış attı.

“Bana şuradaki kabı uzatsan iyi olur.”

Jilet, çeneme yapışmış kusmuğu sildi, havluyu katladı, kusma kabını alıp kucığımın üzerine koydu.

“Jilet.”

“Efendim?”

“Lütfen o havluyu suratıma geri koyma, olur mu?”

“Ne? Ha! Kahretsin, evet. Bekle biraz.” Temiz bir havlu daha aldı ve onu suyun altına tuttu. Elleri titriyordu. “Nedenini biliyor

musun? Ben biliyorum. Bunu neden daha önce düşünmedim? *Sen neden düşünemedin? İlaçlar, içindeki sisteme müdahale ediyor olmalı.*"

"Ne sistemi?"

"12. Sistem. Sana enjekte ettikleri o şey yok mu, Sherlock? Senin diğer on bir sistemine süper güç sağlayan yuva ve onun kırk bin minik kankası işte." Soğuk havluyu alnıma bastırdı. "Üşümüştün. Bir battaniye daha getireyim mi?"

"Hayır, şu an yanıyorum."

"Bu bir savaş," dedi Jilet. Göğsüne vurdu. "Tam burada. Artık bir ateşkes imzalamalısın, Hileci."

Başımı iki yana salladım. "Barış falan olmayacak."

İnce battaniyenin altındaki bileğimi hafifçe sıkarak başını salladı. Yere çömelip etrafa saçılan satranç parçalarını toplamaya koyuldu. Madeni parasını yerde bulamayınca küfretti. Sonra yerdeki kusmuğu öylece bırakamayacağına karar verdi. Çenemi silmek için kullandığı kirli havluyu aldı ve elleriyle dizlerinin üzerine çöküp yeri sildi. Kapı açılıp Dr. Claire içeri girdiğinde Jilet hâlâ küfrediyordu.

"Harika zamanlama!" diye hırladı kadına. "Hey, en azından şu kıza anti-kusmuk serumu falan bağlayamaz mısınız?"

Claire başıyla kapıyı işaret etti. "Çık dışarı." Kutuyu gösterdi. "Şunu da yanında götür."

Jilet ona ters ters baktı ancak kadının dediğini yaptı. Meleksi yüz hatlarında, özenle zapt etmeye çalıştığı gücü yine görmüştüm. *Dikkatli ol, Jilet. Sorunun cevabı bu değil.*

Sonra Claire'le baş başa kaldık. Kadın uzun ve sessiz bir süre boyunca monitörümü inceledi.

"Geçen dediklerin doğru muydu?" diye sordu. "Gerçekten de Komutan Vosch'u öldürmek için mi hayatta kalmayı arzuluyorsun?"

Sen akıllı bir kızsın.” Çok küçük bir çocuğu azarlayan bir anne gibi konuşmuştu.

“Haklısın,” diye yanıtladım. “O şansı hiç elde edemeyeceğim. Ancak seni öldürecek fırsatım olacak.”

İrkildi. “Beni mi öldüreceksin? Beni neden öldürmek isteyesin ki?” Ona bir cevap vermeyince, “Sanırım sabahı göremeyeceksin,” dedi.

Başımı salladım. “Ve sen de ayın sonunu göremeyeceksin.”

Kadın güldü. Kahkahası, midemdeki safranın içimi cayır cayır yakarak gırtlığıma kadar yükselmesine sebep oldu.

“Ne yapacaksın?” diye sordu yumuşak bir tonla. Alnımda duran havluyu çekip aldı. “Beni bununla mı boğacaksın?”

“Hayır. Muhafızın kafasını ağır bir şeyle ezip onu alt ettikten sonra tabancasını alacağım ve seni alnının ortasından vuracağım.”

Anlattıklarına kahkahalarla güldü. “Eh, sana iyi şanslar dilerim.”

“Şansa ihtiyacım olmayacak.”

66

Claire ertesi sabahı göremeyeceğim konusunda yanılmıştı.

“Bir gün eşittir üç öğün” hesabıma göre aradan neredeyse bir ay geçmişti ve ben hâlâ aynı yerdeydim.

Fazla bir şey anımsamıyordum. Bir ara serumumu sökmüş, monitörü kaldırmışlardı. O makinenin, dağları çatlatan yüksek biplemesinin yerine koca bir sessizlik çökmüştü. O andan itibaren gördüğüm tek insan Jilet’ti. Artık tam zamanlı hastabakıcım olmuştu: Beni besliyor, sürgümü değiştiriyor, ellerimi ve yüzümü yıkıyor, sırtım yara olmasın diye beni çeviriyor, hezeyan geçirmediğim zamanlarda benimle

satzbol oynuyor ve durmadan konuşuyordu. Hemen hemen her şeyden bahsediyordu ki bu da bir bakıma, hiçbir şeyden bahsetmediği anlamına geliyordu. Ölmüş ailesini, ölmüş arkadaşlarını, mangasını, kış kampındaki angaryaları; sıkıntıdan, yorgunluktan veya korkudan (ama daha çok korkudan) çıkan kavgaları anlatıyordu. Bir de etrafta, bahar geldiğinde Taşıyıcıların topyekûn taarruza geçeceklerine dair bir söylenti dolaşıyordu. Amaçları son bir umutla insan gürültüsünü kesmekmiş, aslında benim için Jilet, bu gürültünün oldukça büyük bir kısmını teşkil ediyordu. Konuştukça konuşuyordu.

Eskiden Olivia adında bir kız arkadaşı varmış, esmer teni çamurlu bir ırmak kadar karaymış ve okul bandosunda klarnet çalıyormuş. Kız ileride doktor olmak istiyormuş fakat Jilet'in de doktor olmasına mâni olduğu için onun babasını pek sevmezmiş. Bu arada muhabbet sırasında A-Rod'un¹⁶ adaşı, yani isminin Alex olduğunu ağzından kaçırmıştı. Anlattığı kadarıyla, talim çavuşu, Alex'in ince yapılı olması nedeniyle değil, bir seferinde tıraş olurken kendini kesmesi üzerine ona Jilet adını vermişti. *Tenim çok hassastır.* Cümleleri arasında ne bir nokta, ne bir virgül ne de bir paragraf vardı. Daha doğrusu, Jilet'in cümleleri, kenar boşluğu bile olmayan dev bir paragraf gibiydi.

Bir aylık ağız ishaline sadece bir kere ara vermişti. Beşinci sınıf fen bilimleri fuarında, patatesten pil yapma projesiyle birincilik kazandığını anlatmaya koyulmuştu ki cümlesinin ortasında durdu. Suskunluğu oldukça sarsıcıydı, patlayan bir binanın ardından etrafa çöken sessizliği andırıyordu.

"O da ne?" diye sordu yüzüme dikkatle bakarak. Vosch bile Jilet kadar dikkatli bakamıyordu.

"Hiçbir şey." Başımı öte yana çevirdim.

16 Beyzbol takımı New York Yankees oyuncularından Alex Rodriguez. (ç.n.)

“Hileci, sen ağlıyor musun?”

“Gözlerim sulanıyor.”

“Hayır.”

“Bana hayır deme, Jilet. Ben ağlamam.”

“Saçmalık.” Battaniyenin üzerinde bir *pat*.

Yatağın demirinde *pat-pat*. “Çalıştı mı, peki?” diye sordum, yüzümü ona dönerek. Beni ağlarken görse ne olacaktı ki? “Patates pilini diyorum.”

“Tabii ki çalıştı. Bu *bilim* sonuçta. Çalışıp çalışmayacağından asla şüphelenmemelisin. Her şeyi planlayıp ve planını adım adım takip edersen hiçbir şekilde ters gidemez.” Battaniyenin üzerinden elimi sıktı: *Sakin korkma. Her şey ayarlandı. Seni yarı yolda bırakmayacağım.*

Zaten artık geri dönmek için çok geçti: Jilet’in bakışları yatağın yanındaki yemek tepsisine gitti. “Bu gece bütün pudingini bitirmişsin. Çikolata olmadan nasıl puding yapıyorlar, biliyor musun? Bence bilmek istemezsin.”

“Dur tahmin edeyim. Ex-Lax’ten.”

“Ex-Lax nedir?”

“Ciddi olamazsın? Bilmiyor musun?”

“Ah, kusura bakma kimsenin umurunda olmayan Ex-Lax hakkında bir bok bilmiyorum.”

“Çikolata aromalı bir müshil ilacı.”

Suratını ekşitti. “Bu sadistçe bir şey.”

“Amaç o zaten.”

Jilet sırtıttı. “Amaç mı? Ah Tanrım, az önce *espri* mi yaptın sen?”

“Ben nereden bileyim? Sen bana kimsenin pudingime Ex-Lax atmadığına yemin et, yeter.”

“Yemin ederim.” *Pat*.

Jilet odadan gittikten sonra birkaç saat daha dayandım. Kampın diğer kısımlarında çoktan ışıklar kapanmış, her yer kış gecesinin karanlığına gömülmüştü. Sonra içimdeki baskı dayanılmaz bir hal aldı ve daha fazla katlanamayınca elimi kameraya sallayıp göğsümü soğuk yatak demirine yaslayarak, öfke ve hüsrarla yastığımı yumruklamaya başladım. Kapı açıldı ve Claire aceleyle içeri daldı. Hemen arkasından da ayı gibi irikıyım bir acemi er girdi ve hemen eliyle burnunu kapadı.

“Ne oldu?” diye sordu Claire, gerçi odadaki koku bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

“Hay sıçayım!” diyerek öğürdü acemi er, elinin ardından.

“Kesinlikle,” dedim nefes nefese.

“Aferin. Aferin sana,” diye hayıflandı Claire, battaniyeyi ve çarşafı yere atıp başıyla acemi erden yardım isterken. “Çok iyi iş çıkarmışsınız küçük hanım. Eminim kendinizle gurur duyuyorsunuzdur.”

“Henüz değil,” diye inledim.

“Ne demeye dikiliyorsun?” diye bağırdı acemi ere. Kadının sesindeki yumuşaklıktan eser yoktu. O şefkatli bakışlarının yerinde de yellere esiyordu. “Yardım etsene.”

“Neye yardım edeyim, efendim?” Acemi erin dümdüz bir burnu, küçük gözleri ve ortası çıkıntılı bir alnı vardı. Göbeği palaskasının üzerinden sarkıyordu, pantolonunun paçası da bir santim kısa kalmıştı. Çocuk yarma gibiydi; benden en az yüz kilo daha ağırdı.

Bunun bir önemi olmayacaktı.

“Kalk ayağa,” diye bana hırladı Claire. “Haydi, haydi. Bacaklarını altına topla.” Kadın bir kolumdan, Yarma Er de diğer kolumdan tutup beni yataktan kaldırdılar. İrikıyım acemi erin domuzu andıran suratı tiksintiyle buruşmuştu.

“Ah, Tanrım. Her yere yayılmış!” diye hafifçe feryat etti.

“Yürüyebileceğimi sanmıyorum,” dedim Claire’e.

“Öyleyse seni yerde sürürüm,” diye diş gösterdi kadın. “Seni böyle olduğun gibi bırakmalıyım aslında. Son derece uygun olur.”

Beni iki kapı ötedeki banyoya taşıdılar. Yarma Er öksürüp öğürüyor, Claire de dırdırlanarak tulumumu çıkarıyordu, ben de ondan tekrar tekrar özür diliyordum. Kadın tulumu alıp Yarma Er’in kafasına fırlattı ve bizi dışarıda beklemesini söyledi. Claire, “*Bana değil, duvara yaslan,*” diye emretti sertçe. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Ayakta durabilmek için duş perdesine tutunuyordum; yaklaşık bir aydır bacaklarımı kullanmamıştım.

Sol kolumu sıkıca tutan Claire, beni suyun altına itti ve ıslanmamak için bel hizasından duşakabinin içine eğildi. Duştan akan su buz gibiydi; sıcak suyu açmakla uğraşmamıştı. Soğuk suyun bedenime çarpışım hissetmek vücudumda bir alarm etkisi yarattı, adeta uzun süren bir kış uykusundan beni uyandırdı. Uzanıp duvara takılı duş başlığı borusunu tuttum ve Claire’e sanırım hallettiğimi söyledim; sanırım ayakta durabilirdim, beni artık bırakabilirdi.

“Emin misin?” diye sordu hâlâ beni tutarken.

“Fazlasıyla eminim.”

Boruyu tüm gücümle aşağı çektim. Çelik boru, metalik bir gıcırtyla dirsek somunundan kırılıverdi ve içindeki soğuk su, tiz bir homurtuyla dışarı fişkırmaya başladı. Sol kolumu hızla yukarı ittim ve Claire’in parmaklarından kurtardım. Ardından kadını bileğinden yakalayıp bedenimi ona doğru savurdum; darbenin gücünü artırmak için kalçamı öne çıkardım. Sonra kırık borunun çentikli ucunu kadının boynuna sapladım.

Çıplak ellerimle bir çelik boruyu kırıp kıramayacağımdan emin olamasam da bir şeyden fazlasıyla emindim.

Ben geliştirilmiştim.

67

Boynuna saplanan iki parmak çapındaki yaradan kan fışkırırken, Claire debelenmeye başladı. Onu yere yıkamadığıma şaşırmamıştım; o da geliştirilmiş bir sisteme sahipti ancak şansının yaver gitmiş olmasını ve şahdamarını parçaladığımı umuyordum. Öldürme butonunun bulunduğu cihazı çıkarmak için elini doktor önlüğünün cebine götürdü. Bunu bekliyordum. Kırık boruyu bir kenara attım, duş perdesinin duvara sabitlenmiş demirini yakaladım, bağlantı yerlerinden söküp bir ucunu Claire'in başının yan kısmına çaktım.

Darbe onu sarımadı bile. Bir milisaniyede, görebileceğimden de hızlı bir şekilde hareket ederek demirin ucunu yakalayiverdi. Bense bir milisaniyenin yarısı kadar bir sürede demiri bırakmıştım, böylece Claire demiri kendine çektiğinde diğer ucunda hiçbir şey yoktu. Geriye doğru tökezledi ve fayansları çatlatacak bir şiddetle kafasını duvara çarptı. Hemen üzerine doğru atıldım. Perde demirini bana doğru savurdu fakat buna da hazırlıklıydım; sabit floresan ışıklarının aydınlığında geçen binlerce sessiz saat boyunca bu olayın kafamda provasını yapmıştım.

Demir bana doğru gelirken ucunu yakaladım; önce sağ elimle, sonra da solumla. Ellerimin arasında omuz mesafesi bırakarak demiri onun boğazına doğru ittim; dengemi korumak ve Claire'in nefes borusunu ezmeme yetecek gücü sağlayabilmek için bacaklarımı iki yana açtım.

Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santimetre vardı. Aralanan dudaklarından yayılan siyanür kokulu nefesini duyacak kadar yakındaydım.

Ben demiri ona doğru iterken o da ellerini benimkilerin iki yanına koymuş, geri itiyordu. Yer kaygandı, ayaklarım çıplaktı, onunkilerse değildi; Claire kan kaybından bayılmadan önce avantajımı kaybedecektim. Onu yere yıkmalıydım... hem de hemen.

Ayağımı onun ayak bileğinin arkasına kaydırıp çelme taktım. Mükemmel: Claire yere kapaklandı, ben de peşinden atıldım.

Sırtüstü yere düştü, karnının üzerine çöktüm. Dizlerimle onu yanlarından kısırdım ve demir çubuğu sertçe gırtlığına bastırdım.

Arkamızdaki kapı bir anda açıldı ve Yarma Er haldır huldur içeri daldı. Tabancasını çekmişti ve anlamsızca bir şeyler bağıırıyordu. Aradan üç dakika geçmiş ve Claire'in gözlerinin ferisi sönmeye başlamıştı ancak yolun sonuna tam olarak gelmemiştik. Bir risk almak zorunda olduğumu biliyordum. Risk almayı hiç sevmemişimdir ancak onları kabul etmeyi öğrenmiştim. Bazı meselelerde seçim yapılabilir, bazılarındaysa yapılamaz. Sullivan'ın Haçlı Asker'i, Fincan gibi; geri dönmek artık ne hayatın, ne zamanın ne de verilen sözlerin, hiçbir şeyin değerinin kalmadığı anlamına geleceği için Zombi ile Kuzu'nun yanına dönmem gibi.

Benim ise tutmam gereken bir sözüm vardı.

Yarma'nın tabancası: 12. Sistemim hedefe kilitlendi ve binlerce mikroskobik droid; tehdidi ortadan kaldırmak için kaslarımı, tendonlarımı ve ellerimdeki, gözlerimdeki ve beynimdeki sinirleri takviye etti. Bir mikrosaniye içinde görev tanımlandı, bilgi işlendi ve yöntem belirlendi.

Yarma'nın hiç şansı yoktu.

Onun gelişmemiş beyninin algılayamayacağı kadar hızlı saldırdım. Duş perdesinin demirinin, eline doğru savrulduğunu görebildiğinden bile şüpheliydim. Tabancası elinden düşüp odanın bir yanına savruldu. Acemi er silahına doğru, ben tuvalete doğru koştum.

Sifon kapağı sağlam seramiklendi. Son derece ağırdı. Onu öldürebilirdim ama yapmadım. Onu uzun süre baygın bırakacak kadar kuvvetli biçimde kafasına vurmakla yetindim.

Yarma yere yıkılırken, Claire ayağa kalktı. Elimdeki kapağı onun kafasına savurdum. Kolunu kaldırarak üzerine gelen şeyi engellemeye çalıştı. Geliştirilmiş duyma hislerim çarpışma esnasında bir kemiğin kırıldığını algıladı. Kadının elindeki gümüş renkli cihaz takırdayarak yere düştü. Ben öne atılırken, Claire de ona doğru hamle yaptı. Öne uzattığı eline bir ayağımla vururken diğeriyle cihazı odanın öbür yanına tekmeledim.

Bu kadar.

Bunu Claire de biliyordu. Yüzüne doğrultulan tabancanın namlusunun; dipsiz bir hiçlikle dolu olan o minik deliğinin üzerinden gözlerimin içine bakıyordu. Kaltağın gözlerine yine şefkatli bir bakış gelmişti, sesi tekrar yumuşamıştı.

“Marika...”

Hayır. Marika hantal ve zayıftı, duygusal ve ahmaktı. Marika, gökkuşağı renklerine boyanmış parmaklara tutunan küçük kızdı, saatin zembereğinden boşalmasını çaresizce izler, dipsiz bir uçurumun üzerindeki jiletin keskin ucunda ayakta durmaya çalışır, asla tutamayacağı sözlerden ördüğü kale surlarının ardına saklanırdı. Ancak onun Claire'e, yani onu çırılçıplak soyup hâlâ gürüldeyerek akan buz gibi suyun altında onu vaftiz eden canavara verdiği son sözü tutacaktım. Marika'nın sözünü tutacaktım. Marika artık ölmüştü ve ben onun verdiği sözü yerine getirecektim.

“Benim adım Hileci.”

Tetiği çektim.

68

Yarma'nın üzerinde mutlaka bir kasaturası olmalıydı. Çünkü bu her acemi ere dağıtılan standart teçhizatın bir parçasıydı. Baygın bedeninin yanında diz çöktüm ve bıçağı kınından çıkarıp aldım. Çocuğun ense kökündeki saçmayı dikkatlice kesip çıkardım. Cihazı yanağımla dişetlerim arasına soktum.

Sıra benimkindeydi. Onu kesip çıkarırken hiç acı duymadım ve kesikten yalnızca biraz kan aktı. İçimde acı hissini öldüren robotlar vardı. İçimde hasarları tamir eden robotlar vardı. Claire'in boynuna kırık bir boru sapladığında onun hemen ölmemesinin, ilk darbeden hemen sonra kanamasının çabucak durmasının nedeni buydu.

Ayrıca altı haftayı sırtüstü yatıp iki lokma yemek yiyerek geçirmeme ve az önce yoğun fiziksel efor sarf etmeme rağmen nefesim dahi kesilmemişti.

Ensem den çıkardığım minik saçmayı Yarma'nın yarasından içeri soktum. *Kolaysa beni şimdi izle bakalım, Kumandan Göt Lalesi.*

Lavabonun altındaki dolaptan temiz bir tulum çıkarıp üzerime giydim. Ayakkabılar: Claire'in ayakları çok küçüktü, Yarma'nunkilerse çok büyük. Ayakkabı işini sonraya bırakmaya karar verdim. Ancak şu iri oğlanın deri ceketı işime yarayabilirdi. Ceket üzerimde bir battaniye gibi durdu fakat kol kısmının bol olmasından memnundum.

Unuttuğum bir şey vardı. Ufak banyonun etrafına bakındım. Öldürme cihazı işte hemen oradaydı. Ekranı arbedede çatlamıştı ancak

alet çalışıyordu. Yanıp sönen yeşil düğmenin üzerinde bir numara parlıyordu. Bu benim numaramdı. Başparmağımı ekranın üzerinde kaydurdum ve bir sürü sayı, üsteki acemi erleri simgeleyen yüzlerce sekans görüntüye geldi. Parmağımı tekrar kaydırıp numaramın olduğu kısma döndüm ve numaraya tıkladım. İzleme cihazımın kesin konumunu gösteren bir harita belirdi. Görüntüyü uzaklaştırdığımda ekran minik, parıldayan yeşil noktalarla doldu: üsteki bütün askerlerin konumu. Bingo.

Ve şah mat. Başparmağımın iki dokunuşuyla bütün numaraları seçebiliyordum. Alttaki düğmenin ışığı yandıktan sonra düğmeye bir kez daha basarsam üsteki bütün acemi erler etkisiz hale getirilir, ölürdü. Yani teknik olarak buradan elimi kolumu sallayarak çıkabilirdim.

Tabii yüzlerce insanın, bu düzenin en az benim kadar kurbanı olan ve tek suçları umut günahına kapılmak olan, onca masum çocuğun cesetlerinin üzerine basıp geçebilirsem... Artık günah işlemenin bedeli ölmekse, erdem de bir zaafı: Buğday tarlasında kaybolan, savunmasız, açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğa bir sığınak verilmişti. Boş bira soğutucusunun arkasında yaralı bir asker yardım dilenmişti. Kazara vurulan küçücük bir kızın hayatının kurtulması, düşmanın eline bırakılmasına bağlıydı.

Hangi birinin daha insanlık dışı olduğunu bilmiyordum: Bu yeni dünyayı yaratan uzaylılar mı yoksa önümdeki bu düğmeye basmayı bir anlığına bile olsa aklından geçiren insan mı?

Ekranın en sağında büyük ve hareketsiz üç öbek nokta vardı: uyuyan çocuklar. Etrafında da birbirinden ayrı onlarca bireysel nokta: nöbetçiler. En ortada da iki nokta vardı: biri Yarma'nın ensesindeki izleme cihazım, diğeri ise Yarma'nın ağızındaki izleme cihazı. Benimle aynı katta ve bana çok yakın olan üç dört nokta daha vardı: yaralı ve hasta çocuklar. Bir kat aşağıdaki yoğun bakım ünitesinde sadece bir

yeşil nokta parlıyordu. Öyleyse üssün şeması şöyleydi: kışla, nöbet noktaları ve hastane. İki nöbetçi noktası, cephanelikte hareket halindeydi. Hangi ikili olduğunu tahmin etmeme gerek yoktu. Birkaç dakika içinde bunu öğrenecektim.

Haydi, Jilet, gidiyoruz. Tutacak son bir sözüm kaldı.

Kırık tesisat borusundan suyun akıp gidişini izledim.

69

“Dua eder misin?” diye sormuştu Jilet. Yorucu satzbol gecelerimizden biriydi. Oyunu yeni bitirmiştik, Jilet satranç tahtasını ve taşları topluyordu.

Başımı iki yana salladım. “Ya sen?”

“Tabii ki ederim.” Başını ciddiyetle salladı. “Siperlerde ateist olmaz.”¹⁷

“Babam öyleydi.”

“Siperde miydi?”

“Bir ateistti.”

“Onu biliyorum, Hileci.”

“Babamın ateist olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bilmiyordum.”

“O zaman niye siper işini karıştırdın?”

17 İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD’li askeri vaiz W. Thomas Cummings’in söylediği rivayet edilen aforizmadır. Savaş gibi aşırı stresli ve korkutucu koşullarda insanların mutlak bir kudretin varlığına daha çok yaklaştığını betimler. (ç.n.)

“Öyle sormadım ki. Alt tarafı espri...” Gülümsedi. “Haa, şimdi anladım. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni rahatsız eden kısmı, bunu *niye* yaptığın. Komik olmaya değil de benden üstün olduğunu kanıtlamaya çalışıyor gibisin. Ya da kendini öyle samyorsun. Ancak ikisi de değilsin. Ne komik *ne de* benden üstünsün. Hem sen niye dua etmiyorsun?”

“Tanrı’yı zor durumda bırakmayı sevmiyorum.”

Satranç taşlarından birini aldı ve yüzünü inceledi. “Şunun tipine daha önce baktın mı? Ne kadar da korkunç bir kari¹⁸!”

“Bence asil görünüyor.”

“Üçüncü sınıf öğretmenime benziyor, ona bayan demeye bin şahit isterdi; *bay* kısmı *an* kısmından daha fazlaydı.”

“Ne?”

“Bilirsin işte, *madam*’ın *adam*’ı ağır basardı.”

“Sadece biraz sert mizaçlı. Savaşçı bir kraliçe.”

“Kim, üçüncü sınıf öğretmenim mi?” Yüzüme ilgiyle baktı. Bekledi. Bekledi. “Affedersin, o espriyi bir kere denemiştım, değil mi? Resmen dev sıçtım.” Taşı kutuya koydu. “Büyükanнем bir dua zincirine üyeydi. Dua zinciri nedir bilir misin?”

“Evet.”

“Sahi mi? Ben seni ateist sanıyordum.”

“Ateist olan babamdı. Hem bir ateist dua zincirinin ne olduğunu neden bilmesin ki? Dindar insanlar da evrimi biliyorlar sonuçta.”

“Dur, ne olduğunu çözdüm. Anladım şimdi,” dedi kara ve derin gözlerindeki düşünceli bakışlarını yüzümden ayırmayarak. “Herhalde beş ya da altı yaşındaydın, akrabalarından biri, senin ne kadar da *ciddi*

18 Türkiye’de kullanılan Farsça kökenli satranç terminolojisinin aksine, Batı’da vezir taşı “kraliçe” diye adlandırılmıştır. (ç.n.)

bir küçük hanım olduğunu iyi bir şeymiş gibi söyledi. Sen de o andan itibaren ciddiyetin çekici bir özellik olduğunu düşünmeye başladın.”

“Dua zincirinde ne oldu?” diye sordum onu konuya geri döndürmeye çalışarak.

“Ha! Yani ne olduğunu *bilmiyorsun!*” Kutuyu yere koydu ve yatağa biraz daha sokuldu. Kalçası benim baldırıma değiyordu. Bacağımı ona fark ettirmedigimi umarak yanından çektim. “Sana ne olduğunu anlatayım... Büyükanнемin köpeği hastalanmıştı. Hani şu herkesi ısırarak yirmi-yirmi beş sene yaşayan ufak köpekler var ya, onlardan. Büyükanнем de o sinsi köpek daha *fazla* insanı ısırabilsin diye Tanrı’dan onun hayatını kurtarmasını rica etmek istedi. Grubundaki yaşlı teyzelerin yarısı buna razı olurken, diğerleri karşı çıktı. Sebebini tam olarak bilmiyorum, sonuçta bir Tanrı, köpekleri sevmiyorsa ona Tanrı denmez, değil mi? Her neyse, aralarında böyle bir duanın israf olacağı üzerine büyük bir tartışma çıktı. Ardından bu tartışma, ‘duanın israfı olur mu’ konulu ağız dalaşına dönüştü. O da dallanıp budaklanarak Yahudi Soykırımı kavgasına vardı. Böylelikle beş dakika içinde mevzu karın ağrısı bir finodan Soykırım’a bağlandı.”

“Sonra ne oldu? Köpek için dua ettiler mi?”

“Hayır, Soykırım’da hayatlarını kaybedenlerin ruhları için dua ettiler. Ertesi gün de köpek öldü.” Düşünceli bir biçimde başını salladı. “Büyükanнем o köpek için dua etmişti. Her gece... Biz torunlarına da dua etmemizi söylemişti. Ben de benden nefret eden ve beni dehşete düşüren o köpek için dua etmiştim. Bak, bana bunu yapmıştı.” Bacağını yatağın üzerine koydu ve pantolonunun paçasını sıyrıp alt baldırını gösterdi. “Yara izini görüyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

“Her neyse, orada işte.” Pantolonunun paçasını indirdi fakat bacağı hâlâ yatağın üzerindeydi. “Sonra hayvan öldükten sonra, büyükanneme, ‘O kadar çok dua etmeme rağmen Tontik öldü. Yoksa Tanrı benden nefret mi ediyor?’ diye sordum.”

“Ne dedi sana?”

“Tanrı’nın Tontik’i cennetine almak istediğine dair, altı yaşındaki bir çocuk beyninin asla algılayamayacağı birtakım palavralar sıktı. Cennette, yaşlı ve ısırma manyağı küçük köpekler vardı yani. Eh, hani orası *güzel* bir yerdi? Bunu uzun bir süre aklımdan çıkaramamıştım. Hatta her gece dua ederken elimde olmadan, cennete gitmeyi gerçekten *isteyip istemediğimi* sorguluyordum. Yani oraya gidip ahreti Tontik’le geçirmek istediğimden emin değildim. Bu yüzden o köpeğin cehenneme gittiğine karar kılmıştım. Başka türlü, tüm teolojinin çöküşü anlamına gelecekti.”

Jilet, uzun kollarını, büktüğü dizine doladı ve çenesini dizkapağına yaslayıp boşluğa daldı. Küçük bir çocuğun dualar, Tanrı ve cennet hakkındaki sorularının hâlâ önemli olduğu bir zamana dönmüştü.

“Bir keresinde bir fincan kırmıştım,” diye devam etti. “Annemin salondaki büfesinin etrafında oynuyordum. Çeyizlik çay takımlarının bir parçası olan, zarif ve küçük bir fincandı. Onu tam olarak kırmamıştım. Yere düşünce çatlamıştı.”

“Yer mi?”

“Hayır, yer değil. Fin...” Gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Benim yaptığım şeyi mi...”

Başımı iki yana salladım. Bana parmağını doğrulttu. “Şimdi yakaladım seni! Savaşçı Kraliçe Hileci’nin düşüncesizce bir geyik yaptığı an, bu andır!”

“Ben her zaman geyik yaparım.”

“Tabii. Ama seninkiler o kadar ince ki sadece *sivri zekâhlar* anlayabilir.”

“Fincan,” diyerek onu dürttüm.

“Neyse, annemin o güzide porselenini çatlattım. Annemin fark etmemesini umarak dolaba geri koydum ve çatlak kısmını dolabın arkasına doğru çevirdim. Yine de annemin görmesi an meselesiydi ve yakalanırsam beni keserdi. Tahmin et, bu konuda kimden yardım istedim?”

Fazla düşünmeme gerek yoktu. Bu hikâyenin nereye gittiğini anlamıştım. “Tanrı’dan.”

“Tanrı’dan. Annemi o fincandan uzak tutması için Tanrı’ya dua ettim. Mümkünse ömrü boyunca falan. Ya da en azından ben üniversiteye girip evden taşınana kadar. Sonra bir de Tanrı’dan o fincanı onarması için dua ettim. Sonuçta o Tanrı, değil mi? İnsanları iyileştirebiliyorsa küçücük bir fincanı mı onaramayacaktı? Durumun en uygun çözümü buydu ve Tanrı’nın işi de en uygun çözümlerdi.”

“Annen fincanı buldu.”

“Bulmaz olur mu? Buldu tabii.”

“Hâlâ dua edebildiğine gerçekten şaşıyorum. Tontik ve fincandan sonra yani.”

Başını iki yana salladı. “Anlattığım şeyin amacı bu değil.”

“Bir amacı mı var?”

“Evet, bir amacı var... Hikâyemi bitirmeme izin verirsen söyleyeceğim. Annem, fincanı bulduktan *sonra* ve ben bunu fark etmeden *önce* onu değiştirmiş. Yeni bir fincan sipariş edip eskisini atmış. Bir cumartesi sabahıydı ki sanırım bir aydır bunun için dua ediyordum... Dua zincirindekilerin, dua israfı konusunda yanıldıklarını kanıtlamak için porselen dolabına gittim ve onu gördüm.”

“Yeni fincanı,” dedim. Jilet başıyla onayladı. “Ama annenin yenisini aldığı bilmiyordun.”

Ellerini birden havaya kaldırdı. “Soktuğumun mucizesi gerçekleşmişti! Çatlayan fincan sapasağlam karşımdaydı! Kırılan, tekrar bir bütün haline gelmişti! Tanrı vardı! Neredeyse altıma kaçırıacaktım.”

“Fincan iyileşmişti,” dedim yavaşça.

Kara gözlerini benimkilere dikti. Elini dizime koyup bir kez sıktı. Sonra parmağıyla hafifçe *pat* diye vurdu.

Evet.

70

Banyodaki kırık borudan coşkun bir şekilde fişkıran su duruldu, önce zayıf bir akıntıya sonunda da damlalara dönüştü. Suyun akışı yavaşlarken kalbimin atışları şiddetlenmeye başladı. Paranoya beni ele geçiriyordu. Suyun kesilmesini neredeyse bin yıl beklemiştim. Bu Jilet’in bana yollayacağı sinyaldi.

Dışarıdaki koridor boştu. Claire’in izleme cihazı sayesinde bunu zaten biliyordum. Ayrıca tam olarak nereye gideceğimi de biliyordum.

Merdivenlere ulaştım. Bir kat aşağı indim. Tutacak tek bir sözüm kalmıştı. Kat aralığında Yarma’nın tabancasını ceketin cebine sokmak için biraz duraksadım.

Ardından kapıyı sertçe açıp koridora koşarak daldım. Hemşire masası ilerideydi, önünden hızla geçtim. Hemşire sandalyesinden fırladı.

“Siper al!” diye bağırdım. “Patlayacak!”

Masanın yanından dönüp yoğun bakım koğuşuna açılan otomatik kapılara doğru koştum.

“Hey!” diye arkamdan bağırdı hemşire. “Oraya giremezsin!”

Artık yapsan diyorum, Jilet.

Kadın, masasındaki kilitleme düğmesine bastı. Bunun bir önemi yoktu. Bedenimi tüm hızımla kapılara doğru savurdum ve ikisini de menteşelerinden çıkardım.

“*Olduğun yerde kal!*” diye ciyakladı kadın.

Gideceğim yerle aramda koca bir koridor vardı; bunu başaramazdım. Bedenim geliştirilmişti fakat bir kurşundan daha hızlı koşamazdım. Tökezleyerek durdum.

Jilet, ciddiylim. Şu an çok iyi bir zamanlama olurdu.

“Ellerini başının üstüne koy! *Hemen.*” Kadın soluklanmaya çalışıyordu. “Aferin. Şimdi bana doğru yürü, *geri geri.* Yavaş. Çok yavaş ol yoksa seni vururum.”

Hemşirenin sözünü dinleyip sesinin geldiği yöne doğru ayaklarımı geri geri sürüdüm. Durmamı emretti. Durdum. Ben duruyordum da içimdeki mekanizma rahat durmak istemiyordu. Kadının pozisyonu sabitti; nerede olduğunu bilmek için onu görmeye ihtiyacım yoktu. Yuva, kas ve sinir sistemlerimi işleten mekanize hücrelere, emir verildiğinde harekete geçmelerini söyledi. Zamanı geldiğinde düşünmeye ihtiyacım olmayacaktı. Her şeyi yuva halledecekti.

Ancak hayatımı tamamen 12. Sistem’e emanet etmemiştim: Yarma’nın ceketini almak benim fikrimdi.

Bu da aklıma şunu getirdi:

“Ayakkabı,” diye mırıldandım.

“Ne dedin sen?” Hemşirenin sesi titriyordu.

“Bana ayakkabı lazım. Sen kaç numara giiyorsun?”

“Hı?”

Yuva, sinyali neredeyse ışık hızında verdi. Bedenim o kadar hızlı değildi ancak gerekenden iki kat çeviktim.

Sağ elim, yirmi beş santimlik kasaturayı gizlediğim, Yarma'nın ceketinin bol kolundan içeri daldı. Soluma doğru gerindim ve bıçağı fırlattım.

Kadın yere yığıldı.

Bıçağı onun gırtlığından çekip çıkardım, kana bulanmış kasaturayı tekrar ceketin sol kolundan içeri soktum ve hemşirenin ayaklarına baktım. Şu beyaz, kalın tabanlı hemşire ayakkabılarından giyyordu. Bana yarım numara büyük geldi ancak iş görürdü.

Koridoru geçip sağdaki en son odaya girdim. Etraf karanlıktı fakat görüş yeteneğim de geliştirilmişti: Küçük kıızı belirgin bir biçimde görebiliyordum, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Veya ilaçla uyutulmuştu. Hangisi olduğuna kendim karar vermeliydim.

“Fincan? Benim, Hileci.”

Kızın kalın, kara kirpikleri titredi. O an öylesine adrenalin doluydum ki onun minik kirpiklerinin çıkardığı sesi duyabildiğime yemin edebilirdim.

Fincan gözlerini açmadan bana bir şeyler fısıldadı. Geliştirilmemiş bir kulak yapısının algılayamayacağı kadar kısık bir sestti. Ancak işitme duyumu kontrol eden mikrobotlarım, topladığı bilgiyi merkez hücrelerine gönderdi, o da bunu beynimin duyma merkezini tetikleyen alt kollikulusa iletti.

“Sen ölmüştün.”

“Artık yaşıyorum. Sen de öyle.”

Yatağın yanındaki pencerenin çerçevesi titredi. Odanın zemini sarsıldı. Bir anda içerisi parlak turuncuya büründü, sonra normale döndü. Kulak tırmalayan bir gümbürtü işitildi, tavandan aşağıya çimento parçacıklarından oluşan ince bir toz yığını yağdı. Hemen ardından bütün bunlar yinelendi. Sonra bir daha. Ve bir daha.

Jilet, cephanelik binasını patlatıyordu.

“Fincan, gitmemiz gerek.” Elimi onun başının altından geçirdim ve nazikçe kaldırdım.

“Nereye gideceğiz?”

“Elimizden geldiğince uzağa.”

Bir elimle onun ensesini tutarken, diğerinin ayasıyla alnına bir tane vurdum. Sadece gereken miktarda güç uygulamıştım, ne az ne de fazla. Bedeni hareketsizleşti. Onu yatağından kaldırdım. Cephanelikteki mühimmatlar infilak ederken bir patlama daha duyuldu. Pencereyi tekmeleyerek kırdım. Kuru ayaz odaya doldu. Fincan’ı kucağıma alıp göğsüme bastırdım ve yüzüm yatağa dönük halde pencerenin pervazına oturdum. Birazdan yapacağım şey için yuva alarma geçti: Yerden iki kat yukarıdaydım. Ayaklarım, ayak bileklerim, baldırım, dizlerim ve kalçamdaki kemik ile tendonlara takviyeler yağmaya başladı.

Fincan’la beraber kendimi aşağı bıraktım.

Yüksekten atlayan bir kedi misali, düşerken havada yuvarlandım. Ve tıpkı bir kedi gibi güvenli bir şekilde yere indik; yalnızca düşmenin etkisiyle Fincan’ın kafası hızla yukarı fırlamış ve sertçe çenemin altına çarpmıştı. Önümüzde hastane, arkamızdaysa alev alev yanan

cephanelik vardı. Sağımızda, tam da Jilet'in söylediği yerde ise bizi siyah bir Dodge M882 kamyonet bekliyordu.

Aracın kapısını hızla açtım, Fincan'ı yolcu koltuğuna yerleştirdim, direksiyonun başına geçtim ve otoparka doğru gaza bastım. Hızla sola sapıp uçuş pistine doğru, kuzeye yöneldim. Arkamızdan sirenler çalmaya başladı. Projektör ışıkları açıldı. Dikiz aynasından, acil durum araçlarının, yanmakta olan cephaneliğe hızla gittiğini gördüm. İtfaiye bölüğü o yangını söndürmekte epey zorlanacaktı çünkü birileri su pompalama istasyonunu kapatmıştı.

Tekrar sola sert bir dönüş yaptım. İleride, hemen önümüzde devasa cüsseleriyle Black Hawk'lar duruyordu; projektörlerin keskin ışıkları altında, kabukları ıslıl ıslıl parlayan siyah böcekleri andırıyordu. Kamyonetin direksiyonunu sıkıca kavradım ve derin bir nefes aldım. Şimdi işin en karmaşık kısmına gelmiştik. Jilet pilotlardan birini esir almayı başaramamışsa hepimiz boku yiyecektik.

Yüz metre ileride, helikopterlerden birinin yolcu kapısından dışarı bir adam fırladı. Üzerinde kalın bir parka vardı, elinde de bir piyade tüfeği tutuyordu. Başındaki kapüşon yüzünden yüzü kısmen görünüyordu ancak o gülümsemeyi nerede görsem tanırdım.

M882'den çıktım.

Ve Jilet, "Se-Lam," dedi.

"Pilot nerede?" diye sordum.

Başıyla kokpiti işaret etti. "Benimki burada. Seninki nerede?"

Fincan'ı kamyonetten alıp helikoptere bindim. Kokpitte, üzerinde haki tişörtü ve aynı renkte boxer'ından başka hiçbir şey olmayan bir herif oturuyordu. Jilet, adamın yanındaki yardımcı pilot koltuğuna geçti.

"Haydi, kaldır şunu Teğmen Bob." Jilet pilota bakarak sırtıttı.

"Ay, ne kadar da kabayım. Hileci, Teğmen Bob. Teğmenim, Hileci."

“Bu hayatta işe yaramaz,” dedi Teğmen Bob. “Peşimizi asla bırakmazlar.”

“Ya? Peki, bu ne?” Jilet, birbirine dolanmış bir yığın elektrik kablosu çıkardı.

Pilot başını iki yana salladı. O kadar üşümüştü ki dudakları morarmıştı. “Ne bileyim ben.”

“Al benden de o kadar. Ama tahminimce bunlar bir helikopterin düzgün çalışmasını sağlayan çok hayati parçalar.”

“Beni anlamıyorsun...”

Jilet, pilota doğru eğildi. Şakacı tavrından eser kalmamıştı. Koyu renkli gözleri alev alev yanıyordu ve onu ilk gördüğümünden beri bakışlarında sezdiğim, dikkatlice zapt ettiği güç artık salıverilmişti. Karşısında ben bile irkilmiştim.

“Şimdi beni iyi dinle, uzaylı pisliği. Ya hemen sıçtığımın kumanda kolunu alıp sıçtığımın helikopterini kaldırsın ya da seni...”

Pilot ellerini dizlerinin arasına soktu ve önüne baktı. Helikoptere fark edilmeden bindikten sonraki en büyük kaygım, pilotu işbirliğine nasıl ikna edeceğimizdi. Öne eğildim, Bob’un bileğini yakaladım ve serçeparmağını geri kıvırdım.

“Kırarım,” dedim.

“Hiç durma!”

Ben de kırdım. Dişlerini alt dudağına geçirdi. Bacakları kasıldı. Gözlerine yaşlar doldu. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Parmaklarımı onun ensesine bastırdım, sonra Jilet’e döndüm.

“Ona da saçma yerleştirmişler. Bu herif onlardan biri değil.”

“Ee, siz nesiniz peki?” diye ciyakladı pilot.

Cebimden izleme aygıtını çıkardım. Hastane ve cephaneliğin etrafını yüzlerce yeşil nokta sarmıştı. Uçuş pistinde de üç tane parlak nokta vardı.

“Sen, seninkini çıkartmıştın,” dedim Jilet’e.

Başıyla onayladı. “Ve onu yastığımın altında bıraktım. Plan buydu. Plan o muydu yoksa? Siktir, Hileci plan o değil miydi?” Biraz paniklemişti.

Bıçağımı çıkardım. “Tut onu.”

Jilet ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Teğmen Bob’u yakaladı ve kafakola aldı. Bob fazla direnmemişti. Şimdi de onun şoka girmesinden endişeleniyordum. Şoka girerse, bizim de işimiz biterdi.

Etraf fazla aydınlık değildi ve Jilet de onu tam olarak hareketsiz tutamıyordu. Bu yüzden Bob’a sakın olmasını, elim kayarsa onun omuriliğini kesebileceğimi, kırık parmak problemine bir de felç olmayı ekleyebileceğini söyledim. Saçmayı çıkardım, asfalt zemine fırlattım ve Bob’un kafasını kendime doğru çekip kulağına fısıldadım: “Ben senin düşmanın değilim, Dorothy’ye de bağlamadım. Ben tıpkı senin gibiyim...”

“Hatta senden daha iyi,” diye cümlemi tamamladı Jilet. Pence-reden dışarı baktı ve “Şey, Hileci...” dedi.

Onları ben de görmüştüm; farlarının parıltısı, süpernova evresine giren bir çift yıldızı andırıyordu. “Geliyorlar ve geldiklerinde de hepimizi öldürecekler,” dedim Bob’a. “Seni de. Anlattıklarına inanmayacaklar ve seni öldürecekler.”

Bob yüzüme baktı, acıdan kaynaklanan gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

“Bana güvenmek zorundasın,” dedim.

“Yoksa bir parmağın daha gidecek,” diye ekledi Jilet.

Pilot, derin, iç ürperten bir soluk verdi, kontrolsüzce titriyordu. Yaralı elini diğer avcunun arasına almıştı, ensesinden aşağı kan akıp tişörtünün yakasına bulaşıyordu. “Bu umutsuz bir çaba,” diye fısıldadı. “Bizi vurup düşürürler.”

İçgüdüsel olarak öne eğildim ve elimi onun yanağına bastırdım. Adam irkilmedi. Hatta son derece sakinleşti. Ona niye dokunduğuma veya ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ancak içimde bir şeyin açılıverdiğini hissettim; bir çiçeğin narin taç yapraklarını güneşe doğru açması gibi bir histi. Soğuktan donuyordum. Ensem ateş gibi yanıyordu. Sağ elimin serçeparmağı kalp atışlarımla eşzamanlı zonk-luyordu. Hissettiğim acı gözlerimi yaşla doldurmuştu; *Bob'un* acısı.

“Hileci!” diye haykırdı Jilet. “Ne *halt* ediyorsun?”

İçimdeki sıcaklığı dokunduğum adama ilettim. Ateşi söndürdüm. Acıyı dindirdim. Korkusunu yatıştırdım. Solukları düzene girdi. Vücudu rahatladı.

“Bob, artık gerçekten gitmeliyiz,” dedim.

Ve iki dakika sonra da havalandık.

72

Yükseldiğimiz sırada peşimizden gelen kamyonet gürültülü bir frenle durdu ve aracın içinden uzun boylu bir adam indi. Projektör ışıklarının yarattığı gölgeler yüzünden adamın suratını görmekte zorlansam da gelişmiş görüşümle onun gözlerini seçebildim; Fincan'ı vurduğum gün ormanda rastladığım kargaların gözleri kadar parlak ve serttiler. Kargaların gözleri parlak siyahtı, onunkilerse parlak mavi. Gölgeler bana oyun mu oynuyordu bilemiyordum ancak bu adamın yüzüne sanki ufak ve gergin bir tebessüm oturmuştu.

“Bizi alçaktan uçur,” diye emrettim Bob’a.

“İstikamet neresi?”

“Güney.”

Helikopter yana yattı, yeryüzü hızla altımızdan geçip gidiyordu. Yanmakta olan cephaneliği, itfaiye kamyonlarının uyarı lambalarını ve acemi erlerin yangının etrafına karınca gibi üşüşmelerini izledim. Bir nehrin üzerinden geçtik, karanlık suyu projektörlerden yayılan ışıqla parıldıyordu. Şimdi gerimizde kalan üs, kış karanlığının çölü içinde yalnız bir ışıqla vahasını andırıyordu. Ağaç tepelerinin yaklaşık iki metre üzerinde seyrederek karanlığın içine gömüldük.

Koltukta Fincan'ın yanına geçtim, başını göğsüme yasladım ve ensesine dökülen saçlarını elimle bir kenara çektim. Bunu bir daha yapmak zorunda kalmamayı umuyordum. İşimi bitirdiğimde izleme cihazını kasaturamın kabzasıyla ezdim.

Kulaklığımda Jilet'in telsizinin parazitli sesini duydum: "Kız nasıl?"

"Sanırım iyi."

"Sen nasılsın peki?"

"İyi."

"Sorun var mı?"

"Yok sayılır. Sen ne âlemdesin?"

"Yeni doğan bir bebeğin poposu kadar yumuşağım şu an."

Fincan'ı tekrar koltuğa yatırdım, ayağa kalktım ve paraşüt çantalarını bulana kadar helikopterin dolap bölmelerini teker teker açtım. Bu sırada telsizden tekrar Jilet'in sesini duydum.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı? *Teşekkürler, Jiletçiğim, kışımı, ömür boyu uzaylılara kölelik etmekten kurtardın. Gırtlığına yumruk atıp sana bok gibi davranmama rağmen hem de, gibi mesela? Hatta birkaç ekleme daha yapabilirsin. Sonuçta bu yaptıklarım öyle beyzbol sahasında elini kolunu sallayarak yürümeye benzemiyordu: bir oyun uydurup içine gizli kodlar yerleştirdim, bir pudingin içine müshil ilacı koydum, cephaneliği bombaladım, kamyonet çaldım, kırabileceğin parmakları olan bir pilotu rehin aldım falan. Şey diyebilirsin örneğin;*

Jilet ya, sensiz ben ne yapardım? Sen on numarasın. Onun gibi bir şey yani. Kelimesi kelimesine söylemek zorunda değilsin; durumun genel ruhunu yansıtsın yeter.”

“Bunu neden yaptın?” diye sordum. “Ne oldu da bana güvendin?”

“Şu çocuklardan bahsettiğin gün... hani onları bombalara çeviriyorlar demiştin ya. Etrafta biraz sorup soruşturdum. Sonra bir baktım ki Harikalar Diyarı’nın koltuğunda oturuyorum. Beni oradan alıp Komutan’ın karşısına çıkarttılar ve *senin* söylediğin bir şey yüzünden benim ağzıma sıçtı. Seninle konuşmamı yasakladı ama *dinlememi* yasaklayamazdı. Bunu düşündükçe dert edindim. Bizi Taşıyıcıları imha etmek için yetiştiriyorlarsa neden ufacak çocuklara uzaylı mühimmatı yüklüyorlardı? Burada iyi adam kimdi? Sonra *ben* burada ne arıyorum, diye düşünmeye başladım. Sonra ergene bağlayıp ciddi bir varoluş krizi geçirdim. Ama sabrımı taşıran şey matematik oldu.”

“Matematik mi?”

“Aynen, matematik. Siz Uzakdoğuluların alayı matematikten çok iyi anlar sanıyordum.”

“Jilet, ırkçılık yapma. Ayrıca genlerimin sadece dörtte üçü Uzakdoğulu.”

“Dörtte üç, al sana *matematik* işte. Her şey temelde basit toplama işlemine bağlanıyor. Sanki toplamda bir şey eksikti. Tamam, belki şansımız yaver gitmişti ve Harikalar Diyarı programını uzaylılardan araklayabilmiştik. Sonuçta en üstün-ötesi-üstün uzaylılar bile açık verebilir, kimse mükemmel değildir. Ama sadece Harikalar Diyarı’nı çalmakla kalmamıştık. Elimizde onların bombalarından, izleme ve öldürme cihazlarından, süper gelişmiş nanobot sistemlerinden vardı... Onları *tespit edebilme* teknolojisine bile sahiptik ki yuh artık. Daha neler! Elimizde onlarda olduğundan fazla uzaylı silahı vardı! Ama en çok, sana o iğneleri yaptıkları gün Vosch, insan beynine yerleşen

uzaylı organizmaları hakkında yalan söylediğini itiraf ettiğinde tepen
attı. İnanılmaz!”

“Çünkü eğer o bir yalansa...”

“Her şey yalandı.”

Helikopterin üzerinden geçtiği arazi beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Ufuk çizgisi karanlığın içinde kaybolmuştu. *Her şey yalandı.* Ölen babamın artık onlara ait olduğumu söyleyişini hatırladım. İçgüdüsel olarak Fincan’ın minik elini avuçlarıma aldım: *gerçek.*

Kulaklığımdan Bob’un konuştuğunu duydum: “Benim kafam karıştı.”

“Sen rahat ol, Bob,” dedi Jilet. “Hey, *Bob*. Sığınak Kampı’ndaki binbaşının adı da Bob değil miydi? Ordudaki bütün subayların adının Bob olması ne iş?”

Bir alarm sesi duyuldu. Fincan’ın elini tekrar kucağına bıraktım ve öne kaydım. “Ne oldu?”

“Misafirlerimiz var,” dedi Bob. “Altı yönünde.”

“Helikopterler mi?”

“Olumsuz. F-15’ler. Üç tane.”

“Menzile girmeleri ne kadar sürer?”

Pilot başını iki yana salladı. Soğuk havaya rağmen tişörtü terden sırlıklam olmuştu. Yüzü de terden parlıyordu. “Beş ila yedi dakika.”

“Bizi tırmandır,” dedim ona. “Azami irtifaya çıkalım.”

Birkaç paraşüt çantası aldım ve içlerinden birini Jilet’in kucağına bıraktım.

“Atlıyor muyuz?” diye sordu.

“Savaşıyoruz ve kaçamıyoruz. Sen Fincan’lasın. İkili atlayış yapacağız.”

“Fincan’la mıyım? Sen kimlesin peki?”

Bob elimdeki paraşüt çantasına baktı. “Ben atlamayacağım, dedi. Sonra onu duymamış veya anlamamış olma ihtimalime karşılık yineledi: “Ben. Atlamayacağım.”

Hiçbir plan mükemmel değildir. Bu planı bir Susturucu Bob için hazırlamıştım, dolayısıyla biz helikopterden atlamadan önce pilotu öldürebilecektim. Şimdiyse işler karışmıştı. Yarma’yı sağ bırakmamla aynı sebepten ötürü Bob’u da öldürmek istemiyordum. Yeterli sayıda Yarma öldürüp Bob katledince küçücük bir çocuğun gırtlğından içeri bomba sokan adamlarla aynı dipsiz uçuruma çekilmez miydim?

Kararsızlığımyı gizlemek için omuz silktim. Paraşüt çantasını pilotun kucğına attım. “Öyleyse sanırım yanarak ölmeye kararlısın.”

Yaklaşık bin beş yüz metre irtifadaydık. Gökyüzü karanlıktı, altımızdaki arazi görünmüyordu; ufuk çizgisi bile kayıptı. Işıksız denizin dibindeydik. Jilet, radar ekranından gözlerini ayırmayıp, “Senin paraşütün nerede, Hileci?” diye sordu.

Onu duymazdan geldim. “Menzile girmelerine altmış saniye kala bana haber verebilir misin?” diye sordum Bob’a. Başıyla onayladı. Jilet sorusunu tekrarladı. “İşin sırrı matematikte ki,” dedim ona, “dörtte üçünde çok başarılıym. Dört kişi olduğumuzu biliyorlar ancak helikopterden atlayan iki paraşüt görecekle. Bu da uçaklardan bir ya da ikisinin helikopteri takibe devam edeceği anlamına geliyor. Böylelikle zaman kazanmış olacağız.”

“Helikopteri takibe devam edeceklerini nereden biliyorsun?”

Omuzlarımı silktim. “Ben olsam öyle yapardım.”

“Bu yine de paraşütünle ilgili soruma cevap değil.”

“Uçaklar bize sinyale başladı,” diye duyurdu Bob. “İniş yapmamızı emrediyorlar.”

“Onlara babayı alacaklarını söyle,” dedi Jilet. Ağzına bir sakız attı. Kulağını işaret etti. “Basınç çok kötü.” Sakız paketini cebine soktu. Onu izlediğimi fark etti ve gülümsedi. “Etrafı temizleyecek kimse kalmayana kadar dünyada bu kadar çok çöp olduğunu fark etmemiştim,” diye açıkladı. “Dünya artık benim sorumluluğumda.”

Sonra Bob seslendi: “Altmış saniye!”

Jilet’in parkasını çekiştirdim. *Şimdi.*

Başını kaldırıp bana baktı ve yavaş, tane tane bir şekilde, “Lanet olasıca paraşütün nerede?” diye sordu.

Onu oturduğu koltuktan tek elimle kaldırdım. Şaşkınlıkla feryat etti ve geriye doğru tökezledi. Peşinden gittim, Fincan’ın önünde çömelip emniyet kemerini çözdüm.

“Kırk saniye!”

“Seni nasıl bulacağız?” diye haykırdı Jilet. Hemen yanımda duruyordu.

“Ateşe doğru ilerleyin.”

“Ne ateşi?”

“Otuz saniye!”

Kargo kapısını açtım. İçeri dolan şiddetli hava akımı Jilet’in kafasındaki kapüşonu uçurdu. Fincan’ı onun kucağına verdim.

“Sakın onun ölmesine izin verme.”

Başını yukarı aşağı salladı.

“Söz ver.”

Tekrar başını salladı: “Söz veriyorum.”

“Teşekkürler, Jilet,” dedim. “Her şey için.”

Öne eğildi ve beni dudağımdan sertçe öptü.

“Bunu bir daha asla yapma,” dedim ona.

“Niye? Hoşuna gittiği için mi yoksa gitmediği için mi?”

“İkisi de.”

“On beş saniye!”

Jilet, Fincan'ı omzuna aldı ve emniyet kordonunu tutup topukları atlama platformuna gelene kadar geriledi. Helikopterin açık kapısının önünde genç adam ve onun omzundaki küçük kız çocuğunun silueti ve bin beş yüz metre altlarında dipsiz karanlık... *Dünya artık benim sorumluluğumda.*

Ve emniyet kordonunu bıraktı. Jilet sanki aşağı düşmüyordu da o obur boşluk tarafından yutuluyordu.

73

Kokpite geri döndüğümde pilot kapısının ardına kadar açık olduğunu ve koltuğunun da boş olduğunu gördüm; Bob'dan eser yoktu.

Geri sayımın neden durduğunu merak ediyordum; işte cevabımı almıştım. Pilotumuz helikopterden atlama fikrini yeniden gözden geçirmişti.

Menzillerine girmiş olmalıydık, bu da bizi vurma niyetinde olmadıkları anlamına geliyordu. Savaş uçakları, Jilet'in indiği noktayı tespit etmişlerdi ve ben helikopterden atlayana veya aracın yakıtı bitip atlamaya mecbur kalana kadar peşimden geleceklerdi. Bu zamana kadar Vosch, Yarma'nın kendisi revirde son derece şiddetli bir baş ağrısı nedeniyle tedavi görürken izleme cihazının neden bu hava aracında görüldüğünü çözmüş olmalıydı.

Dilimin ucuyla saçma tanesini ağızımdan çıkardım ve elime tükürdüm.

Yaşamak istiyor musun?

Evet... ve sen de bunu istiyorsun, dedim Vosch'a içimden. Sebebini bilmiyorum ve umarım öğrenmek zorunda kalmam.

Saçmaya bir fiske vurup elimden attım.

Yuva buna anında tepki verdi. Paraşütsüz atlama niyetimi okuyan merkezi işletim sistemi alarma geçti, olası bir hayati iflas durumunu hesaplamaya koyulup temel kas işlevleri dışında tüm sistemlerimi kapadı. Jilet ile 12. Sistem'in aldıkları emirler aynıydı: *Onun ölmesine izin verme.* Tıpkı bir parazit gibi, içimdeki sistemin de hayatı benimkinin devam etmesine bağlıydı.

Niyetimi değiştirdiğim anda –*Tamam, tamam. Atlarken paraşüt kullanacağım*– yuva kontrolü bana bırakacaktı. Ona ne yalan söyleyebilir ne de onunla pazarlık yapabilirdim. İkna edemezdim. Zorlayamazdım da. Ben fikrimi değiştirene kadar vazgeçmeyecekti.

Kalbim ateşle yanıyordu. Vücudum kaya kadar sertti.

Yuvarlanan bir kartopundan çığa dönüşmeye başlayan panik hissim karşısında ise yuvanın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sistem duygulara yalnızca cevap verebiliyordu; onları kontrol edemiyordu. Endorfin salgılıyordum. Nöronlarım ve mast hücrelerim kan dolaşımına serotonin pompalıyorlardı. Bu psikolojik tepkilerin dışında yuva da resmen felç olmuş haldeydi.

İlla ki bir cevabı olmalı. İlla ki bir cevabı olmalı... Cevap nedir? Vosch'un bir kuşun gözlerini andıran parlak gözleri aklımda canlandı; dosdoğru benimkilere dikilmişti. *Cevabı nedir? Öfke değil, umut değil, sevgi değil, tarafsızlık değil, tutunmak değil, bırakmak değil, savaşmak değil, kaçmak değil, saklanmak değil, pes etmek değil, kabullenmek hiç değil, hiçbirisi değil, hiçbirisi değil... hiç.*

Hiçlik.

Cevap nedir, diye sordu Vosch.

Ve ben de cevap verdim: *Hiçbir şey.*

Hâlâ hareket edemiyordum... gözlerimi bile oynatamıyordum ancak helikopterin kontrol panelini rahatça görebileceğim bir açıdaydım. İrtifa ölçer ve yakıt göstergesine göre yerden bin beş yüz metre yüksekteydim ve yakıt da beni sonsuza dek götürmeyecekti. Yuvanın aşağı atlamama engel olmak için bedenimi felç etmesi beni düşmekten alıkoyamayacaktı. Belki de bu senaryodaki hayati iflas durumu kaçınılmazdı.

Başka bir seçeneği kalmamıştı: Yuva beni salıverdi. Bu, bir futbol sahası boyunca fırlatılmaya benziyordu. Kendi bedenimin içine sertçe geri tıklmışım adeta.

Pekâlâ, Hileci 2.0. Haydi ne kadar iyi olduğunu görelim bakalım.

Pilot kapısının mandalını yakaladım ve aracın motorunu susturdum.

Bir alarm çalmaya başladı. Onu da susturdum. Artık sadece rüzgârın sesini duyuyordum.

Birkaç saniyeliğine helikopter kendi ivmesiyle sabit kaldı, ardından da serbest düşüşe geçti.

Bir anda tavana savruldum; başımı sertçe ön cama vurdum. Gözümün önünde beyaz yıldızlar parlayıverdi. Helikopter yere çakılırken havada dönmeye başladı ve kapının mandalı elimden kaydı. Bir bardakta sallanan barbut zarı gibi oradan oraya savrulmaya başlayınca boşlukta tutunabilecek bir yer aradım. Helikopter tekrar havada dönüp burnu yukarı kalktı ve aracın en arka kısmına doğru yaklaşık üç metre savruldum. Sonra helikopter yine dönünce

bu sefer gerisin geri uçtum ve pilot koltuğunun arkasına göğüs üstü çarptım. Göğsümün yan tarafında kızgın bıçak yarası gibi bir acı hissettim; bir kaburgam kırılmıştı. Pilotun boşta kalan emniyet kemerinin naylon kayışı suratıma çarptı ve tekrar geri savrulmadan önce onu havada yakalamayı başardım. Bir kez daha döndük, merkezkaç kuvveti beni kokpitin içine attı ve pilot kapısına çarptım. Kapı birden açılıverdi, beyaz tabanlı hemşire ayakkabımı koltuğun köşesine takıp destek aldım ve kendimi yarı belime kadar dışarı ittim. Kayışı bırakıp parmaklarımı kapının mandalına doladım ve olanca gücümle kendime çektim.

Yuvarlandım, taklalar ve parendeler attım; gözlerimin önünde gri, siyah ve beyaz ışıklar çaktı. Kapının mandalına tutunduğum sırada helikopter, pilot tarafı yukarı gelecek şekilde sağa yatınca kapı çat diye bileğimin üzerine kapandı, kemiğimi çatlattı ve parmaklarımı mandaldan ayırdı. Bedenim arka tekere çarpana kadar yamula yamula istemsizce sekti. Daha sonra helikopterin kuyruk kısmı gökyüzüne kalktı ve bir sapandan fırlayan taş misali ufka doğru savruldum.

Düşüşümü hissetmedim. Sıcak havayla soğuk havanın kesiştiği anki yukarı çekiş akımında asılı kalmıştım; geceleyin gökyüzünde kanatlarını ardına kadar açıp süzülen bir şahindim. Helikopter arkamdan ve yanımdan, benim boyun eğmediğim yer çekimine esir düşerek hızla aşağı süzülüyordu. Yere çakıldığında patlama sesi duymadım. Yalnızca esen rüzgârı ve kulaklarıma toplanan kanı işitiyordum. Helikopterin içindeyken yaşadığım hırpalanmanın acısı çoktan geçmişti. Coşkun bir sanrı gibi bomboştum. Ben bir hiçtim. Rüzgâr bile kemiklerimden daha ağırdı.

Yeryüzü hızla üzerime geliyordu. Bundan hiç korkmuyordum. Sözlerimi tutmuştum. Zamanı kurtarmıştım.

Kollarımı ardına kadar açtım. Parmaklarımı araladım. Başımı gökyüzünün Dünya'yla buluştuğu çizgiye doğru kaldırdım.

Benim yuvam. Benim sorumluluğum.

75

Ölümcül bir hızla, hiçbir belirgin özelliği olmayan beyaz bir yer örtüsüne doğru düşüşe geçmiştim. Muazzam bir hiçlik, önüne çıkan her şeyi yutuyor; her yöne doğru, ta ufka kadar yayılıyordu.

Bu bir göl. Bu çok büyük bir göl.

Üzeri buz tutmuş çok büyük bir göle düşmek üzereydim.

Tek seçeneğim çivileme düşmektir. Gölün üzerindeki buz tabakası bir metreden kalınsa, işim bitik demektir. Bu uzaylı geliştirmelerinden hiçbirini beni kurtaramazdı. Bacak kemiklerim düşmenin etkisiyle un ufak olurdu. Dalağım yırtılır, akciğerlerim sönerdi.

Sana inancım tam, Marika. Sen ateşi ve kanı, şimdi yere düşmek için aşmadın.

Açıkcısı, Komutan, onun için aştım.

Altımdaki dünya bir inci gibi ışıldıyordu; boş bir tuvali, kaymaktaşı kadar bembeyaz bir uçurumu andırıyordu. Uğuldayan rüzgâr akımı bacaklarımdan yukarı eserken dizlerimi karnıma doğru çekerek dönüşümü ayarladım. Düşerken bedenimin doksan derecelik açısını korumalıyım. Dik konuma çok erken gelirim rüzgâr akımı beni tepetakkak edebilirdi. Çok geç kalırsam da kış veya göğüs üstü çalabilirdim.

Gözlerimi kapadım; onlara ihtiyacım yoktu. Yuva şimdiye kadar harikalar yaratmıştı; artık ona kendimi tüm güvenimle emanet etme vaktim gelmişti.

Zihnim boşaldı: boş bir tuval, kaymaktaşı kadar bembeyaz bir uçurum. Bedenim bir araçtı, yuvaysa onun pilotu.

Cevap nedir?

Ve cevap verdim: *Hiçbir şey. Bunun cevabı hiçlik.*

İki bacağım aynı anda sertçe bir tekme savurdu. Bedenim dimdik bir açığa girdi. Kollarım havaya kalktı ve göğsümün üzerinde kendiliğinden birleşti. Başım geriye düştü, yüzüm göğe bakıyordu. Ağzım açıldı. Derin bir nefes aldım ve verdim. Derin bir nefes alıp verdim. Derin bir nefes daha aldım ve *soluğumu tuttum*.

Dik konumdaki bedenim şimdi rüzgârın sürtünme etkisinden sıyrılarak son derece yüksek bir düşüş ivmesi kazanmıştı. Gölün buzla kaplı yüzeyine, saatte yüz altmış kilometrelik bir hızla ve ayaklarımın üzerinde çivileme düştüm.

Çarpışmayı hissetmedim bile.

Veya beni yutan soğuk suyu...

Ya da zifiri karanlığın dibine batarken beni saran suyun basıncını...

Hiçbir şey hissetmiyordum. Ya sinir hücrelerim kapanmıştı ya da beynimdeki acı reseptörlerim hissizleşmişti.

Tepemde, yüzlerce metre yukarıda, topluiğne başı kadar minik bir ışık görünüyordu. En uzaktaki yıldız kadar sönük bir parlaklığı vardı. Orası benim suya giriş noktamdı, aynı zamanda da çıkış noktam olacaktı. Ayaklarımı çırparak o yıldıza doğru ilerlemeye başladım. Bedenim uyuşmuştu. Zihnim boştu. Kendimi tamamen 12. Sistem'in kollarına bırakmıştım. O artık benim bir parçam değildi. 12. Sistem artık *bendim*. İkimiz bir olmuştuk.

Hem insandım hem de değil. Buzla kaplı kubbede parıldayan yıldızla doğru yükselişe geçtim. Tarih öncesi derinliklerden yeryüzüne çıkan kadim bir tanrıçaydım. Tamamen insan, büsbütün uzaylı. Artık anlıyordum; Evan Walker'ın çözülmesi imkânsız bilmesinin cevabını biliyordum.

Yıldızın kalbine doğru bir ok gibi fırladım ve kendimi çatlağının köşesinden buz örtüsünün üzerine attım. Kaburgalarımda birkaç kırık, çatlak bir bilek, alnımda pilotun emniyet kemerinden yadigâr derin kesik... Tamamen uyuşmuş, tamamen soluksuz kalmıştım. Boştum, tamdım ve artık her şeyin farkındaydım.

Ben yaşıyordum.

76

Şafak sökerken helikopterin dumanı tüten enkazına ulaştım. Düştüğü yeri bulmak hiç zor olmamıştı: Black Hawk helikopteri, üzeri taze karla örtülü açık bir alanın tam ortasına çakılmıştı. Yangının alevini kilometrelerce öteden seçebilirdiniz.

Güney yönünden yavaşça oraya doğru yürüdüm. Sağımda güneş ufuktan yükseliyor, ışığı karlı toprağın üzerine yayılıyor, alevli kristallerden oluşan bir cehennemi andırıyordu; sanki gökten bir milyar elmas taneciği düşmüştü.

Sırılsıklam olan kıyafetlerim buz tutmuştu, ben hareket ederken cam kırıkları gibi çatırdıyorlardı. Acı duyularım da geri gelmişti. 12. Sistem kendi varlığını sürdürebilmek için beni varlığımı sürdürmeye zorluyordu. İyileşme sürecine yardım etmemi, dinlenmemi ve yemek yememi istiyordu; acı hissime tekrar kavuşmamın nedeni buydu.

Hayır. Onları bulana kadar dinlenmek yok.

Gökyüzü açıktı. Rüzgâr esmiyordu. Paramparça helikopterin enkazından kara ve gri dumanlar yükseliyordu. Bu bana Sığınak Kampı'nın üzerinde tüten dumanı hatırlatmıştı; katledilen insanların yanan bedenlerinin kalıntılarını taşıyan dumanı.

Neredesin, Jilet?

Güneş yükselmeye başladı ve karlı araziden yansıyan günışığı kör edici bir hal aldı. Görme duyusunu geliştiren hücreler, gözlerimi ayarladı: Etkisi bir güneş gözlüğününkinden farksız, siyah bir filtre gözlerimin önüne indi. Sonrasında yaklaşık bir kilometre kadar bantda, kusursuz beyazlığın ortasında kara bir leke fark ettim. Hemen yere yüzükoyun yattım ve kollarımı kurbağalama yüzer gibi hareket ettirerek karın içinde kendime ufak bir siper kazdım. Kara leke bana yaklaştıkça bir insan silueti halini aldı. Uzun ve ince yapılıydı, üzerinde bir parka, elinde de bir piyade tüfeği vardı. Ayak bileği hizasına gelen karın içinde yavaşça ilerliyordu. Aradan otuz dakika geçti. Aramızda yüz metre kala ayağa kalktım. Vurulmuş gibi hemen kendini yere attı. Ona adıyla seslendim, fazla bağırmama gerek yoktu; karlı kış havasında ses normalden daha uzağa yayılırdı.

Onun sesi bana süzülerek geri geldi, tonu tiz ve gergindi. “Vay canına!”

Önce tökezleyerek birkaç adım attı, ardından hızla bana doğru koşmaya başladı; koşu bandında depar atan bir adam gibi dizlerini yukarı çekiyor, kollarını tempolu bir şekilde kaldırıp indiriyordu. Aramızda bir kol mesafesi kala durdu, sıcak nefesi açık ağzından hızla çıkıyordu.

“Yaşıyorsun,” diye fısıldadı. Gözlerinden şunu okumuştum: *Bu imkânsız.*

“Fincan nerede?”

Başıyla arkasını işaret etti. “İyi. Şey sanırım ayağı kırıldı ama...”

Jilet’in yanından dolaşıp onun geldiği yöne doğru yürümeye başladım. O da peşimden koştururken yavaşlamam için sızlanıp durdu.

“Neredeyse senden umudu kesecektim,” dedi puflayarak. “Paraşütün yoktu! Ne yani, bir de uçabiliyor musun artık? Kafana ne oldu senin?”

“Çarptım.”

“Ha. Şey, bir Apaçi’ye benzemişsin. Bilirsin, savaş boyası falan.”

“Genlerimin dörtte biri de Apaçi benim.”

“Sen ciddi misin?”

“Sanırım ayağı kırıldı’ ne demek?”

“Şey, yani onun ayağının kırıldığından şüpheleniyorum. X-ışını görüş yeteneğinle belki daha farklı bir teşhis...”

“Bu çok tuhaf.” Yürüdüğümüz esnada bir taraftan da gökyüzünü inceliyordum. “Peşimizden gelenler nerede? Düştüğümüz yeri tespit etmiş olmalıydılar.”

“Ben *hiçbir şey* görmedim. Sanki bizi kovalamaktan vazgeçmişler.”

Başımı iki yana salladım. “Onlar asla vazgeçmez. Daha ne kadar gideceğiz, Jilet?”

“Belki bir kilometre daha. Ama merak etme, onu güzel ve emniyetli bir yerde bıraktım.”

“Onu neden yalnız bıraktın?”

Bir saniyeliğine bana sert ve nutku tutulmuş bir bakış attı. Fakat yalnızca bir saniyeliğine. Jilet fazla suskun kalmazdı. “Seni aramak için tabii ki. Seninle ateşin yanında buluşmamı söylemiştin. Bu biraz muğlak bir yol tarifi. Şöyle diyebilirdin mesela: ‘Benimle bu helikopterin düştüğü yerde buluş. O ateşin yanında.’”

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yürüdük. Jilet’in nefesi tükenmişti. Bense hâlâ sağlamdım. Yardımcı hücreler, Fincan’a ulaşana

kadar beni stabil tutacaklardı ancak içimden bir his bir kez çöktüm mü, sağlam çökeceğimi söylüyordu.

“Ee, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Jilet.

“Birkaç gün veya mümkün olduğu kadar dinleneceğiz.”

“Ee, sonra?”

“Güneye gideceğiz.”

“Güneye. Plan bu mu? *Güney*. Gerçekten çok ayrıntılı bir planmış.”

“Ohio’ya geri dönmeliyiz.”

Görünmez bir duvara toslamış gibi aniden durdu. Birkaç adım daha yürüdüm, sonra arkamı döndüm. Jilet bana bakıp başını iki yana sallıyordu.

“Hileci, şu an nerede olduğumuzun farkında mısın?”

Başımla onayladım. “Büyük Göller’den birinin otuz iki kilometre kadar kuzeyindeyiz. Sanırım burası Erie.”

“Sen ne diyorsun... Oraya nasıl... Ohio’ya en az yüz altmış kilometre olduğunun farkında mısın?” diye sordu tükürükler saçarak.

“Gideceğimiz yer daha çok üç yüz yirmi kilometre uzakta. Karga uçuşu hesabına göre.”

“Karga uç...’ Ha siktir, keşke karga olsaymışız o zaman! Ohio’da ne var peki?”

“Dostlarım.”

Yürümeye devam ettim, Jilet’in buraya gelirken postallarının karda bıraktığı izleri takip ediyordum.

“Hileci, hayallerini yıkmak istemiyorum ama...”

“Neyse ki çekicin yok.”

“Bunun bir espri olduğundan ciddi biçimde şüpheleniyorum.”

“Onların muhtemelen ölmüş olduklarını biliyorum. Ve dostlarım yaşıyor olsalar bile onlara varamadan çoktan öleceğimi de. Ancak ben bir söz verdim, Jilet. O ara bunu verilmiş bir söz olarak görmüyordum.

Kendime bunun bir söz olmadığını söylemiştim. O *oğlana* da söz vermiyorum, demiştim. Ancak bir kendimize anlattığımız gerçekler vardır, bir de gerçeklerin bizim hakkımızda anlattıkları.”

“Az önce söylediğinin hiçbir anlamı yok. Bunu biliyorsun, değil mi? Herhalde kafa travması yüzünden olmalı. Genelde buna çok meyillisin.”

“Kafa travmalarına mı?”

“İşte bu *kesinlikle* bir espriydi!” Jilet kaşlarını çattı. “Sen kime söz verdin?”

“Saf, kalın kafalı ve yeryüzünün ona Tanrı’dan armağan olduğunu düşünmediği zamanlarda, kendini Tanrı’nın yeryüzüne bir armağanı sanan tipik bir hödüğe.”

“Ha. Peki.” Hiçbir şey söylemeden ayaklarını sürüyerek birkaç adım attı. “Peki bu Bay Saf, Kalın Kafalı, Tipik Hödük ne zamandan beri erkek arkadaşın?”

Durdum. Arkamı döndüm. Ellerimle yüzünü kavrayıp onu dudaklarından sertçe öptüm. Gözleri bir anda büyüdü ve bakışları korkuyu son derece andıran bir ifadeyle doldu.

“Bu ne içindi şimdi?”

Onu tekrar öptüm. Bedenlerimiz birbirine yaklaştı. Soğuk yüzünü, buz gibi avuçlarımın arasına almıştım. Nefesindeki sakız kokusu burnuma geliyordu. *Dünya artık benim sorumluluğumda*. Engin ve parlak bir beyazlık denizinin ortasında yükselen iki sütun gibiydik. Uçsuz bucaksız, sınırsız ve sonsuzduk.

Jilet, beni mezarımdan kaldırmıştı. Ölülerin arasından diriltmişti. Hayatımı bana geri verebilmek için kendininkini tehlikeye atmıştı. Halime yüz çevirmek onun için kolay olurdu. Beni bırakmak kolaydı. Çirkin gerçeklik yerine o güzel yalana kanmak kolaydı. Babam öldükten

sonra, binlerce yıl dayanacak kadar güçlü bir kale inşa etmişim ve o yüce kale tek bir öpücükle harap olmuştu.

“Artık ödeştik,” diye fısıldadım.

“Tam olarak değil,” dedi boğuk bir sesle. “Ben seni sadece bir kere öptüm.”

11

Yerleşke, yaklaştıkça, karın içinden yükselen bir devi andırıyordu. Siloları, konveyörleri, kömürlükleri, depo ve ofis binaları ile bir uçak hangarının iki katı büyüklüğünde ambarı olan bir fabrikaydı burası. Etrafı paslı tel örgülerle çevriliydi. Yolculuğumuzun bizi bir beton fabrikasına getirmesinin ürkütücü bir biçimde yerine oturan, sembolik bir anlamı vardı. Beton, insanlığın her yerde bıraktığı imzasıydı. Boş bir tuval olan dünya üzerinde kullandığımız baş sanat malzememizdi: Nereye gidersek gidelim Dünya yavaşça onun altında gözden kayboluyordu.

Jilet, tel örgülerin altından geçebilmem için, paslamp çürümüş bir kısmını kenara çekti. Jilet'in yanakları al al olmuştu, burnu soğuktan kıpkırmızıydı, capcanlı gözleri sürekli hareket halindeydi. Belki o da benim gibi bu parlak, bulutsuz gökyüzünün altında açık alandayken, kendini savunmasız görüyordu. Bu muazzam yükseklikteki siloların ve heybetli iş makinelerinin gölgesinde kendini cüce gibi hissediyordu.

Ancak bundan biraz şüpheliydim.

“Bana tüfeğini ver,” dedim ona.

“Hı?” Tüfeğini göğsüne bastırmıştı, tetik parmağıyla gergince silahın gövdesine vuruyordu.

“Ben daha iyi nişancıyım.”

“Hileci, her tarafa baktım. Burada kimsecikler yok. Burası tamamen...”

“*Güvenli*,” diyerek cümlesini onun yerine tamamladım. “Tabii canım.” Elimi ona uzattım.

“Haydi ama... Kız hemen şuradaki ambarda...”

Hiç kıpırdamadan bekledim. Jilet gözlerini devirdi, düşünmek için başını geri yatırdı, sonra bana baktı.

“Onlar burada olsalardı çoktan ölmüştük.”

“Tüfek.”

“*İyi*.” Bıkkınlıkla silahı bana uzattı. Tüfeği onun ellerinin arasından çekip aldım ve dipçiği kafasının yanına indirdim. Dizlerinin üzerine düştü; gözlerini bana dikmişti ancak o gözlerde hiçbir şey yoktu, hiçbir şey...

“*Düşüştü*,” diye kelimesine ekleme yaptım. Jilet öne doğru yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Fincan’ın ambar binasında olduğunu hiç sanmıyordum. Jilet’in oraya girmemi isteme sebebinin Fincan’la herhangi bir alakası olduğunu zannetmiyordum. Kızın buranın yüzlerce kilometre yakınında olduğundan bile şüpheliydim. Ancak başka seçeneğim yoktu. Jilet’i etkisiz hale getirip onun tüfeğini almakla ufak bir avantaj elde etmiştim, hepsi o kadar.

Jilet’i öptüğüm sırada onun içini okumuştum. 12. Sistem’in insanlarla nasıl bir empati köprüsü kurabildiğini bilmiyordum. Belki de taşıyıcısını bir tür yürüyen yalan makinesine çeviriyordu; sayısız duyusal veri arasından gerekli bilgileri toplayıp birleştiriyor, onları yorumlama ve analiz için yuvaya aktarıyordu. Bu sistem her nasıl çalışıyorsa, Jilet’in içinde bir kör nokta hissetmeme neden olmuştu;

orada bir yerde bir boşluk, gizli bir oda vardı ve bir şekilde bir şeylerin son derece ters gittiğini sezinlemiştim.

Yalan içinde yalan içinde yalan. Aldatmaca içinde aldatmaca içinde aldatmaca. Çöldeki bir serap gibi, ona ne kadar hızlı koşarsanız koşun, o sizden hep çok uzakta kalıyordu.

Binanın gölgesine adım attığımda karnımın içinde bir şeyin boşaldığını hissettim. Dizlerim titremeye, göğsüm sanki bir şahmerdanla dövülmüş gibi ağrımaya başladı. Nefes alamıyordum. 12. Sistem beni stabil tutabilir ve beni güçlendirip reflekslerimi hızlandırabilirdi. Sezilerimi on kat keskinleştirip beni iyileştirebilir ve her türlü fiziksel tehlikeye karşı koruyabilirdi. Ancak içimdeki kırk bin adet davetsiz misafirin, kırık bir kalbe yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yapamam, yapamam. Şimdi yumuşayamam. Biz yumuşarsak ne olur? Ne olur?

İçeri giremiyordum. Fakat içeri girmeliydim.

Ambarın soğuk metalden duvarına yaslandım; açık kapının ardında yatan karanlık, bir mezar kadar derindi.

78

Bozuk süt.

Ambardan içeri adım attığımda vebanın mekâna sinmiş o leş koku o kadar keskin geldi ki öğürmeye başladım. Koku alma duyusunu düzenleyen hücreler hemen devreye girerek bu hissi bastırdı. Midem yatıştı. Görüşüm düzeldi. Ambar iki futbol sahası büyüklüğündeydi ve yukarıya doğru üç bölmeyle ayrılmıştı. Şu an içinde bulunduğum zemin katı, sahra hastanesi olarak kullanılmıştı. İçeride yüzlerce hasta

yatağı, yığınla yatak örtüsü ve ağzına kadar tıbbi malzeme dolu el arabaları vardı... Her yer kana bulanmıştı. Üç kat tepemdeki kısmen çökmüş tavandan sızan gümüşüğü, etraftaki kan lekelerini aydınlatıyordu. Yerde, donmuş kan birikintileri vardı. Duvarlar boylu boyunca kanla boyanmıştı. Çarşafklar ve yastıklar kan revan içindeydi. Her yerde kan, kan, kan vardı fakat hiç ceset yoktu.

İlk merdivenlerden ikinci kata çıktım. Burası erzak bölümüydü: çuvallar dolusu un ve başka başka kuru gıdalar. Çoğu yırtılarak açılmış, içindekiler sıçanlar ve diğer kemirgenler tarafından etrafa saçılmıştı. Ayrıca koliler dolusu konserve gıda, damacaneler dolusu su ve variller dolusu gazyağı vardı. Bu erzaklar insanlar tarafından, kışa hazırlık amacıyla stoklanmıştı ancak önce Kızıl Tsunami onları yakalamış ve kendi kanlarında boğmuştu.

İkinci merdivenlerden üçüncü kata çıktım. Tavandaki çatlakların arasından sızan gümüşüğü, bir projektör gibi ambarın tozlu havasını yarararak aşağı iniyordu. Son kata varmıştım. Üzerinde bulunduğum platform cesetlerle doluydu; bazı yerlerde altı kişi üst üste yığılmıştı. En alttaki cesetler itinayla çarşafklara sarılmıştı fakat yukarıda kalanlar oraya aceleyle atılmış; birbirine karışan kol ve bacaklardan, kemik ve kurumuş deriden oluşan bir yığın halinde duruyorlardı. Faydasız bir gayretle, iskelete dönen parmakları boş havaya tutunmaya çalışıyordu sanki.

Bu katın ortası boşaltılmıştı. Tavandan inen ışık huzmesinin tam ortasında bir ahşap masa vardı. Ve masanın üzerinde ahşap bir kutu duruyordu. Onun yanıdaysa bir satranç tahtası... Tahtanın üzerindeki taşlar bir oyun sonu düzenine göre dizilmişlerdi; o dizilimi görür görmez tamdım.

Sonra onun, kaynağını kestirmenin neredeyse imkânsız olduğu, uzaklardan gelen bir gök gürültüsünü andıran sesini duydum.

“Oyunumuzu bitirememiştik.”

Öne uzandım ve beyaz şahı devirdim. Ağaçların üzerinden esen sert bir rüzgârı andıran bir iç geçirme sesi duydum.

“Neden buradasın, Marika?”

“Bu bir testti,” diye fısıldadım. Beyaz şah sırtüstü yatmış, boş bakışlarını bana dikmişti; gözleri kaymaktaşı gibi bembeyaz bir uçurumu andırıyordu. “12. Sistem’i bana fark ettirmeden denemeniz gerekiyordu. Bunların gerçek olduğuna inanmalıydım. Başka türlü işbirliği yapmaya yanaşmazdım.”

“Geçtin mi peki?”

“Evet. Geçtim.”

Işığa sırtımı döndüm. Vosch basamakların en tepesinde tek başına duruyordu. Yüzü gölgede kalmıştı ancak bir mezar kadar zifiri olan karanlığın içinde onun o parlak, kuşlarınkini andıran gözlerindeki parıltıyı gördüğüme yemin edebilirdim.

“Henüz geçemedin,” dedi.

Tüfeğimi kaldırıp Vosch’un o parlak gözlerinin arasına nişan aldım ve tetiği çektim. Silahın boş haznesinden çıkan ses etrafta yankılandı: *Klik, klik, klik, klik, klik, klik*.

“Buraya kadar geldin, Marika. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma,” dedi Vosch. “Tüfeğin dolu olmadığını bilmen gerekirdi.”

Tüfeği elimden düşürdüm, arkamdaki masaya çarpana kadar geriledim ve ellerimle masanın kenarına tutunup destek aldım.

“O soruyu sor,” diye buyurdu.

“Henüz geçemedin’ de ne demek?”

“Bunun cevabım zaten biliyorsun.”

Masayı kaptığım gibi Vosch’a fırlattım. Bir kolunu kaldırarak üzerine gelen masayı savuşturdu fakat o sırada çoktan aramızdaki iki metrelik mesafeyi sıçrayarak aşmış Vosch’un dibinde bitmiştim.

Omzumla onun göğsüne vurdum ve kollarımla onu belinin altından sıkıca yakaladım. Beraber üçüncü kattan aşağı yuvarlandık ve ikinci kata düştük. Altımızdaki tahtalar gök gürültüsünü gibi bir sesle çatırdadı. Düşüşün etkisiyle Vosch elimden kurtuldu. Uzun parmaklarıyla boğazımı sıktı ve beni altı metre ötedeki konserve yığınının üzerine fırlattı. Bir saniyeden kısa sürede ayağa fırladım ancak Vosch yine de beni geçmişti; o kadar hızlı hareket ediyordu ki yerden ayağa kalkış anını yalnızca bir ardıl görüntü olarak seçebilmişim.

“Banyodaki o zavallı acemi asker,” dedi Vosch. “Yoğun bakım ünitesinin girişindeki hemşire, pilot, Jilet ve hatta Claire... zavallı Claire, onun en başından beri belirgin bir dezavantajı vardı. Ancak bunlar yeterli değil, hiç yeterli değil. Testi gerçekten geçebilmek için üstesinden gelemeyeceğin bir şeye meydan okumalısın.”

Kollarını iki yanında ardına kadar açtı. Beni davet ediyordu. “Eline bir fırsat geçsin istemiyor muydun, Marika? Eh. *İşte sana fırsat.*”

79

Sonrasında cereyan eden olaylarla, satranç maçımız arasında pek bir fark yoktu. Nasıl düşündüğümü biliyordu. Kuvvetli ve zayıf yanlarımla farkındaydı. Her hamlemi ben daha onları yapamadan tahmin edebiliyordu. Özellikle vücudumdaki yaralara odaklanmıştı: bileğim, kaburgalarım ve yüzüme. Sıfırın altındaki buz gibi havada, alnımda tekrar açılan kesikten sızan kanın buharı tütüyordu. Kanım ağzıma ve gözlerime akıyordu; dünya gözlerime inen kanlı bir perdenin ardında kızıla dönüverdi. Üçüncü kez yere düşmemden sonra Vosch, “Yeter. Bırak artık, Marika,” dedi.

Ayağa kalktım. Dördüncü kez beni yere yıktı.

“Sisteminde aşırı yüklemeye sebep olacaksın,” diye beni uyardı. Yerde ellerim ve dizlerimin üzerinde doğrulmuş; yüzümden zemine akan kan yağmurunu aptal aptal izliyordum. “Sistem tamamen çökebilir. O zaman da aldığın yaralar seni öldürür.”

Bir çığlık attım. Ruhumun en derinlerinden geliyordu bu çığlık; katledilen yedi milyar insanın ölüm çığlığı. Sesim harabeye dönmüş binanın içinde yankılandı.

Sonra son bir defa ayağa kalktım. Geliştirilmiş olmalarına rağmen gözlerim, Yarbay’ın yumruklarını takip etmekte zorlanıyordu. Kuantum parçacıklarına benziyorlardı; ne orada ne de değillerdi. Yerlerini tespit etmek, nereden geleceklerini tahmin etmek imkânsızdı. Vosch, hamura dönmüş bedenimi aşağıdaki beton zemine fırlattı. Yerle kavuşmam sanki bir ömür sürmüştü; zamanın başlangıcından önceye, kâinatı saran karanlıktan daha yoğun bir boşluğun içine düşmüştüm. Yüzükoyun döndüm ve ayağa kalkmaya çalıştım. Vosch’un postalı enseme indi ve beni tekrar yere yapıştırdı.

“Sorunun cevabı nedir, Marika?”

Yarbay’ın bunu açıklamasına gerek yoktu. En sonunda, sorusunu anlamıştım. En sonunda, bilmeceyi çözmüştüm: Onların problemine *bizim* cevabımızı sormuyordu. Bunu hiç merak etmemişti. Onun asıl sorduğu, bizim problemimize *onların* cevabıydı.

O yüzden, “Hiçbir şey. Cevabı hiçbir şey. Onlar burada değiller. Buraya hiç gelmediler,” dedim.

“Kim? Burada olmayan kim?”

Ağzımın için kanla dolmuştu. Yutkundum. “Risk...”

“Evet. Çok güzel. Bunun anahtarı risk.”

“Burada değiller. İnsan bedenlerine yüklenmiş hiçbir varlık yok. Kimsenin içinde uzaylı bilinci yok. Hepsi risk yüzünden. Risk. Risk

kabul edilemez. Bu bir... bir program, sanrısız bir düzenek. Seçilen kişiler daha dünyaya gelmeden önce zihinlerine yerleştirilen ve ergenliğe ulaştıklarında devreye giren bir sistem... bir yalan, yalan. Onların hepsi insan. Tıpkı benim gibi geliştirilmiş bedenlere sahipler fakat insanlar... tıpkı benim gibi insanlar.”

“Ya ben? Sen insansan, ben neyim?”

“Bilmiyorum...”

Postasını iyice bastırdı ve yanağını beton zeminin üzerinde ezdi.

“Neyim ben?”

“Bilmiyorum. Denetçi. Yönetici. Bilmiyorum. Seni seçmişler ama... bilmiyorum, bilmiyorum.”

“Ben insan mıyım?”

“Bilmiyorum!” Bunu gerçekten bilmiyordum. Artık devam etmekten korktuğum bir yere gelmiştik. Oradan asla geri dönemeyecektim. Tepemde: Vosch’un postası. Altımda: uçurum. “Ama sen insansan...”

“Evet, bitir sözünü. Ben insansam... ne?”

Kanın içinde boğuluyordum. Bana ait değildi. Bu kan, benden önce ölen milyarlarca insanın damarlarında dolaşıyordu; sonsuz bir kan denizi her yerimi sarmıştı ve beni ışıksız derinliklere doğru batırıyordu.

“Sen insansan, umut diye bir şey yok demektir.”

80

Vosch, beni yerden kaldırdı, kucığında taşıyıp usulca hasta yataklarından birine bıraktı. “Büküldün fakat kırılmadın. Bir kılıcın dövülebilmesi için önce çeliğinin eritilmesi gerekir. Sen bir kılıcsın, Marika. Ben demirci ustasıyım, sen de kılıcsın.”

Yüzümü avuçlarına aldı. Gözleri dindar bir bağınazın coşkuluğuyla parıltıyordu, bakışları sokak köşelerinde vaaz veren çılgın bir vaizinkini andırıyordu. Ancak bu çılgın adam, dünyanın kaderini elinde tutuyordu.

Başparmağını kanlı yanağında gezdirdi. “Dinlen şimdi, Marika. Burada güvendesin. Tamamen güvendesin. Sana bakması için onu getireceğim.”

Jilet’i kastediyordu. Buna dayanamazdım. Başımı iki yana salladım. “Lütfen. Hayır. Lütfen.”

Vosch, “Bir iki haftaya da hazır olacaksın,” dedi ve sorumu bekledi. Halinden son derece memnundu. Ya da benden memnun kalmıştı. Veya bende elde ettiği sonuçlardan tatmin olmuştu. Ancak ona hiçbir şey sormadım.

Sonra yanımdan ayrıldı.

Onu buradan götürmek için gelen helikopterin sesini duydum. Bir süre sonra Jilet çıkageldi. Yanağının içine birileri elma tıkmış gibi suratı şişmişti. Tek kelime etmedi. Ben de hiçbir şey söylemedim. Ilık, sabunlu suyla yüzümü yıkadı. Yaralarımı sardı. Çatlak kaburgalarımı yerine oturttu. Kırık bileğime atel yaptı. Susamış olduğumu muhtemelen bilse de bana su vermedi. Koluma bir serum fizyolojik serumu takıp onu astı. Ardından başımdan ayrılıp ambarın açık kapısının yanındaki bir katlanır sandalyeye oturdu. Kucağında tüfeğiyle sırtındaki kalın parkasının içindeki kozasına gömüldü. Güneş batınca gazyağı fenerini yaktı ve onu yanına bıraktı. Fenerden yayılan ışık, yüzünü aydınlatıyor fakat gözlerini benden gizliyordu.

“Fincan nerede?” Sesim devasa ambarda yankılandı.

Cevap vermedi.

“Bir teorim var,” dedim. “Sıçanlar hakkında. Anlatmamı ister misin?”

Sessizlik.

"Bir sıçanı öldürmek kolaydır. Tek ihtiyacın, bir parça eski kaşar peyniri ve bir yaylı kapandır. Ama bin, bir milyon, bir milyar... veya yedi milyar sıçanı öldürmek biraz daha zordur. Bunun için yeme ihtiyaç duyarsın. Ve zehre. Yedi milyarını birden zehirlemek zorunda değilsin, belli bir kısmının zehirlenmesi yeter, onlar zehri kendi kolonilerine taşıyacaklardır."

Jilet hiç kıpırdamıyordu. Beni dinlediğinden veya uyanık olduğundan bile emin değildim.

"Biz sıçanlarız. İnsan ceninlerine yüklenen program masalı da bize atılan yem. Bir uzaylı benliği taşıyan bir insan ile onu taşıdığına *inandırılmış* bir insan arasında ne fark vardır? Tek bir fark: Risk: Bizim aldığımız risk değil; onlarınki. Neden kendilerini böyle bir riske atsinlar ki? Zaten sorunun cevabı da *hiç riske girmemiş olmaları*. Onlar burada değil, Jilet. Hiç gelmediler. Başından beri bunları yapan hep bizdik."

Jilet son derece yavaş ve bilinçli hareketlerle öne eğilip feneri söndürdü.

İç çektim. "Ancak her teoride olduğu gibi bunda da bazı boşluklar var. Misal, bunu büyük kaya sorunsalıyla bağdaştıramazsın. Tek yapman gereken dünyaya koca bir kaya parçası göndermekken niye bütün bunlarla uğraşasın ki?"

Jilet ağzını açtı ve son derece kısıp, geliştirilmiş duyularım olmasa onu işitemeyeceğim bir tonla, "Kapa çeneni," dedi.

"Bunu neden yaptın, Alex?" Tabi Alex onun gerçek adıysa. Bu çocuğun bütün geçmişi, Voach'un beni kullanabilmek için uydurduğu bir yalan olabilirdi. İhtimaller de bu yöndeydi.

"Ben bir askerim."

"Yalnızca emirleri uyguluyordun."

"Ben bir askerim."

“Sebebini sorgulamak senin işin değildi.”

“Ben. Bir. ASKERİM!”

Gözlerimi kapadım. “Satzbol. O da mı Vosch’un planıydı? Affedersin. Aptalca bir soruydu.”

Sessizlik.

“Sebebi Walker,” dedim gözlerimi aniden açarak. “Tek sebebi bu olmalı. Mantıklı tek açıklaması bu. Mesele Evan, değil mi, Jilet? Vosch, Evan’ı istiyor ve buna giden tek yol da benim.”

Sessizlik.

Sığınak Kampı’ndaki patlama ve gökten yağmur taneleri gibi düşen, devre dışı kalmış hava gözcüleri: Neden hava gözcülerine ihtiyaç duyuyorlardı ki? Bu soru hep canımı sıkıyordu. Elinde yığınla insan teknolojisi varken, hayatta kalan bir avuç insanın sığındıkları yerleri bulmak o kadar zor muydu? İnsanlar bir araya gelirdi. Arı kovanı misali birbirlerine tutunurlardı. Hava gözcülerini *bizim* izimizi sürmek için kullanmıyorlardı. O araçlar *onları*, yani Evan Walker gibilerini takip etmeye yarıyordu; yalnız başlarına ve tehlikeli ölçüde geliştirilmiş bu insanlar, her bir kıtaya yayılmıştı. Onlara yüklenen program çökerse ki Evan’ın durumunda öyle olmuştu, sahip oldukları bilgiler tüm sistemi çökertebilirdi.

Evan kayıplara karışmıştı. Vosch onun nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını bilmiyordu. Fakat hayattaysa, Vosch onun güvenilebileceği, içeriden birine ihtiyaç duyuyordu.

Ben demirci ustasıyım.

Sen de kılıçsın.

Bir hafta boyunca yanımdaki tek insan Jilet'ti. Muhafızım, hastabakıcı, gardiyanım. Acıktığımda bana yemek getiriyordu. Ağrılarım arttığında, acımı dindiriyordu. Kirlendiğimde beni yıkıyordu. Sebatlıydı. Vefalıydı. Ben uyanırken de uyurken de hep başımdaydı. Onu hiç uyurken yakalayamamıştım: Jilet sebatlıydı ancak benim uykularım hiç öyle olmamıştı; geceleri sık sık uyanıyordum ve onu ambarın kapısının yanından beni izlerken buluyordum. Suskun, kasvetli ve tuhaf bir biçimde gergindi. Bu çocuk hiç zorlanmadan beni söylediklerine ve *kendine* inandırmıştı. Sanki buradan kaçmayı deneyebileceğimi ancak bunu yapmayacağımı çok iyi biliyordu. Çünkü verdiğim tek bir sözün, beni binlerce zincirle bağlamalarından daha etkili olduğunun o da farkındaydı.

Altıncı günün öğleden sonrasında, Jilet bir bezle ağzını ve burnunu örtüp üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmandı. Sırtında taşıdığı bir cesetle geri döndü ve onu dışarı götürdü. Sonra tekrar basamaklardan yukarı çıkmaya koyuldu, eli boş olmasına rağmen yürüyüşünde sanki bir ceset taşır gibi bir ağırlık vardı. Ardından bir başka ceset daha indirdi. Yüz yirmi üçüncü ölü bedenden sonra saymayı bıraktım. Jilet ambarı ölülerden arındırdı, onları ön bahçede üst üste yığdı ve günbatımında cesetlerden oluşan yığını ateşe verdi. Kurumuş bedenler çok çabuk ateş alıyordu; yüksek bir ısı ve parlaklık yayarak yanıyorlardı. Cenaze ateşi kilometrelerce öteden görünebilirdi, tabii onu görebilecek bir çift göz kaldıysa. Ateşin ışığı, ambarın kapısında parlıyor, zemin boyunca yayılıyor ve betonu dalgalı bir deniz misali altın rengine

bürüyordu. Jilet kapının eşiğinde oturup ateşi izledi; Ay tutulması gibi, ince silueti bir ışık haresiyle kaplanmıştı. Parkasını ve gömleğini çıkardı, içindeki tişörtün kollarını kıvrarak omuzlarını açığa çıkardı. Kasaturasının bıçak kısmı, cenaze ateşinin sarı ışıltısında parlıyordu. Jilet, kasaturasının ucuyla derisine bir şeyler kazıdı.

Gece çökerken cenaze ateşi solmaya başladı; bir rüzgâr esti ve eski hatıralarım yüzünden başıma bir ağır saplandı; yaz kampları, ateşböceği yakalamak ve yıldızlarla alev alev yanan Ağustos akşamları... Çöl havasının kokusu, güneş ufkun ardında batarken dağlardan inen rüzgârın hasretle ve uzunca iç çekişi.

Jilet gazyağı fenerini yaktı ve yanıma geldi. Üzerine duman ve hafiften ceset kokusu sinmişti.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum.

Yüzüne bağladığı bezin ardında, gözleri yaşla dolmuştu. Bu gözyaşlarının sebebi duman mıydı yoksa başka bir şey miydi bilemiyordum. “Emirler,” dedi.

Serumu kolumdan çıkardı ve hortumunu serum askısındaki kancaya doladı.

“Sana inanmıyorum,” dedim.

“Buna ne kadar şaşırdım bilemezsin.”

Vosch gittiğinden beri neredeyse ilk kez konuşmuştu. Sesini duyunca hissettiğim rahatlamaya hayret ettim. Alnımdaki yarayı inceliyordu, ışık çok loş olduğu için yüzünü bana çok yaklaştırmıştı.

“Fincan,” diye fısıldadım.

“Sence?” diye sordu aksi bir tonla.

“Yaşıyor. Vosch’un elindeki tek koz o çünkü.”

“Peki. Yaşıyor, o zaman.”

Alnımdaki keşiğe antibakteriyel merhem sürdü. Bedeni geliştirilmemiş bir insana bu tür bir yara için pek çok dikiş atılması gerekirdi. Ancak benim yaralandığımı birkaç gün sonra hiç kimse anlamayacaktı.

“Onun blöf yaptığını anlayabilirim,” dedim. “Kızı neden şimdi öldürsün ki?”

Jilet omuz silkti. “Bütün dünyanın kaderi pamuk ipliğine bağlıyken o ufak veledi bir tarafına sallamıyor olabilir mi acaba? Yalnızca tahmin yürütüyorum.”

“Onca şeyden... duyduğun ve gördüğün onca şeyden sonra hâlâ ona inanıyorsun.”

Gözlerinde merhamete son derece benzeyen bir ifadeyle başını eğip bana baktı. “Ona inanmaya *meçburum*, Hileci. İnanmaktan vazgeçersem işim bitti demektir. *Onlardan* biri olurum.” Başıyla dışarıda dumanı tüten, kararmış cesetleri işaret etti.

Yanımdaki karyolaya oturdu ve yüzündeki uydurma maskeyi indirdi. Yerde ayaklarının arasında duran fenerin ışığı yüzüne yansıyor, koyu renkli gözlerini gölgelerle dolduruyordu.

“Artık bunun için çok geç,” dedim.

“Haklısın. Biz çoktan ölmüşüz. Bu yüzden elinde koz tutmasına falan da gerek yok, değil mi? Öldür beni, Hileci. Beni hemen öldür ve kaç. *Kaç.*”

Jilet gözünü tekrar kırpamadan karyolamdan fırlayabilirdim. Göğsüne atacağım iyi yönlendirilmiş tek bir yumrukla kıracağım kaburgasının kalbine saplanmasını sağlayabilirdim. Sonra buradan elimi kolumu sallayarak çıkar, kendimi yaban araziye vurabilirdim. Yaşlanana ve 12. Sistem bedenimi idame ettiremeyene dek, yıllarca, on yıllarca saklanabilirdim. Herkesten fazla yaşayabilirdim. Bir gün Dünya’daki son insan olarak uyanabilirdim.

Ve sonra. Ve sonra...

Üzerinde tişörtten başka bir şeyi olmayan Jilet, soğuktan donuyor olmalıydı. Pazısı boyunca aşağı inen kuru bir kan lekesi gördüm.

“Koluna ne yaptın?” diye sordum.

Tişörtünün kolunu yukarı çekti. Koluna kazıdığı harfler; kabaca, büyük, ayrık ve titrek bir biçimde yazılmıştı. Yazmayı öğrenen küçük bir çocuğun el yazısını andırıyordu:

VQP

“Latince,” diye fısıldadı. “*Vincit qui patitur*. Anlamı...”

“Anlamını biliyorum,” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Anlamını gerçekten bildiğini sanmıyorum.” Sesi öfkeli değil, hüzünlüydü.

Alex yüzünü kapı eşiğine çevirdi, ölülerin külleri kayıtsız gökyüzüne savruluyordu. *Alex*.

“Alex senin gerçek adın mı?” diye sordum.

Tekrar bana baktı ve yüzündeki o oyuncu, alaycı gülümsemeyi tekrar gördüm. Sesini tekrar duyduğumdaki gibi, gülümsemesini de özlediğimi fark edince kendime çok şaşırdım. “Bu konuda sana hiç yalan söylemedim. Önemli kısımlar dışında.”

“Büyükanneenin Tontik adında bir köpeği var mıydı?”

Hafif bir kahkaha attı. “Vardı.”

“Güzel.”

“Güzel olan ne?”

“O kısmın doğru olmasını istemiştım.”

“Hınzır ufak köpekleri sevdiğin için mi?”

“Tontik adında hınzır, ufak köpeklerin hâlâ var olduğu zamanları sevdiğim için. Güzel olan bu işte. Hatırlamaya değer olan şey bu çünkü.”

Jilet, gözümü kırpmadan karyolasından fırladı ve beni öpmeye başladı. Onun içine, hiçbir şeyin gizli olmadığı bir yere çekiliverdim. Bana bakan ve bana ihanet eden, beni hayata döndürüp sonra tekrar

ölümün kollarına bırakan adam, artık içini bana tamamen açmıştı. Hayır, bu sorunun cevabı ne öfke ne de nefretti. Bizi birbirimizden ayıran her şey katman katman dağıldı; benliğinin merkezine inip o isimsiz bölgeye, savunmasız kaleye, bitip tükenmeyen sancının kaynağına ulaştım: ruhunun yalnızlığına. Oraya ne zamanın ne de tecrübelerinin eli değmişti; düşüncelerin ötesinde ve sonsuzdu.

Ben de orada Jilet'in yanındaydım... meğer *hep* orada yanındaymışım. Yalnızlığının yanında bir de ben varmışım.

"Bu doğru olamaz," diye fısıldadım. Her şeyin merkezinde, hiçliğin olduğu yerde; Jilet'i bana tutunurken bulmuştum.

"Zırvalarının hiçbirine inanmıyorum," diye mırıldandı. "Ama bir tek konuda haklısın: Bazı şeyler, ufacık şeyler, her şeyin toplamına eşdeğer."

Dışarıda, ölümün acımasız hasadı yanıyordu. İçerideyse Jilet, üzerimdeki çarşafları elleriyle sıyrıyordu. O eller beni yıkamış, beslemiş ve ben kalkamazken beni tutup kaldırmıştı. Beni ölümün kollarına bırakıp sonra hayata geri getirmişti. Üst katlardaki ölüleri dışarı çıkartmasının sebebini anlamıştım. Ölüleri buradan kovmuş ve onları ateşin kucığına teslim etmişti. Ancak bunu onlara saygısızlık etmek için değil, bizi kutsamak için yapmıştı.

Gölge ışıkla boğuşuyordu. Soğuk ateşle savaşıyordu. Bir keresinde bana, *bu bir savaş*, demişti. Biz keşfedilmemiş bir ülkenin fatihleriydik, uçsuz bucaksız bir kan denizinin ortasında, hayatı barındıran bir adaydık.

Delici soğuk. Kavurucu ateş. Jilet'in dudakları boynumdan aşağı kayarken parmaklarımla onun ezilmiş yanağım okşuyordum; bu yarayı ona ben vermiştim. Sonra parmaklarım onun kolundaki yaranın, *VQP'nin* üzerinden geçti; onu da kendi kendine yapmıştı. Ardından ellerim, sırtına indi. *Beni bırakma. Lütfen beni bırakma.*

Ağındaki sakız kokusu, dumanın ve onun kanının kokusu; bedeninin benimkinin üzerinde kayıp gidişi ve onun ruhunun önüne çıkan her şeyi kesip benim ruhuma doğru girişi: *Jilet*. Kalplerimizin atışı, soluk alıp verişlerimizin ritmi. O an göremediğimiz yıldızlar, gökyüzünde kayıp gidiyorlardı; zamanı bildiriyorlardı... bizim, Jilet ile benim ve diğer herkesin son nefeslerine kadar sürecek olan, daralan zamanları ölçüyorlardı.

Dünya bir saatti ve saatin zembereği boşalıyordu. Onların dünyaya gelişinin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Dünya en başından beri hep bir saatti. Yıldızlar bir bir sönmeye başlayıp geride ne bir ışık ne de ısı kalana dek de öyle kalacaktı. Savaş dediği de buydu işte; üzerimize olanca hızıyla çöken, soğuk ve ışıksız hiçliğe karşı verdiğimiz, bitmek bilmeyen, o acımasız savaş...

Jilet, parmaklarını sırtımda birbirine doladı ve beni sıkıca kendisine çekti. Artık aramızda hiç boşluk yoktu. Onun bittiği ve benim başladığım bir yer yoktu. Boşluğun yeri dolmuştu. Hiçliğe meydan okuyorduk.

82

Soluklarımız dinene ve kalp atışlarımız yatışana kadar yanımda yattı. Parmakları saçımda gezinirken yüzüme büyük bir dikkatle bakıyordu. Sanki yüzümün her bir hattını ezberlemeden buradan gitmeye niyeti yoktu. Dudaklarıma, yanaklarıma, gözkapaklarıma dokundu. Burun kemerim boyunca, kulağımın kıvrımlarında parmak uçlarını gezdirdi. Onun yüzü daha gölgede, benimki ise daha aydınlıktaydı.

“Kaç,” diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. “Yapamam.”

Yataktan doğruldu ama sanki o kıpırdamadan dururken ben düşmüştüm. Hızla üzerini giyindi. Yüz ifadesini göremiyordum. Jilet bana kendini kapamıştı. Tekrar boşluğun içinde kısılmıştım. Buna katlanamıyordum. Bunca zamandır varlığının neredeyse hiç farkında olmadan yaşadığım bu boşluk beni ezecekti. Varlığım şimdi keşfetmiştim: Jilet, onun içini doldurarak içimdeki boşluğun aslında ne kadar muazzam derinlikte olduğunu bana göstermişti.

“Seni yakalayamazlar,” diye ısrar etti. “*Seni* nasıl yakalayabilirler ki?”

“Vosch, elinde Fincan varken kaçamayacağımı gayet iyi biliyor.”

“Yüce Tanrım. O kız senin için neden bu kadar önemli? Senin hayatına değer mi? Nasıl bir insan senin koca hayatına değer ki?” Bu zaten cevabını bildiği bir soruydu. “İyi. Ne istersen onu yap. Sanki umurumda. Sanki bir önemi var.”

“Bize öğrettikleri ders de bu, Jilet. Neyin önemli, neyin önemsiz olduğu. Onların bütün yalanlarının ortasında doğru olan tek şey bu.”

Tüfeğini aldı ve omzuna astı. Beni alnımdan öptü. Bu bir şükran, bir kutsamaydı. Feneri yerden aldı ve sendeleyerek ambarın kapı eşiğine gitti. Durmak, dinlenmek nedir, yorulmak nedir bilmeyen gardiyanım ve bakıcımdı. Açık kapıya yaslandı ve yüzünü göğe çevirdi; tepesindeki gökyüzü, zamanın kısaldığını gösteren on binlerce cenaze ateşinin soğuk ışıklarıyla parılıyordu.

Onun, “Kaç,” dediğini duydum. Sanırım benimle konuşmuyordu. “Kaç.”

Sekizinci gün, helikopter bizim için geri geldi. Jilet'in beni giydirmesine izin vermiştim ancak kaburgamda ağrıyan birkaç kemik ve bir çift yorgun bacağın dışında, on iki sistemden müşterek, Hileci adı verilen organizma tamamen çalışır haldeydi. Yüzüm tamamen iyileşmişti; geriye ufacık bir yara izi bile kalmamıştı. Helikoptere binip üsse gittiğimiz sırada Jilet karşımda oturup gözlerini aracın zeminine dikti. Yalnızca bir defa başını kaldırıp yüzüme bakmıştı, onda da ağzını oynatarak, *kaç*, demişti bana. *Kaç*.

Beyazla örtülü toprak, karanlık nehir. Uçuş pistine vardığımızda helikopter sertçe yana yattı ve alandaki kontrol kulesinin etrafında bir kez döndü. Kulenin karartılmış pencerelerinin ardında yalnız başına duran uzun boylu bir adamın silüetini seçebileceğim kadar yakın geçmiştik. Daha önce kaçtığımız aynı noktaya iniş yapmıştık, bir başka halka daha tamamlanmıştı. Jilet elini dirseğime koydu ve beni kuleye doğru yönlendirdi. Üst kata çıkarken bir anlığına elini elime doladı.

"Asıl neyin önemli olduğunu biliyorum," dedi.

Vosch sırtı bize dönük halde odanın öbür ucunda ayakta duruyordu ancak önündeki pencerenin camında onun yüzünün soluk yansımalarını görebiliyordum. Yarbay'ın yanında göğsü hizasında bir tüfek tutan, kapı gibi bir acemi er duruyordu. Çocuğun yüzünde, yirmi kilometre derinliğindeki bir uçurumun köşesinde bir ayakkabı bağcığına tutunmuş bir adamın çaresizliği vardı. Onun yanında da üzerinde standart olarak tahsis edilen beyaz tulumuyla, buraya gelme

sebeğim olan kız oturuyordu. Benim kurbanım, gümüş haçım, benim sorumluluğum...

Fincan beni görünce ayağa kalkmaya yeltendi. İri acemi er, eliyle onun omzuna bastırıp kızı geri oturttu. Ona bakarak başımı iki yana salladım, ağzımı oynatarak *hayır* dedim.

Oda sessizdi. Jilet sağ tarafımda, biraz arkamda duruyordu. Onu göremiyordum ama soluklarını duyabilecek kadar yakındım.

“Pekâlâ,” diye söze başladı Vosch. “Kayalarla ilgili bilmeceyi çözdün mü?”

“Evet.”

Yarbay’ın camdaki yansımasından, yüzüne sıkı bir tebessümün oturduğunu gördüm. “Ve?”

“Dünyaya çok büyük bir kaya fırlatmak asıl amacın başarısızlıkla sonuçlanmasına sebep olurdu.”

“Amaç ne peki?”

“Bazılarının yaşayabilmesi.”

“Bu dediğin, sorudan kaçmaya girer. Sen daha iyisini yapabilirsin.”

“Hepimizi öldürebilirdiniz. Ancak bunu yapmadınız. Bir köyü kurtarmak için onu yakmayı seçtiniz.”

“Bir kurtarıcı. Ben bir kurtarıcıyım, öyle mi?” Arkasını dönüp bana baktı. “Cevabım sadeleştirebiliriz. İlla ya hep ya hiç olmak zorunda mı? Gayemiz o köyü, köylülerinden kurtarmak olsaydı daha ufak bir kaya kullanarak da aynı sonucu elde edebilirdik. Size dalga dalga saldırmamıza ne gerek vardı? Neden kandırmaca ve hilelere başvurduk? Neden Evan Walker gibi sanrılı kuklalar tasarlayıp geliştirmeye ihtiyaç duyduk? Bir kaya kullanmak daha basit ve düz bir yöntem olurdu.”

“Emin değilim,” diye itiraf ettim. “Ama sanırım bunun biraz da şansla alakası var.”

Yarbay bana uzunca bir süre baktı, ardından da başını salladı. Hoşnut kalmışa benziyordu. “Şimdi ne olacak, Marika?”

“Beni, Evan’ın son bilinen konumuna götüreceksiniz,” diye cevap verdim. “Beni onun izini sürmem için oraya bırakacaksınız. O bir anomali, sisteminizin müsamaha gösteremeyeceği bir pürüz.”

“Gerçekten mi? Peki öyle bir insan piyonu bize ne tür bir tehdit oluşturabilir?”

“O birine âşık oldu ve sevgi tek zayıflıktır.”

“Niçin?”

Arkamda Jilet’in nefes alıp verışı. Karşımda Fincan’ın yukarı kaldırdığı yüzü.

“Çünkü sevgi mantığa aykırıdır,” dedim Vosch’a. “Kural nedir bilmez. Kendi kurallarım bile tanımaz. Sevgi bu kâinatta öngörüle-meyen tek şeydir.”

“Bu noktada kusura bakmazsan, sana katılmadığımı belirtmek isterim,” dedi Vosch. Fincan’a bir bakış attı. “Sevginin izlediği yol kesinlikle öngörülebilirdir.”

Yarbay bana yaklaştı, adeta onun gölgesi altında eziliyordum. Etten ve kemikten yapılma devasa bir heykeli andırıyordu; bir dağ gölü kadar berrak olan gözleriyle ruhumun en derinlerine bakıyordu.

“Neden senden birinin izini sürmeni isteyeyim ki?”

“Evan’ı ve onun gibileri izlemek için kullandığınız hava göz-cülerini kaybettiniz. Evan sırra kadem bastı. Gerçekleri tam olarak bilmiyor ancak eğer durdurulmazsa size yeterince hasar verebilecek kadar bilgiye sahip.”

Vosch elini kaldırdı. İrkildim fakat Yarbay’ın eli omzuma indi ve sertçe sıktı. Vosch’un yüzü tatminle ışıldıyordu. “Çok iyi, Marika. Çok, çok iyi.”

Sonra Jilet arkamdan, “Kaç,” diye fısıldadı.

Jilet'in tabancası kulağımın dibinde ateş aldı. Vosch pencereye doğru geriledi fakat vurulmamıştı. İrikıyım acemi er dizlerinin üzerine çöktü ve hemen tüfeğinin dipçliğini omzuna yasladı, o da vurulmamıştı.

Jilet'in hedefi; her şeyin toplamı olan o en ufak şeydi. Kurşunuysa beni o şeye bağlayan zinciri kıran kılıçtı.

Fincan vurulmanın etkisiyle geri savruldu. Başını arkasındaki tezgâha çarptı; bir dal kadar ince olan kolları havaya savruldu. Hızla sağıma döndüğüm anda, Jilet'in göğsünün, karşımızda diz çökmüş acemi erin kurşunuyla parçalanışına tanık oldum.

Jilet öne doğru düşerken içgüdüsel olarak kollarımı ona uzattım. Ancak çok hızlı yığılmıştı, onu yakalayamamıştım.

Yumuşak, canlı gözlerini benimkilere dikti. Vosch'un bile öngöremediği yolu sona ermişti.

"Artık özgürsün," diye fısıldadı Alex. "*Kaç.*"

Acemi er tüfeğini bana doğrulttu. Vosch gırtlaktan gelen, öfkeli bir haykırıyla aramıza atladı.

Dışarıdaki iniş alanına bakan camlara doğru tüm gücümle koşmaya başladığımda beynimdeki yuva, kas düzenleyicileri devreye soktu. Pencereye iki metre kala sıçradım ve omzumu pencere camına doğrulttum.

Sonra kendimi açık havada buluverdim; düşüyor, düşüyor, düşüyordum.

Artık özgürsün.

Düşüyordum.

VIII

DUBUQUE

Şafak sökerken küle ve toza bulanmış haldeki beş gri hayalet ormanı mesken tutmuştu.

Megan ile Sam en sonunda uykuya dalıyorlardı, gerçi uykuya dalmaktan çok teslim oluyorlardı. Küçük kız Ayıcık'ı göğsüne bastırmıştı. *Her nerede ihtiyacı olan biri varsa, dedi Ayıcık bana, hemen yanına giderim.*

Ben kucağına yasladığı tüfeğiyle sessizce güneşin doğuşunu izliyordu; her yanı öfke ve kederle kaplıydı. Fakat çoğu kederdi. İçimizde en gamsızımız olan Gerzek, yiyecek bir şeyler bulabilmek için sırt çantasını eşeliyordu. Ve bendenizin de her yanı öfke ve kederle kaplıydı. Ancak çoğu öfkeydi. Merhaba, elveda. Merhaba, elveda. Daha kaç kere bu kısır döngünün içine girmeliydim? Ne olduğunu bilmek pek zor değildi ancak sebebini anlayabilmek imkânsızdı. Evan, Sam'in düşürdüğü kilitli poşeti bulmuş ve onun içine üfleyip hem kendini hem de Grace'i limon yeşili bir cehenneme postalamıştı. Ki zaten başından beri planı da buydu: Kendini feda etmeye meyilli, idealist, uzaylı-insan kırması göt herif.

Gerzek yanıma gelip kırık burnuma bakmasını isteyip istemediğini sordu. Ben de ona bunu nasıl gözden kaçırabildiğini sordum. Güldü. "Önce Parish'le ilgilen," dedim ona.

"Bana izin vermiyor ki," diye cevap verdi.

"Eh," dedim, "onun gerçek yarasına senin tıbbi hokus pokusların sökmez, Gerzek."

İlk duyan, iri kulaklı Gerzek oldu, başını kaldırıp omzumun üzerinden ormanlık alana doğru baktı. Ezilen donmuş toprağın katırtısı ve ölü yaprakların çıtırtısı. Ayağa kalktım ve tüfeğimi sesin geldiği yöne çevirdim. Derin gölgelerin içinde onlardan biraz daha koyu bir siluet hareketlendi. Çakılan helikopterden sağ kurtulan biri bizi buraya kadar takip mi etmişti? Bir başka Evan veya Grace, yani bir Susturucu, bizi kendi bölgesinde tespit mi etmişti? Hayır. Bu olamazdı. Hiçbir Susturucu, gizlilik anlayışı porselen dükkânına dalan bir boğa kıvamında olmadığı sürece, ormana böyle haldır huldur dalmazdı... ya da bunu yaparsa hemen oracıkta ölürdü.

Siluet iki kolunu da havaya kaldırdı ve o anda, daha kendi ismini duymadan, onun beni tekrar bulduğunu anladım. Veremediği bir sözü tutan, kanımla işaretlediğim, beni gözyaşlarıyla işaretleyen adam... o basbayağı bir Susturucu'ydu, *benim* Susturucum. İlkbaharı müjdeleyen bir kış sabahının o akıl almaz saf aydınlığıyla sendeleyerek bana doğru geliyordu.

Tüfeğimi Gerzek'e uzattım. Yanından ayrıldım. Altın renkli günışığında buzla kaplı, karanlık ağaçlar ıslıl ıslıl parıldıyorlardı, soğuk sabahların o kendine has kokusu havaya sinmişti. Geride bıraktıklarımız ve bizim peşimizi asla bırakmayanlar... Dünya bir kere sona ermişti. Yine sona erecekti. Dünya sona erer ve tekrar geri gelir. Dünya her zaman geri gelir.

Birkaç adım kala duraksadım. O da duraksamıştı. Aramızda bir jiletin kenarından daha dar, kâinattan daha uzun bir mesafe varken bakiştık.

"Burnum kırıldı," dedim. Lanet olasıca Gerzek. Neden görünümün farkına varmama neden olmuştu ki?

"Benim de bileğim kırıldı," dedi Evan.

"Öyleyse ben senin yanına geleyim."

TEŞEKKÜRLER

İşe başlarken, bu projenin ne kadar büyüyebileceğini tam olarak tahmin edememiştim. Bir yazar olarak kusurlarımdan biri de (kaç tane olduklarını Tanrı bilir) karakterlerimin iç dünyalarına çok derinlemesine dalmamdır. İşime, çatışmaların üzerinden bakan, yaratımının acılarına kayıtsız tanrılar gibi yaklaşmama yönelik bilgece tavsiyeleri hep kulak ardı ederim. Bildiğimiz haliyle dünyanın sonunu anlatan üç ciltlik bir hikâye yazmaya niyetleniyorsanız, kendinizi fazla kaptırmamanızı salık veririm. Yoksa ruhunuz bazı karanlık geceler geçirebilir; halsizlik, keyifsizlik, yersiz ruh değişimleri, evhamlar, ağlama ve çocuksu sinir nöbetleri tecrübe edersiniz. Kendinize (ve etrafınızdaki insanlara) Noel'de istediği hediyeye kavuşamayan, dört yaşındaki ağlak bir çocuk gibi davranmanızın son derece normal olduğunu söylersiniz. Ancak samimi olmadığınızı içten içe bilirsiniz. Saat zembereğinden boşaldığında ve zaman tükendiğinde teşekkürden fazlasını, özürlerinizi de borçlu olacağınızı gizliden gizliye bilirsiniz.

Putnam Yayınları'ndaki iyi insanlara, özellikle de Don Weisberg, Jennifer Besser ve Ari Lewine: Dolambaçlı kurgunun içinde kaybolduğum, kendimi ve kitaplarımı fazla ciddiye aldığım, kendi

eksikliklerim için başkalarını suçladığım ve kendi yarattığım imkânsız ikilemlerin çamurlu çukurlarına saplanıp kaldığım için beni affedin. Bana karşı son derece cömert, sabırlı davrandınız ve inanılmaz bir biçimde destek verdiniz.

Yayın hakları temsilcim Brian DeFiore'ye: On yıl önce nasıl bir işe bulaştığından hiç haberin yoktu. Dürüst olmak gerekirse, benim de yoktu fakat yanımdan ayrılmadığın için teşekkür ederim. Ne zaman istersem arayıp, sebepsiz yere bağırıp çağırabileceğim birinin olduğunu bilmek çok güzel.

Sevgili oğlum Jake'e: Bütün mesajlarıma cevap verdiğin ve ben paniklerken sakin kaldığın için teşekkür ederim. Ruh hallerimi okuyup onları anlayamadığın zamanlarda bile beni affettiğin için teşekkür ederim. Bana ilham verdiğin, beni teşvik ettiğin ve kötü insanlara karşı hep savunduğun için sana müteşekkirim. Ayrıca babanın, iki lafın arasına senin hiç okumadığın kitaplardan ve izlemediğin filmlerden alıntılar sıkıştırmasına fazla aldırmadığın için teşekkürler.

Son olarak da kocasının yarım kalan rüyasını fark eden ve bu rüyayı nasıl gerçekleştireceğini ondan daha iyi kavrayan, yirmi yıllık eşim Sandy'ye: Sevgilim, sen bana insanı yıldırان ihtimallerin ve hesap edilemeyen kayıpların karşısında cesurca durmayı öğrettin. Çaresizlik karşısında inançlı; ışıksız bir karmaşa içinde geçen saatler karşısında yürekli; kaybolan zamanın ve boşa giden çabanın üzerinde beliren paniğe karşı sabırlı olmayı gösterdin. Katlanmak zorunda kaldığın sessiz saatler yüzünden beni affet; anlamsız öfkem ve umutsuzluğum, mutluluktan (*Ben bir dâhiyim!*) öfkeye (*Ben berbat bir yazarım!*) gidip gelen, açıklanması güç duygusal çalkantılarımı bağışla. Şimdiye kadar severek katlanabildiğin tek ahmak benim. Mahvolan tatiller, unutulmuş görevler, işitilmeyen sorular... Yanındayken bile aslında orada olma-

dığını bildiğin biriyle kalmanın verdiği yalnızlıktan acı verici hiçbir şey yoktur. Bunu sana asla tam olarak geri ödeyemeyeceğim bir borç olarak görüyorum. Çünkü en sonunda, sevgi olmazsa bütün emekler boşa gider, her çaba beyhudedir.

Vincit qui patitur.